CHIRIL TRICOLICI

PLĂCERILE JOCULUI

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Lector : ANA BARBU
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Apărut 1990 ; Bun de tipar 20.III.1990.
Format 16/54×84 ; Coli tipo 21

Tiparul executat sub comanda nr. 27
Combinatul Poligrafic București
Piața Presei Libere nr. 1
România

CHIRIL TRICOLICI

Plăcerile jocului

roman

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

1990

Coperta Puiu MANU

ISBN 973-23-0210-0

1

Termin coala, o scot din maşină...

Ei bine, şi ce credeţi că văd, oameni buni ? Văd că ambele plombagine sînt, fir-ar să fie, pe dos.

Nu constat bine asta, mai să cad de entuziasm de pe scaun, cînd aud în spatele meu un icnet de rîs.

Mă întorc, gata să strîng de gît pe oricine ar fi. Mă întorc, deşi ştiu foarte bine că n-are cine să fie.

Bineînţeles, nimeni.

La naiba, am început să am iluzii auditive ? Probabil din pricina oboselii, îmi zic. Sau a dracilor, mai curînd. A celor o mie de draci — sau cîţi vor fi fiind — căci intrasem într-o, să-i zicem, fundătură din care nu mai ieşeam, iată, de aproape o lună. Maică-mea : „Pleacă şi tu undeva... odihneşte-te". Nu de odihnă mi-era. Şi, în aşteptarea „soluţiei", mă apucasem să rebat manuscrisul, să intervin pe text. Băteam, modificam, dar cu mintea tot timpul în căutarea unei ieşiri. Ca şi la o altă carte, o continuare la una mai de mult apărută, din paginile căreia se ridica un personaj ce nu-mi dădea pace. Ce să mai vorbim, aveam un adevărat talmeş-balmeş în cap, făceam o grămadă de greşeli, mîncam nu doar litere, dar şi cuvinte... O treabă cam fără rost. Perseveram. Perseveram că altceva nu era de făcut. Iată, însă, că ajunsesem să pun şi plombagina pe dos — apucă-te, băiete, şi bate textul din nou.

Pregătesc colile, cu ochii-n patru la plombagină... Ei bine, şi iar se produce în spatele meu un icnet de rîs. Am zis *se produce,* pentru că, de data asta, l-am auzit cît se poate de clar, aş zice chiar *material.* Da-da, chiar *material !*

Nu putea fi decît Max. Ştiu foarte bine ce-i poate pielea, cum naiba nu mă gîndisem la el ? ! Mă întorc, nemaiîncăpînd îndoială că el doar se preface că doarme, dar cînd să-i arunc cu dicţionarul de neologisme în cap constat că foxterierul e făcut covrig, cu spatele la mine.

— Măi bijboc — găsesc cu ce să-l jignesc — ce dracu visezi de rîzi tu aşa ?

Îşi extrage capul de la subsuoară şi mă priveşte cu ochi somnoroşi.

— Măi. bijboc, repet, ce dracu visezi de rîzi tu aşa ? Eu muncesc şi tu tragi la aghioase, ai ? ! adaug plin de năduf

Foxterierul îşi aşterne pe faţă o expresie de mirare. O mirare ipocrită, desigur, nu pricepe, vezi Doamne, ce mi-o fi căşunat. Cum se mirase cînd, scos din ţîţîni că se hlizeşte la mine, mustăcea, în timp ce eu mă dădeam de ceasul morţii neştiind cum să ies din fundătura în care intrasem, luasem fotoliul de lîngă masa de lucru şi îl mutasem ceva mai încolo, mai în spatele meu.

— Pramatie ! îi aruncai drept în faţă.

Drept răspuns, îşi băgă capul la loc. Adică bate-ţi tu gura, n-am eu treabă cu tine, mă culc. Ceea ce, judec, e măgărie curată !

— Bine, mă, eu îţi vorbesc... Ce, mîncăm amîndoi dintr-o strachină ? ! Ei, fir-ai să fii !... zic şi mă ridic enervat de pe scaun.

Foxterierul îşi înalţă capul din nou şi îmi aruncă o privire spăşită şi în acelaşi timp rugătoare. Cu alte cuvinte, să-l iert, i-e somn, e încă devreme, nu se droghează cu cafele ca mine — e opt dimineaţa şi sînt la a doua cafea —, tot n-are cum să mă ajute. Dar mie nu-mi trece.

— Aici ! îi ordon şi bat cu palma peste picior.

Max îşi scutură scurt capul — are el mişcarea asta cînd îi comand pe neaşteptate ceva, de parcă s-ar dezmetici, s-ar regăsi — şi în clipa următoare e lîngă mine.

— Şezi ! continui exerciţiul autorităţii, că prea şi-a luat-o în cap.

Execută şi atunci îi vorbesc :

— Aşa, băieţel ! Ne batem noi cîteodată pe burtă, dar asta nu înseamnă să uiţi că din noi doi, şeful sînt eu ! O.K. ? N-aştept să-mi confirme, şi-i dau drumul la argumente : Eu îţi dau de mîncare, şi nu invers... Ba îţi fac rost chiar de mirese. Iar asta n-a fost chiar atît de uşor. La voi tot greu a rămas, ştii foarte bine, împreună ne-am dus la tanti aia de la Asociaţia chinologică... Gluguglugu că te am din Polonia, mi te-a dat un confrate cînd aveai două luni... E-adevărat, i-ai plăcut, a zis că te înscrie, că îndeplineşti datele standardului, eşti un exemplar reuşit, i-a plăcut în special coloritul, cum sînt plasate petele de maron şi de negru... poate te scot la concursuri. Asta mi-ar mai lipsi ! Mustăceşti, ai ? Da' ia să-i fi spus adevărul ? ! Că te-am găsit în Lamborghini Espada pe care mi-o spărseseră să-mi ia casetofonul. Aşa că nu mustăci ! Cei care au căţeluşe, ai auzit foarte bine, vor să scoată un ban, cer *pedigree,* părinţi campioni, dacă-i ziceam ce bănuiesc despre tine, că eşti scăpat de la vreun circ, un circ în trecere prin Sinaia, prea ştii o grămadă de chestii, salturi, figuri... Ce mai tura-vura, cuvîntul circ nu-i cea mai strălucită carte de vizită, ai fi rămas anahoret ! Sigur, n-ar fi fost chiar corect, echitabil... Ca tu... în timp ce eu... Ar trebui să ieşim după pîine, că n-avem nici o firimitură în casă.

Max scoate un „ham !" plin de încîntare, nu ştie ce măzăriche e-afară.

— Gata, te-ai şi văzut făcîndu-ţi numărul, grandomanule ! În loc să te gîndeşti la copaci, la mirosuri, tu... Să te dai mare, asta-i la tine înainte de toate !

Cînd îl scot la plimbare... Principala plimbare e noaptea. E plimbarea mea mai ales, nu a lui. Căci mi-am făcut o regulă ca înainte de a mă culca. să fac o plimbare în jur de-o oră, pe străzi. În locul somniferului fără de care nu puteam adormi, mă deconectez greu, neuronii continuă să lucreze, număram, o luam de la capăt, ca şi toate celelalte ştiute, degeaba. Vreau să ştiţi, oameni buni, că plimbarea asta de-o oră e aur curat, şi chiar dacă în timpul ei mintea mi-e tot la ce am scris sau urmează să scriu, adorm de cum pun capul pe pernă. Mai bine zis,

pe braţ, m-a învăţat cineva — n-are importanţă cine, n-are rost să vă bag în intimităţile mele, — că aşa e mai sănătos de dormit. Doamne fereşte să trageţi însă din asta concluzia că-mi păzesc sănătatea din cale afară. Ca dovadă — fumez şi tot restul.

Dar despre Max era vorba şi nu despre mine, despre ce face el cînd îl scot la plimbare. Nu deschid bine uşa, o zbugheşte printre picioarele mele şi dă năvală pe scări. Iar în timp ce eu încui şi cobor, el se grăbeşte să facă ce-i de făcut. Să facă la repezeală, ca să mă aştepte în stradă cu treburile terminate. Altfel nu se poate explica de ce el, contrar binecunoscutului obicei canin, ba chiar al naturii lor tratează gardurile, pomii etc., etc. cu totală indiferenţă, ca şi cum mirosurile aflate acolo, şi după care toţi cîinii îşi ies din piele, ar fi ceva cu totul neglijabil, se poate dispensa foarte bine de ele. Plăcerea lui e alta, superioară, infinit rafinată : călcînd popeşte, s-o pornească înainte, de-ai spune că el mă scoate la plimbare pe mie şi nu eu pe el. Băţos, pe mijlocul trotuarului, la un pas sau doi în faţa mea, cu capul înălţat pe un gît parcă de lemn. Nici cu prăjina să-i ajungi la nas.

Asta-i la Max, e mitoman. Boala asta face, de multă vreme, ravagii, o fi trecut şi la cîini. Doar că la ei este inofensivă, n-are cum să producă vreun rău, nici mie, nici altora, aş spune chiar că e de tot hazul.

Ce cred eu însă, stimaţii mei cititori ? Pentru că, trebuie să ştiţi, am răsucit lucrurile în fel şi chip, le-am răsucit, cum s-ar spune, pe toate feţele, pe toate părţile, n-am lăsat una fără să mă uit bine la ea. Eu cred că Max a fost un fel de cîine-şef la circul de care, prin nu se ştie ce împrejurare, s-a rătăcit la Sinaia (treaba s-a întîmplat cel mai probabil în gară, trenul a plecat, foxterierul a alergat după tren, sigur, nu l-a putut ajunge, a abandonat tentativa, a abandonat-o în dreptul lui Cumpătu...) deci, un fel de cîine-şef, de aici şi această umflare, această exacerbare a eului.

Şi mai e o poveste care cred că decurge, nu se poate să nu decurgă de aici. Cînd l-am adus de la Sinaia, maicămea era în provincie, la o soră de-a ei, îl lăsam în casă nu numai fără probleme, dar şi cu convingerea, cu ferma convingere că n-o să mai am treabă cu hoţii. Sau cu alţi

musafiri nepoftiţi în piele de hoţi ; am păţit-o, vorbesc în cunoştinţă de cauză, mi-a fost răscolită casa, dar n-a dispărut nici un capăt de aţă. Aşa într-o ureche cum e — şi este, e zgubilitic rău — are şi însuşirile, mi-am dat repede seama, unui cîine de pază, de aceea l-am şi adoptat. Atent mai tot timpul la paşii trecătorilor de pe stradă, cînd cineva dă să intre în bloc — e adevărat, strada e destul de liniştită, casa cu puţine etaje — înalţă imediat capul, reorientează urechile, îşi mişcă trufa — eu îi zic măslinuţa — trage aer pe nări, realizează cu exactitate dacă vizitatorul se opreşte la uşa vecinilor sau la cea a apartamentului meu, începe să latre, repezindu-se la vestibul, încă înainte de a se auzi soneria, dar rămîne indiferent, total impasibil, cînd la uşă se află unul din cei cîţiva amici care mă vizitează mai des. Iar în cazul Ioanei chiar dă din coadă, se bucură. Oare de ce ? Pentru că ea nu-i aduce niciodată nimic, nu-l mîngîie... Nu-i vreo simpatie între ei. Şi scurt timp de la sosirea ei, o întinde în cameră — discreţia e o altă calitate a lui —, ceea ce cu amicii nu face. Dimpotrivă, se instalează imediat în fotoliu şi, ai zice, atent la ce se spune, îşi mută privirea de la unul la celălalt, de parcă ar fi al treilea participant la şuetă.

Despre altceva era însă vorba, era vorba că-l lăsam în casă fără probleme. Însă odată cu întoarcerea maicămii... Am fost sigur că o s-o scot greu la capăt cu ea, e-o maniacă a curăţeniei, din pricina asta n-am avut niciodată nici cîini, nici pisici, dar nu, l-a îndrăgit de cum l-a văzut. „Parcă-i o jucărie !“ a zis cu încîntare. Se pare că şi Max are aceleaşi sentimente faţă de ea, sînt semne destule... şi totuşi... Şi totuşi, în fotoliul pe care l-a luat în stăpînire, pe care şi l-a făcut al lui, n-o lasă nici pe ea să se aşeze. Simţul de proprietate, ce vreţi ! La cîteva zile, bătrîna a vrut să se sfătuiască cu mine despre nu mai ştiu ce, a dat să ia loc pe fotoliu ; Max a fost însă mai rapid şi a început s-o mîrîie. Sigur, asta n-ar fi o calitate... Dar şi la oameni defectele decurg uneori din calităţi, sînt, ca să spun aşa, o prelungire a acestora. Şi mai e ceva : în cazul ei, iată, nu dă din coadă, nu se bucură cînd o aude revenind din oraş. Şi doar ea îi dă de mîncare ! Îl piaptănă... Îl piaptănă, e drept, nu din

grijă față de el, ci din cea a covoarelor, dar el n-are de unde să știe ! Sau poate că da ? Nu m-aș mira. Cu el nu m-aș mira. Ajung, oameni buni, și la asta.

Cum spuneam, odată cu întoarcerea maică-mii, scăpat de grija cumpărăturilor, stăteam și lucram, numai că se adunaseră niște treburi și am fost nevoit să ies în oraș. Încă înainte de a ajunge la vestibul, Max, urmîndu-mă — sigur, a văzut că mă îmbrac — a scos un „ham" plin de protest. Repetat apoi de cîteva ori. Nu i-am dat atenție, mintea mi-era la ce aveam de făcut, cum să-mi organizez drumurile, unde să mă duc mai întîi ; abia mai tîrziu, după ce am tras linia și am început să fac adunarea, adică în urma unor reflecții ulterioare, am realizat că el lătrase în semn de protest. Cînd m-am întors, n-am mai găsit papucii de casă unde-i lăsasem. Am crezut că-i luase bătrîna să-i spele pe tălpi și uitase să-i aducă înapoi în vestibul. Am dat să intru în casă, cu gîndul s-o întreb, dar ea și venise la ușă.

— Să nu-l bați ! m-a prevenit.

— Ce vorbă-i asta ? Cînd l-am bătut ? ! m-am mirat.

— Dacă s-a ascuns... am crezut...

— De ce s-a ascuns ? De ce să nu-l bat ? Ce-a făcut ? am întrebat, încolțindu-mi o bănuială în minte.

— Ți-a ros papucii. Sînt sus, pe cuier... Dar stai, să auzi... Cu vreo cîteva minute în urmă... Bineînțeles, l-am certat... Nu știam unde e și am dat peste el în vestibul rozîndu-ți papucii. L-am luat la bucătărie și a stat cu mine tot timpul. Cu vreo cinci minute însă în urmă, cu vreo cinci minute înainte ca tu să sosești, s-a neliniștit dintr-o dată. S-a dus la ușă, — era închisă, coceam vinete — văzînd că nu i-o deschid, s-a ridicat pe labele dindărăt și cu cele din față s-a agățat, a apăsat pe mîner. Vorba ta, ăsta trebuie să fi fost cîine de circ, l-au dresat ăia să facă tot felul de chestii. Ei bine, unde crezi tu că s-a dus ? La mine în cameră și s-a băgat după noptiera dinspre fereastră. Dar asta înseamnă că el a știut că tu trebuie să vii, să sosești, că ești pe drum, aproape de casă ! De unde a știut ? Cum a aflat ? Ce zici de asta ?

— Mai dă-l dracului !... am bufnit : sfîșiase, ferfeniițase fața unui papuc, praf o făcuse.

— Ei, lasă, nu erau noi... s-a pus bătrîna pentru căţel. Îi trebuie oase, simte nevoia să roadă. Da' de unde să le iau, că nici oase nu mai găseşti. Felicia — s-a referit la mătuşă-mea — îi cumpăra „Păpuşei" săptămînal. Oase mari... în nici un caz oase de pasăre, se desfac în aşchii care pot să-i perforeze intestinele.

Femeie singură de foarte mulţi ani, mătuşă-mea de la Cluj a adoptat un maidanez — un „maidanski", cum le zice mai frumos Radu Cosaşu acestor cîini de pripas, de o rasă incertă, corcituri — stînd la sora ei cîteva luni pe an, bătrîna — aveam să constat — e la curent cu o mulţime de lucruri privitoare la cîini. Am ajuns să cred că ea, în subconştient, ar fi vrut să aibă un cîine, aducîndu-l pe Max îi îndeplinisem de fapt o dorinţă secretă.

Îl strigasem şi-i ordonasem să vină la mine. Cînd eşti şef, ştie oricine, nu te duci tu la subalterni, îi chemi pe ei să vină la tine ! Venise, codindu-se şi privind a vinovăţie în jos. Ipocritul !

— Ce-ai făcut ? Măgarule ! De ce mi-ai ros papucii ?

Dusese şi mai tare capul în pămînt.

— Uite, Max — intervenise maică-mea — am vorbit cu Adrian, să-ţi ia oase...

Ne-am învăţat să mintim, asta e. Dar nu de curăţat dinţii îi era lui, lui îi era să se răzbune pe mine, mi-a ros pînă şi-o pipă, nerorocitul ! Însă nici un lucru de-al maică-mii. Nici unul. Ei, cum de nu i s-a aplecat, nu i s-a întors stomacul pe dos de la mirosul, de la gustul de nicotină de „Matelot", spuneţi şi dumneavoastră, stimaţi oameni buni ! Cu alte cuvinte, mi-a comunicat în acest mod, pe această cale a represaliilor, punctul său de vedere ; rămîne acasă, e de datoria lui s-o păzească, nici discuţie, da, dar numai atunci cînd e într-adevăr necesar, are nevoie de mişcare, de foarte multă mişcare, ce-i ofer eu scoţîndu-l la copaci e puţin, e foarte puţin.

Vrei nu vrei, am început să-l iau în oraş. Ba chiar şi la cumpărături, după ce, printr-o întîmplare, mi-am dat seama că foxterierul răspunde la comenzi, ascultă de ordine : „Şezi", „Culcat", „Liber", „La picior"... adică, cum mi s-a spus, abc-ul unui dresor. Mi l-a relevat treptat. Dar cine-i ăla să se livreze dintr-o dată şi de la bun în-

ceput ? ! Şi, neîndoios, posibilităţile sale nu se limitează la atît, bagajul lui e mult mai cuprinzător, mai bogat. Pentru că, într-o zi, s-a ridicat, tam-nesam, pe labele dindărăt şi şi-a continuat drumul aşa, în această poziţie, pînă la bucătărie. Ca să nu mai vorbesc de tot felul de salturi, de sărituri, de giumbuşlucuri, nu ştiu eu ce să-i cer, ce să-i comand cîte ştie el să execute. Îi ordon să şadă lîngă peretele magazinului în care am de intrat, mă aşteaptă nemişcat pînă vin. Să-l fure ? Cine ar îndrăzni ? ! Cuceriţi de mutrişoara-i simpatică, de ochii ca două mărgele, vii şi inteligenţi, se găsesc unii care încearcă să-l mîngîie. Mîrîitul lui Max le reprimă gestul pe dată.

— Ar trebui să ieşim după pîine — îi vorbesc, ducîndu-mă la fereastră să mă uit ce-i afară — să ne-ngrijim de crăpelniţă, că treaba nu vrea să meargă şi pace, am ajuns să pun şi plombagina pe dos !

2

La „paşapoarte“ am găsit rînd de stat cam o oră, nu-mi imaginasem că pleacă atîţia pe „cont propriu“, şi cum mai aveam de rezolvat nişte treburi, una chiar foarte aproape de strada cu pricina, la Uniunea Scriitorilor pentru un împrumut la „Fond“, m-am întors la maşină ca să-l iau pe Max şi să-l las în locul meu. A trebuit să-i explic despre ce este vorba.

— Ne călătorim, băieţel ! Punem scrisu-n cui, că tot nu merge, să-l pedepsim ! Îl punem în cui o lună sau două, depinde pe cît ne-a ieşit viza.

Max a aşteptat să termin, ştie, desigur, că nu-i frumos să întrerupi un om cînd vorbeşte, mai ales cînd omul acela e şeful, şi a scos un „ham“ plin de încîntare.

— Ştiu, în minte ţi-a venit călătoria din Grecia. Cu toate că, sastisit în cele din urmă de atîta arheologie, te-ai apucat, măgarule, să stropeşti pietrele care mai rămăseseră din vechiul Corint. Însă ele chiar că nu însemnau mare lucru, nu pot spune că eram căzut în admiraţia lor. Ei bine, Măxişor, în Italia aşa ceva n-are cum să se-ntîmple, acolo Istoria umblă pe străzi. Şi nici n-o să mai fiu cu teama înfiptă în suflet şi cu fiori de gheaţă pe şira spinării, n-o să mi se mai pară că ducem în portbagajul maşinii o găleată cu nitroglicerină gata să se răstoarne la orice viraj. Acum, o să-i dăm drumul întregii herghelii de 400 de cai ai Espadei să zburde pe autostrăzile „cizmei" — de, o duc în patria-mamă ! — nici prin minte nu-ţi trece pe cine ai să revezi, naiba ştie ce-a găsit-o să se stabilească la Napoli ! Cunosc, nu te dă afară din casă simpatia faţă de ea... Dar nici eu nu mă dau de ceasu' morţii să-ţi intru în voie. Că dacă ar fi să ţin seama de preferinţele tale...

I-am explicat domniţei care venea imediat după mine — o domniţă cu forme atrăgătoare pe care se mula o rochie cu chenare, dacă ar fi fost în faţă, poate că nu mai plecam — de ce l-am adus.

— Să vadă, am continuat, că nimic nu-i de-a gata, l-am învăţat să-i vină totul la nas, nu asta-i educaţia de care are nevoie tînăra generaţie !

Tentativa de-a rezolva două treburi deodată a dat greş. Persoana căutată de mine — şi nu numai de mine — lipsea, s-o aştept n-avea rost, aşa că m-am întors să-mi reiau locul. Rîndul avansase neaşteptat de repede, se deschiseseră probabil ghişeele, în timp ce-o căutam din priviri pe duduia cu forme atrăgătoare, am auzit venind din curtea clădirii „ham-ham"-ul lui Max. Stătea în poponeţ la cîţiva metri de uşă şi de miliţianul de la poartă.

— Al dumneavoastră e cîinele ? m-a întrebat pe un ton supărat, arătînd spre Max, care venise să mi se aşeze la picioare, ţinînd capul plecat.

— Al meu. Sper că n-a făcut nici un rău. Nu-i din ăia...

— Păi, bine, dumneavoastră veniţi la paşapoarte cu cîinele ? Na, că asta n-am mai văzut ! Şi nici nu s-a mai pomenit una ca asta, să vină cineva aicea cu cîinele după el ! Şi, fir-ar să fie, a dat să intre înăuntru odată cu lumea !

— O fi primit invitaţie !... s-a auzit o voce din spate.

— Care vă arde de bancuri ? a întrebat cu severitate plutonierul major, trecîndu-i în revistă pe cei de la rînd.

Nu s-a auzit nici un „eu".

Mi-am aşezat pe faţă o expresie spăşită şi am dat drumul vorbelor necesare :

— Îmi cer scuze, eu sînt de vină. N-am cu cine să-l las acasă şi-am crezut c-o să mai fie de stat.

— Bine, a concedat plutonierul major, mi-a spus o tovarăşă tînără că veniţi imediat după ea (de fapt ea venea după mine), prezentaţi, vă rog, invitaţia ! Lucraţi la Circul de Stat ? Însă. cîinele, nici vorbă, rămîne afară !

— Bineînţeles că afară. Cum o să intru cu el în clădire ? ! Şi, spunînd asta, l-am chemat ceva mai încolo şi i-am ordonat „Şezi !"

Primisem viză pentru două luni. Pentru două luni şi cerusem. Aveam planuri mari. În drum spre maşină, căci o lăsasem la o bună distanţă, — pe strada aceea e interzisă parcarea — i-am spus lui Max ce planuri aveam, poate ajungem şi în Egipt, să vedem piramidele. Cu ocazia ultimei călătorii în Italia, văzusem reclama unei asemenea excursii, se pleca de la Napoli cu vaporul. Dar asta, văzînd şi făcînd, vreau să ştiţi, oameni buni, că nu sînt unul din aceia care să creadă că tot ce zboară se şi mănîncă.

Şi-a-nceput alergătura. Mai întîi şi întîi, după vize. După vize de tranzit, de şedere... nici o bucurie. Apoi după cumpărături — poate n-o să mă credeţi, nu-i un lucru prea simplu — după toate nimicurile ce-ţi sînt necesare la drum, pentru că dincolo nu poţi să bagi tot timpul mîna în buzunar. În orice caz, cumpărăturile astea, umblatul prin magazine, mă jur pe ce vreţi, nu-i chiar distracţia mea preferată.

Un capitol aparte l-au constituit cadourile. Pentru Vego, un prieten din Suedia, pentru un văr care-i la Hamburg... Uşurel ! Uite cum te fură condeiul şi afirmi neadevărul ! Cu acesta din urmă, cuvîntul „cadouri“ nu-i potrivit, n-aş vrea să mă luaţi drept altul, să mă luaţi drept ce nu sînt, un campion al dezinteresului, culantul culanţilor, că dărnicia mă scoate la pepeni, nu, cu „văr-miu“ e vorba de interes, să am nişte mărci dincolo, şi cum vrea „cameră românească“...

3

Pentru cumpărăturile din această categorie trebuie să fac un drum de vreo 600 de kilometri, dar mai ales, îmi trebuie o grămadă de bani. Persoana pe care o căutasem la Uniune şi pe care am găsit-o în cele din urmă, în loc de „Se aprobă“ şi-o semnătură, m-a înştiinţat : „Nu mai merge aşa, dragul meu, s-a hotărît ca toate cererile de împrumut să treacă prin Comitet, nu pot face nimic, oricît te-aş iubi“. Pînă la şedinţa Comitetului erau zile destule, şedinţa se putea şi amîna, cum nu o dată s-a întîmplat, aşa că am apelat la un prieten care mă ajută cînd se-ntîmplă — şi se-ntîmplă — să ajung la nevoie. Mi-a dat fără o vorbă măcar. Şi cu ocazia asta am uscat o sticlă de gin bulgăresc. Nu strîmbaţi din nas, se poate lua la bătaie cu cel get-beget. Suc de lămîie, cuburi de gheaţă, albuş de ouă bătut şi îndulcit şi-o pălitură de sifon cît să trimeată cuburile — o dată, o singură dată ! — la fundul paharului. De una, de alta, la-la, la-la... O sticlă. e totuşi o sticlă !... Abstinenţa din ultima vreme îşi spusese şi ea cuvîntul... Aşa că n-am avut cum să mă gîndesc la drumul pe care îl aveam de făcut, ce-ar fi mai bine : prin Predeal-Braşov sau Piteşti-Cîmpulung ?

— S-o luăm pe autostradă, nu, băieţel ? i-am vorbit foxterierului în timp ce demaram din faţa garajului. Dar asta înseamnă să străbatem Piteştiul de la un capăt la celălalt. Apoi şi Cîmpulungul. În cazul ăsta, hai prin Tîrgovişte ! E drumul mai scurt, ieşim dincolo de Cîmpulung, la fabrica de ciment, pînă la Rucăr nu sînt mai mult de 15 kilometri. Iar la Horezu mergem într-o duminică. Nu, băieţel ? şi mi-am aruncat ochii spre el.

Ce-am văzut m-a umplut de uimire : în loc să stea ca de obicei cu privirea ţintă în parbriz, atent la ce se-ntîmplă în faţă, de puteai crede că el era la volan, în grija lui se afla condusul Espadei, eu fiind doar un biet ajutor de şofer, se scărpina cu preocupare la una din urechi. Îl mai văzusem făcînd asta, şi parcă tot mai des în ultima vreme, dar să se scarpine în timp ce porneam la drum ? !... Hotărît lucru, era un semn din cele mai rele !

— Ce-i, băieţel ? Ce se-ntîmplă cu tine ?

În loc de răspuns, a început să se scarpine la urechea cealaltă.

— Clar, trebuie să te vadă un doctor !

N-am terminat bine fraza, că Max a sărit pe bancheta din spate. Fapt cu totul ieşit din comun.

— Ce-i, mă, eşti într-o bujie ? !

Era, ştiam... Dar să părăsească el scaunul pasagerului ? ! ? Ca şi fotoliul din camera mea, şi-l făcuse al lui, se înstăpînise pe el. Cînd circulam prin oraş, mai treacă-meargă, se muta şi în spate, ca să se plimbe de la o fereastră la alta, să bage bine de seamă pe unde şi cum. Odată, însă, ieşiţi la şosea... Sau dacă eram cu geamantanul ori geanta de voiaj, nimeni nu-l mai putea urni de pe scaunul pasagerului. Se proptea în pernă ca cioara înfiptă-n par şi cu ochii drept în parbriz.

Mi-a relevat. această, să-i zicem, meteahnă a lui cînd l-am luat cu mine la mare. Pentru că de la Sinaia la Bucureşti a stat tot timpul culcat pe podea. Modest, nevoie mare !... Sita nouă... Eram pe „Colentina", o tînără îmi făcuse semn să opresc ; văzîndu-l sărind lîngă mine, îmi spusesem, datorită hotărîrii cu care se instalase pe scaun, că voia astfel să-mi spună : „Să n-avem discuţii, nu iei nici o autostopistă pe drum !" Iar mai tîrziu, cum stătea nemişcat şi tăcut, îl şi lăudasem în gînd

că-i cuminte şi nu mă distrage de la condus. Trebuie însă să spun că nu rareori mă încercase senzaţia că am lîngă mine un personaj plin de importanţă, deprins de mult cu puterea înaltelor funcţii. Ba chiar parcă-l văzusem ţinîndu-se cu mîna de brăţara de deasupra portierei.

Însă ceea ce îmi dăduse cu adevărat de gîndit a fost atitudinea lui la staţia de benzină de la intrarea în Constanţa. Mă oprisem la rînd şi, ca să nu pierd vremea degeaba, mă grăbisem să şterg parbrizul înceţoşat de musculiţele strivite pe el. Ei bine, oameni buni, în loc să-mi acorde recunoscător o privire, căci începusem cu partea lui de parbriz, se apucase să treacă în revistă, cu ochi ironici şi dispreţuitori, maşinile instalate la pompele celelalte. După care, guşindu-se, de-ai fi zis că-i coborît cu hîrzobul din cer, adoptase o poziţie, o atitudine de plictisită, de princiar plictisită aşteptare.

Cum am mai spus, modul acesta de comportare a foxterierului constituia pe atunci ceva inedit pentru mine — trecuseră numai cîteva săptămîni de cînd îmi căzuse pe cap la Sinaia, ce să mai vorbim, trăieşti c-un om o viaţă şi tot n-ajungi să-l cunoşti — dar după ce-mi revenisem din uluială, i-o spusesem de la obraz :

— Potaie, ai fost probabil cîine de circ, de circ ambulant, călătoreai înghesuit cu alţi căţei într-un furgon, şi-acum, văzîndu-te într-o Lamborghini Espada, faci pe nebunul ! Unde crezi că te trezeşti ? Şi ce-a fost cu aerul ăla de dispreţ ciocoiesc faţă de maşinile celelalte ?

Însă, vorbindu-i, mă întrebasem dacă Max nu bănuieşte cumva că în cartea pe care aveam de gînd s-o încep la mare — mă dusesem mai mult să lucrez, decît să fac plajă — el va fi unul din personaje. Zicîndu-şi, deci, că va intra în literatură, i-a şi mirosit a celebritate. Drept care, nu mă putusem abţine să nu izbucnesc :

— Amice, erou de roman *eu* te fac ! Ştii ce-a spus Platon !... Aşa că nu-ţi bîrliga coada !

Şoseaua liberă şi mai ales prelungita şi încăpăţînata şedere în casă — nu se poate să nu găsesc în cele din urmă soluţia de-a ieşi din înfundătura cu scrisul ! —,

m-a făcut să înfig piciorul în accelerator de îndată ce-am ieşit din Chitila. Îmi cunosc pofta asta de conducere mai sportivă, Espada mă îmbie şi ea, aşa că am lipit pe partea interioară a parbrizului, acolo unde se întîlneşte cu bordul, două ştraifuri de hîrtie cretată, de un galben aprins, pe care un amic grafician a scris cu litere negre şi sugestive „Care-i graba ?“ şi „Zîmbeşte, fii optimist !...“

— Chiar, băieţel, care ar fi graba ? Unde, naiba, ne grăbim noi aşa ? Că doar la Rucăr nu ne-aşteaptă cineva cu colaci !

Redusesem viteza, i-am aruncat o privire. Era făcut covrig. Trebuia să opresc, să văd ce se întîmplă cu el, e limpede că nu i-s toţi boii acasă. Am tras în primul refugiu şi l-am coborît din maşină pentru a-i examina interiorul urechilor. În afară de neînsemnate urme de jeg, totul părea în ordine. L-am apăsat cu degetele de jur-împrejurul fiecărei urechi. N-a dat nici un semn că-l doare. Şi-am zis că, probabil, cureluşa anti-purici şi-a pierdut eficienţa. Asta cu privire la scărpinat. În legătură, însă, cu comportarea lui atît de neobişnuită, de-a dreptul bizară... Cum, să plece el de bunăvoie de pe scaunul din faţă, să renunţe el la postul, la misiunea de co-pilot ? !... Nu, acestei comportări nu-i puteam găsi explicaţie.

Ajuns în Tîrgovişte, în loc s-o iau pe drumul ştiut pe lîngă Curtea Domnească, am urmat indicatoarele de direcţie, numai că în intersecţia cea mai confuză din acest punct de vedere şi unde orientarea celor străini de oraş ar fi fost absolut necesară, indicatorul lipsea.

Ezitarea mea de o clipă a dat naştere la claxonări din spate. O necivilitate — claxonările acestea sînt de fapt înjurături, mă mir că nu se iau măsuri — pe care n-am întîlnit-o nicăieri pe unde am umblat. Presat, am relansat maşina şi, în momentul următor, un tînăr, de vreo 19 ani, a sărit, gesticulînd, înapoi pe trotuar, speriat ca de moarte, de-ai fi zis că m-aş fi năpustit asupră-i. Toată treaba mi s-a părut dubioasă, ca pusă în scenă pentru ochii cuiva.

Cîteva minute mai tîrziu, un agent de circulaţie, aparţinînd echipajului ce-şi parcase maşina după colţ — cu-

noaşteţi, mi-a făcut semn să opresc. Am oprit. Şi cum înscrisul „Zîmbeşte, fii optimist !...“ îmi era sub priviri, am zîmbit. Strepezit, probabil, n-am stat să mă uit în oglindă, nu de oglindă mi-era. Mi-era că agenţii de circulaţie din provincie nu-i au deloc la stomac pe conducătorii din Bucureşti — de conducători auto e vorba, dacă mai este nevoie să precizez — din cauza asta şi evitasem Piteştiul, li s-a dus buhul celor de-acolo. E drept, nici cu cei din Braşov nu mi-i ruşine.

Agentul de circulaţie s-a apropiat tacticos de maşină, ajuns în dreptul meu, a luat poziţia de drepţi şi, zvîcnind palma spre chipiu, a zis :

— Plutonierul major... — numele nu-l mai reţin —, vă rog să prezentaţi actele pentru control !

Mor după onoruri din astea, mai lipsea o fanfară.

— Ştiu de ce m-aţi oprit... am zis, grăbindu-mă să cobor, căci o vastă şi îndelungată experienţă mi-a demonstrat că a rămîne pe scaun şi a purta de-acolo discuţia este interpretată ca o lipsă de consideraţie, dacă nu chiar ca o sfidare. Şi n-ar trebui să fie aşa ! De...

M-a întrerupt :

— Foarte bine că ştiţi, prezentaţi, vă rog, actele !

Am o schemă : permisul de conducere şi certificatul de înmatriculare ale maşinii le ţin într-un portofel din material plastic grena ce are la unul din colţuri o emblemă din tablă ştanţată purtînd înscrisul „Inspectoratul General al Miliţiei“. Sus. Iar jos : „Direcţia circulaţiei“. Îl înmînez agentului şi, pentru a-i oferi timp în care el să-şi dea seama, nestingherit de prezenţa mea, despre ce fel de portofel este vorba — asta presupunînd că agentul respectiv n-a văzut asemenea portofele comandate de instituţia lui ca „materiale de popularizare“, — eu însă, oameni buni, sînt o fire prevăzătoare, se poate presupune şi asta, cînd e vorba de agenţii de circulaţie nu-i de neglijat nici cel mai neînsemnat amănunt —, aşadar pentru a-i oferi timp în care agentul să vadă despre ce fel de portofel este vorba, mă întorc la maşină să aduc buletinul de identitate dintr-un alt portofel păstrat într-o borsetă, ca să dureze scoaterea lui. Vedeţi bine, n-am exagerat cu nimic cînd m-am referit la vasta şi îndelungata mea experienţă.

Aşa am procedat şi de data aceasta. Stratagema era acum întărită de paşaport, avea, cum s-ar zice, acoperire deplină, era normal, era de la sine înţeles, ca paşaportul să-l fi ţinut într-un loc cît mai sigur, separat de actele celelalte, de actele curente.

— Aţi zis că ştiţi de ce v-am oprit... m-a întîmpinat plutonierul major cînd m-am întors cu paşaportul.

Cu perspicacitatea-mi nu o singură dată probată, am realizat imediat sensul, mai bine zis scopul spuselor sale. Portofelul grena îl pusese în gardă şi el urmărea probabil să obţină de la mine o mărturisire, o recunoaştere. „Singur aţi mărturisit, n-am ce să vă fac !..." Şi, două luni, adio permis, adio Italia !

— Da, pentru că neştiind pe unde s-o iau spre Cîmpulung, căci în intersecţia din care vin nu există indicator pentru această direcţie, şi nici pentru Braşov, există doar pentru Piteşti şi Sinaia, am încetinit chiar în mijlocul intersecţiei, ceea ce i-a determinat pe conducătorii din spate să claxoneze, am zis, întorcînd-o ca la Ploieşti.

Plutonierul major m-a privit pe sub sprîncene şi a acţionat staţia de emisie-recepţie :

— Repetă, te rog, ce-a săvîrşit conducătorul maşinii de Bucureşti, auriu-metalizat, de care ziceai că-i ca o bombă !

— Raportez — s-a auzit din difuzorul staţiei — n-a acordat prioritate pe trecerea de pietoni.

— Nu este adevărat ! am protestat. Acolo n-a fost vorba de neacordare de prioritate, ci de o glumă, de-o farsă prostească şi rea a unui tînăr, a unui „taie frunză la cîini" care, zărindu-l pe agentul dumneavoastră de circulaţie postat în apropierea trecerii de pietoni, şi-a propus să se distreze băgînd în cofă un conducător auto. „Fir-aţi voi ai dracului de proprietari de maşini !..." Şi m-a băgat în cofă pe mine.

— Deci plecaţi în străinătate, a sărit peste spusele mele plutonierul major, referindu-se la paşaport. În cazul ăsta e şi mai mare jalea. Pentru că, după maşina pe care o aveţi, n-am mai văzut o maşină ca asta, intenţionaţi să plecaţi probabil cu ea ?

— Da, aşa este.

— Unde lucraţi ?

De obicei glumesc : „Acasă. Sînt cu munca la domiciliu“. Căci, de multe ori cînd caut pe cineva, undeva, secretarele mă întreabă aproape invariabil : „De unde ? Din partea cui veniţi ?“ Deci, musai trebuie să vii din partea cuiva ! Ei fir-ar să fie !

I-am zis cu ce mă ocup. Şi-am adăugat :

— V-aş ruga, dacă se poate, aşa, pentru analiza pe care urmează s-o faceţi (am primit în Grecia o lecţie de cum trebuie vorbit cu agenţii de circulaţie), pentru că dumneavoastră sînteţi cel care analizează şi hotărăşte măsura în drept de luat, să-l întrebaţi pe subaltern dacă a fost vorba de neacordare de prioritate *unui* pieton sau mai *multora*. Să zicem, chiar doi. Înainte de-a fi o *uniformă*, sînteţi un om !...

Plutonierul major m-a privit în faţă şi, acţionînd staţia, a spus în microfonul ei :

— În cazul maşinii de Bucureşti, cîţi pietoni erau angajaţi pe trecere ?

— Raportez : unul. Un băiat. S-a speriat rău. S-a speriat că-l calcă.

Mă, zic în gîndul meu, n-o fi asta vreo şmecherie de-a lor, ca să-şi facă mai repede planul ? Dar asta-i o prostie probabil cu „planul“, vorbe de clacă. Cu toate că nu poţi să ştii niciodată ce le poate trece prin minte.

— Nu s-a speriat, am spus, a simulat că se sperie ! Ca să mă bage în cofă !

— Eu nu am de unde să ştiu. Trebuie să fiţi atent ca să preveniţi orice conflict pe trecerea de pietoni. Aveţi de plătit o amendă de 250 de lei.

Nu de 250 de lei îmi era. Îmi era că achitarea amenzii ar putea fi interpretată — nu vorbesc în necunoştinţă de cauză — ca o recunoaştere a celor imputate şi de aici — cea de-a doua sancţiune : suspendarea permisului.

— Sînteţi, bineînţeles, conducător auto, am cuvîntat din nou, şi-n această calitate v-aţi izbit, nu se poate să nu vă fi izbit, de pietoni, care, aflîndu-se în dreptul „zebrei“, se angajează singulari în traversarea străzii. Chiar în pofida unei coloane de maşini ! „Coloană, opreşte că trec eu !“ O fac complexaţii, pe trecerea de pietoni se

simt mari şi plini de importanţă. Şi, din păcate... Bine, îmbrăcat, un om cu pretenţii... Pe unde am umblat nu mi s-a întîmplat să văd pe cineva traversînd solitar strada pe zebră. Aşteaptă să se adune mai mulţi, cel puţin cincişase, şi-abia atunci pornesc, se angajează cu fermitate pe trecere. Şi abia după ce maşinile s-au rărit, nu în ciuda unei coloane. O chestiune de civilitate. Respectă ca să fii respectat. Ar trebui să se scrie despre asta, să se vorbească la radio, la televizor... O educaţie pe care s-o facă chiar organele de miliţie. Asta spune legea... Şi legea-i lege. Dar iată ce-ar fi bine, ce-ar fi civilizat să faceţi, stimaţi pietoni ! S-ar înscrie în ceea ce se cheamă munca de prevenire, de prevenire prin educaţie. Am dreptate sau nu ?

— Păi, dacă aveţi dreptate, de ce n-o spuneţi tovarăşilor de la Inspectoratul nostru din Bucureşti, pentru că văd — a pus el în evidenţă portofelul — aveţi acolo relaţii. Dar nu cine ştie ce... altfel aţi fi avut un număr ca lumea !...

— Cum adică „număr ca lumea" ? m-am făcut că nu pricep.

Am mai scris într-o carte despre goana asta de-a dreptul paranoică după numere mici la maşini, numere „speciale" — care nu-i o simplă şi nevinovată anexă a vieţii, ci un fenomen social, o manifestare a unei societăţi bolnave — şi mă întrebasem oare ce anume o născuse, o propulsase. Exerciţiul sfidării legii ? Vanitatea poziţiei, a privilegiilor ? Desigur, şi una şi alta. Dar, oameni buni, luaţi-le seama : cu cît numărul e mai mic la maşină, cu atît — scuzaţi-mi expresia neacademică — licheaua de la volan e mai mare. Cu rare excepţii. Cunosc cîteva. În rest...

— Ştiţi dumneavoastră de care !... „Unu B" sau trei cifre. N-am ce să vă fac, trebuie să plătiţi două sute cincizeci de lei, mi-a pus în vedere şi a adăugat : Chiar dacă aveţi relaţii acolo.

Nu despre relaţii era vorba, ci despre un colonel de circulaţie, Marin, care s-a apucat de scris, ţine rubrici foarte utile în presă, a scos cîteva cărţi, bune şi necesare, într-o seară mi-a fost ridicat permisul pentru o aşa-zisă neacordare de prioritate şi cum nedreptatea, abuzul erau strigătoare la cer, l-am sunat la serviciu şi l-am rugat să

mă primească pentru a-i explica cum s-au petrecut lucrurile. Am plecat de la el nu doar cu rezolvarea cazului, dar şi cu o carte nou apărută pe care mi-a scris o dedicaţie măgulitoare. De atunci, din cînd în cînd, ne sunăm reciproc, ne felicităm cu ocazia Anului Nou, cînd el îmi trimite şi diverse „materiale de propagandă". Şi tot de atunci n-am mai apelat niciodată la el. Cartea o ţin în cutia bordului, dacă am de aşteptat mai mult timp în maşină, recitesc cazurile descrise acolo, căci ele îmi reamintesc de fiecare dată că urcîndu-te la volan te aşezi de fapt într-o coajă de ou în care poţi fi ucis, dar care şi poate ucide. Am vrut să aduc cartea, încercînd astfel să-mi salvez carnetul cu ea, cînd să plec, din difuzorul staţiei a răzbătut :

— Ce-aţi rezolvat cu conducătorul maşinii de Bucureşti, că mai am un caz cu băiatul ăla pe trecere. Face pe nebunul, fir-ar el de derbedeu.

— Ia pune mîna pe el şi adu-l încoace ! i-a cerut plutonierul major. Să-l băgăm noi la huliganism şi să-i dăm o amendă să se sature el ! După care mi-a întins actele : Puteţi pleca. Vă iertam eu şi-aşa... Am vrut numai să văd dacă plătiţi amenda. Sau faceţi caz de funcţie, cum fac unii, mai ales din Bucureşti, că sînt ei, că fac ei, dreg ei...

„Mă iertai pe dracu !" am zis în gîndul meu, urcîndu-mă în maşină.

4

„Urmezi şoseaua, mi se spusese, pînă dai de apa, de rîul care trece prin Rucăr şi-ai să vezi acolo miţoase pe garduri. Le vezi din şosea ! Rîul l-am găsit, erau şi garduri, dar nu şi miţoasele. Una măcar. Am întrebat un

om mai în vîrstă care ducea după el un viţel. Îl ducea în doru lelii.

— Asta, duminica, tată !... Duminica. Da, este, poţi cumpăra. Plocate. Aşa se cheamă ele la noi.

Fir-ar să fie, şi făcusem atîta drum ! Nu-l făcusem numai pentru miţoase, mai aveam de cumpărat de la un cioban din Sohodol burdufele cu brînză. Cea în coajă de brad, mi se spusese, nu ţine, e gustoasă, mai gustoasă ca toate... N-avea cum să reziste — frigiderul o usucă, o deshidratează — pînă ajung la Liviu, pînă mă întîlnesc cu Vego...

— Ce vrea dumnealui, ce întreabă ? s-a interesat, oprindu-se lîngă noi, o femeie în vîrstă şi ea, îmbrăcată în negru.

— De plocate, asta întreabă.

— Păi nu l-ai trimis la Bîlu ? Să se ducă la ei...

— Bîlu ? am spus ca pentru o confirmare.

— Ei... Au, fac... Cumpără lînă... nu-i numa lîna de la oile lor. Au şi dîrstă... La dîrsta lor vin şi femeile, hăt !... tocmai de la Moeciu ! Din apropiere de Bran.

— Ce, plocate fac şi cei din Moeciu ? am întrebat pentru că voiam să ajung şi acolo.

— Fac. Şi cică-s mai bătute, mai dese. Şi dacă-s mai dese, or fi şi mai scumpe... Cum să nu fie, că intră lînă mai multă.

— Cam la cît ar putea să ajungă un plocat din ăsta ? am întrebat, privindu-i pe rînd.

— Adică dumneata vii să cumperi fără să ştii la cît te-ai putea aştepta ? s-a mirat bătrînul, strunind viţelul.

— Cel care mi-a spus de plocate a cumpărat acum vreo zece ani, dacă nu şi mai bine, le-am explicat.

— Altele sînt preţurile acu !... a zis femeia. Că dacă-i trei sute de lei kilu de lînă... Uite, o ţii drept înainte pe lîngă rîu şi cînd ai să dai de un pod... Cînd ai să dai de un pod, acolo întrebi.

Condus de un copil pînă la casa familiei Bîlu, am găsit chiar în prima încăpere — un hol spaţios, cu scară interioară — o femeie de vreo cincizeci de ani stînd pe un scăunel în faţa unui război în care se afla o ţesătură groasă de lînă. Nu era greu de priceput că era un plocat

şi în clipa aceea am ştiut că voi cumpăra două, căci Liviu îmi ceruse să-i aduc unul colorat.

În loc să-mi răspundă la bună ziua, femeia m-a întrebat cu iritare în voce, de parcă aş fi surprins-o asupra unui fapt nepermis :

— Ce doreşti matale ?

— Uite aşa ceva doresc, am zis, arătînd spre ţesătura din război. M-a îndrumat încoace o femeie din Rucăr.

— Care o mai fi aia ? a zis, bufnind.

Dădusem, pare-se, peste o ciufută, cu arţag, faţa ascuţită, gura tivită... nu ştiam cum s-o iau.

— Una pe care am întrebat-o în ce zi e tîrgul aici, vreau să cumpăr două plocate, am zis pentru a-i stîrni interesul.

— Două ? s-a mirat. Da' ce faci matale cu două ?

— Le duc unor prieteni în străinătate, am zis, dînd în gropi.

— Aşa da ! Că iei bani buni acolo pe ele !... Cin' te-a-nvăţat a ştiut el ce te-nvaţă ! Or ai mai dus... Şi... Că dacă ai client, duci la sigur. Cu banii de pe ele, cumperi... Ştii matale ce cumperi !... Cu video ieşi cel mai bine la socoteală...

— Da' învăţată mai eşti ! am zis fără să vreau.

— Păi învăţătura e viaţa !... A mai bună învăţătură asta ar fi, viaţa.

— Ce, ai trimis dincolo plocate din astea ? am întrebat fără să cred. Însă naiba ştie la ce te mai poţi aştepta.

— Cum ?... s-a revoltat. Păi ce, eu... M-a păzit Dumnezeu ! A venit una c-un străin la mine, c-un neamţ... Pleacă, doamnă, cu el de-aici !... Ce, vrei să intru în alte alea ? !... C-aici şi dac-ai tuşit se ştie... Nu-mi trebuie mie, eu-s cu munca, robită pe scaunu' ăsta.

Înţelesesem cu cine am de-a face. Pricepuse, desigur, de cum mă văzuse ce caut la ea, iritarea din voce, celelalte erau o şcoală negustorească.

— Spune-mi, cît mi-ai cere pe un plocat ca ăsta ?

— Nu-i gata, mai am o zi de lucru la el. Dat jos, încheiat, băgat la spălat, la fiert...

— La fiert, de ce ? am vrut să ştiu.

— Cum de ce ? să se-ndesească ! Şi se face cum îi zăpada. De pus pe un pat este ăsta. De-acoperit un pat. Tocmai bun pentru pat.

— Eu îl iau pentru pus pe jos.

— Păi ce ştii dumneata ce vrea ăla să facă cu el ? !

— Uite că ştiu. Dar spune-mi, se poate dormi şi vara pe el ? Nu transpiri, nu mori de căldură ?

— Cum să mori ? ! Iarna ţine cald, vara — răcoare. Cum îi pielicica de oaie de pe scaunul maşinii. Ai ?

— N-am. Şi cît m-ar costa ? Cît mi-ai lua pe un plocat ca ăsta ?

— Poţi să-ţi pui dacă n-ai. E unu pe-aci, Mănătoiu, el are pielicele din astea de miel. Are şi elastic... Le iei şi le-ai pus pe maşină.

Ce să-i spun eu ei că scaunele Espadei au o instalaţie care le climatizează ? ! I-am zis că nu mă interesează şi am întrebat-o cîtă lînă poate să intre într-un plocat ca cel din război.

— Intră. Intră şi zece kile. Da' sînt plocate şi de douăsprezece, de paisprezece kile. Da-i munca, nu lîna ! Şi lîna, că-i scumpă... Mai trebuie dat la dîrstă... a început ea să înconjoare Dunărea. Să-i scoată părul. Că de aia-i zic bucureştenii „miţoasă". Dat la dîrstă cînd e ud, scos de la fiert, c-atunci se-ntinde firul, cînd lîna-i udă. Da', ia ridică şi-ntinde pe val un plocat plin de apă !

— Preţul mi-l spui ?

— Păi ce, preţu-i opt mii. Sub opt mii nu se poate lua un plocat ca ăsta de mare şi greu ! Doi pe unu şaizeci. Dimensiunea. Des, că nici apa nu trece prin el. Rar, da, poţi să iei şi cu şapte jumate. Laşi aconto două mii de lei... Poţi să laşi ş-o mie. Şi mîine e gata. Vii mîine sară şi-l iei.

— Dar colorat ? Cît ăsta de mare.

— Colorat ? Colorat, e altă muncă acolo !... Şi la colorat şi la război.... Altă muncă e-n ăla. Am şi colorat. Da' nu-i acasă, e la una. Colorat fără zece mii nu se poate lua ! Lucru de mînă ! Şi lucru de mînă are preţ mare acolo ! Fabrica dă serie... Şi seria-i serie... În schimb mîna nu mai face altu la fel. Ştii matale mai bine cît are valoare acolo !...

— Nu laşi nimic ? Eu am venit să cumpăr ! Şi mergem la femeia la care-l ai pe cel colorat... Care-i ultimul preţ ? Pentru ăsta alb, să zicem ?

— Poate o sută să las... Eu plocate să am !... Că şi ăsta-i o comandă. Îl fac pentru un domn din Sighişoara. Da' dac-ai venit şi-ai făcut atîta drum... Lui trebuie să i-l dau în septembrie, atuncea ne-am înţeles că vine să-l ia.

I-am spus că mă mai gîndesc şi am plecat.

Două case mai încolo, m-a oprit o femeie, spre 40 de ani, care stătea la portiţă.

— Cît v-a cerut pe plocat ? a vrut ea să ştie.

— Opt mii, am zis.

— Mă, fir-ar ea a dracu, că nu se mai satură ! Mult ! Veniţi duminica, cînd e zi de tîrg şi luaţi ce vă place. V-alegeţi. Că nu-i alta ca ea să jupoaie mai tare.

Cînd m-am întors la maşină, locul viran pe care o parcasem era plin de copii. Stăteau la o distanţă apreciabilă, căci Max, înălţat în scaunul meu şi sprijinindu-se cu labele din faţă pe marginea ferestrei, era gata să sară prin ea în orice moment ; lăsînd-o în soare, o părăsisem cu geamul coborît, aşa cum venisem pe drum. Nu era prima oară cînd procedam aşa, ştiam ce paznic poate fi foxterierul... Printre copii se aflau şi cîţiva maturi, opriţi acolo din treburile lor.

— A dumneavoastră-i maşina ? mi s-a adresat unul din ei, cu geantă „diplomat" în mînă.

— A mea.

— Domnule, da' ce cîine e ăsta ?

— Foxterier, am zis.

— Că-i foxterier... am văzut eu... Da' ce poate să facă !... Copiii s-au adunat la maşină, că au ce vedea — asta da maşină ! — de aia am traversat şi eu, să văd ce marcă ar putea fi. Lamborghini. Da' n-am auzit. Şi s-au apucat să zgîndăre cîinele. A mîrîit şi s-a-nălţat. Şi-atunci ei au trecut în partea cealaltă, la uşa cealaltă, unde-i geamu închis, ridicat. Cîinele s-a repezit şi el într-acolo. S-a repezit, da' imediat s-a întors, a sărit pe fereastră şi grămadă pe ei. Atunci să fi venit ! Să fi văzut cum îi alerga... Pe unii, după aia pe alţii... Fără

să-i muşte. Vezi, ştie că-s copii. Şi după ce i-a îndepărtat de maşină, că nu mai rămăsese picior de copil, a sărit înapoi pe fereastră. Aşa cîine, da, aşa cîine mai zic şi eu ! Sînteţi de la circul din deal ?

— Nu, domnule, nu sînt de la circ, am zis amuzîndu-mă. E un circ mai încolo ?

— Da, a venit, să fie o săptămînă, şi cîţiva din oamenii lui au maşini din astea străine, aduse de pe unde au lucrat şi-am crezut că dumneavoastră... Da' acum nu le mai dă voie s-aducă, le pune vamă cît nu face, a zis cu satisfacţie rea în voce.

— De aia ţi-i dumitale mai bine ? nu m-am putut abţine.

— Ei, nu de aia... Şi s-a îndepărtat.

Cînd m-am urcat în maşină, foxterierul a început iar să se scarpine în regiunea urechilor.

— Purici, nepurici, am spus, demarînd, cum ajungem la Bucureşti, te duc la doctoriţa Nicolescu. Şi-aşa trebuia să mergem la ea pentru certificatul de vaccinare şi ce forme or mai fi de făcut. Max, dar ia spune tu, l-am abordat, dacă ne oprim la circ şi te duc în manej... o să ai vreo reacţie ? Poate-mi dezvălui... S-ar putea ca manejul să-ţi provoace un şoc psihic... Cum se-ntîmplă cînd îţi pierzi memoria. Dar dacă printr-o întîmplare nefastă, printr-o întîmplare nefericită — am adăugat, poate nu ştie ce-i aia „nefastă" — circul ăsta este tocmai cel de care te-ai pierdut şi, pac ! te recunoaşte un circar ? Nu, băieţel, să nu riscăm ! am hotărît şi am înfipt piciorul în accelerator. Chiar îmi place că trecutul tău e-o enigmă. Aşa să rămînă — enigmă !

Max nu-mi acorda atenţie, era preocupat de urechi. Drept care mi-am mutat gîndul de la el la plocate. Apoi şi la celelalte cumpărături. Era joi, nu aveam altceva de făcut decît să mă opresc pînă duminică la Casa de creaţie din Bran — asta presupunînd că voi găsi o cameră liberă — Sohodolul, mi s-a spus, e-n apropiere. Prin Moeciu de Jos urma să trec înainte de-a ajunge la Bran. Mi se explicase că, imediat după Magazinul universal, se face un drum la dreapta, neasfaltat, dar bun, pe deplin practicabil, pot să bag fără grijă maşina pe el, iar

după vreo 6 kilometri se deschide o vale în care se întinde Moeciu de Sus. Să întreb de familia Mocanu.

Totul a fost cum mi s-a spus. Satul are o așezare cum nu se poate mai frumoasă, paralel cu șoseaua curge un pîrîu în cascade, însă la casa familiei căutate am găsit doar o fetiță care mi-a spus că părinții sînt duși la „odaie", unde au oameni la coasă, se întorc seara tîrziu.

Am zis să nu abandonez ideea. Am pornit în sus, am oprit în cîteva rînduri, am întrebat în stînga și-n dreapta, am ajuns la capătul satului, dar nu m-am ales decît cu informații. Că plocatul la ei se cheamă sarică, cel alb, iar cel colorat — strai, că sînt femei care au, războaie și țes, i-o îndeletnicire veche acolo, însă, pe timpul deschiaburirii, dîrsta din sat a fost ridicată și dusă la un muzeu din Sibiu, așa că ei trebuie să se care cu țesăturile pînă la Rucăr. La preț se adaugă deci și costul transportului, vreo 500 de lei, cît pretind cei care au „mașini mici" în comună, tot la Rucăr să întreb, pentru că moecenii nu fac să vîndă, mi s-a spus nu fără mîndrie. La fel și cu ciupercile, pun la oțet, dar pun numai pentru ei, n-o să găsesc de vînzare la nimeni, muntele-i plin, urci și culegi. Aaa, că murează unii pentru prieteni sau cunoștințe, murează, dar nu pe bani.

Max revenise la normal, îl lăsaseră se vede urechile, intrase în rolul său de copilot. Dacă nu chiar de pilot principal — ce-o fi în capul lui numai el știe ! —, nu-și dezlipea pentru o clipă privirea de pe parbriz.

— Ne merge în plin, băiețel, n-am ce zice ! Dacă și cu burdufelele o rezolvăm tot așa cum am rezolvat cu plocatele și ciupercile, chiar că am consumat benzina degeaba ! Ne mai costă trei zile cazarea și masa aici... am completat pentru că tocmai treceam pe lîngă Castel, iar Casa de creație e chiar la poalele lui.

N-am făcut mai mult de cîteva sute de metri și am zărit pe șosea, agitîndu-și mîinile prin aer, pe singurul om pe care m-aș fi așteptat să-l întîlnesc acolo, un prieten din cei mai apropiați, reputat medic bucureștean, pediatru, un suflet mare, un suflet rar, săritor la nevoie cum n-am văzut altul. Îmi recunoscuse mașina și-i fusese teamă să nu trec în viteză.

Am oprit şi m-am dus să-l îmbrăţişez ; rămăsese locului lîngă cele două sacoşe pe care le pusese pe iarbă şi mă privea cu imputare.

— Ţie nu ţi-i ruşine deloc ! a zis, stopîndu-mă printr-un gest, ca şi cînd aş fi vrut să-i dau îmbrăţişarea lui Iuda.

— Asta, de ce ?

— Cum, de ce ? Zici că lucrezi... Te chem să vii şi tu o zi, mai te recreezi... Să ştii că sînt foarte supărat pe tine ! mi-a declarat ritos. Am vrut să ţi-o spun cînd ţi-am telefonat înainte de-a pleca în concediu, dar mi-ai tăiat-o că eşti cu cineva.

— Întîi şi-ntîi...

— Nu mă-ntrerupe ! Aşteaptă să termin !

— Bine, spune... Ascult.

— Astea-s nazuri ce faci. Lucrezi. Ei şi ce dacă lucrezi ? ! Eu nu lucrez ? ! Spital. Policlinică. Policlinica cu plată... Vin frînt.

— Ia spune-mi, Cornele, te-am chemat eu la un şpriţ, sau să ieşim undeva, sau să învîrtim nişte cărţi cu băieţii în orele tale de serviciu ?

— Păi cum să faci asta ? ! Să ies din consultaţii ? !

— Să fac aşa cum faci tu ! Tu nu mă chemi în orele mele de serviciu, care-s în special seara ? Mă chemi şi nu vrei în ruptul capului să înţelegi că eu abia de pe la cinci-şase seara mă-nşurubez mai bine şi-ncepe să curgă.

— Tocmai ! ziceai că nu curge. Că nu merge.

— Şi ce să fac, după tine ?

— Ce ţi-am mai spus : să faci o pauză.

— Asta-i cel mai uşor de făcut. Iar dacă după pauză tot n-o să meargă — şi după pauze de obicei nu prea merge — să fac iar o pauză, nu ? Pauza-i la mine după ce termin.

— Să facem nişte „nebunii", ai zis că nu poţi veni, nu vrei să întrerupi lucrul. Văd că l-ai întrerupt !...

— Unde m-ai chemat să vin ? La Sinaia, nu ? Da' tu eşti la Bran, cu sacoşele după bere ! Or eu asta şi aveam de gînd să fac, să trec pe la tine.

— Am schimbat-o în ultimul moment şi nu te-am mai sunat că eram supărat. Mi s-au oferit aici două camere... Clima e mult mai bună ca la Sinaia... Am adus de toate

cu noi, avem frigider la dispoziţie... Asta-i vila, mi-a arătat, curte enormă, pomi, o ducem împărăteşte. E şi Costi aici, a venit să ne vadă... Hai, bagă maşina, aduc o berică, dăm drumul la grătărel să facem nişte „nebunii", bătrîne ! Hai că am o surpriză !...

— Cornele, sînt în drum spre o comună la zece kilometri de-aici...

— Ce comună ?

— Sohodol.

— Da' ce să cauţi tu la Sohodol ?

— Să iau nişte brînză de burduf.

— Laşi lucrul ca să vii după brînză la Sohodol ? ! Brînză de pe-acuma ? ! În toiul verii ? !

— Lasă că-ţi spun... Mă-ntorc într-o jumătate de oră. Şi am dat să plec.

— Stai, că nu poţi băga maşina ta pe-acolo ! E-un drum nenorocit, o loveşti pe dedesubt.

— Tu de unde ştii, ai fost ?

— Tu cu cine vorbeşti ? ! Am luat un berbecuţ... Asta o să-ţi dau — „scăricică" de berbecuţ, „muzicuţe".

Toată lumea ştie cît de gustoasă poate fi o pulpă de miel la cuptor, însă coastele sînt de obicei măcelărite, băgate în cratiţă, făcute mîncare. Or, abia ele, cu muşchii lor intercostali, dulci, suculenţi constituie partea delicioasă a mielului, cu condiţia să le pui pe grătar. Cornel le taie în lungime — de unde şi denumirea de „scăricică" — le dă sare, piper, cimbru, în timp ce se încinge grătarul „cu capac", pregăteşte mujdeiul, pentru a le pensula cînd începe să sfîrîie carnea. Un mujdei şi el cu dichis. Odată făcut, ca să-i mai ia din duritate, îi adaugă puţin zahăr, ulei, îl freacă din nou pînă se albeşte de tot. Apoi, ca să nu fie, cum zice el, restant, să nu stea mult timp în stomac şi să irite mucoasa, îl amestecă cu un sfert de borcan de iaurt. Pensulate uşor cu un asemenea mujdei şi ţinute pe grătar 5 minute pe o parte, 5 minute pe cealaltă, „scăricica", vorba lui, e-o „nebunie".

— De la cine l-ai luat, de la Cocoş ? De la Ion Cocoş ? m-am referit la ciobanul pe care urma să-l caut pentru a cumpăra burdufele cu brînză.

— Cocoş a dat de dracu, a tăiat un viţel şi l-au prins ; de la altul. Ştiu tot ce mişcă şi-i de crăpelniţă pe-o rază

de treizeci de kilometri ! Ce crezi tu c-am făcut eu în primele zile ? Vrei brînză, bătrîne ? Da' de ce... Aha, ţi-a ieşit paşaportul ! Deci, pauza tot o faci ! a ţinut-o pe-a lui.

— N-am încotro. Am crezut că o să termin cartea înainte de plecare şi eu nu sînt nici la jumate.

— Zău dacă am mai văzut unu ca tine !...

— Uită-te la tine şi-ai să-l vezi !...

— Du-te de-aici ! Deci pleci în R.F.G. ... Şi mai unde? Da' cum o să ţină brînza atîta drum ? ! Tu nu te-ai gîndit ? !

— Nu ştii că am frigider în maşină ? !

— Aşa-i. Bagă-te în curte... Iar mîine mergem cu a mea să căutăm burdufele pînă-n două kilograme. Tu cu mine trebuie să vorbeşti despre chestiile astea, nu cu altcineva !

Avea dreptate, îmi scăpase din vedere, nu mă gîndisem la el. După o perioadă de lucru ies ca ursu din iarnă, buimac. Şi sînt şi grăbit. Este unul din defectele mele.

— Da' de ciuperci în oţet, ştii ?

— Păi ce crezi c-o să-ţi dau la „muzicuţe" de berbecuţ ? !

— De unde le-ai luat ?

— De la Moeciu de Sus. Şi după-amiază mi-aduce de-acolo şi nişte păstrăviori ! Nebunii, bătrîne, nebunii !...

— Cum naiba, Cornele, că şi eu am fost. Vin de la Moeciu de Sus.

— Am tratat mai de mult un copil... Auzisem eu ceva că la Moeciu... „Să veniţi, domn' doctor, să vă dăm ciuperci puse de noi la borcane." Dracu venea pînă aici după ciuperci ? ! N-a avut decît un borcan. Rămas de anul trecut. O minune ! O nebunie ! Şi nici copilul nu m-a uitat. E mare, e în a patra, a zis că-mi aduce şi nişte păstrăvi.

Omul are, cum se spune, vocaţia meseriei de medic de copii, anume de copii ; nu-i doar un medic foarte bun — iubeşte copiii. Ştie cum să stea de vorbă cu ei, cum să-i apropie, să le învingă teama — teama insuflată, cel mai adesea, chiar de părinţi prin ameninţare prostească cu care îi sperie pentru orice nimic : „Uite, vine doctorul !" — să le cîştige încrederea. Eu, stimaţi cititori, vă spun cu toată sinceritatea, nu le am pe astea, copiii mă scot din sărite,

cînd încep să pună mîna pe tot ce le iese în cale... El le are. Și mai are una : mîncarea, e-un *gourmand* de primă clasă, „meseriaș", cum s-ar spune, dar și un *gourmet,* face, drege, gătește, are tot felul de prafuri, de smacuri, nu știu cum le potrivește, toate ies c-o dumnezeire în ele.

Ne împrietenisem de curînd și mă trezesc cu el la ușă. Era vremea prînzului, tocmai mă sculasem de la masă. Maică-mea făcuse praz cu măsline, mîncarea nu-i ieșise, era grețoasă — de obicei mănînc tot, nu aleg, nu-s „pretențios", nu-s lingav —, plin de draci din pricina lucrului, m-am ridicat enervat de la masă. Cornel și-a dat seama că sînt capsat după felul cum l-am primit.

— Scuză-mă că nu te-am sunat mai întîi, dar am avut drum pe-aici și m-am oprit să te văd. Ce făceai, mîncai ?

Mîncasem un măr ca să anihilez gustul prazului.

— Nu, am terminat, am zis poftindu-l în casă.

— Ce-ai mîncat ?

— Praz cu măsline. Vrei ?

De cîte ori mă duc la el mă pune la masă.

— Vreau. Și a luat-o spre bucătărie.

El să nu vrea ? ! „Ei, lasă că ți-o fac eu, mîncăule !"

— A ieșit formidabil, am zis urmîndu-l, am ras două porții, deștele ți le lingi !

Intenția mea era să-l așez la masă, iar el, din politețe și din jenă față de maică-mea, să fie nevoit să nu lase nimic în farfurie. Bătrîna mă auzise și-a intervenit, ieșindu-i înainte :

— Nu te lua după nebunul ăsta, am greșit-o, are un gust groaznic.

— Ia să vedem ! a zis. S-a dus la aragaz, a luat o lingură și-a gustat din mîncare. Se aranjează. Îndată, copii !... Da' tu — și s-a uitat pe sub ochelari la mine — numai asta ai mîncat ? Altceva nu-i de mîncare ?

— Nu-i.

— Da' cum poți să lucrezi numai c-un singur fel de mîncare ?

— Ce, tai lemne, sap, spăl, zugrăvesc ? Așa și pot să lucrez, altfel mă trage la somn.

— Bine, a zis, prazul îl dregem, pune şi tu un şpriţ, ia să vedem ce mai putem să mîncăm.

S-a dus la frigider şi-a început să cotrobăie. Rămaşi singuri — frigiderul e în „sasul" dinaintea bucătăriei — maică-mea s-a uitat cu nedumerire la mine, adică ce face ăsta ? aşa ceva n-a mai pomenit. I-am făcut semn să stea liniştită.

— Aha ! s-a auzit, pieptişoare de pasăre !

— Lasă-le acolo ! i-a strigat maică-mea, grăbindu-se spre „sas". Sînt tun, degeaba le scoţi.

Stătuse pentru ele o dimineaţă întreagă la coadă. S-au întîlnit la uşă, venea cu pachetul cu piepţi de pasăre.

— Cum degeaba ? ! Doamne, ce pîrjoale à la *kievskaia* facem din ele ! a zis şi şi-a făcut semnul crucii. Aoleu ! am uitat să iau untul ! Să aibă timp să se-ncălzească. Iar pachetul cu pieptişoare îl băgăm în apă sub jet. Nu ştiaţi că cel mai bine se decongelează aşa ?

Ce să mai zică bătrîna ? ! Şi nici timp n-a mai avut — doctorul a început să-i ceară ba una, ba alta, s-o alerge la cămară, la frigider...

— Ei, cum să n-aveţi ? l-am auzit în timp ce făceam şpriţul. Da' portocale aveţi ?

— Portocale ? s-a mirat mama.

— Dacă n-aveţi, mă reped să iau de-acasă...

— Am. Da' ce faci, domnule, cu ele ?

— Îndată... Două mi-ar trebui. Dacă-s mici. Merge şi una dacă-i mare.

M-am grăbit să aduc cana cu şpriţ, să văd şi eu ce naiba face cu portocalele. Le-a tăiat felioare ca pe lămîie, le-a pus în mîncarea cu praz care începuse să fiarbă la foc foarte mic şi cu capacul deasupra. Ce-a pus, ce n-a pus, fapt este că a ieşit altceva, cu totul altceva decît fusese înainte, gustul de praz şi nici cel de măsline nu s-au pierdut, s-au estompat doar un pic, s-au rafinat mai ales. Am golit toată cratiţa.

În timp ce Max se regala cu resturile de la „muzicuţe", şi nu numai cu ele, noi ne făceam siesta, jucînd table pe o măsuţă de camping. Costi, care de obicei bea cu măsură, prinsese achiu, făcea mereu „Hă-hă-hă ! Hă-hă-hă !", sa-

tisfăcut că doctorul dădea „gherlă“ după „gherlă“, singura noastră şansă de-a-l bate, pentru că, de regulă, cîştigă.

Arhitect, artist plastic de mare talent şi mai ales un om de excepţie, dau pe la atelierul lui de cîte ori am drum sau timp cît de cît; de cele mai multe ori în trecere pentru a-mi bucura privirea şi inima cu ce-i iese din mîini, a-l asista cîteva minute la treabă, a schimba două-trei vorbe ; cînd nu pot face asta simt că-mi lipseşte ceva. Şi atunci mă sună la telefon : „Ce-i, mă băiatule, lăţeşte el vorba, că n-ai mai trecut pe la mine ? Ai jucat în deplasare cumva ? Mai pune şi tu batista pe ţambal şi mai vino pe la mine să batem şi noi o şuetă !“ Sau : „Lucrezi, lucrezi ?... Da' noi nu mai jucăm nimic într-o seară ? Cornel, ştii bine, e gata oricînd, Radu-i pe aşteptare şi el...“ Cu ce face ar fi trebuit să se fi îmbogăţit de mult — în case destule şi nu mititele strălucesc obiectele lui singulare, sticla înnobilată cu har dă multora referinţe de gust — ca oricărui mare artist, latura asta îi lipseşte ; rareori un creator autentic e dublat de spirit negustoresc.

Pe portiţă a intrat însă un băieţel ducînd o sacoşă în mînă.

— Păstrăvii ! a strigat Cornel, săltîndu-se de la masă. Bine, mi-a aruncat, „linie“ !

— Hă-hă-hă ! ce „linie“ mă, hă-hă-hă ! că-i „marţ“ toată ziua !. s-a opus Costi în locul meu.

Doctorul s-a făcut că n-aude şi i-a spus soţiei care stătea alături pe un şezlong, să pună într-o pungă cinci ciocolate chinezeşti şi să i le dea băiatului la plecare.

— Tu trebuie să i le dai, la tine a venit, nu ? a obiectat Ligia.

— Ca să iasă că-i plătesc păstrăvii ? ! s-a opus Cornel şi s-a grăbit să-l întîmpine pe copil.

Venise cu vreo douăzeci de păstrăvi, şi mai mici şi mai mari ; doctorul fremăta.

— Cine i-a prins, Aurele ? l-a întrebat.

— Cum cine ? eu ! s-a îmbăţoşat puştiul. Nu era prea înalt, nu arăta a fi într-a patra. Se vedea însă că-i isteţ, îi jucau ochii în cap.

— Tu ? Păstrăvul e greu de prins... La undiţă ?

— Ei, la undiţă !... Noaptea.

— Noaptea ? s-a mirat Cornel. Și nu ți-a fost ție teamă să te duci noaptea în pădure ?... Taică-tu te-a lăsat ?

— Păi n-a știut. Numai mama. Am așteptat să adoarmă, am luat furculița... nu furculița de masă. Lungă atîta, ne-a demonstrat, desfăcînd mîinile. Furculița și lanterna, erau nori, tocmai bine, luna nu se vedea...

— Bine, copile, dar ăsta-i braconaj ! E interzis să pescuiești așa ! Știai ?

Aurel a pus capul în pămînt, apoi, ca dintr-un impuls interior, a făcut un pas spre Cornel și s-a lipit cu dragoste de picioarele lui.

— Ia hai în casă să te ascult puțin... Cum te mai simți ? Ai mai făcut crize ?

— Bine, nu, n-am mai făcut, a zis bucurîndu-se. Și a continuat deodată cu voce schimbată : Pe primăvară a venit o echipă de oameni de-au construit un baraj contra la lemne, la buștenii pe care-i cară apa de sus...

— Dar barajul ăsta contra lemnelor, contra buștenilor unde l-au construit ? l-a corectat doctorul, prefăcîndu-se interesat.

— Barajul ăsta contra lemnelor l-au construit sus, în pădure. Și după ce l-au construit — a grăbit vorba Aurel — au aruncat carbitu' în apă. Strîngeau oamenii păstrăvii cu ligheanele, cu căldările. Doamna directoare, repede, repede, a scos școala să culegem din apă bulgării de carbit. Da' pe ăia de l-au aruncat nimeni nu i-a amendat, nu le-a dat vreo pedeapsă ! Au plecat, duși au fost !

— Aha ! a făcut doctorul, deci la voi s-a întîmplat povestea cu carbitul și peștii !... Știu, am auzit, mi-a povestit un procuror din Brașov care a venit cu fetița la mine. Ancheta chiar el a făcut-o. Hai, Aurele ! l-a chemat, luîndu-l de mînă și s-a întors spre mine : Stricarea oamenilor, ăsta-i adevăratul dezastru. Cel mai mare din toate. Stricarea atîtor generații de oameni.

A doua zi am plecat amîndoi la Moeciul de Sus să vedem ce putem face cu ciupercile, căci cele pe care le mîncasem drept garnitură la „muzicuțe“ fuseseră delicioase, n-a mai rămas, bineînțeles, nimic din borcan ; Cornel voia și el pentru acasă.

Am găsit-o doar pe mama lui Aurel, puștiul era plecat el știe unde.

— Dom' doctor, ce v-am dat eu sînt puse de anul trecut. Ghebe. Or, ghebele nu ies decît toamna. Începînd de pe la mijlocul lui septembrie.

— Bine, și-acum nu sînt ciuperci ? În toată pădurea care-i în jur ? Că a plouat, slavă Domnului !

— Ba ciuperci sînt cîte vreți... Au ieșit vineciorii... Ies, poate au și ieșit mînătărcile... Da' ele nu-s de pus la oțet. Și nici nu le poți ține pe ele. Le-ai cules — le mănînci, altfel fac viermi. Numa' ghebele sînt de pus la oțet. Și ciuciuleții. Care-s tot toamna. Da' ghebele sînt alea de pus, ele sînt cele mai bune. Mînătărcile... mînătărcile le cureți de miez, de miezul lor galben, și le pui la uscat.

— În cazul ăsta am încurcat-o ! a zis înciudat doctorul.

— Da' cîte borcane ați vrea ? s-a interesat mama lui Aurel.

— Trei, nu ? mi-a cerut Cornel confirmarea.

— Chiar și două... am zis.

— N-ar fi mare lucru... Ei, ce-s două borcane ? ! Nouă ne-a rămas ăla pe care vi l-am dat dumneavoastră, s-a adresat doctorului, că dacă n-ați vrut să primiți altceva... Că pentru dumneavoastră...

— Lasă, lasă... a oprit-o Cornel.

— Fir-ar ele de ghebe !... Că să fi știut... Să mă fi gîndit că bucureștenii vin cu mașinile, vorbesc cu copiii... Trebuie să cunoști, sînt multe „nebune", nu-i de glumă cu ciupercile !... Culegi... da' ce culegi ! ?... Și-apoi, copiii nu iau mai mult ca cinci-șase lei pe un kil. Nu se merită să te cațeri din buturugă în buturugă. Chiar dacă le știi și cunoști. Ce zici, tanti — s-a adresat mama lui Aurel unei vecine, o femeie în vîrstă, spre șaptezeci de ani, care venise să asiste la ce discutam ; vecina cealaltă se grăbea și ea spre noi — care ar putea să mai aibă ghebe de anul trecut ?

— De, știu eu... a făcut, ducînd mîna la gură și, după priviri, dînd cu gîndul pe la casele oamenilor din sat. Păi să zic... și a pronunțat un nume — ar putea. Ea ar putea să mai aibă.

Între timp ni s-a alăturat, după un „bună ziua", și vecina din dreapta. Mama lui Aurel a pus-o la curent și a rămas ca toate să se ducă să se informeze prin sat.

— Da' brînză de burduf nu se găseşte pe-aici ?

— Păi, cum să nu se găsească ? ! a zis bucuroasă femeia. Cea mai bună brînză de burduf de prin locurile astea, aicea se face ! Curată. Nu cum am auzit c-o fac unii prin alte părţi de-o amestecă cu cartofi. Că dacă statu' face ce face... Aşa că fierb cartofi, îi dau prin maşină şi frămîntă brînza cu ei. N-ai cum s-o cunoşti. Numa' cînd ai tăiat burduful, atuncea vezi. Care ştie... Că se-nvineţeşte un pic. Cîte kilograme aţi vrea să luaţi, că şi frati-miu are.

— Trei burdufele, am zis.

— Să fie cît mai mici cu putinţă. Pînă-n două kilograme, a precizat doctorul şi s-a întors la mine : Tu le duci de gust, de poftă, să mănînce de cîteva ori. Burduful l-ai tăiat, trebuie să-l mănînci. Nu chiar imediat... În orice caz, la frigider se usucă.

Cînd să plecăm, cele două vecine au venit la maşină să ne conducă şi ele. Crezusem că plecaseră să se intereseze prin sat de ciuperci, însă ele se duseseră acasă să ne aducă cîte ceva. Femeia în vîrstă ne-a întins fiecăruia cîte o pungă cu ouă.

— Ce faci, mătuşă ? Ce-i asta ? s-a mirat Cornel.

— Cîteva ouşoare de la găinile mele. N-am multe, doar cîteva, că dumneavoastră l-aţi făcut bine pe Aurel.

— Avem, mătuşă, am venit pregătiţi cu de toate !...

— Păi se poate să plecaţi aşa de la noi ? Primiţi, vă rugăm !

Vecina cealaltă ne-a întins fiecăruia cîte un borcănel de dulceaţă.

— E dulceaţă de coacăze, bună şi de doctorie. Primiţi, vă rugăm !

La un timp după ce a pus în mişcare maşina, Cornel a dat glas gîndurilor, remarcînd :

— Tu vezi, Adriane, ce oameni sînt ăştia ? E-o altă lume aici !

Am un răspuns, dar îl ţin pentru mine.

Duminică dimineaţa am plecat cu toţii la Rucăr. Cornel m-a descurcat şi acolo. Să stai deoparte, nu te amesteci, tu eşti „poet", eu vorbesc, eu tocmesc ! îmi pusese în

vedere. Așa a și făcut. După o jumătate de oră încărcăm plocatele în mașină. Ocupau loc, nu glumă.

— Și fii atent, mi-a zis la despărțire, ca să n-ai probleme la graniță, te duci în „Bateriilor" să-ți pună ștampila, să-ți dea și scris că nu sînt obiecte de patrimoniu.

5

După ce-am demarat, Max a tras de cîteva ori cu coada ochiului spre mițoase, apoi, ca și cînd acestea nu i-ar fi dat pace, l-ar fi intrigat cu ceva, a sărit în vîrful lor și a început să le miroase cu de-amănuntul, de-a-i fi zis că le luase la cercetat. Îl urmăream prin oglinda retrovizoare, văzîndu-l cum își bagă capul în ele, am crezut că se desfată în moliciunea lor, am vrut să-i zic cîte ceva pe chestia asta, dar o nouă privire mi-a relevat că nu despre desfătare era vorba, ci de necazul lui cu urechile, și le freca de plocate.

— Ia vino aici, băiețel ! l-am chemat, temîndu-mă să nu-i intre vreun fir de lînă care să complice și mai tare lucrurile.

A venit, m-a privit cu ochi plini de tristețe și, așezîndu-se în poponeț, a intrat în rolul de copilot.

— Tot sîntem pe drum, mergem la Vîlcea... Iar mîine dimineață te duc la doctoriță, să vedem ce-i cu urechile tale. Azi e duminică, policlinica e închisă.

Mai aveam de cumpărat ceramică — farfurii, oale, ulcioare, însă în această privință eram total descoperit. „Mă bazez pe gustul tău", mi se spusese. Care gust ? Sigur, există un gust numit spontan, dar un asemenea ochi, să-i zicem, estetic nu-i suficient pentru a deosebi valoarea de nonvaloare, trebuie să fii în cunoștință de cauză. Era abia 8 și ceva dimineața și cum știam că la Horezu există

cîţiva ceramişti reputaţi, hotărîsem ca în loc de Tîrgovişte s-o iau spre Piteşti, ca să ajung în Vîlcea. 200 de kilometri, nu mai mult.

Regiunea mi-e familiară... Mă pot lăuda că sînt puţine colţuri ale ţării pe care să nu le cunosc, aş zice chiar cu de-amănuntul. Împătimit de drumuri, mă urc în maşină şi plec, mai întotdeauna singur şi, de multe ori, fără nici un fel de pregătiri prealabile sau pe un traseu prestabilit, mă apucă deodată dorul de ducă şi atunci nu mai rezist. Ce mă atrage mai cu deosebire ? Bucovina şi Maramureşul... cred că nu sînt locuri mai frumoase în lume ! Lucram la o carte, mai precis, eram la ultimele pagini, moment pe care îl trăiesc foarte intens, însă cînd am aflat din ziarul pus de maică-mea pe masă că a fost dat în exploatare Transfăgărăşanul... În clipa următoare eram în picioare. Am făcut drumul dintr-o singură bucată, prin Valea Oltului, ca să cobor apoi la Vidraru şi la 10 seara am fost înapoi. La Horezu am fost mai întîi ca să ajung la Obîrşia Lotrului, cînd abia începea construcţia hidrocentralei, nici vorbă de vreun drum în adevăratul sens al cuvîntului, poate cel înspre Sebeş să fi meritat acest nume, apoi, cu ocazia unei alte călătorii spre Peştera Muierii şi Tîrgu Jiu, m-am oprit în orăşel pentru a-i da, cum s-ar spune, de rost. În magazinul cu ceramică, situat chiar la şosea, cele văzute atunci nu mi se păruseră deosebite de produsele ce se vînd peste tot, aşa că, odată ajuns, am întrebat de un ceramist al cărui nume putea fi considerat o garanţie dacă se scrisese atîta despre el în presă.

Mi s-a explicat că stă în satul Olari, care-i în prelungirea oraşului, să ţin strada cu asfalt, ea o să mă scoată în vîrful dealului, acolo unde se termină casele, pe partea stîngă o să văd o poartă şi-un gard aşa şi aşa. N-am reţinut amănuntele, mi-a fost suficient că „în vîrful dealului" şi am oprit la casa cea mai arătoasă din toate — din moment ce era cel mai bun, nu ? — împodobită şi ea şi gardul cu mozaicuri florale. Nu mi-a prea plăcut asta, nu mi-a plăcut că strigau.

Un băieţel care se găsea pe stradă mi-a zis că cel pe care îl caut locuieşte cu două case mai jos. L-am găsit într-o încăpere nu prea mare, lucrînd alături de soţie, fiecare

la cîte o „roată“, puneau culoare, ornau farfurii. Dînd în gropi, i-am spus cine sînt. Nu m-a lăsat să continui :

— Uite ce-i, tovarășe... a zis încruntîndu-se și apoi ducînd capul în pămînt, eu fug acuma de chestiile astea, sînt țăran ca orice țăran, un meșter ca orice meșter...

— Dar eu nu sînt reporter, n-am venit să fac vreun reportaj, vreau să cumpăr și am spus „scriitor“ așa, ca să mă recomand, ca și cum aș fi zis inginerul Cutare.

— N-ați venit bine. Acu o săptămînă da, era. Că era prima duminică din iunie cînd se ține „Cocoșu de Horezu“. Găseați, eram în tîrg. Am vîndut acolo tot ce-am avut.

— Și nu v-a rămas nimic, nimic ?

— Ce să-mi rămînă, că eu n-am forță motrice, nu lucrez industrie. Alții lucrează, au forță motrice, cu ajutoare, sînt tineri, sînt sănătoși...

— Cum adică „forță motrice“ ? Nu vă supărați că întreb...

— Adică malaxoare. Cu motor electric. Ca la industrie. Or, noi lutul îl muncim singuri. Singuri îl muncim. Îl muncim cu munca noastră.

— Îl frămîntați...

— Nu-i numa' frămîntatu' la el... Îl iei de unde-l luăm, dintr-un deal și-l aducem acasă. În curte. Să-l bată ploaia, să-l ia gerul... De-abia după aia îl băgăm înăuntru. îl punem pe dușumea și-l batem c-un mai de lemn. Și-l batem, și-l batem pînă se presează de tot și nu rămîne nici o găurică, nici un pic, nici un firicel de aer în el. După care îl tăiem cu niște cuțite din coasă, foarte ascuțite, îl tăiem felii, foiță de țigare, zicem noi. Apoi iar îl batem și iar îl tăiem. Cînd și asta e gata, îi dăm apă și-l punem la dospit. Pe urmă, după ce s-a dospit, îl luăm iar pe dușumea și-l jucăm cu piciorul. Cu piciorul drept, cu dunga tălpii. Îl întoarcem pe partea ailaltă și iar îl jucăm, iar îl frămîntăm cu dunga piciorului. Așa-l muncim noi lutul. Pînă între buricele degetelor nu se mai simte decît pacea, decît liniștea lui. Catifea.

— La malaxor nu iese așa ?

— Iese și la malaxor... Da' nu-i în lut sufletu' tău, sufletu' tău nu-i în lut. Să zicem, un copil... Una-i să crească el la creșă, unde-i o educatoare la toți, și-i educatoare cu leafă, adică industrie, și alta să-l crești tu ca

părinte. Situația cam asta ar fi. La „roată“ la fel : trage motoru' electric, nu dai cu picioru' trage motoru'. Învîrte roata și roata — taleru' pe care modelezi... sau ce faci. Fac și ei, da' mecanizat. Producție. Pentru că mecanizat e producție. Nu artă. De ce ? Păi de aia că piciorul se ia după mînă, îi servește mîinii exact ce-i trebuie ei, ce pretinde și ochiu', că picioru' e una cu tine. Așa că mie ce să-mi mai rămînă ? !... A, că sînt la nivel de creație, da, sînt. Și mă pretind de multe ori, să știți. La nivel de creație mă pretind. La fiecare tîrg e un juriu care apreciază, stabilește. Eu, se-ntîmplă, iau diplomele, iar alții bagă banii în traistă, că au mult și vînd. Creație este, da' nu este producție. Eu și nevastă-mea... Așa că... V-aș da, da' n-am.

— Și-am făcut atîta drum...

— Interesu' meu ar fi să dau, să vînd... Da' dacă n-am — n-am.

— Aveți probabil o expoziție...

— Am, da' nu dau din ea.

— Nici nu m-am gîndit c-ați da... V-aș ruga, dacă se poate, să mi-o arătați și mie, să pricep și eu niște lucruri.

— Păi, cum să pricepeți dacă de cunoscut nu cunoașteți ? m-a întrebat, ridicînd privirea spre mine.

— Ați spus un mare adevăr. Un foarte mare adevăr. Sînt puțini care-l știu. Iertați-mă, m-am exprimat eu greșit, am vrut să spun să aflu unele lucruri.

— Ei, dacă vreți să aflați... a zis, ridicîndu-se de la „roată“.

M-a condus în încăperea următoare, amenajată ca o adevărată sală de expoziție, cu pereții acoperiți aproape în întregime cu obiecte din ceramică, un joc de figuri și culoare ce părea al unor imense covoare. La fel și-o masă, cît ținea toată camera.

— Aici, a zis, arătînd spre peretele de lîngă ușă, e ce-am lucrat acu' douăzeci sau chiar treizeci de ani. Motive mai simple, mai puțin încărcate. Ce se-ntîmplă... Ceramica de Horezu, ca și toată ceramica populară românească, a avut unele schimbări. Aici e stilu' vechi. Cum se lucra pe timpuri, cînd la Horezu erau peste o sută patruzeci de olari. Acu nu mai sînt decît vreo cinci-șase. Cum fiecare generație și-a adus ce-a a avut ea de spus,

așa socot și eu altfel decît socoteam înainte. Cu timpul, am trecut la acoperirea întregului vas. Fără spații libere. Așa cum se și vede de-aci înainte.

— Așa a cerut piața ? Gustul celor care cumpără ?

— Gustul ăsta trebuie să-l formezi tu, la nivel de creație... Nu piața. Piața cere mult și ieftin, piața nu cere creație. Însă și creația nu trebuie să rămînă la ce-a fost odată. Nu poți, dacă te pretinzi, să faci mereu ce-a fost odată. Fără să ieși însă din stilu' Horezu. Din stilu' de ornament. Din motivele de bază. Și ca să nu ieși trebuie să cunoști istoria. Dacă nu cunoști istoria, nu cunoști nici ce-a fost, nici ce este și nu cunoști nici ce va fi. Ca să lucrezi prezentul trebuie să iubești trecutul și să iubești viitorul. Că dacă nu cunoști trecutul nu poți pregăti viitorul. Și-au fost discuții... Discuții mari. Între specialiști. Specialiștii s-au pus pe discuții. Unii — că m-am îndepărtat. „Nu, nu m-am îndepărtat", am susținut. Și dă-i, caută, știam eu că am un ciob în pod, un ciob dintr-un ciorbalîc de mai bine de șaizeci — șaptezeci de ani. L-am găsit. Tot vasu' acoperit. Doi : nu trebuie evoluție ? ! Cum, fără evoluție ? ! De la simplu la mai încărcat — merge. Dar nu merge de împrumutat forme și simboluri străine de Horez. Simbolu' poate să fie mai complicat, făcut mai altfel, mai inteligent, făcut mai inteligent, dar să rămînă simbolu' de bază. Rîurile sînt tot rîuri... Tot rîuri, atît că finețea-i mai mare. Ce fac, fac din suflet și din memorie, din memorie și din suflet lucrez. În timp ce lucrez un model, mă gîndesc la altul care urmează să vină. Lucrez de la paișpe ani. Am preluat de la părinți, și părinții la rîndul lor de la părinți... Nevastă-mea, tot așa, e a nu știu cîta generație de olari și în unele privințe e mai bună decît mine. La finețe e mai bună decît mine. Mîna de femeie. Ușoară. Da' nu deosebește nimeni ce fac eu și ce face ea. Numai cunoscătorii, colecționarii. Și băiatu', care acu-i militar, a învățat, lucrează. Ce-i zic eu lui ? „Tu vezi orașu'... Îl vezi, da' ochiu' trebuie să-ți rămînă curat. Și să aibă memorie. Că arta populară, arta adevărată nu poți s-o faci dacă ochiul n-are memorie."

Aveam de gînd să-l rog să-mi spună ceva despre vopsele, cum obține culorile, dar s-a auzit oprindu-se o mașină la poartă și în scurt timp am avut surprinderea să văd intrînd pe ușă o cunoștință, prieten cu Costi, profesor la Institutul de Arhitectură.

— Deci, iată unde ne întîlnim... a zis, întinzîndu-mi mîna și surîzîndu-mi complice. Nu vă știam colecționar de ceramică...

— Nici nu sînt. Am venit să cumpăr pentru o cameră românească, dar am călcat cu stîngul. Zic asta mai ales după cele văzute aici.

— Ce-ați văzut aici e încă puțin ca să vă dați seama cu adevărat de ce poate ieși din mîinile acestor doi oameni de geniu. Pentru asta trebuie să-mi faceți o vizită, să-mi vedeți colecția. Nu-i așa, nene..., i s-a adresat ceramistului pe numele mic.

— Așa-i, domn' profesor. Poate că aveți cea mai frumoasă colecție cu piese semnate de mine. Da' aia a domnului inginer Turcu, oare ce s-o alege de ea ?

— Ce să se-aleagă... a clătinat din cap cu tristețe arhitectul. Ce se-alege cu tot și cu toate după ce nu mai sîntem. Și într-adevăr, domnule Hornea, s-ar putea să aveți noroc, aș putea spune un mare noroc. Pentru că m-a sunat văduva inginerului, să fie o săptămînă sau două, să-mi spună c-ar vrea să vîndă ceva, are de gînd să facă un schimb, să se mute la mai mic. Așa că notați-vă numărul meu de telefon sau vi-l dă Costi, o să vorbesc diseară cu ea.

A doua zi dimineața, primul drum pe care l-am făcut a fost la policlinica veterinară din Ilioara, unde lucrează o doctoriță cunoscută de tot Bucureștiul, un om competent și de suflet. Ne simpatizăm reciproc, o sun și acasă dacă am nevoie de-un sfat și în special îl simpatizează, îl iubește pe Max. Era într-o operație, a trebuit s-o aștept.

Holul clădirii era plin de oameni și animale, cîini și pisici, o femeie venise cu un iepure... Ca Max să nu ia cumva vreo boală, l-am dus în curte, unde, pe bănci, așteptau alții, i-am ordonat „Șezi !“ și m-am întors în hol cu gîndul că, văzîndu-mă, doctorița, în măsura posibilului, îl va lua pe Max peste rînd.

M-a văzut, însă în loc să mă cheme cu ciinele în cabinet, a venit la mine. I-am spus că plec în străinătate, iau foxterierul cu mine.

— N-o să-ţi fie uşor !... m-a prevenit.

— Ştiu, dar n-am altă soluţie. Maică-mea e la Cluj, trebuie să îngrijească de o soră de-a ei care a făcut o hemiplegie.

— Noi închiriem cuşti, oferim pensiune, tocmai pentru cazuri din acestea ! Adu-l aici. Şi-ţi promit c-o să am grijă de el, ştii foarte bine cît îmi este de drag zgubiliticu tău. Ia-o pe coridor, ultimele încăperi de pe stînga şi dreapta acestui scop sînt destinate. Du-te şi uită-te.

— Şi mai am o problemă, am zis. De-o bucată de vreme Max a început să se scarpine, să se scarpine cu insistenţă şi din ce în ce mai des în regiunea urechilor. Să fie vorba de purici ?

— Ei, purici, isteţule ! A făcut probabil otită. Du-te şi vezi cuştile, o să te chem ceva mai tîrziu. Iar ca să-l iei cu tine, îţi trebuie un certificat de transport internaţional. Dar nu acum, vii cu nouă zile înaintea plecării pentru că altfel expiră, îşi pierde valabilitatea. Să nu uiţi să aduci un timbru fiscal de trei lei, că m-am săturat să dau de la mine ! a zis supărată.

De cum am văzut cuştile, am şi respins ideea de-a-l aduce acolo pe Max. Sînt mari, spaţioase... dar să-l bag după gratii ? !... În nici un caz ! Şi mi-am adus aminte ce păţisem cu el la Costineşti. În ultima cameră am găsit un doberman într-o cuşcă şi un cocker auriu, în alta. Stăteau trişti şi abătuţi.

Capătul coridorului se termină cu o uşă ce dă în curte, într-o curte destul de mare, cu iarbă şi pomi ; aruncîndu-mi maşinal ochii pe geam, l-am văzut pe Max încăierat, în partea dinspre stradă a curţii, într-un fel de luminiş, cu un cîine lup, cu un ciobănesc alsacian. Am încercat în grabă uşa, era descuiată şi am alergat într-acolo.

În timp ce stătusem de vorbă cu doctoriţa, venise un tînăr de vreo 18 ani cu alsacianul în lesă. Băiatul a vrut să arate ce „tare-i el în cîine", cum s-a exprimat un bărbat care asistase la scenă, căci, neasmuţit, alsacianul l-ar fi ignorat pe foxterier, ar fi trecut fără să-l bage în seamă,

ar fi considerat, dintr-un *fair-play*, se ştie, al cîinilor că nu-i de demnitatea lui să-şi pună mintea cu unul cu o statură pe sfert ca a sa.

Bătaia era în toi, ea îi atrăsese pe toţi care se aflaseră pe bănci, aşa că la început nu mi-am dat seama ce se întîmplă. M-am oprit, nevenindu-mi să-mi cred ochilor ! Cel care ataca era Max. Ţopăia în jurul alsacianului de parcă s-ar fi aflat pe o plasă, ca aruncat de aceasta, sau ar fi avut arcuri în loc de picioare. Era un spectacol de văzut, dacă el nu şi-ar fi înfipt de fiecare dată colţii în adversar. O muşcătură scurtă, rapidă. Cînd într-o parte, cînd în cealaltă, în regiunea spatelui mai ales. Alsacianul se întorcea, da să-l ajungă, să-l apuce, însă Max era de-acum dincolo, muşca şi în secunda următoare sărea. Agilitatea sa era de-a dreptul uluitoare, ai fi zis că-i o minge de ping-pong. Şi mi-am adus aminte ce-mi spusese la Costineşti un chirurg timişorean, posesor al unui „Airedale", că foxterierii sînt hăitaşi neîntrecuţi la vînătoarea de mistreţi tocmai datorită extraordinarei lor mobilităţi, ca şi a neînfricării, a curajului lor cu totul ieşit din comun.

Dezorientat, Max apărîndu-i probabil ca o nălucă, alsacianul a avut un moment de derută. Tînărul, care asistase pînă atunci neputincios la scenă şi care numai la un asemenea deznodămînt nu s-ar fi aşteptat, s-a repezit la foxterier, dînd să-l lovească cu piciorul. Max s-a ferit şi în clipa următoare i-a sfîşiat băiatului geaca de la blugi şi odată cu ea, dar superficial, o bucată de piele ; norocul tînărului a fost că el tocmai cu o asemenea geacă era îmbrăcat.

Am intervenit, chemîndu-l pe Max la picior. În momentul în care a auzit ordinul şi-a scuturat capul de-ai fi zis c-a primit o „directă".

Doctoriţa i-a prescris un medicament sub formă de spray. L-am cumpărat pe drum, odată ajuns acasă, l-am chemat să-l doftoricesc. S-a uitat cu neîncredere la butelia de culoare oliv, dar cînd i-am ridicat urechea nu s-a opus, astfel că i-am putut trimite un jet zdravăn în interiorul ei. Şi din acest moment nu m-am mai putut înţelege cu el — spray-ul produsese asupra lui un şoc. Îl chemam,

venea, dar cînd dădeam să pun mîna pe urechea cealaltă, o zbughea, sărea din fotoliu.

M-am hotărît să folosesc forța. Era ziua din săptămînă în care venea o femeie, Maria, la curățenie, i-am explicat despre ce este vorba și după ce i-am dat spray-ul, l-am imobilizat pe Max. A fost suficient ca Maria să se aplece cu spray-ul spre el — îl imobilizasem pe covor — că foxterierul mi-a și scăpat din mîini. Sub înfățișarea lui de jucărie se ascund mușchi vînjoși, e ca un arc pe care n-ai cum să-l ții strîns.

Mi-am zis că singura soluție era să-l păcălesc. Și m-am înțeles în acest sens cu tanti Maria. După vreo oră și ceva, în care mi-am văzut de treburile mele, l-am chemat, m-am jucat cu el, i-am umblat la urechi ; crezînd că totu-i în regulă, am strigat-o pe tanti Maria să vină cu spray-ul ; îi spusesem să-l ia cu ea, ca Max să nu dea cu ochii de el. Dar n-a intrat ea bine pe ușă, că foxterierul s-a oprit brusc din joacă, a fugit în partea cealaltă a camerei, acolo unde am canapeaua, și s-a băgat cu capul în colț. Asta chiar că m-a intrigat, era de toată minunea, căci, prevăzătoare, tanti Maria intrase cu spray-ul ascuns în buzunarul halatului. Existau două posibilități : ori, cu binecunoscuta lor acuitate olfactivă, a simțit mirosul medicamentului, stropii acestuia depunîndu-se în timpul pulverizării și pe butelie, ori a recunoscut cuvîntul „spray", cu toate că îl pronunțasem cu el de față o dată sau, cel mult, de două ori. Aveam treburi în oraș și-am lăsat-o baltă. Iar seara, cum întrerupsesem lucrul, am zis că era cazul să-mi acord timpul mie și nu lui.

A doua zi, simțindu-mă în bună dispoziție, am dat din nou să-l păcălesc. Ascunsesem spray-ul în spatele unei cărți din bibliotecă, avînd grijă să nu fiu văzut de foxterier. L-am chemat, m-am jucat cu el, i-am umblat la urechi, m-am uitat înăuntru fără ca el să manifeste cel mai mic semn de opoziție sau de teamă, iar cînd am crezut că l-am pregătit suficient, că e momentul, m-am apropiat, tot așa, jucîndu-mă cu el, de bibliotecă. În clipa următoare, Max a zbughit-o spre canapea și s-a băgat cu capul în colțul pereților.

Era prea de tot, era de-a dreptul incredibil. Să fie aici vorba de telepatie, de unde telepatice... bio-fizice... energetice sau mai ştiu eu ce unde, pe care el, înzestrat cu o sensibilitate ieşită din comun, cu posibilităţi de receptare deosebite...

M-am dus la telefon şi am sunat-o pe doctoriţă. A răspuns chiar ea. M-a ascultat fără să mă întrerupă şi după ce am terminat de povestit mi-a zis :

— Dar cum ştie un porumbel călător să se întoarcă acasă ? Ţi-am mai spus : Max e un exemplar cu totul aparte, e-o mare şansă c-ai dat peste el !

— El a dat peste mine ! am corectat-o.

— Norocu' tău ! Stai de vorbă cu el, ia-l cu binişoru', explică-i...

Max se urcase în fotoliul lui şi nu mă slăbea din priviri. Cîtă vreme am vorbit la telefon, a stat tot timpul cu ochii pe mine, aştepta, probabil, acum, să-mi vadă reacţia. Vocea doctoriţei are volum, cuvintele ei răzbiseră, cu siguranţă, din receptor.

— Uite, băieţel, ce se-ntîmplă, l-am luat cu tact — de multe ori îmi lipseşte —, ai făcut o complicaţie la urechi, de la curent sau cine ştie de la ce, pentru că, nu poţi nega, te şterg mereu înăuntru cu o bucăţică de vată cu spirt. Fapt este că infecţia asta trebuie stopată, anihilată... Altfel e jale, se poate întinde, poţi chiar să mori! Tu înţelegi, nu-i de joacă ! Nu-i de glumit !

A făcut „ham".

— Nu pricep ce-nseamnă asta. Că înţelegi ? Sau că nu înţelegi ? Ai spus „da" sau ai spus „nu" ? Şi-ţi mai zic ceva, am aruncat cartea cea mare pe masă : Cu mine, în nici un caz, nu te pot lua aşa bolnav cum eşti ! Şi-n loc de străinătate ai să stai în cuşcă ! Tu ştii ce-nseamnă să te vadă acolo un doctor ? Ne-ar costa cît toată benzina pînă la Napoli.

Dar staţi aşa, oameni buni, că nu v-am spus încă de ce mă duc în Italia şi la cine anume. Nu v-am spus, cu alte cuvinte, de unde se trage povestea cu drumul şi ce m-a găsit să plec tocmai acum, cînd litrul de benzină a ajuns un

dolar. Se trage din *Calimera*. Ceea ce pe greceşte înseamnă „bună ziua". Adică bună ziua ţi-am dat, belea mi-am căpătat. Şi mai este o vorbă : „A schimbat calimera"... Oameni buni, alegeţi sensul pe care-l doriţi.

6

Eram instalat la Costineşti încă de pe la mijlocul lunii mai, mă dusesem să lucrez, marea îmi prieşte mai mult decît muntele, pot privi ore în şir nemărginirea de ape, sînt un tip solar, anotimpul meu preferat este vara. Scrisul mergea binişor, îmi plăcea cum ieşea cartea şi respectam riguros programul pe care mi-l impusesem. E adevărat, mai existau şi abateri, ele se cam înmulţiseră în ultima vreme — de, oameni sîntem —, o abatere trebuia să fac şi în după-amiaza aceea. Ortansa îmi spusese că i-ar face plăcere o plimbare cu maşina prin staţiunile litoralului, avea probabil nostalgia locurilor pe unde fusese în trecute vacanţe. Era cazul deci să mă simt, să-i fac şi ei hatîrul acesta, mai ales că fata era cît se poate de înţelegătoare. Seara mergeam de obicei să dansăm, însă ziua rămînea singură, căci eu dispăream de pe plajă cînd grupul lor abia se instala şi nu reapăream decît seara tîrziu.

De cînd parcasem la sosire Espada n-o mai mişcasem din loc şi cum Max e mare amator de plimbări cu maşina, am zis să-l iau şi pe el, să-l recompensez în acest fel pentru privaţiunile la care eram nevoit să-l supun după stabilirea la Costineşti.

Ca să n-o supăr pe gazdă, mai ales că solicitanţi pentru camere erau berechet, ţineam foxterierul tot timpul în casă şi îl scoteam doar cînd mergeam la plajă. Nu-mi închipuisem că poate să-i placă atît de mult apa, s-ar fi jucat

la marginea ei ore în şir. Şi, curios, după ce se usca, părul scurt, creţ căpăta strălucire, petele de negru şi castaniu în loc să se estompeze din pricina sării deveniseră şi mai intense.

Dimineaţa se instala lîngă uşă şi de acolo, deoarece îi interzisesem să latre, mă dojenea cu privirea, ca şi cînd mi-ar fi zis că pierd nepermis de mult timp cu făcutul cafelei. Plecam şi odată ieşit pe portiţă, devenea iar grandoman. Ridica boticul de i se făcea o cută la ceafă, păşea în faţă şi pînă la plajă n-ar fi întors capul indiferent de ce s-ar fi întîmplat. Cînd să ne întoarcem însă acasă, o mai mare nenorocire nici nu se putea. Se oprea pe drum şi lătra de-ai fi zis că mă strigă. Dacă mă prefăceam că nu aud, insista pînă mă întorceam să văd ce doreşte şi atunci o lua înapoi în direcţia plăjii.

În maşină Max a stat tot timpul bosumflat. Nu l-au preocupat nici măcar construcţiile litoralului, pentru că de obicei, dacă trecem prin vreun oraş, aleargă de la o fereastră la alta, ca şi cum n-ar vrea să-i scape nimic. Era supărat că-l expediasem pe canapeaua din spate cînd o invitasem pe Ortansa să urce. Ştiam că n-o agrează, dar s-o mîrîie era prea de tot ! În definitiv, ce vroia ?

La întoarcerea din Mamaia am hotărît să opresc la Constanţa ca să-mi tratez prietena cu *pizza*, pentru că, trebuie să ştiţi, oameni buni, sînt un bărbat atent cu femeile. N-am putut însă traduce în fapt intenţia mea, la pizzerie am găsit lume multă, era de aşteptat. Lăsîndu-l pe Max în maşină, îi făcusem promisiuni, ba chiar îl întrebasem dacă ştie ce-i aia o pizza. Aşadar, văzîndu-mă venind cu mîna goală, precis o să spună că iar i-am pus ghioc la ureche, cică să audă cum face Pacificul la Miami. I-am explicat că va mînca la Olimp o *pizza* cu adevărat formidabilă, de la un restaurant de lux, cu specific italienesc, tocmai de aceea i-au dat numele de „Trattoria".

Localul e frumos decorat, mobilierul de foarte bun gust, dar din cauza orei şi probabil şi a preţurilor practicate, doar două mese erau ocupate. Şi cu toate acestea chelnerul s-a lăsat îndelung aşteptat, şi n-aş spune că i-a făcut prea mare plăcere cînd i-am cerut să ne aducă o listă. Dintre felurile de *pizza* am ales-o pe cea milaneză şi cum

pizza se prepară la comandă, ca să nu stăm degeaba, i-am zis să ne aducă *Timballo*, un preparat pe bază de orez cu ciuperci şi pe care italienii îl servesc la începutul mesei.

Timballo nu conţinuse nici o cipercuţă măcar, doar orez, roşii şi firişoare de carne. Lipsiseră cu desăvîrşire ciupercile şi din *pizza*, zice-se milaneză, iar jambonul fusese înlocuit cu salam. La toate acestea se adăuga încărcarea notei de plată (care totaliza frumuşica sumă de 221 lei) cu o sticlă de vin, căci noi băusem una, nu două ; cealaltă sticlă fusese cu apă minerală.

Nu i-am zis nimic referitor la „greşeala" făcută şi din care realiza aproape 60 de lei, i-am cerut să-mi aducă reţetarele pentru *Timballo* şi *pizza* milaneză.

Era, cred, ultimul lucru la care se aştepta. Remarcînd că nu purtăm verighete — şi pentru un chelner nu-i singurul semn după care să deosebească un cuplu marital de o simplă pereche — îşi spusese probabil că eu, jenîndu-mă de însoţitoarea mea sau chiar dorind să demonstrez că sînt un om culant şi nu un zgîrîie-brînză, voi plăti fără să mă mai uit la ce trecuse pe notă.

— Reţetare ? !... a zis revoltat şi rezemîndu-se cu mîinile de masă a continuat pe un ton ridicat : Ăsta-i restaurant pentru străini şi nu bufet clasa a treia ! Dacă n-aveţi bani, nu intraţi ! C-aţi văzut ce scrie pe firmă !

— Întîi ia mîinile de pe masă ! i-am cerut calm, dar ferm şi fără să-l privesc.

Şi le-a luat şi a continuat pe acelaşi ton :

— Ce, sîntem cîrciumă s-avem reţetare ? ! Bucătarul nostru s-a specializat în Italia ! A cîştigat şi concursuri !

— Cheamă, te rog, responsabilul !

— Nu-i, e dus la direcţie ! a zis şi a strigat la unul din cei doi chelneri care, alarmaţi de tonul lui ridicat, îşi făcuseră apariţia şi se postaseră, aparent impasibili, la intrarea salonului în care ne aflam.

Cel căruia i se adresase cu apelativul „Nea Gică" s-a apropiat alene de masă şi m-a întrebat supărat : „Ce s-a întîmplat, tovarăşe ?"

Unde şi cu ce preţ puteam să caut dreptatea ? Am preferat să rămîn umilit şi i-am cerut doar să refacă nota de plată.

Ca să nu ne întoarcem cu un gust amar din această plimbare, am invitat-o pe Ortansa să mîncăm o înghețată pe terasa ce unește hotelurile Panoramic, Amfiteatru și Belvedere. Înghețata a fost treacă-meargă, ne-am plimbat prin fața vitrinelor, am intrat în magazine, Ortansa și-a cumpărat o bluză care avea imprimată o mașină de curse și ne-am hotărît să plecăm.

Băusem un singur pahar de vin roșu, vinul îl neutralizasem apoi cu cîteva pahare de Borsec, și totuși cînd ne-am apropiat de mașină am crezut că văd dublu, că am o iluzie optică : în loc de o Lamborghini erau două, una decurgînd din cealaltă, lipite bară la bară, același tip, Espada, aceeași culoare metalizată sclipind spre auriu. Mă uitam și nu-mi venea să cred ochilor.

În prima a apărut Max la fereastră ; era, deci, a mea. Apropiindu-mă prin învăluire de a doua, am remarcat că placa de înmatriculare din spate era de Roma. Surprins de vederea mașinii, căci la orice se așteptase italianul să găsească în România, dar nu și o Lamborghini cu număr românesc, se gîndise să mă șocheze la rîndu-i.

Lipind mașina lui de a mea, tampon în tampon, italianul mă pusese însă în imposibilitatea de a ieși, căci distanța dintre Espada și mașina din față, o Dacie-1300 era insuficientă oricît aș fi manevrat. Îmi convenea, de mult mă urmărea gîndul să întîlnesc o Lamborghini Espada sau mai bine zis pe stăpînul unei asemenea mașini. Filtrul de ulei, ca și cel de aer depășiseră de mai mulți ani termenul de folosire, ruptorului de la delco îi adaptasem contacte de Fiat, cureaua de la ventilator era arsă, crăpată, nici nu știu cum mai ținea, mecanicul mă avertizase în cîteva rînduri că o să mă lase cînd o să-mi fie lumea mai dragă. Italianul putea fi șansa cea mare, era imposibil să nu aibă el o curea de rezervă ; nu pleca nimeni la drum, mai ales la un asemenea drum, fără o curea, fără platine... O șansă ca asta n-aveam voie s-o scap. I-am dat drumul lui Max din mașină ca să se miște cu noi cîțiva pași și m-am auzit strigat :

— Signore, signore ! E, che dice ? Eeee !?

Întinzînd pașii și lăsînd în urmă fata care-l însoțea, se apropia un bărbat în jur de 35 de ani, cu o înfățișare plăcută, fața deschisă era toată numai zîmbet. Ne-a întins

mîna pe rînd, prezentîndu-se : Georgio Sabbatini. A arătat apoi spre fată şi a zis „Nelly". Aceasta a scuturat din cap ca pentru a-şi aranja părul, şi el a precizat în franceză : „Proaspăta mea cunoştinţă". I-am spus pe italieneşte că mă descurc destul de bine în această limbă şi el a explodat cu un „Eeee !" de bucurie.

— Sînteţi, nu-i aşa, mulţumit de maşină ? a continuat în genul volubil, comun italienilor.

— Dar ar putea să fie cineva nemulţumit de o Lamborghini ? ! Aş vrea să văd şi eu care-i ăla !

Georgio Sabbatini a izbucnit în rîs, împingîndu-mă prietenește cu mîna şi ne-a invitat să bem ceva împreună. I-am spus că exact asta am vrut eu să-i propun...

— Locuiţi aici, în Olimp ? l-am întrebat.

— Nu locuiesc deocamdată nicăieri. Am sosit abia de o oră şi încă n-am găsit cameră. Dumneavoastră ?

— Într-un sat pe malul mării. Stăm la ţărani.

— A, minunat ! s-a entuziasmat.

Nelly a intrat în vorbă, încercînd să-i sugereze într-o italiană deocheată, mai mult o românească stîlcită, că la hotel e mai bine, ai baie, apă caldă... şi a scos din poşetă un pachet de Kent.

Cu rare excepţii, marca asta de ţigări a ajuns să spună exact invers decît ce doresc să semnifice prin ea tipii care ţi-o vîră sub ochi, şi eu, văzînd-o pe tînără în cu totul altă împrejurare, m-aş fi lăsat indus în eroare de candoarea ce-i lumina faţa. În nici un caz nu părea a fi genul pentru care unica satisfacţie este de a sta cocoţată pe un scaun de bar, cu un pahar într-o mînă şi cu o ţigară în alta. Aveam să mă conving că era exact genul acesta de bibilică.

Italianul îşi dăduse seama probabil cam ce hram poartă proaspăta lui cunoştinţă şi se vede că nu era pasionat după asemenea cuceriri, căci a continuat cu acelaşi entuziasm, sărind peste spusele ei :

— Dar ar fi extraordinar să stau la ţărani ! Ar fi cu totul minunat ! Să bem totuşi un păhărel ! a insistat italianul şi s-a întors spre Nelly. Spuneai de Belvedere... Să mergem acolo, ne-a invitat.

Intrînd în hotel, tînăra i-a zis că are un recepţioner cunoscut dacă el, Georgio, vrea, ar putea încerca să-i facă rost de o cameră. Georgio a refuzat şi i-a comunicat că va merge cu noi să stea la ţărani.

— Două Lamborghini Espada, ca nişte surori gemene, rulînd în tandem, e într-adevăr un spectacol ! a zis cu un zîmbet amuzat.

După cum repede s-a putut constata, Nelly avea cunoscuţi nu numai printre recepţioneri, o ştia şi barmanul de la barul de zi al hotelului. „Un Florio, nu ?“ a întrebat-o el avizat. Era, se vede, băutura ei preferată, şi ea s-a grăbit să i-o recomande şi Ortansei care ceruse o citronadă.

— E foarte bună, dumneavoastră nu sînteţi cu maşina! a argumentat.

Ciocnind paharul cu ea, Sabbatini a zis : *„Grazie per tutto e mille scusi“*. Ceea ce însemna un fel de rămas bun şi am înţeles că invitaţia de a bea ceva era de fapt o modalitate de a se despărţi de fată, pentru a nu o lăsa pur şi simplu în stradă. Aşa s-a şi întîmplat, mi-a plăcut această, să-i zicem, eleganţă a lui şi în curînd am plecat.

Lucrurile se desfăşuraseră oarecum neaşteptat. Pe de o parte, gîndindu-mă să fac rost pentru Espada de o curea, de un filtru de ulei sau de o pereche de platine, eram bucuros de această hotărîre a italianului de a sta la Costineşti, iar pe de altă parte mă temeam că-mi căzuse pe cap. După-amiaza era oricum ratată, mi-am spus că-i voi căuta o gazdă, şi-l voi da apoi în primire cercului de prieteni, arhitecţi şi pictori decoratori, cu care sosise Ortansa la Costineşti. Ştiam, camere se găseau foarte greu, dar nu-mi imaginasem că „penuria“ — cum se exprimase o localnică bătoasă, „N-am, e penurie mare, în fiece zi sînt rugată“ — va fi chiar reală. În cele din urmă tot am găsit, ajutaţi de o întîmplare. O doamnă, venită cu fetiţa, fusese chemată telegrafic acasă, soţul se îmbolnăvise sau suferise un accident, mînca şi ea la Tarsiţa, aşa am aflat că la Dom' Păun se eliberase o cameră de o jumătate de oră.

Am vrut să-l las să se instaleze şi i-am propus să ne vedem mai tîrziu, dar Sabbatini a insistat să rămîn şi a scos o sticlă de „Chivas Regal“ dintr-un cartuş de douăsprezece pe care atunci îl desigilase ; omul se aprovizio-

nase, nu glumă ! Am băut un păhărel, Sabbatini a cărat bagajele în cameră și ne-am dus pe terasă la „Doina".

Îmi propusesem să-l las pe italian să deschidă vorba despre mașinile noastre și el a făcut-o imediat ce ne-am așezat la o masă, întrebîndu-mă cîți kilometri am parcurs cu Espada. I-am spus că aproape 90.000.

— Dar cu anvelopele astea nu mai puteți circula mult !... m-a făcut el atent.

I-am spus că da, e timpul să le schimb, dar necazul meu, adevăratul meu necaz este altul : cureaua de ventilator. Aștept să mă lase dintr-o clipă în alta.

— Dar filtre de unde ați luat ?

— N-am luat... Sînt tot cele vechi.

— Cum, atîtea zeci de mii de kilometri fără să schimbați filtrele ? Dar cum e posibil ? a țipat, revoltîndu-se.

— Am rugat un prieten care a fost în Austria să-mi cumpere filtre, curea... N-a găsit nicăieri.

— E și hormal ! Nici nu văd cum ar fi putut să găsească ! Ce, în Italia găsești la orice service piese de Lamborghini ?!

Știam că e o mașină de serie mică, dar cît de mică n-aveam idee și pe față mi-a apărut probabil o expresie de contrarietate, căci Georgio a reluat :

— Stimate domn, ce-avem noi este o creație a unui Michelangelo în materie de mașini ! a zis, gesticulînd ca un orator la tribună. Cunoașteți istoria, ați auzit cum a ajuns să le fabrice ? Ferruccio Lamborghini ! Simplu mecanic de mașini agricole ! Un mecanic de mașini agricole care s-a luat de piept cu Enzo Ferrari ! Cu marele Ferrari!

Aici Sabbatini a trebuit să se oprească — apăruse chelnerul la masă.

Omul mă cunoștea, și cum Georgio îi spusese că ar vrea să mănînce un pește, a strîmbat din nas în sensul că nu-i proaspăt.

— Recomandați-i niște mici. Am niște mici o minune, proaspeți și suculenți, garantez eu pentru ei ! Sau un mușchiuleț de porc...

— Porc, nu ! a refuzat Sabbatini. Cum, pește n-are ?

— Are, însă chelneru lnu vi-l recomandă. O să mîncăm mîine pește, pregătit cum n-ați mai văzut ! a trebuit

să-i promit ca să salvez aparențele și i-am vorbit despre mici.

A fost de acord, a cerut vin sec și m-a întrebat foarte serios, ce cred, o să ne ajungă patru sticle ?

— Cum să nu ne-ajungă ! m-am mirat.

— N-o să ne-ajungă ! a zis parcă știind ceva și a comandat cinci.

— Un mecanic pe care l-am descoperit recent, pasionat motorist și mai ales inventiv, a zis c-o să-mi facă o modificare, un fel de reducție, ca să pot folosi filtrul de ulei de Dacia, iar celui de aer o să-i adapteze niște site metalice și astfel o să-l pot spăla în benzină.

— Improvizații ! s-a opus Sabbatini.

— De ce?

— Cum de ce ? s-a aprins el din nou. Ce baie de ulei poate să aibă Dacia ? Se poate ea compara cu cea a unui motor de 12 cilindri ?! Ce tot vorbiți ! Și filtrul de aer ? Cum să satisfacă un filtru improvizat aspirația a șase carburatoare deodată ?! O să vă dau cureaua mea de rezervă... Am platine, un set de bujii... Iar la plecare o să vă dau filtrele mele.

— Ei, cum o să faceți una ca asta !? am protestat ipocrit.

Era o soluție care îmi venise în minte, dar nu cu privire la filtru, ci la anvelope. I le cumpăram pe ale lui și, ca să ajungă acasă, îi dădeam anvelopele mele, cu profilul benzii de rulare șters aproape complet. Erau de dimensiuni cu totul aparte, de mașină sportivă, cauciucuri imposibil de găsit pe la noi.

— O s-o fac, pentru că altfel distrugeți motorul! Să distrugi o Lamborghini din cauza unor filtre, iiih !

— Știu, aveți dreptate, am spus smerit și am relansat : Urmează să plec în Iugoslavia, ce părere aveți, aș putea găsi la ei anvelope pentru Espada ?

Începuse să zică ceva despre iugoslavi, dar pe terasă a apărut Eva Holțec. Era cea care îmi făcuse cunoștință cu membrii grupului și tot ea îmi șoptise cîteva zile după aceea : „Adrian, vezi că te place Ortansa".

O știam de cînd era studentă în ultimul an. Era îndrăgostită de un asistent, cu el s-a și măritat. Ca după vreo

trei ani, întîlnind-o în societatea unor prieteni, să-mi spună că divorţase.

A venit la masă şi m-a întrebat dacă nu i-am văzut pe ceilalţi. I-am zis că nu, dar, probabil, trebuie să apară şi ei dintr-o clipă în alta şi i-am prezentat-o italianului. Auzindu-i numele, acesta a remarcat :

— Ca prima femeie venită pe pămînt ?...

— Şi tot atît de păcătoasă ca ea.

— Aaa, excelent, vorbiţi italiana ! s-a bucurat Georgio.

— Oarecum. Dar dumneavoastră ce limbi mai vorbiţi ? l-a întrebat ea cu arţag.

— Franceza. Vorbesc şi engleza, dar nu strălucit.

— Atunci ne vom putea înţelege, a spus constatativ şi adresîndu-mi-se, m-a întrebat : Unde l-ai găsit şi pe macaronarul ăsta ?

Georgio a înţeles şi a izbucnit în rîs.

— *Maccheronari !* a repetat, amuzîndu-se.

Eva făcuse o gafă şi a încercat s-o repare :

— E simpatic. gagiul, a zis, dîndu-se în vînt după expresii argotice.

— Şi dumneavoastră sînteţi foarte simpatică ! Şi dacă prietenul meu — a continuat arătînd spre mine şi numindu-mă prietenul lui — n-are nimic împotrivă, vă invit la dans.

— Dar poate *eu* am ceva împotrivă ? a remarcat Eva în franceză, aşa cum i se adresase Georgio. L-a privit pentru o clipă în ochi şi s-a ridicat de pe scaun. Bine, a mai zis.

În timp ce Eva şi Georgio se aflau pe ring, au venit Ortansa şi soţii Preotu, apoi, curînd, şi ceilalţi. Prezentîndu-se tuturor „Macaronarul Georgio Sabbatini", noua mea cunoştinţă s-a integrat imediat grupului, ca şi cînd ar fi fost prieten cu noi de cînd lumea. După o oră îşi spuneau cu toţii pe nume.

Dimineaţa, pentru că mă apucasem să-i promit că vom mînca peşte, în loc să merg la plajă, am luat-o spre cherhana. Îmi făcusem cunoştinţe printre pescari cînd nu erau încă atîţia solicitanţi, cu ajutorul mai multor sticle de votcă mă împrietenisem cu un şef de echipă, moş Grigore, un bătrîn mucalit, şi acum, oricît de asaltat ar fi

fost de muşterii, mă prefera întotdeauna pe mine. „Un moment ! striga, am pe cineva trimis de bunică-mea a dintîi. Să văd ce-mi rămîne şi după aia..."

În curtea cherhanalei n-am găsit prea mulţi amatori iar cei cîţiva stăteau pe lîngă gard. Probabil din pricina unui Aro cu însemnele miliţiei oprit lîngă clădire. Pescarii aveau dreptul la tain, ei îl vindeau, era o treabă legală şi mi-am continuat drumul în căutarea lui moş Grigore. Cînd m-am apropiat de maşină, de după ea a apărut un bărbat înalt, în blugi şi cu o pălărie de paie gen „Dallas". Era colonelul Marin.

— Ia uite, dom'le, ce mică-i lumea !

— În misiune ? l-am întrebat rîzînd în timp ce ne strîngeam mîinile.

— În misiune la peşte, a rîs şi el. Am auzit c-a început să „bată" calcanul din nou... Sînt în concediu la Neptun şi m-a lovit dorul de-un călcănaş.

— Calcan ? m-am mirat, aducîndu-mi aminte de ce spusese moş Grigore. Păi nu s-a cărat şi-a cerut azil politic la turci ?

— Ba da, dar a văzut ce-i şi la ei şi-acuma a venit înapoi...

— Să vină, dom' colonel !...

— Vă bag o pilă ?

— Mulţumesc, am omul meu, pe moş Grigore, şef de echipă, ne-am împrietenit cu ajutorul unor sticle de votcă.

— Nu-mi faceţi o vizită la Neptun să batem o şuetă? Sînteţi probabil cu maşina ? Am telefon... E uşor de memorat : 111.55. Vila 122. Sunaţi-mă şi veniţi. V-aştept cu mare plăcere. Trebuie să-mi apară o carte...

I-am mulţumit, l-am felicitat şi mi-am continuat drumul.

La ţărm era acostată o barcă, numai că moş Grigore nu se afla printre pescarii ce munceau la descărcat. Era cu echipa încă în larg şi cum n-aveam decît să aştept, m-am aşezat pe o stinghie de gard, ceva mai încolo. În lumina piezişă a soarelui stavrizii sclipeau ca argintul. Max mi-a întrerupt gîndurile cu un lătrat ademenitor. Avea perfectă dreptate, tot atît de bine puteam aştepta întoarcerea pescarilor şi pe plajă, ca el, în acest timp, să se joace cu va-

lurile. Am coborît așadar prin viroaga săpată în mal și după puțin timp înotam amîndoi în apa caldă a mării.

Tot stavrizi scosese și echipa lui moș Grigore și cum ei își puneau deoparte tainul încă din larg, mi-a dat la coborîre săculețul cu pește. De obicei asta însemna în jur de cinci kilograme, cam la atîta îmi făcusem și eu necesarul — cu Georgio eram douăsprezece guri — însă moș Grigore a ținut să mă prevină :

— Ai grijă, am un călcânel de vreo două kile, ăla nu mi-l lua, că-l duc unui doctor la Constanța. Îl vezi tu — te vede și el... Că de doctor cine n-are nevoie ?!

— Atunci mai fă-mi dumneata rost de vreo două-trei kilograme !

— Nu știu, să văd ; pe fiecare îl așteaptă clienții.

Se bucura de autoritate printre pescari, nu atît ca șef de echipă și ca mai bătrîn între ei, ci prin cîte văzuse în viață, căci moș Grigore lucrase ca marinar pe o mulțime de pescadoare.

N-a întîrziat prea mult ; aducea o sacoșă cu pește.

— Țipari. Angile, dulci cum îi gura ibovnicii.

N-am mai urcat dealul ca să ies la șosea, ci am luat-o de-a dreptul pe marginea plajei. Cînd m-am apropiat de locul unde se afla grupul, Eva ieșea tocmai din apă. I-am dat cele două plase cu pește, căci ea era cu distribuirea de sarcini : cine-i în ziua respectivă la rînd după cumpărături, cine la curățat, cine la gătit, cine la așezat masa... O alesese grupul în acest rol și nu crîcnea unul. Georgio stătea întins lîngă arhitectul Miron.

— L-ați înfiat pe broscar ? m-am mirat.

— Am trimis după el dimineața să mănînce împreună cu noi... Aseară am continuat-o acasă, a venit cu două sticle de *whisky* și ne-am culcat pe la trei.

Am dat bună dimineața și, recunoscîndu-mi vocea, Georgio a exclamat plin de exuberanță :

— O, Lamborghini Espada, *mio fratello !*

N-am prea înțeles ce vrusese să spună cu vorbele astea, adică îi sînt frate întru Lamborghini Espada ? I-am răspuns printr-un gest amical și el m-a întrebat pe unde naiba umblu că vin așa de tîrziu. Am luat plasa cu țipari și i-am desfăcut-o sub ochi.

— *Mamma mia !* s-a entuziasmat și a zis un cuvînt pe care nu l-am înțeles, probabil că așa se cheamă la ei

ţiparul de mare, anghila. Cu toate că în franceză *anguille* i se spune.

— Eee ? ! am surîs satisfăcut.

Este interjecţia cea mai des folosită, ce poate îmbrăca zeci de nuanţe, mi-a plăcut să le deprind şi poate astfel, la sfîrşitul celei de-a doua vizite în Italia, accentul meu era de multe ori asemuit cu al celor din regiunea Calabria. Asta, evident, cînd conversaţia nu depăşea cuvintele uzuale.

— Este nemaipomenit !

Nu l-am contrazis, era şi părerea mea. Şi, ridicînd mîna în semn de salut, mi-am luat rămas bun de la ei.

— Măi habotnicule, a intervenit soţia doctorului, fă şi tu o baie în mare ! Zău dacă nu mi-e milă de tine : toată lumea se prăjeşte la soare, tu, pe căldura asta, stai şi lucrezi !

— Vine el şi timpul meu, nu-mi duce tu grijă !...

Seara, au trimis-o pe Ortansa să mă cheme la masă. Totul era pregătit — peştele vîrfuia cîteva farfurii, sos de mărar în străchini de lut, două mămăligi enorme abureau pe funduri de lemn ; sub geamlîc Georgio se cinstea cu băieţii dintr-o sticlă de *whisky*. Au început să ţipe văzîndu-mă, dar Eva nu m-a lăsat între ei şi m-a dus să mă spăl cu periuţa pe mîini.

De la început Georgio s-a cam codit, cînd a văzut însă cum ne înfigem cu toţii ca nişte hămesiţi, cu o mînă în peşte, cu cealaltă în mămăligă, cum treceam peştele prin sosul de mărar, ne-a imitat şi nu s-a mai oprit. Exclama mereu *„Divino ! Divino !“*, dar nimeni nu-l băga în seamă. Poate tocmai pentru că erau de aceeaşi părere.

Vinul nu era cine ştie ce soi, „vin de masă“, cunoaşteţi, dar şi el şi apa minerală fuseseră băgate de la prînz în fîntînă, cui să-i mai pese c-ar putea fi din surcele ?! Era destul, fusese adus alt rînd de farfurii cu peşte prăjit, în străchini se mai pusese sos de mărar şi ritmul mîinilor a scăzut. S-a legat în schimb vorba. Apoi Mihai Mărăcine, un cunoscut scenograf, a scos casetofonul pe rama ferestrei. S-a dansat, doctorul Preotu ne-a cîntat la mandolină şi din nou s-a dansat. Aşa s-a şi încheiat seara.

Îmi propusesem să beau cu măsură paharul, dar pînă la urmă m-am lăsat antrenat, și astfel, cînd Georgio mi-a propus să mergem pe terasă la „Doina“ n-am zis nu, am acceptat. Aș putea spune chiar că nutream și eu un asemenea gînd, pur și simplu mi-a luat-o înainte. Asta e, oameni buni, de ce să mă dau după deget ?! Te abții, te abții și-odată scapi boii. Nu-i scăpasem însă prea rău.

Un timp am vorbit despre cei de care ne despărțiserăm. De fapt, mai mult el a vorbit, lăudînd pe fiecare în parte și revenind tot timpul la Eva. Proceda însă în așa fel încît să afle mereu cîte ceva despre ea. Asta nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut în special că se pricepea să tragă de limbă. Iar treaba asta o făcea cu o abilitate incontestabilă și mai ales cu știință, dobîndită parcă în cadrul unor cursuri anume și practicată apoi îndelung. Nu era doar o impresie, propunerea lui avea să explodeze curînd.

— Dar stai să-ți spun ceva, a zis la un moment dat cu un zîmbet dezinvolt și în același timp de natură să mă intrige. Stînd pe plajă, mi-a venit ideea că am putea realiza amîndoi o combinație. O combinație reciproc avantajoasă. Dar mai ales pentru tine avantajoasă...

Aici a făcut o pauză și a așteptat să spun ceva. N-am spus, încercam să-mi limpezesc mintea. Nu pot suferi indivizii vicleni, iar cînd unul din ăștia se arată interesat să-mi creeze vreun avantaj, un avantaj cît de mic, sînt în stare să mă trezesc și din cea mai cruntă beție. Georgio tăcea și atunci m-am mirat :

— Cum asta ?

— Este vorba de mașina ta... În sensul că ți-ai putea procura pentru ea tot ce ai nevoie... De aici a și pornit ideea mea. Dar în special este vorba de o realizare mult mai substanțială pentru tine.

„Deci iar pentru mine !“ Georgio era exact altruistul care-mi lipsea— să-mi trăiască ! — mă dau de ceasul morții după tipi care să poarte grija intereselor mele !

— Te-ascult, am zis în pauza care iar se făcuse.

— Care-i situația... Urmează să-mi continui drumul în Grecia... Îți propun să-l faci tu. În loc să pleci în Iugoslavia, du-te acum în Grecia !

Nu înțelegeam ce urmărea, dar că urmărea ceva era neîndoielnic ; propunerea lui avea un anumit scop.

— Ce, în Grecia se vînd cauciucuri sau piese pentru Espada pe lei ? am rîs. Este ţara cu preţurile cele mai mari la maşini ! De trei ori mai mari ca în Vest !

— Ai mai fost ?

— Am fost.

— Foarte bine. Nu, soluţia este alta. Facem o listă de ce ai nevoie, telefonez reprezentanţei din Roma ca să trimită piesele cu avionul la Atena pe numele tău... Eşti obligat însă să le scoţi din Grecia exact cum le primeşti. Altfel, îţi pun nişte taxe !... Nişte taxe care depăşesc de trei ori valoarea pieselor. Adică cam atît cît s-ar vinde ele în Grecia. Asta ca să nu recurgă ai lor la tot felul de şmecherii.

Auzisem ceva în acest sens ; aprinzînd o ţigară, m-am prefăcut încurcat.

— Mi-ar fi convenit să pun piesele la maşină. Mai ales cauciucurile. Ca să nu plătesc vamă.

— N-ai avea cum, pentru că drumul va trebui să-l faci cu maşina mea. E-o condiţie !

Am dat să vorbesc, dar nu m-a lăsat.

— Ştiu ce vrei să spui. Schimbăm numerele de înmatriculare. Nu-i mare lucru, se potrivesc perfect la găuri ; sînt găurile maşinii. Eu rămîn cu a ta la Costineşti, cu număr de Roma, iar tu pleci cu a mea avînd număr românesc.

— Şi seria motorului ?

— Stă cineva să se uite ?! Mai ales cînd eşti c-o Lamborghini Espada ?! Nu mi s-a întîmplat niciodată. Şi cred că nici ţie.

— Să zicem. Dar de ce această condiţie ?

— Ai fi dispus să faci drumul? Şi m-a aţintit cu degetul, ca şi cînd ar fi vrut un răspuns tranşant — da sau nu.

— Ar trebui să aflu mai întîi despre ce este vorba, am spus nedecis.

— Avantajele vor fi foarte mari ! Piesele pentru maşină sînt, ca să spun aşa, printre altele...

Aici a tăcut, şi-a mîngîiat cu degetul buza de jos, de parcă s-ar fi gîndit la ceva, a spus un „da“ ca pentru sine şi şi-a aprins pipa.

— Maşina mea, a zis după ce a tras cîteva fumuri, este pregătită să aducă de-acolo ceva. Ce anume, nu ştiu nici eu. Aşa cum nu ştiu în ce mod a fost pregătită. Pot să spun că bănuiesc. Un compartiment secret... sau cam aşa ceva. Nu te gîndi la stupefiante... Omul pentru care fac drumul are o poziţie socială cu mult prea însemnată ca să rişte implicaţii ! În orice caz, acel ceva care trebuie adus din Grecia este de mare valoare, altfel n-aş putea să-ţi ofer pentru acest drum douăzeci de mii de dolari !

— E-o sumă ! am recunoscut cu respect.

— Este.

— Bine, dar acolo eşti aşteptat tu şi nu eu !

— Este aşteptată maşina. Amănunte nu pot să-ţi dau decît atunci cînd te voi conduce la graniţă. Înţelegi...

— Înţeleg, dar...

— Pot să-ţi spun doar că te vei duce la una din agenţiile de turism dintr-un anumit oraş, unde te vei referi la o comandă sosită din Roma pe numele de Georgio Sabbatini... Şi... Şi vei mai spune ceva... Şi privirea i-a alunecat într-o parte.

— Am înţeles.

— Ai înţeles probabil şi de ce prefer să pleci tu şi nu eu ? Diminuîndu-mi partea mea de cîştig ?

— Nu, asta n-am înţeles. Mi se învîrtesc toate în cap.

Cam bănuiam de ce, însă întotdeauna am fost de părere că omul are două urechi, dar numai o singură gură — eu trebuia să ascult, iar el să vorbească.

A rîs, a ciocnit paharul de-al meu, dînd noroc şi îndemnîndu-mă să beau, şi a început să-mi explice.

— M-am băgat în chestia asta nu pentru că aş fi presat de nevoi materiale... N-are chiar fitecine o Lamborghini ! Şi tu ştii probabil că la noi taxele fiscale sînt raportate la numărul de cilindri. Aşa că o chitanţă de plată a impozitului pentru o maşină de doisprezece cilindri este ea însăşi o carte de vizită ! O carte de vizită dintre cele mai costisitoare, cheltuielile trebuie să fie la nivelul maşinii... Trebuie să te laşi peste tot despuiat... Îmi dă mîna, n-am de ce să mă vait. Am moştenit de la taică-meu o tipografie şi o casă de editură. Casa de editură Sabbatini, fondată încă de bunicul meu. Le-am moştenit împreună c-un frate, el conduce editura, eu mă ocup de tipografie...

Trebuie să-ţi mărturisesc că produc atît cît să ajungă pentru zece fraţi, nu pentru doi !

Era o minciună, pentru că Sabbatini îi declarase aseară Evei, în timp ce dansau, că-i doctor în drept. Dar eu nici atunci nu-l crezusem. „Ştii cum e în Italia, toţi sînt *dottore !* Să fii sigură că, oricît ar fi el de doctor, nu din asta şi-a luat maşina !“ spusesem ştiind foarte bine că doar un om de afaceri prosper îşi poate permite să ţină o maşină ca Lamborghini Espada. Ei, iată, afacerile lui Sabbatini erau contrabanda.

— Drumul pe care-l fac, a continuat Georgio, este pentru un unchi ; lucrul e prea delicat ca el să fi avut încredere într-un străin. Ţi-am zis că poziţia lui socială... Dar *hobby*-ul se plăteşte, nu ? Nu putea să-mi ceară să fac drumul degeaba !...

Alt sos de gogoşi. Turnîndu-mi-l, se prefăcuse furat, chipurile, de adevăruri care îl abătuseră de la ideea iniţială.

— Nu mi-ai spus însă de ce preferi să merg în locul tău, i-am amintit.

— Da, ai dreptate. Voi fi foarte sincer.

— Îmi place cum sună ! am spus fără să vreau.

— Voi fi. O maşină înmatriculată în România nu trezeşte suspiciuni la vamă. Nu pune probleme. În sensul celor avute în vedere de mine. Iar una din România — vameşilor greci, cu atît mai puţin.

Într-adevăr, aici nu minţise, raţionamentul lui era corect.

— Te-ai gîndit la asta ?

— Să-ţi spun cinstit, nu.

— Am dreptate, deci ?

— Da, aşa este, am acceptat şi i-am propus să mergem, ca discuţia să se termine fără ca eu să-i fi dat un răspuns. Voiam să-l sun imediat pe colonelul Marin la Neptun, nu era exclus ca Sabbatini să aibă o „coadă“ după el, puteam să dau de belea, trebuia să i-o fi retezat de la bun început cînd îmi făcuse propunerea, fir-ar ea de Espada, o s-o vînd. Şi-apoi, cu mafioţii ăştia nu poţi şti niciodată, te trimit pe lumea ailaltă aşa cum tu ai duce mîna la gură cînd caşti sau strănuţi.

— Cum adică să mergem ? Asta ce glumă mai e ?
— Nu vezi c-am rămas aproape ultimii ? !
— Ţi-am făcut o propunere !...
— Trebuie să mai reflectez.
— La ce ?
— La multe. La riscul pe care mi-l asum...
— Nu rişti nimic. Totu-i să n-ai un accident cu maşina ! Conduci bine, am văzut cum ai întors Espada cînd am plecat din Olimp, dar la acest drum nu te baza, te rog, pe reflexele tale ! Te rog foarte mult ! Un şofard poate fi oricînd cu mult mai periculos decît poleiul sau mîzga !
— N-am spus „da"...
— Ce te reţine ?
— O să-ţi dau mîine răspunsul. Cel puţin o condiţie voi avea şi eu de pus !... Lasă-mă să mă gîndesc bine la ea, pentru că, iată, acum nu mă pot aduna. Zău nu mă pot aduna.
— Şi care ar fi în principiu această condiţie ? În principiu. De ce natură ar fi ea, mă rog ?
— Sîntem doi oameni care abia ne-am cunoscut... Nimic nu ne îndreptăţeşte să avem încredere unul în celălalt... Nu ?
— Eu am.
— Asta te priveşte...
— Am înţeles : te îndoieşti că-ţi voi da suma promisă.
— Se poate spune şi aşa.
— Cu alte cuvinte ?
— Cu alte cuvinte vreau garanţii. Dar treburile astea se cer rumegate. N-am mintea clară acum. Am băut... Ţi le voi formula mîine. Încă dimineaţa. Pentru a putea pleca imediat la Bucureşti, în cazul în care vei accepta condiţia mea.

Sabbatini s-a jucat cu paharul şi după un timp de tăcere a spus că este în regulă.

Casa unde locuia ne era în drum, cînd am ajuns m-a invitat înăuntru să bem cîte o gură de *whisky*.

Am acceptat, ca să nu i se pară că mă grăbesc undeva. Stabilind că întîlnirea de a doua zi va avea loc la micul dejun pe terasă la „Doina", ne-am urat reciproc noapte bună.

Nimerisem iar într-o chestie deocheată. Lucrul mergea destul de bine, scrisesem aproape două sute de pagini, făceam şi o oră, două de plajă, un punct pozitiv era şi Ortansa... Numai dracu' mă pusese s-o duc la „Trattoria" din Olimp să mănînce ea *pizza !* Oameni buni, asta-i partea proastă la mine — sînt prea atent cu femeile.

Ca să am cu ce-o suna pe maică-mea la Govora, îmi făcusem o rezervă de monede, îmi prindea acum cît se poate de bine. Am luat-o pe toată, împărţind-o prin buzunare — convorbirea avea să dureze desigur — şi m-am înfiinţat la cabinele de lîngă Telefoane.

Ştiam că-l scol din somn, era aproape două, ascultînd soneria, mi-am zis că aparatul e undeva în hol. În cele din urmă s-a auzit vocea supărată a colonelului :

— Alo, da, cine-i acolo ?

— Hornea. Adrian Hornea. Vă rog frumos să mă iertaţi că v-am trezit din somn, dar s-a întîmplat ceva...

— Dacă v-au luat carnetul, să ştiţi că nu vă pot ajuta ! a zis categoric. Cînd e vorba de băutură... Chiar dacă-mi place cum scrieţi...

— Da' nu-i vorba de carnet... Şi nici nu mi-aş fi permis să vă deranjez în miez de noapte. Uitaţi-vă ce se-ntîmplă. Şi i-am relatat cum îl cunoscusem pe Sabbatini, i-am dat amănunte asupra propunerii pe care mi-o făcuse.

— Dumneavoastră sînteţi totuşi băut, din cîte îmi dau seama...

— Am băut cu italianul... Dar sînt totalmente treaz, vă rog să mă credeţi. Eu mă gîndeam cum să vînez nişte piese pentru maşină, ceea ce, recunosc, nu-i chiar în regulă, iar el cum să mă vîneze pe mine. E vorba cu siguranţă de droguri, dacă mi-a oferit el atîţia bani ca să fac drumul în Grecia ! De-o mare cantitate de droguri ! Şi-acum ce-i de făcut ?

— Dar el, italianul, cum e ? Nu v-aţi format o părere ?

— Face pe omul de viaţă. Pe omul de lume, pe omul cu bani, unei prietene din cercul meu de amici i-a zis că-i doctor în drept, mie mi-a turnat c-ar avea o tipografie, de-acolo îi curg banii... Bea de stinge, dar şi asta ţine tot de regie. Putea să ajungă în Grecia cu feribotul !... Era mult mai simplu şi mai scurt drumul ! Ce caută prin România în Grecia ? De ce n-a luat-o prin Iugoslavia ?

— Bine, o să iau legătura cu cei de la Biroul românesc al Interpolului, sunaţi-mă peste o oră. Şi a închis.

O oră mi s-a părut cam mult, ce naiba fac în timpul ăsta ?...

7

Am adormit greu şi tot întrebîndu-mă ce caut eu în povestea asta care, iată, mă scotea din albia mea şi mă arunca în cine ştie ce întîmplări. Era şase şi ceva, oră tocmai bună de plecat la un drum ca cel pe care aveam să-l fac în ziua aceea, ca să scap, dacă nu de aglomeraţia de pe şosele a vîrfului de sezon, cel puţin de căldură. Sabbatini dormea probabil neîntors şi nu era exclus ca el să apară la micul dejun abia pe la zece. N-aveam încotro, un semn cît de mic, de neînsemnat de grabă sau nerăbdare putea să-i trezească întrebări sau chiar bănuieli.

Nimic nu te înviorează ca o baie în mare. Stînd la soare, am trecut lucrurile din nou în revistă, am plănuit amănunţit ce aveam să fac şi să dreg, am hotărît să i-l dau Ortansei pe Max ca să n-am grija lui la Bucureşti şi, după o nouă baie, am luat drumul restaurantului „Doina".

Plaja se umpluse de lume, dar amicii nu apăruseră încă ; mîncau în comun şi cu tot felul de dichisuri, astfel că treaba dura. În schimb, Georgio era de-acum instalat la o masă şi încerca să citească într-un ziar românesc. Să-mi arate probabil cît de intelectual este el ! Şi chiar aşa şi părea ; avea o înfăţişare plăcută, faţa destinsă, lustruită şi netedă, era mereu zîmbitoare... În orice caz nu arăta a gangster sau contrabandist. Cu înfăţişarea asta surîzătoare se strecoară el printre degetele lungi ale vameşilor, fir-ar el de mafiot !

Cînd m-am apropiat a dat ziarul la o parte şi m-a privit încercînd parcă să-mi citească pe faţă gîndurile cu care veneam.

— Eşti gata de luptă... a zis şi în colţul buzelor i-a fluturat un zîmbet zeflemitor.

Era bun psiholog.

— Asta de unde-ai mai scos-o ? am încercat să parez.

— Te rog ! m-a invitat să iau loc, arătînd spre un scaun. Aşa mi s-a părut. Ai o expresie mult mai decisă...

— Normal, am avut timp să reflectez...

— Azi-noapte ?

Întrebarea a fost pusă cu un ton de indiferenţă, însă ea a trezit în mine o alarmă. Ştiam : nu fusesem urmărit pe drumul spre Telefoane... Dar dacă mă căutase acasă, sub un pretext oarecare, în timp ce eram la Telefoane ?

— Vin de pe plajă... Vezi lucrurile mult mai clar după o baie în mare.

Chelnerul i-a adus ouă la pahar şi o cafea turcească. Am făcut la rîndu-mi comanda : pîine prăjită, unt, miere, ceai, apoi omletă cu roşii şi cu puţin caşcaval, o cafea şi i-am cerut să-i facă şi căţelului o omletă, fără roşii şi caşcaval, dar cu pîine multă în ea. Căţeii au liber la ouă, lor carnea le dăunează.

— Deci, pleci la Bucureşti ? a remarcat Georgio deodată.

— Am spus eu asta ? m-am mirat.

— Ai comandat o grămadă de lucruri !...

— Întotdeauna mănînc dimineaţa mai zdravăn. Nu chiar un *breakfast*... pe aproape.

— Deci, nu pleci ?

— Nici asta n-am spus.

În atitudinea lui Sabbatini intervenise o nuanţă de ironie pe care nu mi-o puteam explica. Aseară băuse cît să încapă în trei, oricît ar fi fost de rezistent, alcoolul diminuează controlul... În cazul acesta ce-ar putea să însemne uşoara notă de superioritate şi aş zice de dezinteres ce răzbea abia perceptibil din atitudinea lui ?

— Nu, n-ai spus... a zis ca printre altele.

Terminînd de mîncat, şi-a adus cafeaua în faţă, a scos din geanta de plajă o sticluţă de „Teachers“ şi şi-a turnat puţin *whisky* în cafea.

— Vrei ? m-a îndemnat.

— Îţi mulţumesc, nu beau niciodată alcool dimineaţa. Şi în nici un caz înainte de-a pune ceva în gură.

— Sigur, nu înainte... Dar după aceea se poate... Sec şi fără gheaţă. Aşa mă simt cel mai bine.

Zicînd astea, a tras o duşcă zdravănă din sticlă. În timp ce îşi înfunda tacticos pipa, a remarcat deodată :

— O să fie o treabă curată...

— N-am auzit încă să plătească cineva douăzeci de mii de dolari pentru o treabă curată !

— Vreo douăzeci şi trei... m-a corectat neglijent. Cauciucurile, piesele celelalte... Drumul...

— Douăzeci şi trei... am acceptat.

A venit chelnerul. Aşezînd prima tranşă a comenzii, m-a rugat să-l scuz, întîrziase ca să se prăjească pîinea mai bine. Să auzi asemenea vorbe spuse de-o gură de chelner e o rară plăcere. Şi n-ar trebui să fie aşa.

Fără a mai aştepta să-i zic poftă bună, Max se apucase de hăpăit din omletă ; m-am pregătit să-l imit şi am întins unt pe pîinea prăjită.

— Aş zice să vorbeşti, că de asta ne-am întîlnit, l-am auzit pe Sabbatini îndemnîndu-mă.

Ceva, ca o presimţire, ca un abur nevăzut, îmi spunea că italianul încerca un sentiment de regret pentru că-mi propusese afacerea. Sau poate considera doar că-mi dezvăluise prea multe şi regretul lui de aici provenea ?

— Cînd telegrafiezi pentru piese, îmi deschizi şi un cont la o bancă din Roma. E-o garanţie, cred eu, absolut legitimă ; nu putem lucra pe încredere. Pe încredere în materie de bani, mai ales ! am zis, cu senzaţia că mafiotul va respinge propunerea şi-am adăugat : Îmi prezinţi confirmarea atunci cînd mă întorc. Îmi dai confirmarea — îţi predau maşina.

— În regulă ! a zis ferm şi fără să ezite. Cînd pleci la Bucureşti ?

— Acum. Scot maşina din curte şi plec. Să-mi împrumuţi însă cureaua ta de rezervă, ca să n-am vreo surpriză pe drum.

— Prin urmare, nu bei ? Şi a dus sticluţa la gură. Prietenilor ce-ai de gînd să le spui ?

— C-am fost chemat la Bucureşti pentru că mi-a ieşit paşaportul. Paşaportul pentru Grecia.

— Piesele te vor aştepta la Pireu. În ziua cînd ajungi o să ai şi piesele. Îţi voi da amănunte. Toate amănuntele. În toate privinţele.

Aseară îmi spusese că piesele mă vor aştepta la Atena... De ce-o schimbase ? De ce se referise acum la Pireu ? Aveau să fie trimise cu avionul, nu cu vaporul ! Am lăsat-o baltă, să nu creadă că-l trag de limbă în felul acesta ; n-aveam nevoie să-i creez suspiciuni inutile.

8

Sosit în Bucureşti, am sunat la numărul de telefon pe care îl primisem, mi-a răspuns chiar colonelul Savu şi mi-a fixat o întîlnire. Am fost amîndoi punctuali.

— V-aş ruga să povestiţi. Ştiu despre ce este vorba, dar poate că v-au scăpat unele lucruri.

I-am relatat în amănunt cum îl cunoscusem pe Georgio Sabbatini, i-am redat aproape cuvînt cu cuvînt discuţiile noastre şi, cînd am trecut la supoziţii, colonelul m-a întrerupt :

— Sigur, e posibil să fie vorba şi de stupefiante... Ba chiar nu este deloc exclus. Noi am luat legătură cu Biroul grecesc al Interpolului... Grecia este jefuită în continuare, este jefuită şi astăzi de valori de artă, de antichităţi inestimabile... Şi în cazul de faţă poliţiştii greci presupun c-ar fi vorba de scoaterea din ţară a unei colecţii numismatice furată dintr-un muzeu din Famagusta. Tot ce s-a putut afla este că respectiva colecţie a ajuns din Cipru în Grecia şi că furtul a fost făcut pentru un colecţionar. Un colecţionar străin, nu autohton.

— Asta s-ar potrivi cu cele spuse de Sabbatini în legătură cu aşa-zisul său unchi !...

— Cea de-a doua presupunere a celor de la Biroul grecesc al Interpolului, a continuat colonelul, se referă la o icoană pe pînză, un prapure. Ştiţi ce-i un prapure, nu ?

— Steag bisericesc...

— Exact. Un prapure vechi de aproape o mie de ani, furat dintr-o mînăstire. Motivul picturii ar fi fost inspirat de un mozaic din biserica Sfînta Sofia de la Istanbul. Ne-au transmis şi o descriere... Iat-o : „Isus Cristos, a început el, este aşezat pe tron. Într-o mînă ţine *Evanghelia,* cu cealaltă mînă binecuvintează. La picioarele sale, un împărat în genunchi se roagă. Cristos are în dreapta un înger şi pe Sfînta Fecioară." Făcut sul, ar putea să încapă într-o despărţitură discretă a unei maşini... De altfel, noi am şi acţionat. Am trimis azi-noapte un om din Constanţa... După ce v-aţi despărţit, Sabbatini s-a dus să se prăjească la soare într-un grup de români.

— Sînt prietenii mei, prin mine i-a cunoscut. Că nu-s urmărit, mi-am dat seama — mi-am controlat tot timpul spatele prin oglinda retrovizoare.

— Din evidenţele hoteliere ar reieşi că a dormit o noapte la Timişoara, a rămas două zile în Bucureşti la „Inter"...

— Înseamnă că omul are într-adevăr bani !...

— Are sau aşa e scenariul... Conform aparenţelor că oamenii cu bani nu se pretează la contrabandă.

— Lamborghini Espada...

— Evident, poliţia grecească va avea grijă să nu vi se întîmple nimic, vă vor prelua discret încă de la graniţă... Ce părere aveţi ?

Întrebarea „Ce-mi va aduce hazardul, ce păţanii îmi va scoate în cale, poate iese şi-o carte ?" mă ispitise tot drumul şi eu am zis că am o părere bună. A rîs. Am trecut apoi la amănunte, cu care ocazie s-a stabilit şi modul cum avea să ajungă la colonel ceea ce îmi va spune Sabbatini după ce mă voi fi întors la Costineşti.

În aceeaşi după-amiază am completat formele pentru paşaport, le-am depus a doua zi dimineaţă şi am plecat la Govora să stau cîteva ore cu maică-mea, să văd cum se simte, să-i las niste bani, treburi din astea.

9

Întors la Costinești, am avut senzația de cum am intrat în sat că-l voi zări dintr-o clipă în alta pe Sabbatini, căci pașaportul din buzunar semnifica în primul rînd întîlnirea cu el, o întîlnire care îmi va aduce noi amănunte ale istoriei în care intrasem. Dar în locul mafiotului l-am văzut pe Max care se năpustise înaintea mașinii ; îmi lipsise, derbedeul, pe drum aș mai fi schimbat o vorbă, două cu el. Am apăsat energic pe frînă, ca să nu-l calc și pentru că lătra ca scos din minți și sărea pe lîngă portieră, am oprit să-l iau în mașină. Cînd am deschis ușa, a făcut un salt și m-a sărutat pe obraz.

— De ce nu ești cu Ortansa la mare ? l-am certat ca să-i potolesc exuberanța, pentru că se apucase să latre de mă asurzise.

Într-adevăr, de ce nu era cu Ortansa, doar îi dădusem și lesa ? M-a lămurit gazda cînd am deschis poarta să bag mașina în curte.

— Bine c-ați venit, că altfel, să știți, se prăpădea cîinele, a zis îngrijorată, ieșindu-mi în întîmpinare. Nimic n-a mîncat de cînd ați plecat. De cinci zile nimic n-a mîncat și, uitați-vă, mîncarea-i acolo, la ușă. Acolo i-am pus-o mereu, că el acolo, în fața ușii, a stat ziua și noaptea și nu s-a mișcat nici doi pași, de nu mai știam ce să facem cu el. Dacă nu veneați azi, soțul a zis să vă dau telegramă. Că nici de dormit nu dormea, scîncea întruna și odată se punea pe urlat, „huuu“, făcea. Și gemea. Ne gîndeam c-ați fi pățit ceva cu mașina, vreun accident... Cîinele simte, simte cînd se-ntîmplă ceva ! La cutremur au urlat toți cîinii din sat... Și dacă le moare stăpînu' tot așa fac.

— Ce-i, băiatule, ai crezut c-am murit ?

Se culcase peste piciorul meu drept, ca și cînd ar fi vrut să-mi simtă în chip material prezența, și m-a privit de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce-i spun.

— A venit și duduia la care l-ați lăsat... Și singură, și cu prietenii dumneavoastră... Dar ce, a fost chip să se apropie careva ?! Mîrîia de ziceai că imediat sare să-i sfîșie. La noi însă nu mîrîia. La nici unul din casă. Vezi, știe...

Am întrebat-o dacă are ceva să-i dau să mănînce și m-a asigurat că ce-i în strachină e pus azi-dimineață, în fiecare zi i-a împrospătat mîncarea. L-am chemat și i-am zis să mănînce. După o clipă, în strachină nu mai rămăsese nimic.

— Ți-ajunge ! i-am zis, pentru că el, terminînd de lins strachina, ridicase capul și mă ruga din priviri să-i mai dau să mănînce. O să-ți dau, dar după o jumătate de oră. Și pe urmă iar după o jumătate de oră. Înțelegi ?

Nu înțelegea. Cum să-nțelegi cînd ți-i foame ?!

Se pusese o căldură de groază, pe drum n-o simțisem, asfaltul nu avusese timp să se încingă, am lăsat lucrurile așa cum erau în mașină, mi-am pus costumul de baie și, împreună cu Max, am luat-o spre plajă. Ne-am oprit amîndoi drept în apă. Am înotat în tandem, după ce ne-am întors, ne-am hîrjonit pe nisip, bucuroși că ne revedeam. Grijile lui se spulberaseră, eram de acord, ale mele, însă, abia începeau.

Am luat-o, așadar, pe plajă în căutarea amicilor. Sabbatini era în apă cu doctorul Preotu. S-au întors în timp ce fetele îmi povesteau cum se întîmplase cu Max, cum se smulsese din zgardă și dispăruse la nici o jumătate de oră după ce mă despărțisem de ei. Întrebarea „Ei, cînd pleci în Grecia ?“ nu mi-a pus-o însă Georgio, ci doctorul Preotu.

I-am spus că probabil vineri dimineață.

— Deci poimîine ne-ai părăsit ? a spus Sabbatini pe un ton de regret. Îmi pare rău că ne despărțim la așa scurtă vreme.

Îmi propunea un joc, trebuia să-l accept.

— Și mie... — am desfăcut mîinile într-un gest evident. Depinde însă cît timp mai stai în România, pentru că eu mă întorc în zece-unsprezece zile cel mult. Mă-ntorc la Costinești. Camera-i plătită pînă-n septembrie.

— N-aș putea să-ți spun încă... Mai vorbim... Și a adăugat deodată : Stai să mă-mbrac ; mi s-a făcut foame !

— Cum să nu ți se facă foame dacă tragi tot timpul din sticlă ? a zis arhitectul Miron, izbucnind în rîs și s-a adresat doctorului Preotu : Cum poate, Sandule, să bage atîta *whisky* în el pe-o căldură ca asta ? Ia-i într-o zi tensiunea că dăm cu el de bucluc !

— Nu rîdeți, e singura băutură recomandabilă pe căldură ! a zis foarte serios Georgio și a scos din geanta de

plajă o sticluţă plată de „Teachers“ pe fundul căreia mai rămăsese puţin *whisky*. Bea cineva ? a întrebat ridicînd sticluţa.

— Dă-o încoace ! i-am cerut să mi-o arunce. După un drum mai lung cu maşina, simt întotdeauna nevoia de puţin alcool.

Era clar că Sabbatini voia să stea de vorbă cu mine, dar iată că păşeam de vreo cinci minute unul alături de celălalt şi el continua să rămînă tăcut, ca şi cînd n-am fi avut nimic să ne spunem. Am hotărît să-l las să deschidă el vorba.

A făcut-o cînd am ajuns la şosea.

— Părerea mea este să pleci mîine şi nu vineri. Este mai bine aşa, a zis cu răceală.

— Eu pot pleca şi mîine... Am spus „vineri“, gîndindu-mă că avem de pus la punct unele lucruri. Şi nu pentru că n-aş putea pleca mîine.

— După cîte ştiu, tot ce am eu de făcut este să dau un telex la Roma pentru piesele de Espada. Iar pentru asta îţi propun să mîncăm împreună la „Doina“. Facem lista de piese... Şi mergem amîndoi să dau telexul. Am văzut că există şi la poşta de aici... Sau vrei să dăm dintr-o altă staţiune ?...

— Aş prefera.

— Aşa o să facem. Altceva ?

Tonul lui Sabbatini devenise scorţos, distant, voia probabil să-mi arate că prietenia noastră e doar aparentă. Faţă de lume, da, ne comportăm ca doi buni amici, în rest, însă, relaţiile sînt cele strict de afaceri, iar în afacerea asta el este cel care plăteşte.

— Altceva... Altceva tu trebuie să ştii !...

A zis după un timp :

— Da, avem de discutat unele lucruri... Le vom discuta. O să-ţi dau şi un cec pe care îl vei schimba la o bancă din Grecia, la o bancă din Salonic... Ca să ai pentru orice eventualitate o sumă la tine, bani pentru drum. O să discutăm toate acestea la masă sau după ce vom da telexul. Ne întîlnim pe terasă... a încheiat şi a ridicat mîna în semn de salut. A spus apoi deodată, ca şi cînd şi-ar fi amintit de ceva : Nu întîrzia şi ia şi paşaportul cu tine !

— În regulă.

— Încredere limitată !... mi-a amintit şi în colţul buzelor i-a apărut un zîmbet maliţios.

Pe drum, m-am oprit la alimentara din colţ să-i cumpăr lui Max ceva de mîncare şi, stînd la coadă, am realizat deodată că va trebui să-l iau cu mine în Grecia. Era un lucru la care nu mă gîndisem, foxterierul îmi ieşise totalmente din cap.

L-am găsit pe Sabbatini la o masă sub o umbrelă de soare. M-am aşezat şi, fără să scot un cuvînt, i-am întins paşaportul. În timp ce-l deschidea, am remarcat cu mirare că băuse apă minerală — cel puţin aşa demonstra paharul din faţă. M-am ridicat să-mi torn şi eu în pahar.

— Scuză-mă, a zis, continuînd să examineze paşaportul pagină după pagină.

Era paşaportul cu care umblasem prin lume, paginile sale erau pline de tot felul de ştampile de la diverse puncte de frontieră, pentru Georgio ele nu constituiau o noutate şi faptul că o examina pe fiecare în parte nu se datora curoizităţii sau dorinţei de-a vedea prin ce ţări fusesem, altul era, desigur, motivul acestei examinări.

— Aveţi nevoie de viză grecească ? s-a mirat după un timp.

— Da, şi nu ştiu de ce. Între noi şi turci s-au desfiinţat demult vizele astea. Iar cu grecii avem aceleaşi bune relaţii... De fapt e-o simplă formalitate.

— Aşa e, a zis Sabbatini şi, înapoindu-mi paşaportul, m-a întrebat dacă am pe ce să notez.

N-aveam, am cerut picoliţei să-mi aducă un creion şi hîrtie, dar pînă să se întoarcă fata, a venit chelnerul cu biftecul comandat de Georgio şi a rezolvat el problema.

— Să mînînc, s-a scuzat Sabbatini, şi îţi spun ce trebuie să notezi. În rest te bazezi pe memorie. De altfel, nici n-ai mare lucru de notat, nici de memorat. Cînd vrei să schimbăm numerele de la maşini ?

— Mîine dimineaţă cînd plec. Ne sculăm amîndoi pe la patru... Găsim noi undeva un drumeag. În spatele liziere de pomi a şoselei.

Am vrut să-i spun cum mă gîndisem să procedăm, dar pe terasa restaurantului au apărut Ortansa şi Eva. Şi n-am scăpat pînă seara de ele. Nu ne-am putut eschiva, nici un pretext n-ar fi stat în picioare, a trebuit să le luăm la Neptun. Aici, însă, unei aşteptări plicticoase la Telefoane — Sabbatini le spusese că vrea să vorbească cu Roma — i-au preferat o raită prin magazine şi aşa am rămas singuri.

După ce-am întocmit lista de piese pentru Espada, Georgio mi-a dat o serie de amănunte, să le zic, tehnice ale călătoriei în Grecia. Am notat pe hîrtie ceea ce era destinat hîrtiei şi ce nu, în memorie. La un moment dat, mi s-a părut că unele lucruri nu sînt în ordine, că spusele lui se cam certau între ele. N-am intervenit, l-am lăsat să continue, gîndindu-mă că sînt nebulozităţi premeditate, că îmi creează special semne de întrebare pentru a mă pune în derută.

Ascultîndu-l, mi-am dat seama de ce drumul lui Sabbatini în Grecia trecea prin România, cînd el avea unul mult mai scurt şi mult mai comod, cel pe mare, cu feribotul. În primul rînd, această călătorie a lui trebuia să pară cît mai autentic turistică, o călătorie prin mai multe ţări, printre care şi Grecia. În al doilea rînd, în Grecia itinerarul începea de la Salonic. Sau mai bine zis de la „Mediterranean Palace", un hotel, desigur, de prim rang. Şi, bineînţeles, punctul de frontieră de la graniţa cu Bulgaria nu fusese ales întîmplător pentru intrarea şi mai ales pentru ieşirea din Grecia.

Fetele s-au grăbit să se-ntoarcă pentru a mă ruga să le împrumut două sute de lei — găsiseră de cumpărat nişte produse cosmetice. Le-am însoţit, ne-am plimbat apoi prin Neptun, ne-am oprit la cafée-barul nautic şi, spre seară, ne-am întors la Costineşti.

— Copii, am spus oprind în faţa casei, pe mine vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi fac bagajele. Am hotărît să plec mîine şi vreau s-o fac cît mai devreme, ca să evit pe cît posibil aglomeraţia de maşini de pe litoralul bulgăresc.

Despărţindu-ne, le-am promis apoi că voi veni mai tîrziu pe terasă la „Doina" şi, printr-un semn, i-am dat de înţeles lui Georgio că îl aştept să se întoarcă.

În vreme ce-mi vorbise la Telefoane, furnizîndu-mi amănuntele „tehnice“ ale acestei călătorii, avusesem tot timpul senzaţia, poate şi din cauza situaţiei de acolo, a discuţiei „pe picior“, că ceva important nu este spus. Mai degrabă neglijat, trecut cu vederea decît omis cu bună-ştiinţă. Sau poate acel ceva important fusese rostit, dar mie îmi scăpase ? Ori nu-i sesizasem valoarea, îl considerasem un amănunt oarecare ? Această impresie se accentuase apoi, pînă cînd ajunsese să mă domine obsedant şi îmi propusesem să recapitulez cu Georgio ceea ce aveam de făcut la Salonic.

Este adevărat, însă, intenţia mea ascundea deopotrivă şi gîndul că, punîndu-l să vorbească din nou, s-ar putea ca el să spună şi cîte ceva în plus. Chiar dacă nu la modul direct. În orice caz, va folosi alte cuvinte... Sigur, creierul meu nu-i o maşină electronică, dar eu aveam de gînd să-l pun la treabă şi cu ştiutele lui calităţi de selecţie, deducţie, inducţie... n-ar fi fost exclus să-mi dea exact acel amănunt important care ori îmi scăpase, ori fusese neglijat de Sabbatini, ori chiar omis cu bună-ştiinţă.

Ceea ce nu-mi plăcea era felul cum ne căzuseră pe cap Ortansa şi Eva. Nu erau dintre acelea care să se invite, chiar şi în glumă, la masă. Nu cumva ne căutaseră ele la „Doina“ la propunerea lui Sabbatini ? La invitaţia lui ? După ce se îmbrăcase, se apropiase de Eva şi-i spusese ceva. Nu dădusem faptului importanţă. Şi de ce i-aş fi dat?! Apoi, cînd Eva sărise „Mergem şi noi cu voi la Neptun“, cel care rămăsese tăcut fusesem eu şi nu Georgio. El spusese „Sigur că da“. Aveam, deci, tot dreptul să cred că discuţia „pe picior“ de la Telefoane fusese premeditată, că el crease special condiţiile acestei discuţii.

Mi-am făcut bagajele alegînd ce aveam să iau cu mine şi ce urma să rămînă în cameră, am pus manuscrisul într-un loc ferit din şifonier, am vorbit după aceea cu gazda, explicîndu-i că voi lipsi vreo două săptămîni, şi Georgio tot n-a venit. M-am dus să-l caut, să văd ce se întîmplase.

L-am găsit bînd *whisky* cu băieţii.

— Tocmai voiam să vin după tine, a zis.

Nu prea era de crezut.

Seara am petrecut-o la „Doina". La un moment dat i-am strecurat că ar trebui să vorbim, dar el mi-a răspuns neglijent : „Vorbim mîine. Cînd eşti gata, vii să mă iei." Era limpede aşadar că el evita o discuţie sub diferite pretexte. O evita pentru că ştia că am de gînd să-i cer precizări asupra unor puncte rămase obscure — lăsate obscure ! — fugea de precizările astea, anume de precizările astea !

Îmi dăduse pe cap cărăuşia pe care ar fi trebuit el s-o facă şi acum mafiotul încerca să se debaraseze de mine. Mi-am zis că nu mai are rost să rămîn, se făcuse aproape unsprezece, iar eu voiam ca la patru să fiu în picioare. Ortansei îi spusesem ce avusesem de spus, mi-am luat rămas bun de la ceilalţi, îmbrăţişîndu-i şi sărutîndu-i pe toţi. Cînd i-a venit rîndul lui Georgio, am dat focul mai tare, să se simtă căldura.

Am adormit greu, numărînd şi iar numărînd, somnul a fost iepuresc, aşa mi se întîmplă întotdeauna cînd am de plecat la drum, mereu m-am trezit să mă uit cît e ceasul. Pe la trei şi ceva, auzindu-l pe Max cum trăgea la aghioase, m-am enervat şi m-am hotărît să mă îmbrac.

— Scoală, puturosule ! i-am vorbit. N-ai treabă tu cu stările emoţionale, le dormi ne-ntors, fir-ar să fie !

După ce s-a întins şi a tras un căscat, care părea nesfîrşit, m-a privit nedumerit, adică ce vreau de la el, ce mi-a căşunat aşa, deodată ?

— Mă deşteptule, te iau cu mine în Grecia ! Habar n-aveai, nici prin cap nu-ţi trecea cînd m-ai agăţat la Sinaia ce stăpîn ţi-ai ales ! De atunci numai într-o plimbare o ţii ! Bucureşti, mare... Acum peste hotare... Trai pe vătrai !

A scos un „ham", bucurîndu-se.

Georgio dormea. Dar n-a făcut nazuri şi a sărit imediat în picioare. Cît timp avea să se îmbrace — mi-am zis — trebuie să-i vorbesc sau, mai curînd, să-l fac pe el să vorbească.

— În privinţa Salonicului există anumite nebulozităţi... am atacat.

— Nu găsesc, a zis sec. Tot ce-a fost de spus ţi-am spus. Mai multe nu ştiu nici eu. Iar dacă ar fi să adaug ceva,

asta s-ar referi la condusul maşinii ! Fereşte-te de un accident ca de dracu ! Şi chiar mai rău ca de dracu !

Îmi mai atrăsese o dată atenţia, mi s-a părut suspectă această insistenţă. Evident, încheiasem la Bucureşti o asigurare „Casco", deoarece fără aşa-zisa „Carte verde" nu eşti primit cu maşina într-o ţară străină, el, însă din cîte înţelegeam, avea în vedere ceva mult mai grav, consecinţe mult mai dramatice decît avarierea maşinii.

— Exact ! a spus ca şi cum şi-ar fi adus aminte deodată. Cînd ajungi la Salonic să schimbi uleiul. Şi la înapoiere mai schimbă-l o dată. Dar nu băga decît „Castrol GTX", nimic altceva ! Este singurul ulei pe care-l folosesc la maşină şi nu depăşesc trei mii de kilometri cu el.

N-a fost nevoie să ajungem la autostradă, după un kilometru şi ceva am dat peste un drum de pămînt ce pornea din spatele unui pîlc de salcîmi. Am oprit acolo maşinile şi am început să demontăm simultan plăcile numerelor din spate. S-au potrivit exact. Cea a numărului românesc, de formă pătrată şi ea, era cu vreun centimetru mai lată, ceea ce îmi convenea de minune.

La numerele din faţă am avut însă probleme. Placa numărului italienesc este mult mai redusă ca dimensiuni şi am fost nevoiţi să trecem la demontarea suporţilor de la bară. Şuruburile erau însă ruginite, am scos cu joja ulei de la motor, doar aşa am reuşit să mişcăm piuliţele.

Mai rămăseseră indicativele ţărilor. Ca să nu fie jupuit de copii, aveam lipit „RO"-ul pe geamul din spate, l-am dat jos cu lama, iar pentru a acoperi „I"-ul de la maşina lui Georgio, luasem din garaj o etichetă autocolantă tipărită de A.C.R. pe hîrtie metalizată. Am şters bine locul şi „RO"-ul a aderat perfect peste abţibidul cu „I"-ul, acoperindu-l în aşa fel încît nimeni n-ar fi putut bănui că dedesubt s-ar afla un alt indicativ.

Meticulozitatea cu care am executat toate aceste operaţiuni, cum le-am dirijat, cerîndu-i mereu lui Georgio să nu se grăbească, grija pe care am manifestat-o pentru fiecare amănunt i-au lăsat, neîndoios, impresia că tratez lucrurile cu maximum de seriozitate, că treaba a încăput pe mîini bune, nu trebuie să-şi facă griji în ce mă priveşte. Am mutat apoi bagajele din espada mea în cea a lui Geor-

gio, am transferat obiectele personale, ca și hîrtiile și diversele mărunțișuri din cutiile de bord și din buzunarele portierelor, am făcut o ultimă verificare a interiorului fiecărei mașini... Iată, însă, că iconiței pe care Georgio o avea lipită pe panou, în dreapta volanului, nu i-am dat importanță.

Strîngîndu-mi mîna, Sabbatini a ținut să-mi atragă încă o dată atenția :

— Ai grijă cum mergi !...

Am vrut să-i spun că asta îmi zice și mama cînd plec de acasă, dar ceva din privirea lui, ca o îngrijorare dosită, m-a făcut să-mi opresc vorbele. A continuat :

— Condu ca și cînd ai avea o găleată cu nitroglicerină în habitaclu ! Te-am prevenit ca să știi !... Te salut și să vii cu ce te-aștept !

Spunînd acestea, s-a urcat în mașină, a băgat în marșarier și, ieșind energic pe șosea, a luat-o înapoi spre Costinești. Rămăsesem spectator, m-am grăbit să părăsesc locul.

10

Ei bine, oameni buni, ce credeți că făcea Max cînd am dat să deschid portiera ? Poate n-o să mă credeți, dar asta făcea : instalat pe scaunul meu, examina întreg bordul Espadei, trăgînd mereu aer pe nări.

— Ia treci pe scaunul tău !

A trecut și și-a luat imediat un aer de importanță gușată, de parcă cine știe ce personaj ar fi fost. Sesizînd că mă uit la el, și-a întors mutrișoara și m-a privit ca și cînd mi-ar fi cerut înțelegere. „Ei, ce vrei ? îmi dau și eu importanță... E vreo crimă în asta ?!“

Într-o zi, după ce am ieşit cu el din apă şi îl aşteptam să se scuture, s-a apropiat un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o ţinută impunătoare şi degajată, s-a prezentat doctorul Mancaş (aveam să aflu că este un reputat chirurg timişorean), l-a lăudat pe Max, a zis că este un exemplar foarte reuşit de foxterier şi m-a întrebat pe neaşteptate dacă am cu cine să-l împerechez.

— Nu, n-am, am răspuns după primul moment de surprindere. Nici nu m-am gîndit. La asta nici nu m-am gîndit... am spus rîzînd ; mă şi vedeam ducîndu-l pe Max la mirese. „Ei, fir-ar să fie !... Grijile astea ale lui îmi lipseau !..."

Doctorul m-a privit contrariat şi am ţinut să-i explic :

— Îl am de foarte puţin timp, doar de două luni... Şi nici atît... şi, drept să spun, nu m-am hotărît încă dacă să-l păstrez sau nu. Cred că da, cu toate că...

— Atunci de ce l-aţi luat ? m-a întrerupt cu imputare în glas şi chiar cu anumită severitate.

— Nu l-am luat... adică nu l-am preluat de la cineva, l-am găsit pe Cumpătu la Sinaia, pierdut de stăpîn...

— Un foxterier pierdut de stăpîn ? s-a mirat, nevenindu-i a crede. De neimaginat !

— Da, pentru că era atît de murdar, cu părul atît de năclăit şi de negru, de parcă ar fi dormit într-o magazie cu cărbuni. Sau s-ar fi tăvălit prin funingine. Şi ceea ce este cu totul ciudat... Dimineaţa, cînd m-am dus la maşină, l-am găsit în habitaclu. O parcasem în apropierea vilei, noaptea cineva a forţat portiera, mi-a luat radiocasetofonul, casetele şi este de presupus că n-a lăsat portiera deschisă. În orice caz, eu aşa am găsit-o, închisă. Nu etanş, căci la forţare, zăvorul fusese strîmbat... Iar foxterierul înăuntru. Pe fotoliul de la volan. Dormise, s-a ridicat, întinzîndu-se în clipa în care m-am apropiat de maşină. Nopţile erau friguroase, căutase probabil un adăpost... Dar cum de-a intrat ? Maşina e cu două uşi, deci largi şi destul de grele...

— Poate că fostul lui stăpîn e şi el posesor de maşină...

— M-am gîndit şi eu... Dar eu mai bănuiesc, am aproape certitudinea, ca să zic aşa, că fostul lui stăpîn e dresor şi că foxterierul a fost cîine de circ.

— Asta de ce ?

— Pentru că, uneori, face niște salturi uluitoare. Cu răsuciri în aer... De-a dreptul acrobatice. Îl apucă așa, din senin, și începe să le execute. Un întreg repertoriu... Un adevărat repertoriu. Într-o zi, în timp ce mă-ndreptam spre plajă cu el, a început să pășească în cadență, ridicînd, săltînd picioarele din față, ca după un ritm anumit — poc ! poc ! așa cum fac, am văzut, caii dresați. Și mai ales ascultă de ordin. Nu știu eu să-i ordon cîte știe el să execute !... Să vă spun drept, m-au atras la el ochii inteligenți și acest aspect, să zic, de jucărie... Dar priviți-l cum ne urmărește, cum se uită țintă la mine !

— Da, am remarcat asta...

— ...Ca și cînd știe că vorbim despre el, ca și cînd ar înțelege ce spun. Așa face mereu cînd sînt în societatea cuiva : vine, se așază și ne urmărește pe rînd cînd vorbim. Ca un partener la șuetă. Întîi l-am gonit. Se ținea după mine... L-am gonit de cîteva ori ; v-am spus cît era de murdar... N-am avut niciodată cîini, și nici maică-mii nu-i plac — lasă păr pe covoare...

— Sigur că lasă dacă nu-l tundeți, dacă nu-l periați !... Se transformă și într-un depozit de praf...

— Nu s-a lăsat, m-a urmărit și s-a așezat pe scara vilei în care locuiam la Sinaia. Femeia de serviciu l-a văzut și l-a croit cu un băț. Arăta într-adevăr îngrozitor... Ca un cîine vagabond. Am crezut că scăpasem de el, pentru că fugise schelălăind, dar noaptea, cînd am ieșit din restaurantul acelui cartier din Sinaia, m-am trezit din nou cu el. Șchiopăta de un picior... De la lovitura primită. Mi s-a făcut milă, l-am luat în vilă, și cum eram și într-o stare mai euforică, l-am spălat chiar în noaptea aceea în cadă. Arăta de nerecunoscut. Și am rămas cu el. V-am spus, nu știu eu ce să-i cer cîte știe el să execute. Și sînt sigur că înțelege o mulțime de cuvinte. Altfel nu m-ar urmări cu atîta atenție cînd îi spun cîte ceva. Un moment și-o să vedeți cum o să reacționeze la vorbele mele ! l-am făcut atent și m-am adresat foxterierului : Max, mergem acasă, nu ? i-am spus cu voce egală.

Arăta de nerecunoscut. Și am rămas cu el. V-am spus, nu și a pus capul în pămînt.

— Formidabil !... a exclamat doctorul. Sînt într-adevăr foarte inteligenți, însă în același timp răzbunători,

plini de personalitate, cu o fire voluntară... De aceea m-am şi mirat cînd aţi spus că ar fi cîine de circ. Vreţi să-l puneţi să execute cîteva salturi ?... Din acelea...

— Dar nu ştiu cum să-i comand. Care-i cuvîntul... V-am spus, le face din proprie iniţiativă ; îl apucă din senin şi începe să sară. O să vedeţi însă îndată cum reacţionează la „hop". Am aflat fără să vreau, în timp ce mă jucam cu el pe plajă.

Max şi devenise atent, m-am retras cîţiva paşi buni, ca să creez o distanţă între mine şi el, şi i-am strigat : „Hop !" Mă urmărise cu privirea, şi-a luat elan, s-a desprins de pămînt cu o detentă de săritor înnăscut, a zburat prin aer şi cînd a fost în preajma mea s-a rotit uşor în aşa fel încît să vină cu spatele şi eu să-l plachez, să-l prind la piept ca pe o minge.

— Cine te-a învăţat, măi urîtule, figurile astea !? l-a lăudat doctorul în timp ce Max alerga pe plajă ca un fotbalist după marcarea unui gol formidabil. E păcat să-l ţineţi vara cu o asemenea blană pe el ! Ca să nu mai vorbesc... Am toate cele necesare la mine... Poftim, mă ofer să vi-l tund.

I-am mulţumit foarte mult şi spre seară, după ce-am cumpărat trei sticle cu vin mai de soi şi un carton cu prăjituri, m-am prezentat cu Max la adresa primită.

Eram aproape de Burgas şi nu mă hotărîsem încă dacă s-o iau la dreapta spre Sofia, iar de acolo să cobor la Salonic, sau să continui drumul spre sud, să tranzitez Turcia şi, prin partea ei vestică, să intru în Grecia pentru a mă opri la Kavala, unde mă împrietenisem cu doi oameni de suflet ; aveam pentru ei cîteva cadouri în geamantan.

Această ultimă variantă mă atrăgea cel mai mult, dar îmi provoca în acelaşi timp şi temeri foarte puternice. Normal ar fi fost, îmi spuneam, ca poliţia grecească să mă fi anunţat la toate punctele de frontieră din nordul ţării şi, deci, şi la cel cu Turcia. De altfel, sînt numai două puncte prin care se poate ajunge din România venind prin Bulgaria. Rămînea însă deschisă întrebarea : dar dacă eram aşteptat doar la Kulata sau Koula, cum îi spun grecii — pe drumul Sofia-Salonic ?

Sigur, poliţia grecească are tot interesul să repereze maşina. Dar acesta era şi interesul meu ! Mai ales al meu ! Pentru că traficanţii, mafioţii lui Sabbatini aşteptau şi ei Espada !... Din cîte înţelesesem de la Georgio, o aşteptau la Salonic, unde urma să declanşez semnalul sosirii ei în Grecia. Deci, cel mai bun lucru, cea mai sigură treabă, era ca îngerii păzitori ce îmi fuseseră hărăziţi să mă ia din timp sub aripă. Încă de la primul pas făcut pe teritoriul grecesc. Ştiind că vin la Salonic, aceştia puteau să aibă în vedere doar şoseaua E-20 — există destulă prostie pentru fiecare deştept ! — să se instaleze la Koula, iar punctul de la graniţa cu Turcia să-l lase descoperit, să-l neglijeze complet.

Am fost întîmpinat cu zîmbete de simpatie. Cel care exclamase „rumanos !" a aruncat o scurtă privire asupra interiorului maşinii, mi-a cerut „Cartea verde", paşaportul şi a dispărut în clădire.

Auzisem că toate punctele de frontieră sînt dotate cu aparatură fotografică, comandată de foto-celule, în momentul cînd aşază paşaportul sub ghişeu, vezi Doamne, acolo poate fi ştampilat mai comod, instalaţia s-a şi declanşat. Astfel, întîrzierea vameşului am pus-o pe seama scopului călătoriei mele : suna goarna că cel aşteptat a sosit. S-o sune !... Asta şi voiam.

A revenit cu acelaşi zîmbet de simpatie pe faţă, numai că de data aceasta, zîmbetul era mai larg, mai cald, mai deschis. Iar la înmînarea actelor, zîmbetul s-a transformat într-unul de complicitate secretă.

— Aş avea o rugăminte... a început. Dacă este posibil şi nu vă deranjează, să luaţi o pasageră pînă la Salonic. Şi a arătat spre o tînără care rămăsese lîngă clădire.

O văzusem ieşind împreună cu el, dar neştiind că-mi fusese pregătită, nu-i dădusem nici o atenţie.

— Cu cea mai mare plăcere, am zis, cu gîndul că nu mi-o dădeau de florile mărului.

Vameşul mi-a mulţumit şi i-a făcut semn tinerei să se apropie.

Era o nordică, înaltă şi slabă, cu un păr blond, dezlînat şi murdar, cu ochi albicioşi, inexpresivi şi apatici. Coborîsem din maşină într-un gest de elementară politeţe, şi

pe faţa ei opărită şi fadă, ca zarzavaturile de la aprozar, a apărut un surîs trudit, ca şi cînd şi-ar fi cerut scuze.

Considerînd că-şi încheiase misiunea, vameşul m-a salutat şi, plecînd la treburile lui, mi-a lăsat-o pe cap. Asta era. I-am luat rucsacul cu schelet metalic, l-am pus în portbagaj şi cum blonda mirosea a necurăţenie de-ţi muia nasul din loc, după ce i-am ordonat lui Max să rămînă culcat, ca să nu sară cumva şi s-o muşte, am pliat spătarul şi am invitat-o pe bancheta din spate. Nu era prea politicos, dar nici s-o suport lîngă mine pînă la Salonic nu-mi convenea. Chiar dacă mă însoţea, să zicem, spre binele meu.

Gîndindu-mă mai apoi, mi-am spus că această ipoteză nu prea stă în picioare : fata era o *hippy* din cele mai autentice. Este adevărat, auzisem tot felul de istorii, cu falşi arabi, cu falşi *hippies,* de fapt agenţi de poliţie, numai că datele ei fizionomice nu-mi sugerau deloc o poliţistă, o agentă a Interpolului. Aprecierile mele erau însă subiective şi poate că tocmai aceste date constituiau arma ei cea mai puternică.

Dar care putea fi misiunea ei ? Vameşul mă rugase s-o duc pînă la Salonic... Se asiguraseră astfel pentru porţiunea asta de drum ? Era ea, pînă la Salonic, îngerul meu păzitor ? Mi se apleca numai la gîndul privirii ei de drogată. Ca să nu mai vorbesc de mirosuri.

Şi mi-am adus aminte de Max. Uitasem să anulez ordinul, aşa că el, învăţat să asculte fără crîcnire, stătea culcat pe podea, acolo lîngă picioarele ei, nefericitul. A folosi un ton voios pentru a anula ordinul atît de tîrziu ar fi însemnat într-un fel să-mi cer scuze. Or — se ştie — faţă de căţei nu este indicat să te scuzi. Şi atunci am pronunţat cu voce egală, dar puţin severă „liber".

Mă aşteptam să sară ca un arc, dar nu, a venit încet şi parcă fără nici o poftă, ba mi s-a părut că mersul lui era chiar încontrat. S-a culcat indiferent pe fotoliu. Era supărat, se vedea clar. Nu i-am acordat nici o atenţie. Asta probabil l-a enervat, pentru că a scos deodată un „ham" plin de protest. Aşa-s căţeii, mai protestează ei cîteodată. Ei şi ce dacă ?!

Văzînd că tac şi nu spun nimic, că nu reacţionez în nici un fel, s-a ridicat în poponeţ şi, guşindu-se, şi-a reluat aerul de grandoman.

— Ascultă, mă, tu cine dracu te crezi ?

— Poftim ? a zis tînăra în engleză, crezînd că ei mă adresasem.

Am hotărît să iau purceaua de coadă şi, pregătindu-mi în minte cuvintele englezeşti, am zis :

— Lucraţi în Grecia ?

— Nu, sînt din Anglia.

— Şi nu vorbiţi decît engleza...

— Ştiu şi puţină germană...

Aşa mai mergea. Am încercat s-o descos, dar ea îmi răspundea fără poftă, îngălat şi monosilabic. Am lăsat-o baltă, nu-mi ardea nici mie să fac conversaţie cu ea.

Am intrat în Salonic în jurul orei douăsprezece şi cum indicatorul de la bordul Espadei îmi arăta că mai am doar cîţiva litri de benzină, am hotărît că primul lucru pe care îl voi face va fi să rezolv problema banilor. Băncile se găseau desigur în jurul „Egnatinei" sau pe bulevardul cheiului şi n-am mai stat să întreb.

Cunoşteam drumul şi, de altfel, în Salonic te poţi descurca destul de uşor. Platforma binecunoscutului Tîrg internaţional împarte oraşul în două părţi aproape egale, în cea în care mă aflam se găseau şi edificiile cele mai importante, majoritatea obiectivelor turistice, hotelurile de lux, marile magazine...

O stradă dreaptă, ce se continua din şosea, m-a scos în bulevardul Egnatia, după celebra „Via Egnatia", drumul ce lega Roma de Bizanţ, o arteră cu trotuare largi, cu magazine elegante şi cu o circulaţie de maşini intensă, pe cîteva rînduri.

Am virat apoi la dreapta spre chei, am întrebat şi mi s-a spus că, mergînd drept înainte, voi întîlni „Banca Greciei". Am reperat uşor clădirea şi, găsind loc, am parcat chiar peste drum de intrare. Pasagera mea nu dădea nici un semn, nu manifesta nici o intenţie de a coborî şi atunci m-am întors şi i-am adus la cunoştinţă ce urmează să fac.

— *Bank !* am zis, arătînd în direcţia clădirii.

— *Very good !*

N-am înţeles ce vrusese să spună prin acest „foarte bine", şi am coborît. A ieşit şi ea imediat din maşină. A ieşit şi m-a aşteptat să încui portiera. Ceea ce însemna că voia să mă însoţească la bancă. Ei, fir-ar să fie !...

A fost într-adevăr aşa. Dar a făcut-o nu pentru a nu mă părăsi nici o clipă, ci pentru că avea şi ea treabă acolo. O adusesem, cum s-ar spune, la scară. A intrat şi s-a apropiat de ghişeu cu degajarea, cu dezinvoltura cu care eu intru în magazinul din colţ unde cumpăr în fiecare zi pîine. Şi a început să caute ceva în traista de pînză a cărei culoare iniţială nici cel mai mare chimist n-ar fi fost în stare s-o stabilească.

Tinerele funcţionare, alese pe sprînceană şi îmbrăcate într-o uniformă cochetă, cu mănuşi albe — semn de eleganţă sau mai curînd o măsură de protecţie igienică, pentru că mînuiau bani — erau ocupate cu cei veniţi înaintea noastră, dar un bărbat mai în vîrstă ce lucra la un birou situat în spatele funcţionarilor, probabil şeful acestora, observînd că n-are cine să ne servească, s-a ridicat în grabă şi a venit cu un zîmbet îndatoritor să se ocupe de noi. Din contrarierea de o clipă ce i-a apărut deodată pe faţă mi-am dat seama că ceva nu este în regulă.

Pentru a-şi uşura căutarea în traistă, englezoaica scosese din ea o parte din lucruri, astfel că pe enorma placă de marmură albă a ghişeului se aflau, maculînd-o cu impertinenţă, nu numai nişte ciorapi, un maiou, dar şi cel mai intim atribut al lenjeriei feminine.

— Sînteţi împreună ? mi s-a adresat funcţionarul cu stăpînire de sine, care merita admirată şi în acelaşi timp detestată.

— Nu, nu ! m-am apărat, în germană, pentru că el, luînd-o probabil drept nemţoaică pe blondă, în această limbă mi se adresase. Şi i-am întins paşaportul împreună cu cecul pe care-l aveam de la Georgio.

— Am găsit ! am auzit-o pe englezoaică exclamînd pentru a-i atrage atenţia funcţionarului să se ocupe de ea.

Avea în faţă un carnet de cecuri şi, înmînîndu-i funcţionarului paşaportul, i-a cerut un stilou. Eram curios cît va cere să i se schimbe în drahme şi m-am uitat să văd ce sumă va scrie. A caligrafiat, fără să stea pe gînduri, 200 de lire sterline. Şi, desigur, nu erau singurii

bani de care dispunea. În acest caz, de ce călătorea ca autostopistă ? Pentru că altfel nu putea fi explicată prezența ei la vama grecească.

Eliberîndu-se, o funcționară m-a invitat să trec în dreptul ei. În timp ce-mi completa un formular cu datele din pașaport și cu cele de pe cecul lui Sabbatini, blonda a venit să-mi spună că ea a terminat, ar vrea să ia rucsacul din mașină. Asta le-a pus capac la toate, și cum îmi era și înainte cît se poate de dragă, i-am zis ceva duios în gînd și am întrebat-o, zîmbindu-i în spiritul acelei duioșii :

— De ce nu mi-ați cerut rucsacul cînd ați coborît din mașină ? Ca să nu vă cărați aici cu el... Acum așteptați pînă termin și eu ! Ori poate n-ați văzut că sînt ocupat ? !

Cînd să ieșim în stradă, ușa a fost deschisă de o brunetă cu ochi mari, negri, codați, tăiați în migdală, stranii prin alungirea lor nefirească ; nu mai văzusem asemenea ochi. Făcîndu-i loc și invitînd-o să treacă, privirile noastre s-au întîlnit pentru o clipă. Și înainte de a închide ușa, am întors fără să vreau capul. Purta o fustă pînă la pămînt, cu volane și falduri bogate, o fustă ca de țigancă, o modă căreia chiar așa îi și spunea : *„gipsy“*. Ca de țigancă îi era și părul : negru, lins pe creștet și căzut mult peste umeri.

Englezoaica mă aștepta. M-am dus la mașină și i-am dat rucsacul.

— O.K., a zis bălos, cînd ar fi trebuit să-mi spună „mulțumesc“, un elementar mulțumesc pentru că o adusesem la Salonic.

— *Thank you !* am spus cu zîmbet ironic și, aplecîndu-mă, i-am făcut o reverență teatrală. După care i-am zis pe românește : Și du-te învîrtindu-te !

— *Yes,* a mai zis și a plecat.

Îmi mutase nasul din loc aproape două ore, fir-ar ea să fie, și în loc de mulțumesc zice „O.K.“.

Dădusem în foc și văzînd cu ce ifose stătea Max în mașină, nu m-am putut abține să nu-l beștelesc :

— Măi popîndăule, tu în loc să te uiți și să vezi cum e lumea, cum e orașul și să nu te mai încapă locul de bucurie că te-am adus într-o țară străină, occidentală, stai ca un țap logodit ! i-am zis, cu toate că nu eram prea

sigur dacă văzuse sau nu cum stă un ţap logodit. Hai, coboară ! l-am îndemnat, deschizîndu-i portiera. Aici mirosurile or fi mai rafinate !...

Aşteptîndu-l pe Max să însemne copacii ce mărgineau trotuarul, m-am surprins trăgînd cu privirea spre uşa monumentală a băncii. Pun capul, stimaţi cititori, că nu din grijă pentru foxterier îmi pierdeam eu vremea pe lîngă maşină. Mi-am luat repede seama, altele erau treburile mele în Salonic, nu venisem să cunosc tipe cu înfăţişare exotică, chiar dacă această înfăţişare mă tulburase un pic. Trebuia să sun adunarea şi să văd, pe puncte, ce aveam de făcut.

Am hotărît că, în primul rînd, era de datoria mea să mănînc. Apoi, să pun benzină şi să schimb uleiul la motor, aşa cum mi-o ceruse Georgio. Şi abia după aceea, tot cum el mi-o ceruse, prezentîndu-mă la „Ente Nazionale Ellenico per il turismo" din Salonic, să-mi bag capul sănătos sub Evanghelie.

Odată rezolvate priorităţile, problema care se punea era dacă să-l sun pe Sergios înainte de a mă prezenta la Oficiul de turism din Salonic sau după aceea. Pentru că, din cîte înţelesesem, semnalul cu privire la sosirea Espadei în Grecia de la acest oficiu urma să pornească spre mafioţii lui Sabbatini. Iar eu, ca să nu-l bag în vreo încurcătură, n-aş fi dorit să fiu văzut cu Sergios. Şi din acest motiv, nici poliţia grecească nu era bine să mă vadă cu el.

Am stat şi am răsucit în minte cum să fac şi să dreg, care ar fi avantajele şi dezavantajele şi am ajuns la concluzia că ce mi-i baba Rada ce mi-e Rada baba. Oricum o făceam, oricum o-nvîrteam tot aia era. Şi am zis că întîi trebuie să mă cazez la un hotel, chiar dacă asta ar însemna să fiu imediat reperat de mafioţi, şi apoi să-i telefonez lui Alexis. Altfel n-aveam cum să-i spun unde să mă caute.

La Oficiul de turism am fost îndrumat la un bărbat între două vîrste, năsos, chel, exuberant şi poliglot, care se ocupa de relaţia Italia.

— Aveţi o comandă din Roma pe numele de Georgio Sabbatini... am început.

S-a ridicat imediat de pe scaun şi, frecîndu-şi mîinile ca şi cînd i-ar fi surîs perfectarea unei afaceri, a început să turuie în italiană.

— Bine aţi venit, domnule... Vă rog să luaţi loc, vă rog să luaţi loc... Imediat... Numai un moment... Cred că aţi călătorit foarte bine ; la noi, vă asigur, o să fie totul perfect ! Să vedem ce-aţi comandat... Şi să-mi spuneţi tot ce doriţi... voi avea grijă de toate...

În timp ce vorbise, m-am aşezat pe un scaun în faţa biroului lui. Şi-a reluat şi el locul şi a început să caute într-o cartotecă. Am ţinut să precizez, aşa cum îmi ceruse Georgio :

— Domnul Sabbatini n-a putut veni, sînt un prieten care va face în locul lui această călătorie... Am vrut să menţionez „dar tot cu o Lamborghini Espada", însă el m-a întrerupt :

— Da, acum ştiu. Colegul meu de dimineaţă a primit un telex din Roma şi v-a reţinut o cameră la „Mediterranean Palace". Un moment... Şi după ce a căutat într-o mapă cu telexuri, a continuat : Sînteţi domnul Adrian Hornea din România... Da, totul este în ordine.

— Şi am venit cu o Lamborghini Espada...

— Aaa ! ce maşină ! Divină ! Cînd îi văd pe scrobiţii ăştia de englezi în coşciugurile lor de Rolls-Royce, îmi vine să vărs !

Ironia a făcut ca, exact în acel moment, o băbătie încărcată cu bijuterii ca un pom de Crăciun să-l întrebe dacă vorbeşte englezeşte.

— Da, bineînţeles! a zis, zîmbindu-i larg şi ridicîndu-se în picioare ca aruncat de un arc. Vă rog să fiţi amabilă, colegul de acolo se ocupă cu relaţia Anglia. Şi a condus-o pînă la biroul colegului său.

— Vă cer mii de scuze, a zis revenind şi a adăugat cu năduf : Cîte figuri ne-au mai făcut şi englezii ăştia !... În cap cu umflatul ăla de Churchill !

Resentimentele — resentimente, afacerile — afaceri.

— Dar nici italienii n-au fost mai buni...

— Nu-i adevărat ! a protestat vehement. Italienii n-au avut nimic cu noi ! Mussolini... Hitler le-a forţat mîna ! Dintre toţi catolicii, ei sînt cei mai de treabă. Sînt exact ca şi noi, grecii. Cum sînt şi românii. Cu inima deschisă. Iar cu dumneavoastră românii ne-mpăcăm şi mai bine, că sînteţi ortodocşi. Grecii au fost primiţi în România ca fraţii. Întotdeauna au fost primiţi ca fraţii.

Şmecher tipul ! Umbla cu daica şi-i era limba fagure de miere, dar eu ştiam ce ştiam, nu mă-mbrobodea el cu de-alde astea pe mine !

A mai zis că-mi stă întru totul la dispoziţie şi s-a oferit să-mi facă un traseu cu program.

— Doriţi să-l facem acum, împreună ? Sau îl fac singur, aşa cum l-aş face pentru domnul Sabbatini, şi treceţi pe aici în jurul orei şase ? Hotelul este pe chei, la doi paşi,

Omul — sau poate colegul lui de dimineaţă ? — îşi lua dreptul de la mafioţi şi, desigur, aştepta pentru rîvna lui, şi din partea mea o atenţie. După cîte ştiu, grecii au un merit incontestabil în introducerea acestui obicei „al pămîntului“ — sau n-am reţinut eu bine din cărţile de istorie ? — aşa că era cazul să mă conformez. Aveam în portbagaj o sticlă de coniac „Triumf“... Dar asta ar fi ca şi cum, venind în România, un grec ţi-ar aduce în dar o pungă cu mălai.

— Sînt de pe drum, abia am sosit şi aş vrea să mă cazez mai întîi. Aşa că optez petnru cea de-a doua propunere.

— Foarte bine, foarte bine... O să vă fac un program foarte frumos, o să fiţi, vă asigur, cît se poate de mulţumit !

Hotelul era de categoria celor de lux, îmi dădusem seama şi după numele lui, şi cînd am oprit la peron, portarul s-a repezit să-mi deschidă portiera, un *groom* să-mi care bagajele. Învăţaseră că mărimea bacşişului e în strînsă legătură cu marca maşinii, numai că de data aceasta aveau să fie dezamăgiţi : sub aceeaşi pălărie era o altă Mărie. O Mărie neînvăţată să arunce cu banii.

Groom-ul a zis la un moment dat ceva, pronunţînd cuvîntul *dog*. Înţelesesem că se referise la Max, dar restul n-am putut să-l deduc. L-am întrebat în italiană despre ce este vorba şi din gesturile lui am priceput că se referise la lesă. Era clar : căţeii aveau acces în hotelurl de lux, dar duşi numai cu lesa. I-am prins-o de zgardă.

În hol, aşternut cu covoare moi, miroase a colonie scumpă, totul este învăluit în linişte, într-o linişte solemnă, ca şi cînd le-ar fi murit cineva. I-am întins recepţionerului paşaportul şi i-am spus că îmi fusese reţinută o cameră de către oficiul de turism din Salonic. Omul s-a uitat în paşaport, mi-a căutat numele într-un registru şi a zis că da, camera îmi stă la dispoziţie.

Într-adevăr, era o cameră foarte frumoasă, cu mobilă albă, *groom*-ul a dus bagajele înăuntru, s-a repezit să deschidă uşa balconului şi, printr-un gest, m-a invitat să ies şi să admir priveliştea golfului. A tras apoi jaluzelele, după care mi-a prezentat conţinutul frigiderului şi baia. I-am dat un bacşiş, dar *groom*-ul zicîndu-şi probabil că ceea ce simţea în palmă nu era deloc în concordanţă cu ceea ce sperase să primească de la proprietarul unei Lamborghini Espada, a deschis-o şi s-a uitat la bani.

I-am zîmbit mărinimos, l-am gratulat cu un *„Thank you“*.

— Ei, m-am adresat lui Max, acum că sîntem siguri, ce părere ai — da' sincer ! — îţi place unde te-am adus ?

A scos un „ham“ plin de bucurie.

— Bine, ştim noi cum e : întîi, nu mai poţi de bucurie, iar după o vreme zici că toate astea de fapt ţi se cuvin ! Măi, platfus !... Toate astea mi le datorezi *mie !* Două luni la mare... Lamborghini Espada... Acum în Grecia... Mediterranean Palace... Oasele-s oase, n-avem treabă... Şi m-am oprit, căci începuse să se uite la mine cum mă uit eu la televizor cîteodată. Cînd mă uit.

Trebuia să despachetez, să fac un duş... Am zis să-l sun mai întîi pe Sergios şi i-am spus centralistei ce vreau. De la Kavala la Salonic nu sînt mai mult de o sută şaizeci de kilometri, în trei ore putea să fie la mine...

11

Intenţionasem să ajung pînă seara la graniţa turcă, iar a doua zi dimineaţa, după vreo 40 de kilometri, să mă abat pe o şosea ce duce, prin istmul dintre cele două mări, Egee şi Marmara, spre Dardanele şi în cele din urmă la Troia. Ştiam ce voi găsi din „Cetatea lui Priam", istoria săpăturilor lui Schliemann în Asia Mică şi apoi a celor din Grecia îmi era cunoscută, nu-mi făceam iluzii că aş putea vedea cel puţin un fragment din „Poarta Scee", dar locul unde au stat ancorate corăbiile greceşti, unde s-au înfruntat Aiax şi Hector, unde a fost adus calul-capcană mă atrăgea.

Kavala mi-a dat peste cap planul. De la Salonic gonisem fără oprire, pe un drum greu ce se strecoară printre munţi şi, intrînd în Kavala pe la trei şi ceva, am zis să mănînc. Aşezat în amfiteatru, oraşul m-a cucerit de la prima privire. Casele, mai toate cu un etaj sau două, orientate spre sud şi aşezate în terase, coboară, în semicercuri concentrice, pînă la apele golfului unde îi copiază curbura. De aici, dinspre mare, priveliştea este şi mai frumoasă. Sus, ca un fundal, se desfăşoară panoramic. zidurile cu turnuri şi creneluri ale vechii cetăţi bizantine, Neapolis, cum s-a chemat pe atunci Kavala. Casele, de un alb imaculat, străluceau în soare, la cheiul golfului, cu trotuare de promenadă, erau ancorate sute de ambarcaţiuni uşoare... Un oraş deschis soarelui şi luminii, un oraş inconfundabil grecesc.

Patronul locantei, un fel de *bistro,* în care intrasem să mănînc, vorbea binişor germana ; am profitat de ocazie şi l-am întrebat dacă există un motel sau un camping în oraş. Dacă i-aş fi spus c-a îmbătrînit în meserie degeaba, cred că nu s-ar fi simţit mai jignit. Mi-a zis că, într-adevăr, Kavala este un oraş mult mai mic decît Salonicul, numără doar cincizeci de mii de locuitori, dar are 15 hoteluri, iar campingul lor este considerat cel mai frumos din Grecia. Pe malul mării cu plaja superbă, în exclusivitate a lui, aşa că mulţi străini care opresc la camping în drum spre Turcia renunţă la restul călătoriei şi rămîn la Kavala.

Mi-am spus că omul, desigur, exagera, tot ţiganul îşi laudă ciocanul, bine că exista un camping unde să rămîn peste noapte. De la Kavala la Istanbul, plus abaterea pînă la Troia, drumul însuma vreo şase sute de kilometri, aşa că, sculîndu-mă a doua zi mai de dimineaţă, puteam să-i fac dintr-o bucată. Troia nu putea să-mi ia prea mult timp, iar dacă mă prindea înserarea pe drum, n-aveam decît să mă opresc la unul din campingurile dintre Silivri şi Istanbul. Ca să dau piept pe lumină cu o circulaţie care se conduce după o singură regulă : ai grijă ce se întîmplă în faţă şi în părţi, că de spatele tău au grijă ceilalţi.

Şi apoi, găsindu-mă la Kavala, unde, cu siguranţă, nu voi mai avea prilejul să vin vreodată, era păcat să nu văd pe îndelete oraşul, cochet şi intim ca un apartament în care te simţi bine din primul moment. Planul ar fi fost deci acesta : să mă cazez, să fac o baie în mare şi apoi să mă întorc în oraş. Am luat-o pe chei, cum m-a învăţat patronul locantei, şi după vreo cinci kilometri. s-a desfăcut o bretea asfaltată. ce m-a scos la camping. Omul avusese dreptate — să tot stai într-un asemenea loc, cu o plajă largă, cu nisip fin şi auriu, presărat cu şezlonguri şi umbrele de soare.

M-am întors în oraş şi, înarmat cu informaţiile primite la recepţia campingului, am văzut marele apeduct „Kamares", construit de Soliman Magnificul. pentru captarea izvoarelor din împrejurimi şi aducerea apei pînă în centrul oraşului ; casa lui Mahomed Ali, fondatorul dinastiei egiptene, perfect conservată ; „Imaretul", cel mai mare ansamblu arhitectural musulman din Grecia, cu splendide curţi interioare şi coridoare vitrate, construit de acelaşi Mohamed Ali, am coborît spre cheiul de promenadă şi, căscînd ochii prin vitrine, am dat peste un magazin de vinuri care expunea butelii ce imitau, în diverse variante, antice vase.

Am intrat cu gîndul de-a cumpăra două sau trei butelii — cadouri cum nu se poate mai nimerite de dat la prieteni. Magazinul se desfăşura pe lungime, cu o tejghea-vitrină în faţă, iar în spate se afla un raft etajat, cît ţinea întregul perete şi compartimentat în căsuţe în care se afla cîte o butelie cu vin, majoritatea de doi sau de trei litri. Buteliile mi se păreau cît se poate de reuşite şi la

preţuri suportabile. Am ales un ulcior şi o amforă. Aceasta din urmă se afla într-o căsuţă situată ceva mai sus, vînzătoarea a tras scara care culisa pe o şenilă, s-a ridicat, a luat amfora de-o toartă şi, coborînd, mi-a întins-o s-o apuc de toarta cealaltă. Ori i-a dat ea drumul prea devreme din mînă, ori eu am întîrziat s-o apuc, fapt este că butelia a căzut peste cristalul tejghelei-vitrină, de vreo patru metri lungime, şi praful s-a ales şi de cristal, şi de vitrină.

Îngrozită de cele întîmplate, vînzătoarea s-a repezit la uşa ce ducea în spatele magazinului şi eu, uitîndu-mă la spărturile vitrinei, îmi spuneam că o făcusem fiartă. Dracu mă pusese să mă opresc la Kavala în loc să-mi continui drumul spre Istanbul !

Vînzătoarea a apărut după cîteva clipe. În timp ce alerga să cheme un poliţist, în magazin a intrat, încruntat, un bărbat între două vîrste, cu sprîncene stufoase, grăsuţ şi nu prea înalt. S-a uitat dintr-o privire la vitrină şi, gesticulînd enervat, m-a întrebat ceva în engleză :

— Nu vorbesc englezeşte, i-am spus în aceeaşi limbă, cît se poate de calm, şi i-am oferit să aleagă : franceză, italiană, germană.

— Din ce ţară sînteţi ? m-a chestionat într-o franceză destul de aproximativă.

— Din România.

Şi-a pus mîinile în şolduri şi a zis, într-o românească cum nu se poate mai neaoşă :

— Atunci te bag în p. mă-tii, idiotule ! Uite, mă, nenorocit de român, ce mi-ai făcut ! Uite ce pagubă ! 'Vă muma-n cur, după ce l-aţi lăsat pe taică-miu lefter şi i-aţi luat prăvălia, aţi venit în Grecia să mi-o distrugeţi şi pe-a mea ! ? Uite, p. mi-o distrugeţi ! a făcut cunoscutul semn, îndoind mîna din cot, şi a izbucnit în hohote de rîs.

Am rămas perplex, surprinderea, stupefacţia erau atît de mari, că nu ştiam ce să spun şi de unde să încep. Grecul îmi luase piuitul. Stăteam ca un prost şi mă uitam la el cum se bucură, zguduit de hohote de rîs.

— Cum aţi ajuns la Kavala ? m-a întrebat deodată.

— Ascultă, mă, m-ai băgat pîn-acum în mama şi-acu mă iei cu dumneavoastră ! Hai sictir, grec împuţit ! şi-am izbucnit eu de data aceasta în rîs.

— Grec împuţit, a repetat, amuzîndu-se, şi s-a asociat rîsului meu.

După care m-a întrebat :

— Eşti cu maşina ? Unde ţi-i nevasta ?

— Cu maşina, dar singur. Nu-s însurat. Şi i-am povestit cum mă oprisem la Kavala să mănînc şi cum, plăcîndu-mi oraşul, hotărîsem să întrerup drumul.

— Atunci hai sus, să-mi cunoşti băiatul... Gata, tragem obloanele, mi-am făcut suma pe ziua de azi ! a zis, arătînd spre tejgheaua-vitrină şi s-a dus să încuie uşa.

— Te rog să mă ierţi, am dat să mă scuz, zău dacă ştiu cum s-a întîmplat !

M-a întrerupt :

— Mortu' de la groapă nu se mai întoarce, degeaba îţi mai baţi gura ! a zis şi a făcut un gest de surprindere, ca şi cînd ar fi ascultat ecoul cuvintelor sale. Vezi, a continuat, n-am uitat româneşte ! Sergios Alexis e numele meu. Şi mi-a întins mîna, adăugînd : Sergiu. Aşa-mi spuneau în România.

— Adrian Hornea, m-am prezentat la rîndu-mi.

— N-am uitat româneşte, chiar dacă... De cînd ne-am repatriat, de aproape douăzeci de ani, doar cu taică-miu, Dumnezeu să-l ierte, mai schimbam cîte-o vorbă pe româneşte. Ce eşti, Adrian, doctor ? Sau inginer ?

— Nu sînt nici una, nici alta ; sînt scriitor.

Vînzătoarea se întorsese cu un poliţist în uniformă şi Sergios Alexis s-a dus să le deschidă. I-a spus din uşă ceva poliţistului şi în timp ce vînzătoarea se strecura în magazin, a scos nişte bani din buzunar şi i-a dat o hîrtie omului legii, pentru deranj.

Locuinţa se afla la etaj, deasupra magazinului. Urcînd scările, Sergios mi-a spus că bloculeţul este al soţiei, îl primise ca zestre. Doamna Alexis, o iuşcă de femeie, veselă şi plină de temperament, a ascultat zîmbind explicaţiile soţului şi, după un schimb de cuvinte convenţionale, s-a dus să facă la bucătărie cafele. Cafeaua şi farfurioara cu dulceaţă, întovărăşite de paharul cu apă, limpede şi gustoasă, sînt în Grecia primele semne de ospitalitate şi de bun-venit. M-am aşezat într-un fotoliu şi Sergios, deschizînd o uşă a bufetului-bar, m-a întrebat ce vreau să beau.

— *Whisky*, Martini, *uzo*, coniac, vin...

— Vin, am spus cu certitudinea că era abia începutul.

— Şpriţ, ha ? Atunci să aduc de la frigider o sticlă cu vin şi sifonul. Ai văzut, şi grecii îndoaie vinul cu apă...

Eram într-un *living* mobilat cu gust, în afară doar de cele cîteva tablouri, „naturi moarte" penibile, cam în genul celor ce se vînd pe strada Covaci, la Consignaţia, dacă nu şi mai rău.

În timp ce Sergios făcea şpriţurile, doamna Alexis a adus cafele, trei ceşcuţe ca nişe degetare, le-a pus pe măsuţa dintre fotolii şi canapea şi a urmat un scurt dialog între soţi. După care Sergios mi-a explicat :

— I-am zis nevestei c-o să mergem diseară să mîncăm la Clubul nautic — o să vezi, o să-ţi placă — şi ea a zis că în cazul ăsta ar trebui să se ducă la coafor. Foarte bine, zic, du-te, ne descurcăm noi şi singuri aici !

Doamna Alexis aştepta zîmbind ca eu să aprob cele spuse de soţ, şi cum n-aveam nici un motiv să fiu împotrivă, am încuviinţat printr-un gest.

— Eşti chiar bucureştean ? Născut în Bucureşti ? m-a întrebat Sergios cînd am rămas singuri.

— Get-beget.

— Frumos !... A, şi voiam să-ţi spun... Cînd eram elev ...am făcut la Galaţi, m-am întrebat într-o zi ce fel de oameni or fi scriitorii. Şi, nu ştiu, n-am putut să... Nu mi-am putut închipui. În nici un fel. În mintea mea era că ei...

— Nici n-ar bea, nici n-ar mînca.

— Da, cam aşa ceva. Acuma ştiuuu !... Avem în Kavala un poet, Christos Lazaris... E cunoscut şi la Salonic, şi la Atena... Toţi spun că-i foarte bun, că-i un poet mare... Aşa scriu şi ziarele... Băiatul meu, Spyridon... L-am botezat ca pe tata, Dumnezeu să-l ierte. Cu toate că socrul meu... Cînd am venit din România, gîndul ne era să emigrăm în Argentina, unde maică-mea avea nişte rude bine aranjate. Grecii sînt ca evreii, răspîndiţi pe toată faţa pămîntului. Numai că evreii sînt uniţi, iar grecii se mănîncă între ei ca cîinii !

— Am auzit. Mi s-a spus despre asta. Aici sîntem fraţi buni. Semănăm leit unii cu alţii. Şi chiar m-am gîndit şi mi-am spus că de la greci s-au molipsit românii de dihonia

asta. Pentru că invers n-ar avea cum să fie. Nu noi am venit la voi, voi aţi venit în România. Şi-aţi adus şi obiceiul. Lucrul bun nu se ia...

— O fi cum spui... Dar grecii aşa sînt. Fără să se certe între ei nu pot trăi. Aşa făceau şi-n România... Aşa-i în toate *diasporele,* în toate coloniile de greci din lume. Uuuuu, ce-aş mai mînca nişte sarmale cu mămăligă ! Dar nu din cauza asta, din cauza vrajbei dintre greci n-am emigrat în Argentina. Grecul care nu emigrează, nu-i grec. N-am emigrat că vărul lui taică-miu s-a ţinut de noi că nu şi nu, să rămînem în Kavala. Şi m-a luat să-l ajut în afacerea lui de export cu vinurile şi tutunul. M-am însurat cu fata asociatului lui... Dar vorbeam de Lazaris... Băiatul are două cărţi de la el, cu autograf, că eu îi dau mereu vin... Cică pe datorie... Da' socotelile nu le-am făcut niciodată. Altceva voiam să spun. Lazaris stă tot timpul în cîrciumă — artiştii, actorii de la teatru au o *tavernă* a lor, o să te duc şi acolo — şi-i un curvar ce n-a văzut pămîntul. Că-i un bărbat înalt şi frumos, şi femeile mor după el. Da' poeziile lui nu sînt de dragoste. Ar avea unele din ele, cum mi-a explicat cîndva, şi nişte... aşa...

— Aluzii... am ales o expresie mai accesibilă.

— Da... N-am cum să-ţi traduc expresiile greceşti... Lazaris e şi pictor. Hai, poeziile au cuvinte... Cuvinte frumoase, mai deosebite... Tot găseşti un cuvînt, două, care să-ţi placă... Da-n tablouri... E nimica. L-am întrebat într-o zi.. Ţi-am zis, el trece mereu pe la mine. Eu... îl stimez... Nici... o problemă,.. „Nu vă supăraţi, domnu' Lazaris, zic, de ce nu pictaţi şi nişte nuduri ? Aş cumpăra şi eu unele". „Nudurile, domnule Alexis, zice, nu-s bune decît în pat". Ţi-am zis, e-un grec frumos şi înalt... Da' ia mai dă-l în p. mă-sii pe Lazaris ăsta ! Uite ce-am găsit noi să vorbim, în loc să te-ntreb de România !

M-a tot întrebat, m-a întrebat întîi despre Galaţi, am ieşit apoi toţi trei în oraş, pe bulevardul de promenadă al cheiului, unde ieşise să se plimbe toată lumea bună a oraşului. Ne-am dus apoi pe digul portului. La capătul lui se afla Clubul nautic, un restaurant modern, de unde se vedea întregul oraş coborînd în amfiteatru spre mare, cartierul vechi, biserica Panagia, zidurile şi turnurile fortăreţei, ca un decor de teatru.

A doua zi am plecat cu mașina lui Sergios la anticul Amfipolis, la vreo cincizeci de kilometri de Kavala. Așezarea este socotită cea mai importantă colonie din nord a atenienilor, punct de răscruce între Orient și Occident. odată așa s-a și chemat, „Nouă drumuri". M-a dus acolo nu pentru că ar fi fost ceva mai deosebit de văzut, ci pentru că avea un prieten, proprietar de magazin cu de toate și am fost invitați la prînz de acesta.

Ne-am întors la Kavala și am plecat cu toată familia la Filipi. Ruinele orașului lui Filip al II-lea compun o admirabilă priveliște arheologică. La teatrul antic îmi pregătiseră o surpriză : se juca „Ayax" de Sofocle, căci o secțiune a Teatrului Național al Greciei de Nord susține la Filipi spectacole în cursul întregului sezon estival. În seara următoare aveam să mă întîlnesc cu Euripide la teatrul antic de pe insula Thassos.

Cînd am ajuns acasă, am vrut să cobor odată cu Maria și Spyridon, dar Sergios m-a apucat de braț, reținîndu-mă :

— Stai liniștit, că mai avem de mers undeva !...

Am înțeles că era o treabă de bărbați.

Ajunși în preajma cheiului, a oprit la o *taverna* — bodegă specific grecească — și mi-a zis cu un aer misterios :

— Hai să ți-l prezint pe Lazaris...

Mi-a plăcut asta, mă gîndisem să-l rog să-mi facă cunoștință cu poetul, îmi fusese însă teamă ca Sergios să nu se simtă ofensat, să nu-și spună că societatea lui de negustor îmi displace.

L-am aflat în cea de-a doua încăpere a localului, mai mică, mai intimă decît prima, la o masă lungă, într-un grup de prieteni. Se detașa dintre ei un bărbat cu o față frumoasă, de o rară distincție, brunet, cu trăsături mai curînd slave, cu ochi mari, verzi, ușor molatici și, după cele auzite de la Sergios, am bănuit că el trebuie să fie Lazaris. Mi-a fost prezentat primul, unul din comeseni era pictor, ceilalți actori la teatrul orașului.

Se făcuse zece, dar lucrurile erau abia la început, și *uzo* era băut fără grabă. Patronul tavernei a venit aproape imediat după noi, Sergios mi l-a prezentat și pe el, și din gestul pe care l-a făcut, am înțeles că i-a comandat să

aducă de toate, cei care se află la masă sînt invitaţii lui. Christos Lazaris vorbea engleza, dar o rupea şi în franceză, pictorul lucrase cîţiva ani în Italia... Alexis a ţinut să-i anunţe solemn că ne va servi ca interpret : „Ca să-nţeleagă toată lumea ce se vorbeşte", mi-a tradus, şi curînd mi-am dat seama că era foarte mîndru de acest rol şi mai ales mi-am dat seama cît era de legat de ţara în care se născuse.

N-am băut bine păhărelul de *uzo,* şi chelnerii au deschis focul cu o mulţime de aperitive, *„mezedes"*. Numai ele singure ar putea constitui o masă.

S-a făcut o pauză şi au început întrebările. De tot felul, de la costul biletelor de autobuz şi chirii pînă la cele ştiute din ziarele lor. Şi la un moment dat, unul din actori m-a întrebat dacă am auzit de Seferis. Traducîndu-mi şi aşteptîndu-mi răspunsul, Sergios s-a încruntat uşor ca şi cum i-ar fi fost teamă c-o să spun că nici n-am auzit.

— Ei, asta-i bună !... am zis, zîmbind fără să vreau. Ce-i, Sergios, n-am eu mutră de scriitor sau ce naiba dacă mă întreabă de un laureat al Premiului Nobel ?! Spune-le că a fost tradus de mult în româneşte, aşa cum a fost tradus Kavafis... *Hristos răstignit a doua oară* a lui Kazantzakis a fost printre primele mele lecturi mai solide. Dar am şi eu o întrebare... am zis după ce Sergios a terminat de tradus. O întrebare care nu-mi dă pace încă de la prima călătorie în Grecia. Sigur, am intrat în contact cu tot felul de oameni... Mă refer însă la intelectuali. De formaţie medie. Nu o dată am avut ocazia să le vorbesc despre ce văzusem în Grecia, să le vorbesc de multe ori cu aprindere... Dar ei rămîneau impasibili. Este de mare mirare pentru mine această lipsă a sentimentului de mîndrie pentru marile valori spirituale pe care strămoşii grecilor de astăzi le-au dat omenirii. A mîndriei pentru trecutul dumneavoastră încărcat cu atîtea glorii, cu atîţia gînditori... mai bine zis, cu atîtea constelaţii de gînditori ! Cu atîtea legende şi mituri... Temele lor, se ştie, marea literatură n-a făcut altceva decît să le preia ! Oare ce v-a distanţat în asemenea măsură de un trecut atît de luminos, de un trecut al tuturor artelor ? De parcă trecutul acesta n-ar fi al dumneavoastră ?

— O să-i răspund eu, l-a anunţat Lazaris pe Sergios. Şi a zis, rugîndu-l să traducă : Poate chiar acest trecut. Strălucirea lui. Prea marea lui strălucire. Căci ea estompează, ba chiar minimalizează viaţa spirituală a Greciei de azi.

Rămăsese pînă atunci tăcut şi oarecum absent, ca şi cînd ar fi dezaprobat curiozitatea prietenilor săi, învăluindu-mă din cînd în cînd cu o privire caldă, prin care ţinuse parcă să mă asigure că între mine şi el există ceva numai de noi ştiut. Era mai mult o detaşare decît o rezervă ; deloc orgolioasă. Îmi devenise repede clar că el constituia personajul principal al obişnuiţilor tavernei, loc de întîlnire al lumii artistice a oraşului — toţi veneau să-l salute, să-i adreseze cîteva vorbe. Distona Lazaris şi prin ţinuta vestimentară, singurul în blugi şi cu o cămaşă mai fistichie.

Moda neglijé-ului, semnat „Yardley", o fi bună în Occident, dar nu şi în Grecia ; ţinuta îngrijită este o stare de spirit la greci, un semn de demnitate, din demnitate se şi trage ea. Cămaşa albă a ţăranului va fi întotdeauna curată ; pe orăşean îl întîlneşti cu haine bine călcate, cu pantofii lucind... Un mod de-a sfida sărăcia — orgoliul celor cu mijloace modeste. Şi astfel, peisajul Atenei este de neconceput fără lădiţele ornate cu alamă ale lustruitorilor de pantofi.

— Bea ! m-a îndemnat Lazaris, adresîndu-mi-se direct şi ridicînd paharul. *Retzina* n-a făcut rău niciodată nimănui ! De aceea este necunoscut alcoolismul la noi ! Ori poate nu-ţi place gustul *retzinei* ?

— Ba da ! Asta şi-mi place — gustul uşor amărui.

— E răşina de pin, probabil că ştii, ea îi dă gustul ăsta specific. Dacă n-am folosi-o, vinul s-ar oţeti în condiţiile noastre. Pe căldură şi fără pivniţe. Căci a le săpa în solul stîncos al Greciei este o treabă şi foarte grea şi foarte costisitoare. Şi atunci a fost găsită răşina de pin, care-l conservă şi-i dă această bărbătească asprime. Sigur, avem şi vinuri nerăşinoase, albe sau roşii, de Santorin, Tegeo, Cefalonia... vinuri de desert... Dar, uite-i ! a zis, arătînd spre cei trei muzicanţi care îşi făcuseră apariţia în încăpere.

Sergios i-a chemat, i-a angajat să ne cînte, și am știut că scăpasem definitiv de întrebările convivilor ; fusesem în tavernele din Plaka ateniană, am prevăzut ce avea să urmeze. Mîncarea și băutura, cheful, nu înseamnă nimic fără muzică, fără dans. Și curînd după ce muzicanții au pornit cîntecul, unul din actori s-a ridicat de la masă, a bătut din palme deasupra capului, a strigat „Opa !" și în clipa următoare s-a încins dansul.

Era un „syrto", cum mi-a explicat Alexis — doar el și Lazaris mai rămăseseră cu mine la masă — cel mai vechi și cel mai popular dans grecesc. Lent, cu mișcări precise și studiate, el m-a uimit prin brusca transfigurare și prin alura de meditație profundă, aproape de nepătruns, a dansatorilor. Se dansa cu brațele încolăcite, cu pași mici, aproape pe loc. Fețele erau grave, singuratice, îndepărtate, dansatorii atenți la nu știu ce secret, la nu știu ce amenințare sau ce adevăr.

Au urmat dansuri nervoase, zvîcnite, tumultuoase, pline de bucurie pînă la delir. Odată epuizați, dansatorii treceau la mesele lor, și cei care fuseseră pînă atunci spectatori le luau imediat locul. Nimeni n-a rămas pe delături. Neparticiparea este de neconceput, o asemenea faptă ar fi tratată cu milă și dispreț.

Nădușisem și simțeam dureri în picioare, am vrut să ies din joc, dar unul din actori m-a tras înapoi și parcă, pentru a sublinia bucuria de-a mă vedea dansînd împreună cu ei, a apucat fața de masă, și toate cîte se aflau pe ea, farfurii, tacîmuri, pahare au zburat pe podea. A fost semnalul. Dansul s-a destrămat pentru o clipă și fiecare a început să spargă ce-i cădea sub mînă. E un lucru obișnuit și nu se întîmplă numai o singură dată pe seară : chelnerii apar cu mături și fărașe, și dansul se reia, pînă la o nouă debordare a bucuriei.

Stabilisem cu Lazaris și cu prietenul său, pictorul Panaychis, să mergem a doua zi pe insula Thassos, știam că voi avea ce auzi și am luat radiocasetofonul cu mine, un aparat nu prea mare pe care îl puneam în mașină cînd plecam undeva ; în felul acesta nu riscam să-mi fie spartă mașina și îl aveam și tot timpul la dispoziție. Cînd m-a văzut cu el în mînă, Sergios s-a mirat :

— Ți-e frică c-o să duci lipsă de muzică ?

— Nu, dragă, vreau să te înregistrez pe tine, pe Lazaris... N-ai idee ce rău îmi pare că nu l-am luat cu mine și ieri.

— Aha ! Stai să am niște casete goale de-ale lui Spyridon, a zis și s-a întors acasă.

Nu l-am oprit : cele două casete pe care le luasem erau ale lui Georgio, n-aș fi vrut să i le șterg.

Cînd ești în Grecia, o călătorie cu vaporul este aproape o obligație. O întîrziere de o oră n-are nici o importanță, toate plecările și sosirile sînt sărbători. La bord se urcase un amestec uimitor de oameni, animale și obiecte, așa cum numai aici poate fi probabil alcătuit. Lăzi, boccele, coșuri, saci, cufere se îngrămădeau în toate colțurile, păsările se agitau zgomotos, caprele behăiau, dar nimeni nu le acorda atenție, un talmeș-balmeș, aș zice, fascinant, un univers simplu, dar în nici un caz vulgar. Țăranul are atitudinea unui mare senior, funcționarul — ceva din ținuta unui gentleman, marinarul — nobleța eroului...

Un asemenea erou, căpitanul vasului, a venit să ne salute îndată ce ne-am așezat la o masă a restaurantului de pe punte. Făcînd prezentările, Lazaris mi-a explicat că erau rude prin alianță, căpitanul ținea o vară de-a poetului, și a adăugat :

— Un cretan pripășit pe la noi. De altfel, lucrul ăsta îl poți cunoaște imediat după numele lui de cretan. Vechile nume grecești, a continuat, au căpătat terminații specifice. Ele se termină astăzi în „poulos" sau „ides". Fiul lui... Domnul...*akis*, de nouă ori din zece vine din Creta. Alexis — s-a întrerupt Lazaris — ia aparatul și pune-l în fața noastră, că se-aude gălăgia de afară. Ar trebui — mi s-a adresat — să-ți iei un minicasetofon, au ieșit unele ceva mai mari ca un pachet de țigări. Ai văzut probabil... Vremea carnețelului a trecut. Ziariștii, scriitorii au tot timpul asupra lor un minicasetofon din ăsta cu microfonul la haină sub formă de nasture sau ac de cravată prin care se realizează și telecomanda — pornirea, oprirea, altele și mai sofisticate, pornesc cînd începe să se vorbească și se opresc cînd se tace... Umblă, se duc, intră în vorbă, în cele mai diferite medii, în medii despre care intenționează să scrie... Dar și undeva la un *party*... Pune-l pe-un om în fața unui microfon, așa cum m-ai rugat tu, și, gata,

omul acela nu mai este el însuşi, ştii foarte bine ! Cînd ajunge acasă scoate caseta, lipeşte un număr sau o etichetă... Într-o zi s-ar putea să aibă nevoie de ele la o carte, cum singur ai zis. Profesionist... Nu mai stă nimeni azi să noteze cu creionul !... Iar dacă nu notezi, uiţi ! Şi cît poţi nota ?! Uite, aşa ceva cumpără-ţi !

— Ştiu, am zis, le-am văzut în vitrinele vest-germane, costă în jur de trei sute de mărci... N-am avut bani suficienţi.

— Banii, fir-ar să fie ! Nu-mi prisosesc ei nici mie...

*

* *

Insula, de o frumuseţe mitică, debordînd de verde-argintiul pădurilor de măslini, se ivise de mult. Vaporul părea că abia înaintează, atît de liniştită şi calmă era marea. Şi, în curînd, am acostat. Cuvintele lui Lazaris înviau parcă trecutul plin de grandoare ale insulei Thassos, meterezele de marmură veche, ruinele Acropolei, acoperite de arbori, ale teatrului, vestigiile vechiului port, sanctuarele centrului civic şi religios al oraşului antic se animau parcă, vechea putere a insulei, ca şi frumuseţea ei naturală de azi, ai fi zis că sporeau sub cuvintele lui.

12

Duşul m-a reconfortat, am deschis frigiderul plin cu tot felul de băuturi, pînă să mă hotărăsc, am desprins două cuburi din tăviţă, le-am pus în pahar şi am decis că Cinzano era cea mai potrivită pentru acea după-amiază. Turnînd-o, am ascultat clinchetul cuburilor în pahar ; nu

mi-a displăcut melodia. Am făcut-o să răsune din nou și am ieșit pe balcon.

Era o zi cu un cer fără o scamă de nori, așa cum este mereu cerul de vară al Greciei, la picioare se desfășura întreaga perspectivă a golfului, cu o mare de un albastru catifelat. În stînga se vedea masivul „Turn alb", construit de venețieni, simbol al Salonicului, vechea capitală a glorioasei Macedonii și apoi a Imperiului Latin de Răsărit. Era de fapt „Turnul sîngelui"... În el a fost închisă și masacrată elita Corpului de ieniceri, și cum odată cu denumirea sa perpetua și amintirea sinistrei fapte, turcii au ordonat să fie vopsit în alb. Și iată, astăzi așa i se spune „alb". Resentimentele însă au rămas. În spatele turnului începe platforma imensului Tîrg Internațional, apoi orașul se continuă de-a lungul golfului, cu noile cartiere.

Căldura m-a alungat în cameră, am lăsat jaluzelele, am făcut un duș și, culcîndu-mă pe pat în așteptarea telefonului, am adormit. M-a trezit după vreo oră soneria acestuia. Era Sergios. A început c-o înjurătură, ca și cînd ar fi vrut să-mi amintească împrejurările în care ne cunoscusem.

— ... ai ajuns ministrul culturii ? Sau ai jefuit vreo bancă ? Altfel n-ai sta la „Mediterranean Palace" !

— Sînt în bani și te-aștept la Salonic, am spus. Uitîndu-mă la ceas, mi-am dat seama că el nu mai avea cum să sosească în ziua aceea dacă nu voia să-l prindă noaptea pe drum.

— Dar nu înțeleg de ce să nu vii la Kavala ?! Urcă-te în mașină și hai !

— Sînt c-un coleg, el a plecat spre Atena. M-am oprit la Salonic special să te văd.

Mi-a zis că o să vină, dar n-o să poată sta decît foarte puțin pentru că soacră-sa și-a fracturat un picior ; cel tîrziu la zece, se urcă în mașină și vine.

— În regulă. Înseamnă că ești la Salonic pe la unu... Te-aștept la hotel. O iei și pe Maria... am spus, știind cum îl ține din scurt.

— Păi dacă s-ar putea fără ea, aș sta eu mai mult... Îl iau și pe Spyridon... Toată familia !... Da' n-o să pot sta mai mult de cîteva ore, pentru că seara trebuie să fim înapoi.

De băiat, de Spyridon, uitasem, fir-ar să fie !...

Întîrziasem cu aproape o oră la întîlnirea cu funcționarul de la „relația Italia" a Oficiului de turism, m-am îmbrăcat și am coborît în grabă. Cînd am predat cheia recepționerului, acesta m-a informat că are un plic pentru mine. Primul gînd a fost că mi-l lăsaseră mafioții lui Sabbatini. Nu era așa, mi-l lăsase chiar funcționarul spre care mă grăbeam. Conținea itinerarul și programul promis, și se încheia „Cu mii de mulțumiri, al dumneavoastră Mihail Kostianos".

Holul mirosea și mai intens a colonie scumpă ; în locul liniștei de la prînz domnea un du-te-vino continuu, fotoliile și canapelele erau ocupate, de părea că toți pasagerii hotelului își dăduseră întîlnire acolo, și în hol se desfășura o sindrofie de nababi. Majoritatea erau oameni în vîrstă, vorbeau nemțește sau englezește. Trecîndu-i în revistă, m-am întrebat ce căutam eu printre îmbuibații din jur.

Am ieșit din hotel și, mașinal, i-am aruncat o privire Espadei. Mafioții lui Sabbatini aveau, desigur, un rînd de chei ; ea va dispărea într-o zi cînd nici n-o să mă aștept, va dispărea pentru o jumătate de oră... Atunci vor acționa probabil și polițiștii... Lucrurile nu păreau prea complicate, totul era să nu intre la bănuială contrabandiștii că eu i-am vîndut, și voiam să cred că poliția grecească nu mă va lăsa neprotejat după ce își va fi făcut treaba. Oricum, trebuia să fiu atent și, ducîndu-mă să mă plimb prin oraș, am hotărît să-mi controlez cu discreție spatele.

M-am oprit pe la vitrine, am făcut-o special, dar n-aș putea spune că am simțit că mi se atașase vreo „coadă". Am rătăcit în continuare pe străzi, magazinele deveniseră de mîna a doua, de mîna a doua erau și cumpărătorii, adevăratul Salonic acolo începea. Acolo și merita să fie priviți oamenii, priviți pînă în suflet, dacă vrei să afli cîte ceva despre o țară. Spectacolul străzii poate fi înșelător, mai ales cînd ea se desfășoară în centrul opulent al cutărui sau cutărui oraș, exteriorul poate părea la un moment dat accesibil, la îndemîna oricui, strălucirea poate aprinde imaginația. Cel mai greu de aflat este restul, acel rest închis în case, în birouri, în oameni...

Din loc în loc apăreau cafenele, din ele răzbătea în stradă cunoscuta ciripeală a grecilor, ca un zumzet continuu al unui roi de albine. Am intrat în una din ele. Am trecut de la o masă la alta. Așa am constatat că tablele nu sînt doar un joc pentru tîmpiți. Apoi am colindat în continuare pe străzi pînă am ajuns pe chei, în partea unde știam că se găsesc tavernele cu specialități pescărești și cîntăreții la *bouzuki*.

La sfîrșitul programului pe care mi-l făcuse, Kostianos mă anunța că îmi rezervase pentru seara o masă la restaurantul hotelului și cum, după o sticlă cu vin, mă întorsesem cu sentimente mai bune, luînd cheia de la recepție, am zis să dau cu ochii prin restaurant și eventual să beau un coniac. Iar, ca să fiu sincer pînă la capăt și să nu credeți că aș vrea să mă dau după deget și să apar, vezi Doamne, vreun sfînt, voi recunoaște că dinspre restaurant răzbătea o melodie de dans care mi-a sugerat un ring și tot restul.

N-am intrat bine și m-a întîmpinat șeful de sală. I-am spus că mi-a fost reținută o masă, i-am spus și numele. Omul s-a înclinat și m-a rugat să-l urmez. Era într-adevăr așa, pe cartonașul introdus într-un suport nichelat scria „Rezervat Adrian Hornea". I-am cerut un „Metaxa highball".

Optimismul meu fusese gratuit, m-am dezumflat de la prima privire — ringul era plin, orchestra părea foarte bună, dar peste tot aceleași mutre de acționari bătrîiori, ce veniseră să-și cheltuiască dividendele sub cerul anticei Grecii. Și, deodată, am zărit-o în mijlocul dansatorilor pe bruneta cu care mă întîlnisem la bancă. I-am zărit, mai bine zis, părul negru ca tăciunele. Se afla cu spatele, dar am știut că numai ea poate fi.

Odată dansul încheiat, partenerul a dat s-o conducă la masă — la o masă care se afla nu departe de a mea — și am avut senzația că pe ring pășește un chiparos imperial. Avea eleganța staturii, mlădierea, grația lui. Pantalonii albi îi subliniau calitățile corpului, bluza, rubinie, era menită mai mult să dezvăluie decît să acopere... Dar ceea ce impresiona la ea erau ochii mari, stranii, stranii prin format, prin tăietură, prin genele lungi, recurbate. Alungindu-se parcă la nesfîrșit între arcade bine contu-

rate şi pomeţi mongoloizi, dominau toată faţa. Un oval delicat şi strălucitor, măsliniu, cu o gură puternică şi buze răsfrînte.

Cînd am văzut unde avea de gînd să se aşeze şi cum poziţia în care mă aflam nu era cea mai bună pentru a-i prinde privirea, am trecut cît mai nebăgat de seamă pe scaunul de alături. Dansatorii se întorseseră de pe ring, mişcarea la mese era aproape generală şi mi-am spus că mutarea asta a rămas neobservată, întîmplarea a făcut să mă aflu faţă în faţă cu ea.

De parcă ar fi continuat o discuţie începută în timpul dansului şi întreruptă odată cu el, a pornit să vorbească — mi s-a părut că englezeşte — de cum a luat loc, însoţind cuvintele cu gesturi mici, rotunde, graţioase. Din cîte puteam să deduc, povestea o întîmplare, o întîmplare de care era detaşată, pentru că faţa rămînea rece şi neutră. Mai curînd părea că explică ceva. Poate chiar acea întîmplare, împrejurările ei.

Bărbatul cu care era la masă o asculta tăcut, dar n-aş putea spune că murea de interes, cu toate că el impresia asta ar fi vrut să i-o lase. Avea în jur de patruzeci de ani, era bine clădit, chel ca sticla de lampă — sau poate ras în cap, după moda lansată de Kojak ? În ţinută de seară — smoking alb, revere de mătase, papion grena,... Ceas, brichetă, portţigaret, toate de aur, inel cu briliant...

După cum se purta, stîngaci şi timid, am dedus că bruneta nu-i era nici soţie, nici „prietenă"... Chelnerul reumpluse paharele cu şampanie, întrerupînd-o, zice-se, pentru a o îndemna să bea, bărbatul a încercat să-şi aşeze mîna peste a ei, dar bruneta şi-a retras-o printr-o eschivă abilă şi şi-a scos oglinda din poşetă. Îl scotea din minţi, se vede, priveliştea sînilor ei explozivi, orgolioşi, ochii îi alunecau mereu cu jind spre decolteul, ca o vitrină, al bluzei.

Fiind, aşadar, la prima întîlnire, ce putea să-i povestească bruneta atîta ? Pentru că ea tot timpul vorbea. Ca şi cînd, medic fiind şi găsindu-se cu un alt medic, ar fi ţinut să-i relateze acestuia, cu lux de amănunte, cîteva cazuri pe care le întîlnise şi care prezentau un interes deosebit. Un asemenea interes, încît în clipa aceea nimic altceva n-ar mai fi existat pentru ea. Cum nu existau nici privirile mele. Nu insistente, dar, oricum, nişte priviri.

Cu toate că devenise clar că-mi pierdeam vremea degeaba, am mai comandat un „Metaxa highball", decis să văd tot ceea ce se putea vedea. Și continuam să mă întreb dacă ei locuiesc la „Mediterranean Palace" și, mai ales, dacă ea locuiește în hotel. Ar fi însemnat încă o șansă de a o cunoaște, cam neînsemnată, o șansă totuși. Străină — eu de greci trebuia să mă păzesc —, o văzusem singură la bancă... Cu individul de la masă, după toate aparențele, ne-avea nici în clin, nici în mînecă... Mă jur pe ce vreți, stimați cititori, că aș fi preferat-o pe brunetă pe scaunul pasagerului închipuitului de Max.

N-au întîrziat prea mult. În timp ce bărbatul era ocupat cu nota de plată, ea s-a jucat, absentă, cu paharul, de părea că se gîndește la ce vorbise pînă atunci, la ce mai avea încă de spus. S-au îndreptat apoi spre ieșire, dar nu spre cea care ducea în hotel, ci în stradă. Asta era, nu se întîmpla prima dată cînd îmi puneam pofta-n cui.

Obișnuit cu programul pe care mi-l făcusem la mare, m-am trezit încă înainte de șase. Am încercat să mai dorm, dar n-am reușit, și cum nu-mi place să tîndălesc în pat — ne petrecem și așa un sfert din viață în el, un sfert din viață sîntem copii și bătrîni, cu ce stăm la cozi, în stații... — m-am sculat și mi-am făcut un nes.

Problema era că-l uitasem pe Spyridon, lui nu-i adusesem nimic. Auzind că grecii se omoară cînd vin în România după porțelanuri chinezești, luasem pentru familia Alexis un serviciu de cafea, o maramă și-o iie, zece discuri cu muzică populară... Restul îl avusesem în casă. Nu-i pentru cine se pregătește...

În zadar mi-am chinuit mintea să-i găsesc lui Spyridon un cadou printre lucrurile mele, singura soluție era să-i cumpăr ceva din Salonic după ce mă voi fi inspirat din vitrine. Coborînd însă cu Max, să-l scot la plimbare, am aruncat o privire mașinii și mi-am adus aminte că aveam în portbagaj, într-o mapă de plastic gen servietă, trei exemplare din ultima carte ; o mutasem odată cu lucrurile celelalte, din Espada mea în cea a lui Georgio.

Le purtam după mine, căci meseria de scriitor n-are darul de-a sugera nimănui beneficiul unor contraservicii. La un instalator te gîndești c-ar putea să-ți desfunde chiuveta ; un șofer ți-ar putea meșteri ceva la mașină ;

de un medic ai nevoie cînd nici nu te-aştepţi ; un director îţi poate aranja o rudă în serviciu, un ministru... Un scriitor poate oferi „doar“ o carte. Iată, îmi era profitabilă această aşezare socială a lucrurilor, datorită ei puteam să-mi spăl obrazul cu Spyridon.

După ce mă întorsesem din Grecia, auzisem de la un fin cunoscător al culturii greceşti că basoreliefurile ce ornamentează Arcul de triumf al împăratului Galerius trebuie privite la primele ore ale dimineţii, căci razele soarelui abia ridicat le pun în chip deosebit în valoare. Monumentul nu era prea departe de hotel şi am zis să mă plimb pînă acolo cu Max.

Dimineaţa era plăcut răcoroasă, am luat-o pe „Aristotelous“, strada cu cele mai multe magazine din Salonic, aproape pustie la ora aceea, apoi pe Bulevardul Egnatia. Arcul se află la capătul lui, în direcţia Tîrgului, înălţat acolo, pe fostul drum ce unea Roma de Bizanţ, pentru a glorifica victoria lui Galerius împotriva perşilor.

Elenistul avusese dreptate : figurile basoreliefurilor erau mai expresive, lumina piezişă dădea scenelor profunzime, le anima parcă. Arcul însuşi, cu o impresionantă deschidere, în boltă de cărămidă, părea mai orgolios, mai măreţ.

Înconjuram unul din masivele sale picioare, cu privirea ridicată spre basoreliefuri şi, deodată, dînd colţul, m-am întîlnit cu singurul om la care m-aş fi gîndit să-l văd acolo la acea oră a dimineţii — bruneta. Nu ştiu dacă am tresărit, sau ce se vedea pe faţa mea în momentul acela, ştiu însă că privirile ei au căpătat un luciu ironic, superior ironic, şi m-a întrebat ceva în engleză.

— Poate în franceză... Sau italiană... i-am propus şi m-am gîndit cu părere de rău că nu luasem maşina cu mine — arăt irezistibil în Lamborghini Espada.

Era în fusta de ţigancă, a băgat mîinile în buzunare şi mi s-a adresat într-o franceză impecabilă, mirîndu-se :

— De unde ştiţi că basoreliefurile se cer privite la o asemenea oră ?

— Aceeaşi întrebare v-aş putea-o pune şi eu !

— Dar eu sînt grecoaică ! a zis, subliniind cuvintele printr-o mişcare graţioasă a umărului.

— Sînteţi grecoaică şi n-aţi văzut pînă acum Salonicul ?

— Sînt grecoaică din Canada. Din părinţi greci... V-am întrebat, pentru că foarte puţini ştiu — chiar printre greci — ora la care trebuie privite basoreliefurile, a mai zis şi a pornit mai departe, punînd punct conversaţiei.

Vrusesem tocmai s-o laud cît de frumos vorbeşte franţuzeşte, să-i fac apoi un nou compliment, altul, aş fi găsit eu ceva mai aparte să-i spun, dar ea, necunoscînd bunele mele intenţii, a pierdut ocazia. O tentativă de-a reînnoda conversaţia ar fi fost deplasată, cam asta şi vrusese să semnifice modul în care plecase, şi am hotărît să mă retrag strategic, pentru eventualitatea unei noi întîlniri.

Am întîrziat, aşadar, atît cît ea să nu plece, apoi, ca şi cînd aş fi terminat de văzut tot ce era de văzut, l-am strigat pe Max, am grăbit paşii în direcţia în care ştiam că se află şi i-am spus „La revedere" cu un zîmbet care ţinea loc de „Mi-a făcut plăcere că v-am cunoscut".

— Măi... — am găsit pe cine să dau vina — dacă n-aş fi trebuit să te scot la copaci, aş fi venit cu maşina !

Ar fi putut să-mi răspundă că lîngă uşa liftului era un anunţ care glăsuia că hotelul pune la dispoziţia pasagerilor cu animale, tineri şi tinere care să-i scoată la aer, trebuia să fi apelat la serviciile lor! N-a spus asta, a produs un „ham" scurt, gîndindu-se probabil că mă referisem la micul dejun. Zi căţel, şi-ai zis tot.

Am luat-o înapoi pe „Egnatia" şi, cu senzaţia că eşecul se datorase comportării mele cumva inabile, am încercat să reconstitui cum se petrecuseră lucrurile. Întîlnirea fusese atît de neaşteptată, surprinderea atît de mare... Dacă n-ar fi intrat imediat în vorbă, dacă ar fi întîrziat cîteva secunde măcar, aş fi avut timp să-mi revin... Aşa... Şi cred că am privit-o tot timpul în ochi cu uimire şi admiraţie. Numai că ea ar fi trebuit să fie obişnuită cu asemenea nedezlipiri de privire ! Şi mai era ceva : în loc să am iniţiativa conversaţiei, pe care apoi s-o conduc, iniţiativa ea a avut-o.

Azi-noapte, chemînd chelnerul la plată, îl rugasem, pentru că tot aveam să-i dau un bacşiş, să aducă de la bucătărie ceva de mîncare pentru un căţel. A zis că să-l iert, n-are voie să facă asta, dar pot comanda să i se ser-

vească în cameră o mîncare vitaminizată, pregătită după o reţetă a hotelului, cu mult mai gustoasă decît cele din conservele pentru cîini, în care, prin forţa lucrurilor, există şi substanţă conservantă care ar fi, după cum se vorbeşte, cancerigenă. Nu avusesem încotro, acceptasem. Aşa că am căutat o locantă unde să ne punem amîndoi stomacul la cale cu nişte *suvlachia*, cum li se spune aici frigăruilor. Altfel Max mă scotea la covrigi.

Odată rezolvată problema, m-am întors la hotel şi, oprindu-mă la maşină, unde aparent totul era în bună regulă, am luat din portbagaj un exemplar al romanului, pentru a-i scrie lui Spyridon o dedicaţie. Curios, ca şi cînd ar fi ştiut că am la maşină o treabă de numai un minut sau două, Max nu m-a urmat la ea, ci s-a proţăpit pe trotuar, lîngă uşa hotelului. „Stau la Mediterranean Palace, să nu credeţi că sînt un căţel oarecare !“ ar fi vrut el parcă să zică.

Cînd m-am apropiat, portarul a deschis larg uşa şi Max, călcînd popeşte, a intrat primul în hol. Nu i-am spus nimic, l-am lăsat să-şi facă mendrele ; în fond, nu pricinuieşte nimănui nici un rău. Nevoia de importanţă e veche de cînd lumea, e primejdioasă, cînd degenerează, cînd devine schizofrenie.

Mi-am făcut un nes şi am ieşit să-l beau pe balcon. Soarele trecea în apă cu miliarde de irizări, se anunţa o zi călduroasă, aş fi preferat de o mie de ori să stau pe plajă şi să fac baie în mare pînă spre prînz decît să umblu pe la biserici şi să fac pe turistul, cum îmi ceruse Georgio. Mai ales că le ştiam, le văzusem cu de-amănuntul.

E drept, meritau revăzute, merita revăzută Marea rotondă Sf. Gheorghe... Şi gîndindu-mă la mozaicurile ei, capodopere ale artei bizantine, în ochi mi-a apărut bruneta în faţa unui sfînt pictat pe perete. Şi am ştiut ce urmează să fac.

Marea rotondă se afla în apropierea Arcului de triumf al lui Galerius, bruneta avusese timp s-o viziteze, aşa că am luat-o pe strada Aristotelous care mă scotea, în linie dreaptă, la bazilica Sf. Dumitru. Pe drum, în prima Piaţă, după ce am trecut Bulevardul Egnatia, am întîlnit o altă biserică, Panagia Halkeon, şi am oprit acolo.

Fluxul de turişti începuse, şi cum printre ei n-am aflat-o, iar biserica era mai puţin importantă din punct de vedere artistic, am pornit spre următorul obiectiv. Parcarea era blocată de autocare şi maşini, a trebuit să stau la rînd ca să pot intra în bazilică. Este cea mai mare şi una din cele mai vechi din Salonic, ridicată în secolul al V-lea, cu superbe mozaicuri din epoca protobizantină, separate de zeci de coloane de marmură verde. Din cauza mulţimii de turişti, nici nu se putea pune problema de-a o căuta pe brunetă, doar şansa mi-o putea scoate în cale. Nu mi-a scos-o. Aşa cum nu mi-a scos-o în cale nici la Sfînta Sofia, palidă copie a celei din Istanbul. Monument religios neegalat nu numai prin proporţii, ci mai ales prin spiritualitate, prin sugestia de perenitate pe care o degajă.

Am fost apoi la bisericile „Sfînta Fecioară nepictată de mîna omenească", Sf. Ecaterina, „Doisprezece apostoli", şi m-am întrebat, ce-ar zice oare în sinea lor sfinţii părinţi văzîndu-mă cum alerg prin biserici după o „fustă". Şi pentru că îmi rămăsese doar Marea rotondă Sf. Gheorghe, m-am dus şi acolo. M-am dus mai mult pentru a revedea mozaicul, căci îmi pierdusem orice speranţă că aş putea afla-o acolo.

Ei bine, oameni buni, am găsit-o exact cum îmi apăruse ea în priviri — în faţa unui sfînt, în rugăciune. N-am stat să văd care anume, nu de sfinţi îmi era, mă aduseseră acolo lucruri mult mai lumeşti şi, pregătindu-mi cuvintele, m-am îndreptat spre brunetă. Ajunsesem foarte aproape, am dat să deschid gura, dar chiar în clipa aceea, ca şi cînd m-ar fi văzut într-o oglindă retrovizoare, s-a întors cu un zîmbet ironic, prin care ar fi vrut parcă să spună : „Deci, m-ai găsit..."

— Bună ziua. Văd că ne-am întîlnit din nou !... a zis, menţinînd acelaşi zîmbet pe buze.

Am renunţat la tot ce pregătisem şi am hotărît să iau taurul de coarne.

— V-am căutat... Şi doar aşa se face că ne-am întîlnit, i-am declarat privind-o în faţă.

— Aşaa, a zis, ca şi cînd s-ar fi dumirit, şi a pornit spre ieşire. Ar fi avut mai mult farmec, ar fi fost mai captivant să mă fi lăsat chiar eu să cred că a fost o nouă întîmplare... Ar fi avut ceva de predestinare, de inexorabil... Ieri, la

bancă... Seara, la restaurant... Azi dimineață la Arcul lui Galerius... Iar acum, la Marea rotondă ! Era mai interesant să fi fost și de data aceasta jocul întîmplării...

— Să-mi pară rău că am fost sincer ?...

— Hai !... a rîs malițios. Sinceritatea fiind un lucru foarte scump la vedere... Deci, m-ați căutat... Și-acum ce urmează ? Vă spun eu... Urmează o declarație cam în genul „Mi-ar face plăcere să mîncăm la prînz împreună"...

— V-am căutat pentru că este o bucurie să vă pot privi. Și-n acest sens, da, e-adevărat, m-am gîndit să vă invit pentru diseară, căci la prînz urmează să mă întîlnesc cu un prieten din Kavala. Care sosește în jurul orei unu la Salonic. Însă la opt, dacă nu aveți nimic împotrivă, o să vă aștept în fața hotelului „Mediterranean Palace".

M-a privit o clipă cu ochi ușor dilatați și-a zis, ca și cînd s-ar fi hotărît dintr-o dată :

— O să vin.

— Vă mulțumesc. Numele meu este Adrian Hornea, și sînt român.

— Egina Solomos. Știam că sînteți român.

— De unde știați ? m-am mirat.

— Foarte simplu : v-am văzut cînd ați oprit mașina la bazilica Sf. Dumitru. Dar, vă rog să-mi spuneți, de-ce-ați venit la ora aceea matinală la Arcul lui Galerius ? m-a întrebat cu o curiozitate abia stăpînită, de parcă răspunsul meu ar fi avut o anumită importanță pentru ea.

— Mi-a spus o cunoștință, un bun cunoscător al Greciei antice și, deopotrivă, al celei moderne, că este ora cînd basoreliefurile sînt foarte bine puse în valoare de razele soarelui.

A clătinat ușor din cap în semn că s-a dumirit și a adăugat, după cum mi s-a părut, cu scopul de-a disimula :

— Da, puțini știu asta.

— Am putea bea o cafea... i-am propus, cu senzația că bruneta îmi scapă : pe față îi apăruse o asprime, o răceală, ca și cînd ea s-ar fi detașat, s-ar fi îndepărtat de mine, nu mai prezentam nici un interes pentru ea.

— Nu, vă mulțumesc, am niște treburi. Am de rezolvat unele lucruri, a spus absentă.

— Să vă conduc cu mașina...

N-am mai apucat să termin, s-a întors şi a plecat fără nici un cuvînt, fără măcar să-mi spună bună ziua ; de parcă i-aş fi zis ceva care ar fi supărat-o.

Mi s-a părut curioasă această comportare, această schimbare neaşteptată în atitudinea ei. Un capriciu ? Sau ce putea însemna ? Rămăsesem locului, am urmărit-o cu privirea, spunîndu-mi că, probabil, nu va veni la întîlnire şi i-am pronunţat în gînd numele „Egina Solomos". Acelaşi nume de familie ca al unui mare poet grec, Dionissos Solomos...

13

Se făcuse douăsprezece, am parcat maşina în faţa hotelului şi, după ce am lăsat vorbă la recepţie unde pot fi găsit în cazul că sînt căutat, am trecut în partea cealaltă a pieţei, la Oficiul de turism. Voiam să le spun că renunţ la program, am de gînd să mă opresc unde-mi place şi să rămîn într-un loc atîta timp cît voi crede de cuviinţă. Aşa am călătorit pînă acum, aşa voi face şi de data aceasta. Rămînea doar dacă ei vor fi de acord.

Sabbatini îmi dăduse cinci „puncte de control", oraşele respective se regăseau şi în programul întocmit de Kostianos, eu însă n-aveam de unde să ştiu dacă era o simplă coincidenţă sau nu, căci toate cinci se află pe un traseu de mare interes turistic. În felul acesta, reacţia celor de la „relaţia Italia" ar fi fost de natură să-mi dezvăluie un lucru nu lipsit de importanţă : „punctul de control" îl constituia doar oraşul sau şi un anumit hotel din oraş ?

La acest interes „al jocului" se adăuga şi unul strict personal. Hotelurile somptuoase nu m-au atras niciodată, sînt ale unei lumi căreia nu-i aparţin şi care nu-mi aparţine, opulenţa ştiu cum arată, avusesem ocazia s-o cunosc în cîteva rînduri, consideram că ar fi fost o prostie să stau în continuare la tot felul de „Mediterranean Palace"-uri

numai ca să par ce nu sînt şi astfel să arunc banii pe gîrlă. Ca să faci asta trebuie să te naşti cu ei gata adunaţi, adunaţi fără număr, sau să-i cîştigi cu grămezile. Şi-atunci, de ce să nu transform în drahme serviciile plătite de Sabbatini şi, cu ei la buzunar, să mă simt bine şi în elementul meu, să trag seara Espada lîngă un bungalow şi, instalîndu-mi alături măsuţa pliantă, să stau la aer pînă tîrziu în tovărăşia unei sticluţe cu vin ?! Şi dacă o fi să fie — vrabia ce să facă ? ea mălai visează ! — ca Egina să-mi ţină tovărăşie...

Aşa cum mă aşteptam, la biroul lui Kostianos se găsea un alt funcţionar ; faţa lui prelungă mi s-a părut cunoscută. Nu-mi aminteam unde-l văzusem, în holul hotelului, într-una din biserici sau pe stradă, fapt este că-l mai întîlnisem undeva.

I-am spus cine sînt şi că n-am de gînd să accept servituţile unui program. În timp ce vorbeam, pe faţă i-a trecut un zîmbet ştiutor şi ironic.

— După cîte înţeleg, aţi dori să vă ramboursăm în drahme costul serviciilor achitate la Roma ? De către domnul în locul căruia aţi venit ?

— Cu Lamborghini Espada... am pronunţat parola.

— Da, ştiu. Am văzut maşina parcată în faţa hotelului.

— Cred că cererea mea este absolut normală... Există vreun impediment ?

— În principiu, nu există nici unul... Pierdem comisionul... Trebuie să vorbesc cu directorul meu.

— Îmi pare rău... dar asta-i situaţia...

— Puteţi reveni în jurul orei două ?

— Aş prefera două fără un sfert, nu mai tîrziu.

— Bine, vă aştept la două fără un sfert.

Individul ar fi putut să mă conducă la directorul Oficiului sau să meargă singur la el şi să rezolve imediat situaţia... N-a făcut asta. N-a făcut-o nu cumva pentru faptul că avea nevoie de un răspuns, de-o încuviinţare de altundeva ? De la altcineva ? Era singura explicaţie...

Cînd m-am întors la hotel, întreaga familie Alexis mă aştepta în hol. Sergio a alergat în întîmpinare să mă îmbrăţişeze de parcă i-aş fi fost fratele bogat sosit din America. Ne-am sărutat cu toţii şi am intrat în cameră. Le-am împărţit pe rînd ce adusesem Mariei, lui Spyridon, care era

acum un flăcău în toată puterea cuvîntului, și i-am turnat lui Alexis horincă. A gustat și a cunoscut.

— Asta-i de-aia fină din Ardeal, ţucu-te-aş ! și m-a sărutat. Au și grecii *tzikudia,* da' nu-i ca asta a noastră.

Se considera român, se referise astfel, cu aceşti termeni, și cînd fusesem la el. Întorcîndu-mă acasă, povestisem unui grec întîmplarea cu Alexis și el îmi explicase că fenomenul este mai general, grecii care au trăit în *diaspore* se simt foarte legaţi de ţările în care au locuit o mai lungă perioadă de timp.

— Ţi-am mai adus ceva... am spus arătînd spre cutia în care le adusesem mălai. Dar, scuză, te rog, ambalajul. Am avut doar cîteva zile la dispoziţie ca să mă pregătesc de plecare și le-am făcut pe toate într-o grabă nebună.

— Telemea ? s-a bucurat, uitîndu-se la cutie.

— Nu, nu-i telemea.

— Telemea n-ai adus ?

— Adică, să vin cu telemea în ţara telemelei ? Poate ai fi vrut să-ţi aduc și măsline din România ? am forţat puţin lucrurile ca să ies din situaţie... Mălai !... Să-ţi faci mămăligă !

— Ei, cu asta chiar m-ai dat gata ! Hai să te pup !

M-a sărutat iar, s-a uitat la mălai și, ridicîndu-se, a zis :

— Puteai să aduci și-un kil, două de telemea...

Ce era să-i spun ?...

— Uite, ţi-am mai adus ceva... Da' tu eşti cu gîndul tot la crăpelniţă, la telemea, așa că nu-ţi mai dau nimic !

A început să rîdă ca un copil. I-am arătat discurile și i-am anunţat că toate sînt cu muzică populară.

— Te-n cur pe mă-ta ! s-a bucurat.

După ce mi-a tras înjurătura asta care însemna la el expresia unei înalte afecţiuni, a început să examineze fiecare copertă de disc, ca apoi să le treacă soţiei, care se înapoiase din baie, unde își îmbrăcase iia.

Îi venea cît se poate de bine, adusesem pentru Lazaris două albume de artă, unul „Ţuculescu", celălalt „Brâncuși", le avusesem în bibliotecă — de ce nu s-or reedita asemenea lucrări, nu pot să pricep — i le-am dat lui Sergios, rugîndu-l să-l îmbrăţișeze din partea mea pe poet și i-am spus cum am vrut să trec din Bulgaria în Turcia, ca să mă opresc la el în drum spre Salonic.

— Să-ţi pun un disc, tu s-aduci nişte vin... N-am putut, am venit, ţi-am zis, c-un coleg care nu putea să întîrzie... Şi-a continuat drumul cu trenul.

— Ne-ai umplut de cadouri !... Şi servici de cafea, şi ce i-ai adus Mariei.. şi mie, lui.. Spyridache... Dar şi eu am ceva pentru tine... Am şi-n portbagaj... Am însă şi ceva mai special. Care ştiu c-o să-ţi facă plăcere. Şi zicînd asta a scos din buzunar un minicasetofon în cutie. Ca să-ţi faci meseria mai bine, a spus întinzîndu-mi-l. E japonez (un Sony, o bijuterie) mi l-a cumpărat din Singapore un marinar de la noi. Să-l stăpînești sănătos !

L-am îmbrăţişat, mulţumindu-i.

Apoi Sergios a propus să mergem la un restaurant al cărui patron îi este prieten. Ajungînd în stradă, le-am explicat că am o treabă de un minut sau două la Oficiul de turism şi, scuzîndu-mă, am alergat într-acolo.

În locul funcţionarului cu care vorbisem, l-am găsit pe Kostianos. Era la curent cu cererea mea, mi-a făcut cunoscut că lucrurile s-au aranjat.

— O să vă reţinem un comision de rulaj... Dar care este mult mai mic decît comisionul pentru servicii.

— Bine, am zis, cu toate că nu înţelegeam ce rulaseră ei.

— Veniţi după ora şase sau mîine dimineaţă ca să vă încasaţi banii. Şi veţi primi şi o notă justificativă. Trebuie să-mi spuneţi doar cînd vreţi să plecaţi, ca să putem calcula costul hotelului şi celelalte.

Gîndindu-mă la Egina, am stat o clipă pe gînduri.

— Mai dorm noaptea asta.

Restaurantul prietenului lui Sergios era o *drosia* (răcoare), o grădină pe malul mării. În timp ce ne ghiftuiam cu tot felul de bunătăţi, Sergios mi-a spus că are de făcut un drum într-o comună, Athinos, la vreo treizeci de kilometri de Salonic, unde locuieşte o mătuşă de-a Mariei pe care n-au văzut-o de mult, tot au venit încoace, şi m-au invitat să merg cu ei.

Văzînd că rămîn tăcut, căci nu ştiam cum să ies din situaţie, a continuat :

— Au casă mare, n-o să fie o problemă cu dormitul, sînt oameni înstăriţi, băiatul ţine un restaurant, o să tragem diseară un chef. Cine ştie cînd o să ne mai vedem

Adrian !... Iar de-acolo ai să pleci la Atena, pentru că satul este chiar pe vechea șosea.

Am hotărît să-i spun adevărul.

— Dragă Sergios, îți dai seama, aș merge cu multă plăcere, problema este că am cunoscut aici pe cineva...

— O gagică !...

— Ei, nu chiar o gagică... Dar cum tu mi-ai spus că n-ai să poți sta mai mult de cîteva ore...

— Da, ne-am hotărît cu Maria după ce-am vorbit la telefon...

— Problema, ți-am spus, este că i-am fixat o întîlnire. Nu-i din Salonic, nu știu unde locuiește, n-am cum s-o găsesc ca să contramandez. Poate vin mîine. Poate vin și cu ea... Și-am zis în gîndul meu : „Să dea Dumnezeu !"

Ne-am întors apoi la hotel. Îmi aduseseră un cartuș cu sticle cu vin și un altul cu coniac Metaxa ; cînd am dat să le transbordăm și au văzut ce mașină am, au rămas de-a dreptul perplecși. Le-am spus că o cumpărasem de ocazie în R.F.G. și ne-am luat rămas bun. Mi-au amintit că mă așteaptă a doua zi la mătușa lor, în satul acela Athinos.

Fusese o zi excesiv de călduroasă, am mai făcut un duș și la ora opt am coborît în fața hotelului s-o aștept pe Egina. Capul îmi fusese tot timpul la ea, și eram aproape sigur că nu va veni. Cheiul de promenadă începuse să se anime, era ora cînd grecii ies din case. Ziua, cei pe care îi întîlnești pe străzi sînt în majoritate turiști, băștinașii stau ascunși ca în gaură de șarpe, ies odată cu răcoarea înserării și petrec pînă noaptea tîrziu ; mă și mir cînd au timp să mai doarmă. La Atena, între douăsprezece și unu noaptea, circulația de mașini e atît de mare încît ai impresia că oamenii se duc sau se întorc de la serviciu.

Și deodată am văzut-o traversînd strada. Era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă ; admirîndu-i ținuta, am zis că orice regină, actuală sau în devenire, ar trebui să ia lecții de mers de la ea. I-am ieșit în întîmpinare. Cînd am fost foarte aproape, s-a oprit în poziție de drepți și a spus cu intimitate și chiar cu o anumită supușenie :

— Am venit.

— Mă bucur...

— Îți place cum arăt ?

Întrebarea era provocatoare ; nu ştiam ce să mai cred. Îmi propusese persoana a doua, oameni buni, doar nu era să fac pe scorţosul !

— O să fiu foarte sincer : îmi place. Mă crezi ?

— Ha ! a făcut amuzată. M-am referit la rochia mea... N-am mai îmbrăcat-o de un an. Şi cu un gest graţios a prins fusta rochei, privind-o cu încîntare.

Se comporta ca şi cînd ne-am fi întîlnit nu o dată, ca şi cînd s-ar fi stabilit între noi o anumită intimitate şi înclinam să cred că ea cocheta mai curînd în virtutea unui plan decît datorită unei anumite stări sufleteşti.

— Te dezvăluie. Ceea ce şi trebuie să facă o rochie cînd are ce dezvălui.

— Mă aşteptam la o banalitate. Dar n-ai spus-o...

— Îţi mulţumesc...

— Unde mergem ? m-a întrebat, şi m-a luat de braţ de parcă mi-ar fi spus : „Hai să sărim peste stadiul convenţiilor, că doar ştim amîndoi că nu-i decît ipocrizie !"

— Asta tu hotărăşti ! Dar pentru că m-ai întrebat... Îţi sugerez undeva la aer.

— Şi eu m-am gîndit... Bineînţeles la aer. Şi, printr-un gest, mi-a atras atenţia asupra eşarfei de blană pe care o avea pe braţ. Probabil că vrei să dansăm ?

Pe gustul meu ar fi fost o tavernă, dar dansul înseamnă apropiere, şi cum Egina şi imprimase o notă de intimitate...

— Nu-i suficient să vreau numai eu...

— *O. K. !* a zis şi am pornit.

— Cunoşti bine Salonicul ? am întrebat-o, cu gîndul de-a ajunge la ce mă interesa să aflu.

— Aproximativ. Dar mergem pe aici, pe chei. La vreo doisprezece kilometri de oraş... Ai fost la „Panorama" ?

— Nu, n-am fost. Numele-i promiţător...

— E plin de restaurante şi localuri de noapte... Ar însemna să mergem cu maşina... Or ţie îţi place să bei !

— Asta ţi-a şoptit cineva ?

— Cioara mea. Rya, aşa o cheamă.

— Şi ce ţi-a mai şoptit cioara ta, Rya ? Ce ţi-a mai şoptit despre mine ?

— Că-ţi plac femeile.

— Te-a minţit cînd ţi-a dat informaţia asta. Ca să-mi placă o femeie trebuie să simt pentru ea un impuls, să în-

trevăd posibilitatea unei comunicări... Dacă n-ai tresărit, restul nu este nimic. N-are nici un chichirez. E un fel de să ne aflăm în treabă. Şi altceva ce ţi-a mai şoptit cioara ta, Rya ?

— Că ştii să te pui într-o lumină favorabilă. Mi-a şoptit că atunci cînd îţi place o femeie, te muţi de pe un scaun pe altul şi încerci dacă-ţi merge.

— Am făcut-o pentru bucuria de a te privi. Dar tu păreai complet absentă... Erai atît de preocupată de tot ce-i spuneai domnului de la masă, de ce voiai să spui, încît nimic altceva nu exista pentru tine.

— Ai o privire care insistă...

— Dar privirile noastre nici nu s-au întîlnit... Nu s-au întîlnit niciodată !

— Ba da, la Banca Greciei. Insistă prin intensitate.

— Mă refeream la restaurant... Aseară nu s-au întîlnit niciodată.

— Este adevărat. Dar eu ştiam privirea ta. Ştiam că există acolo, vizavi de masa mea. Într-un fel mi-aduci aminte de fostul meu soţ.

— Asta cred că n-are de ce să mă bucure...

— Nu-nu, nu ca privire. M-am referit la siluetă. Şi apoi, n-am stat cu el decît trei luni şi ceva, şi-am divorţat.

— Uite, eu treaba asta n-o înţeleg... Atunci de ce te-ai mai măritat ?

— Parcă ştii de ce te măriţi ? ! Eram studentă la Sorbona... Mariajul e-o formă de constrîngere, o constrîngere dură... N-am suportat-o.

— Unde ai stat în Canada ? Ai făcut probabil liceul în limba franceză...

— Aşa este, l-am făcut la Montreal.

— Greceşte nu ştii ?

— Cum să nu ştiu ? !

— Te-am întrebat pentru că vorbeşti fără accent, n-ai acel „ze-ze“ pe care îl au toţi grecii cînd vorbesc o limbă străină. Ce-ai terminat la Sobona ?

— N-am terminat. Am abandonat în anul trei... „Filozofia“. Nu-mi plăcea deloc ce se întîmpla cu mine. Studiul silit, examenele... Obţinerea unei diplome... mă depersonalizau toate acestea... Îmi era suficient ce acumulasem, de ce să mă supun atunci unei constrîngeri ?

— Am vrut să te-ntreb... Familia ta are ceva comun cu poetul Solomos ?

— Care poet ? s-a mirat.

Era ca și cum un român n-ar fi auzit de Vasile Alecsandri.

— Un mare poet grec...

— Cel care a luat premiul Nobel ?

— Nu, ăla-i Seferis.

— Cel cu Zorba...

— Cel cu Zorba-i Kazantzakis. Și-i prozator, nu poet

— Deci. a existat un poet Solomos... Nu. așa ceva n-am avut în familie. Cu ce te ocupi, Adrian ? Ce profesie ai ?

— Sînt scriitor.

— Interesant... Dar ce studii ai făcut ?

— Dreptul.

— Atunci de ce nu te-ai făcut avocat ? De ce te-ai făcut scriitor ?

Erau destul de naive întrebările ei, dar nota de interes, de curiozitate din voce, din mimica feței, mi s-au părut sincere.

— Pentru că asta am simțit nevoia să fac.

— Prozator, sau poet, ca Solomos ?

— Prozator.

— Poezie nu scrii ? Ar fi și mai interesant !...

— Îmi pare rău, nu.

— Nu-ți place, sau de ce ?

— Ba-mi place și sînt un bun cititor de poezie.

— Și vrei să spui că l-ai citit pe Solomos ? L-au tradus românii pe Dionissos Solomos ?

M-am oprit locului. Și a fost nevoită să se oprească și ea.

— Socrate simula ignoranța... Dar asta pentru a descoperi adevărurile latente din el ! Era o metodă, un „instrument al nașterii"... Nu joci corect !

— De ce ? De ce nu joc corect ? s-a aprins. Cine mi-a vorbit despre comunicare, nu tu ? ! Eternul egocentrism masculin. El să simtă un impuls !... El să tresară !... El să întrevadă o posibilitate de comunicare !... Femeia nu trebuie să tresară... Ea nu trebuie să comunice... Ea trebuie doar...

— Să mergem ! am chemat-o. Se uită lumea la noi !

— Nu mai cunosc de mult constrîngerea asta !

Am reluat mersul, i-am spus că lucrurile au pornit de la insinuarea tendenţioasă precum că-i şoptise ei cioara, ca după aceea vorbele mele să se răsfrîngă în ea ca imaginea unui băţ într-o apă. Nu mi-a răspuns. M-a rugat apoi să mergem o vreme tăcuţi.

Am intrat într-un restaurant cu muzică occidentală de dans, şeful de sală ne-a ieşit în întîmpinare, dar Egina i-a spus în engleză că vrem să dansăm mai întîi, o să ne alegem după aceea o masă şi, luîndu-mă de braţ, am păşit spre ring.

Orchestra cînta o melodie *rock*, din mişcarea scurtă, zvîcnită, cu care Egina a intrat pe ring, am crezut că o să se dezlănţuie, că fiecare o să dansăm „pe cont propriu", dar nu, a ridicat mîna în binecunoscutul gest, arătînd că vrea să fie condusă.

Întotdeauna am fost de părere că dansul îţi vorbeşte cel mai bine despre cît temperament real are persoana pe care abia ai cunoscut-o, indiferent dacă ritmul este lent ca de *blues* sau impetuos, îndrăcit ca la *rock*. Pentru Egina dansul era nu numai mişcare, ci parcă un mod de a se exprima, de a se exprima pe ea însăşi. Oricine ştie să dea cu piciorul în minge, asta nu înseamnă însă că-i şi fotbalist.

Buna dispoziţie îi revenise — sau poate nici nu şi-o pierduse ? — îngîna melodia cu „tu-ti-ta-tu-ta", ceea ce întărea nota de intimitate în care debutase întîlnirea şi, simţind nevoia să consolidez nota aceasta, să-i dau un caracter, un statut definitiv, am apropiat-o cu tandreţe de mine. Nu s-a împotrivit, ba aş spune că gesturile noastre s-au întîlnit, că s-au produs simultan, ca şi cum asta ar fi fost şi dorinţa şi intenţia ei. Dar imediat s-a desprins şi, cercetîndu-mă cu o privire calculată şi rece, a spus :

— Am impresia că ai uitat că dansăm... Să mergem ! Mi s-a făcut foame.

Mese libere erau suficiente. Ne-am ales una de două persoane. În momentul în care ne aşezam, a apărut chelnerul, ne-a zis bună seara pe englezeşte şi, printr-un semn, ne-a invitat să consultăm lista care se afla pe masă într-o mapă de piele cu numele restaurantului. Ca şi cînd

ar fi vrut să mi-o ia înainte, Egina s-a grăbit să-i comande caviar şi şampanie.

— „Taittinger“ ! a precizat marca şampaniei. Aveţi „Taittinger“ ?

Gestul ei m-a surprins. Aşa cum se obişnuieşte, avusesem de gînd să-i ofer lista şi, din acel moment, ea ar fi putut să comande tot ce dorea ; cînd ieşi cu o femeie la restaurant în condiţiile în care o făcusem cu Egina, implicit îţi asumi şi asemenea riscuri. „Lamborghini Espada. Mediterranean Palace, umblă cu foxul sîrmos după el... ia să-i pap eu ăstuia banii !“ şi-a spus ea probabil. Aşa procedase, desigur, şi cu tipul de aseară, iar acum eram eu la rînd...

Mi-a trecut prin gînd să cer *uzo* şi creveţi, va pricepe, eram sigur, afrontul, dar n-am făcut-o.

— Fii bună, am zis, dîndu-i lista, şi vezi ce mai putem mînca altceva. Eu cu şampania nu prea mă-mpac, fie ea cît de renumită, o să beau un pahar la icre... Te-aş ruga să ceri pentru mine *retzina*. E gustul meu. Tu însă comandă-ţi ce vrei...

Egina nu se omora după pescărie, a ales biftec la tigaie. Cînd am rămas singuri, mi-a spus că a fost în România.

— Acum doi ani, cînd mă întorceam din Rusia. Fusesem în Suedia, am luat-o prin Finlanda, am făcut Leningrad—Moscova—Kiev—Cernăuţi. Mînăstirile voastre din Nord sînt într-adevăr unice ! Şi mi-au plăcut staţiunile de pe malul mării.

— Acum de unde vii ?

— Din Turcia. Am fost în India... O să-ţi povestesc...

— Dar, de fapt, unde eşti stabilită ? Unde lucrezi ?

— Nu lucrez nicăieri. Şi nu sînt nicăieri stabilită. O să mă stabilesc, probabil, în Noua Zeelandă...

— Cum aşa ? Dar ce faci ?

— Mă descopăr... Mă privesc... Umblu prin lume, mă uit la alţii... Ca să mă pot vedea pe mine... Asta fac.

Vorbind, faţa i se luminase de o bucurie intensă, de o bucurie ce cred că n-am mai văzut să lumineze o faţă. Ochii mari şi stranii priviseră parcă prin mine la ceva ştiut numai de ea, cu o fixitate care nu mi-a plăcut, irisul şi pupila, aproape totuna de negre, se dilataseră ca sub imperiul unei puternice trăiri, dar care nu era jubilaţie,

ci mai curînd expresia unei voinţe de a atinge un scop, poate chiar acea bucurie. Ochiul stîng era puţin saşiu, pupila deviată, aproape neobservabil, spre interior, remarcasem asta cînd ne întîlnisem la Marea rotondă. Acum însă acest „defect“ — dar care nu era deloc un defect, ba chiar aş spune că-i sporea frumuseţea ochilor, stranietatea mai ales — se accentuase, pupila alunecase parcă şi mai mult spre interior.

— Sună bine... am spus. Dar sună puţin ca din carte. „Cunoaşte-te pe tine însuţi“... Asta...

M-a întrerupt printr-un gest abrupt.

— Dar eu nu ştiu încă cine sînt ! Nu ştiu cine sînt cu adevărat !...

„Şi vrea să afle bînd şampanie, mîncînd icre negre... tapînd. azi un bărbat, mîine altul...“

— Nu vezi, a continuat aproape imediat, lumea a înnebunit de-a binelea ! A luat-o complet razna !...

— Nu e prima oară... Istoria...

— Da, numai că pe-atunci nu existau armele moderne !... E debusolată... Înecată în drog şi alcool. Cuprinsă de furie sexuală... Agresată de tehnică... Stresată, traumatizată de competiţia de-a cumpăra în care-i băgată cu sila... Dar mai ales plină de ură ! De violenţă ! Uită-te ce-i în Italia !... În Liban !... În Irlanda !... Uită-te ce-i în Orientul Mijlociu !... În America de Nord !... În America Latină... În Asia de sud-est... Uită-te peste tot în jurul tău ! Cuvîntul de ordine este teroarea ! Teroarea nu numai a teroriştilor, a indivizilor, a tot felul de bande, de organizaţii, de grupuri... De extremă stîngă, de extremă dreaptă... atacuri şi răpiri... E şi o teroare a statelor mari împotriva statelor mici. Eu ucid, tu ucizi, el ucide... Iată verbul cel mai conjugat ! Cei care se erijează în conducători sînt incapabili şi dezorientaţi... sau tirani. O reflectare a stării din lume ! Omul a fost dintotdeauna o simplă cifră statistică, dar niciodată ca astăzi ! Omul e mai singur ca niciodată ! Spre ce ne îndreptăm ? Spre neant nuclear ? Neantului sufletesc doar neantul nuclear îi poate urma !

Vorbise cu patimă, cu înverşunare, nu venisem acolo să discutăm politică, ştiam foarte bine ce se întîmplă pe

„planeta pămînt“ și mi-am propus s-o scot pe nebăgate de seamă spre un alt subiect mai favorabil mie.

— Și crezi c-o să scapi în Noua-Zeelandă ?

— Nu, dar e o altă lume acolo. Mai bună, mai blîndă... pastorală aproape. Oamenii sînt mai curați, mai cinstiți, mai temeinici, tehnicismul... Nu vezi, omul a devenit victima propriilor descoperiri ! El a încetat să mai fie un subiect al istoriei ! Tehnicismul, civilizația i-au alterat mai puțin pe zeelandezi. O să-mi găsesc un bărbat, un fermier.. O să fac copii... Căci asta-i menirea primordială a unei femei ! Prevăd, presimt, dar mă îndoiesc tot timpul c-o să fac asta. C-o să vreau asta în cele din urmă. Probabil că da. Nu, încă nu știu.

Chelnerul a adus șampania, icrele negre, untul, pîinea prăjită, cum îi ceruse Egina. Am profitat de pauza care se făcuse, ca să schimb vorba și am întrebat-o cît mai rămîne în Salonic.

— Nu mai rămîn, plec mîine.

— Dacă pleci spre Atena, putem călători împreună..

— Plec spre Atena, dar nu putem călători împreună, a spus hotărît. Și-apoi, și eu sînt cu mașina.

— Foarte bine, mergem în tandem... Și cum chelnerul turnase tocmai șampania, am ridicat cupa, propunîndu-i să bem. Pentru acest tandem, Egina ! Pentru această *călătorie* în tandem ! m-am corectat, nuanțînd.

— Nu, Adrian, ar însemna să mă supun unei constrîngeri — constrîngerii unui program comun. Dacă ne vom întîlni din nou... undeva pe drum... Pentru această reîntîlnire să bem !

În timp ce mîncam, mi-am zis că treaba asta cu constrîngerea e o idee fixă la ea, mariajul constituise o constrîngere dură pe care n-a suportat-o, studiile universitare examenele, obținerea unei diplome — alte constrîngeri... Încerca ea să-și găsească o linie proprie de viață ? Avea ea o „filozofie“ a ei ? Fugea de constrîngeri, constrîngîndu-se cu șampanie și caviar, ha-ha ! am rîs în sinea-mi.

În R.F. Germania cunoscusem părinții unui extremist de stînga care stătea în vilă cu piscină și avea un Porsche

— Adrian, aștepți pe cineva ? m-a întrebat deodată

— Nu, da' de ce ?

— Te-am văzut uitîndu-te de cîteva ori spre intrare.

— Mașina!...

— Și-aseară tot așa ai făcut...

— Asta cine ți-a spus ? Cioara ta... Cum ai zis c-o cheamă ?

— Rya.

— Pentru că tu nu ți-ai aruncat nici măcar pentru o clipă privirea în jur...

— Trebuie să știi să vezi !... A izbucnit apoi în rîs, amuzîndu-se ca de o glumă, și a adăugat : Am ochi panoramici !...

— Ca format, într-adevăr... N-am mai văzut asemenea ochi. Și nu mă refer doar la format... E-o bucurie să te pot privi...

— Pentru bucuria asta mi-ai propus un program comun ? Mă trimiți dracului, nu ?

— Ești deconcertantă.

— Sînt obositoare... Asta ai vrut să spui.

Am rămas tăcut. Nu eram deloc mulțumit de mine, îmi simțeam capul înfundat parcă cu ziare, nu găsisem de la bun început calea spre ea... Și asta poate și pentru faptul că Egina îmi plăcea foarte mult. Apoi, privind-o, am avut un moment de luciditate, m-am chemat la ordine și am hotărît s-o las baltă și să-mi văd de treburile mele ; seara era oricum un eșec.

Am mîncat spunîndu-ne din cînd în cînd lucruri convenționale și la un moment dat am remarcat la una din mese, nu prea departe de-a noastră, un bărbat singur la masă pe care îl mai văzusem și aseară, și tot singur, la restaurantul hotelului. Un brunet de tip meridional, cu o mustăcioară subțire, ca o ață pe vîrful buzei de sus, o mustăcioară à la Clark Gable, o mutră de mafiot sadea.

Cînd alergasem pe la biserici după Egina avusesem grijă să-mi controlez mereu spatele, atenția nu-mi slăbise nici cîtă vreme fusesem prin oraș sau la restaurant cu familia Alexis, dar nu sesizasem nici o „coadă" în spatele meu. Polițiștii greci, mi-am zis, folosesc probabil metoda „în scară", cu mai multe mașini. Comunicau prin radio, dispuneau, cum era și normal, de mijloace rafinate de urmărire. Ca nu cumva contrabandiștii să sesizeze că li se pregătește o cursă. Dacă nu era o simplă întîmplare, atunci tipul cu mustăcioară era probabil unul din mafioții lui

Sabbatini. Să-i fie de bine, agenţii Interpolului îl reperaseră cu siguranţă !

— Adrian, ce-ai gîndit despre mine cînd m-ai văzut aseară la „Mediterranean Palace“ ?

— Că eşti ca un chiparos în mişcare. Într-un dans grecesc ai fi, cred, ca o flacără !...

— Ha, ha ! eu altceva te-am întrebat !...

— Întîi am zis că eşti soţia acelui bărbat. Arăţi a incoruptibilă...

— Ha-ha ! Ţi-am spus, am fost în India... M-a chemat Armand, fostul meu soţ. E discipolul unui *guru*, un fost profesor de filozofie pe care l-a finanţat să-şi deschidă un „centru de meditaţie“...

— „Centru de meditaţie“ în ce sens ?

— O să-ţi povestesc îndată. Armand... Părinţii săi au murit într-un accident de maşină cînd avea opt ani şi, la majorat, a intrat în posesia unei averi de mai multe milioane de franci. Plasată în imobile. Veniturile din chirii fuseseră reinvestite... chestii din astea. Aşa că a avut de unde să-l finanţeze pe *guru*. Pentru că reşedinţa „centrului“ e într-un parc superb, cu cascade de apă, vile de locuit, săli enorme de meditaţie... Grădina este feerică !

— Ce sînt ăştia, yoghini ?

— Ca să devii yoghin nu-i deloc simplu ! Un yoghin trece prin lungi exerciţii... De cîţiva ani. Prin ascetism, privaţiuni... Or, stagiul profesorului este foarte rapid. Purificarea în „ashram“, cum se cheamă „centrul“, începe prin spălarea spiritului de obsesii sexuale în cursul unor şedinţe de defulare, a unor scene de beatitudine şi de delir sexual. Pentru descoperirea personalităţii, zice profesorul.

— Cum vine asta ? A depersonalizării, vrei să spui !...

— Învăţătura, noua relige a profesorului, se bazează sau, mai bine zis, răspunde unui principiu foarte simplu : deoarece lumea occidentală are o nevoie devorantă de înţelepciune, pe care n-o poate obţine din cauza spiritului ei practicist, a preocupărilor de fiecare zi, a lipsei de timp, el îi propune eliberarea, descătuşarea de ignoranţă, de angoasă, de teamă şi nelinişte, fără studii speciale şi efort. Şi mai ales, fără întîrziere.

— Ei, bravo !... Hai că mi-a plăcut.

— Elevii profesorului... Majoritatea sînt tineri... în căutarea unei credinţe, a unui ideal. Ce se-ntîmplă azi îi nemulţumeşte profund. Ipocrizia părinţilor... Ipocrizia societăţii, de fapt... Totul este fals, denaturat, sloganurile — mincinoase... Elevii profesorului sînt convinşi — aşa mi-a vorbit şi Armand — că maestrul este legat, că este mandatarul forţelor cosmice şi doar simpla lui apropiere de tine te transformă în iniţiat. Că n-ai nevoie de ani lungi de ascetism pentru a dobîndi iluminarea.

— Dar asta-i o poveste de mii de ani cu... forţele cosmice. Cu aşa-zisul *magnetism animal*... *„De planetarum influx"*... Şi te-au dus şi pe tine la el ?

— Pentru asta m-a şi chemat. Îi vorbise de mine... Ca să-i devii elev trebuie să plăteşti o taxă între o sută şi două sute de dolari pentru o săptămînă, cît ţine cursul. După amiază, elevii îngrijesc parcul, mătură şi spală sălile de meditaţie, bat la maşină cursurile — în douăzeci şi ceva de limbi... Îndată ce-ai intrat în „ashram" trebuie să îmbraci un fel de cămaşă de noapte din pînză aspră, oranj, pe care o cumperi de la magazinul acestuia... Este singura ţinută admisă. Şi mai există o interdicţie. Cea mai severă. Maestrul suferă de astm şi nimeni n-are voie să se parfumeze sau să-şi dea cu deodorant. Controlul este foarte riguros, executat de cîteva discipole acerbe, şi cei care nu se supun sînt imediat excluşi. Elevii se adună într-o sală enormă şi profesorul le vorbeşte despre calea de-a ajunge la înţelepciune.

— Calea rapidă...

— Le vorbeşte o oră şi ceva, într-o linişte mormîntală. Cu o voce profundă, dar blîndă...

— Şi-n special persuasivă. Da, povesteşte...

— Profesorul citează texte sfinte din toate religiile, din mari filozofi, face apel la Cristos, la Buda, la fizica nucleară, la teoria relativităţii a lui Einstein, la Sartre... Dar ceea ce impresionează este sunetul vocii....

— O voce cosmică...

— Ai vrut să povestesc !...

— Da, scuză-mă... Şi te-ai iluminat ?

— Ar fi însemnat să mă supun unei constrîngeri ! Am acceptat doar să-i fiu prezentată. A rămas nemulţumit.

Stătea într-un fotoliu — singura mobilă din cameră — îmbrăcat într-o mantie albă, alb-strălucitoare, înconjurat de cei mai apropiaţi discipoli. I-am fost adusă şi aşezată în faţă. Mi-a vorbit aproape o jumătate de oră, blînd şi persuasiv, cum ai spus, despre ceea ce eu ştiam de fapt : că lumea este astăzi un deşert emoţional. Cu o voce parcă solară... Şi la sfîrşit mi-a atins fruntea cu o cutiuţă rotundă din fildeş. „Bunul meu fiu, i s-a adresat lui Armand, ia-o şi pregăteşte-o să mă asculte cu sufletul în tăcere."

— Te detaşaseşi ironic de el...

— Dar multe mai ştii ! Şi acum, Adrian, a continuat cu voce schimbată, ce crezi că urmează să facem ? Să dansăm ? Sau ce propunere ai ?

— Cred c-ar trebui să plecăm. Ar fi cel mai bun lucru.

M-a privit pentru o clipă cu ochi uşor dilataţi, pupila ochiului stîng s-a deplasat uşor spre interior, şi m-a aprobat printr-o mişcare a capului.

— Da, şi eu cred asta. Poţi să chemi chelnerul. Dacă ai fi vrut doar să mă priveşti, dacă m-ai fi invitat doar pentru bucuria de-a mă privi, cum îţi place să spui, m-ai fi invitat la Parcul de distracţii din Tîrg sau la o *taverna*...

— Dar tu ai venit îmbrăcată în rochia asta... cu etola de blană pe braţ...

— Pentru că ştiam ce-ai să vrei. Şi ce dacă am venit îmbrăcată aşa ? Puteam merge foarte bine şi la o *taverna!*... Dar nu mai are rost să discutăm. Iar în cazul în care stai mai prost cu banii, pot să contribui şi eu... nu te jena... M-am gîndit însă că din moment ce locuieşti la „Mediterranean Palace"...

Sosise chelnerul, aflînd despre ce este vorba, a vrut să se retragă pentru a reveni cu nota pe o farfurioară, aşa cum se obişnuieşte în localurile cu pretenţii. Nu l-am lăsat, i-am spus că mă grăbesc şi i-am cerut să mi-o facă pe loc.

— Şampania şi caviarul, eu le-am comandat, a zis Egina, deschizîndu-şi poşeta, aşa că lasă-mă, te rog, să contribui cu ceva...

M-am făcut că n-am auzit-o, am plătit şi m-am ridicat de la masă, spunîndu-mi că era mai bine că se sfîrşise aşa.

14

Făcusem de la Athinos vreo douăzeci de kilometri şi deodată am văzut oprit pe acostamentul şoselei un Citroën bej, ca cel al Eginei, o maşină micuţă în care se urcase aseară după ce o condusesem în Piaţa Aristotelous. Mersesem tot drumul tăcuţi, dar la despărţire, în pofida hotărîrii pe care o luasem, îi propusesem să ne revedem la Atena peste trei zile. Nu acceptase, şi iat-o stînd jos, rezemată de un copac şi cîntînd din chitară.

Întîmplarea era cît se poate de curioasă, curioasă mai ales prin faptul că ea ne-avea ce căuta pe şoseaua aceea. Normal ar fi fost ca de la Salonic s-o fi luat pe autostradă, care taie drumul prin Agathoupolis de-a lungul golfului, şi nu să facă pe puţin patruzeci de kilometri în plus, prin Gerira-Alexandria. Taxa care se percepe pentru folosirea autostrăzii nu putea constitui în nici un caz un motiv — drumul fiind mult mai scurt, ar fi consumat mai puţină benzină. Ca să nu mai vorbim de condiţiile de rulare. Atunci ?

Am oprit în spatele Citroën-ului şi am coborît din maşină. Nu mi-a aruncat nici o privire ; continua să cînte la chitară, îngînînd o melodie de muzică „Pop".

— Ce faci, Egina, aici ? am dat drumul întrebării care nu-mi dădea pace.

— Nu vezi ce fac ? Asta fac : te-aştept ! a zis, cu o uşoară tristeţe pe buze.

— Îmi place ce spui... Dar ţin-te bine : nu pot să cred. De ce n-ai luat-o pe autostradă ?

— Ce să văd pe autostradă, asfaltul ? Dar ce cauţi tu pe aici ? m-a întrebat ca şi cînd m-ar fi luat la rost.

— Am fost invitat de un prieten la nişte rude de-ale lui din satul Athinos. De la Katerini vei fi obligată să mergi pe autostradă !... Atunci, de ce n-ai luat-o pe autostradă de la bun început ?

— Am fost cu gîndul la tine... Şi-am urmat vechiul drum.

— E de-a dreptul feeric ! Mai adaugă totuşi ceva. Ceva care să sune mai bine...

— Am fost cu gîndul la tine și am urmat vechiul drum, a repetat, privindu-mă deschis, cu ochi lipsiți de minciună. Și mie mi se pare ciudat... Mi se pare ciudat, pentru că am știut că ne vom întîlni. Uite, am pană la roata din spate. Iar rezerva e în pană și ea. Sigur, aș fi putut opri un automobilist... a continuat ca pentru sine și parcă urmărind niște gînduri. L-aș fi putut ruga să anunțe ELPA... — s-a referit la Automobil Clubul din Grecia. N-am făcut asta. Am luat chitara, m-am așezat aici și-mi aruncam privirile pe șosea... Am zis s-o las pe Rya să mai zboare puțin... Și a făcut un semn cu capul spre spate. Însă Rya a fost doar un pretext...

Pe cîmpul semănat cu bumbac croncăneau dizarmonic o mulțime de ciori, am crezut că-i vorba de-o asociație și că Rya nu-i decît o invenție. Am vrut s-o întreb ce i-a mai spus cioara, dar Egina mi-a luat-o înainte.

— Vrei să-ți fac cunoștință cu ea ? Hai, dă-mi mîna !...

Așezată acolo, lîngă copac, umerii Eginei mi s-au părut și mai fragili, feminitatea ei și mai provocătoare. Am ajutat-o să se ridice, Egina a dus mîinile la gură și, făcîndu-le pîlnie, a strigat : „Ryaaa !“ Am crezut că ea continuă jocul. Ei bine, oameni buni, o cioară s-a desprins dintre suratele ei de pe cîmp, s-a îndreptat, în zbor liniștit, spre noi și s-a așezat pe mîna pe care Egina i-o întinsese în întîmpinare. Să vezi și să nu crezi !

— Rya ! i s-a adresat Egina și, arătînd spre mine, m-a prezentat : Adrian, *mon ami.*

Cioara, o cioară ca toate ciorile — și mărturisesc că era prima cioară pe care o vedeam atît de aproape — nu mai mare decît un porumbel, și-a dat peste cap ochii albi, total inexpresivi, n-a manifestat nici un interes pentru mine, spunîndu-i : *„Allez !“*, Egina a trimis-o să zboare.

— Ei ? a vrut ea să știe ce părere am.

— După cum văd, am spus, în Franța pînă și ciorile vorbesc franțuzește ! Ba-s chiar poliglote.

— E canadiană, nu franțuzoaică ! a precizat Egina rîzînd. O am de cînd aveam paisprezece ani. Foxterierul tău o să moară într-o zi și-o să-ți pară rău după el... O să

suferi !... Ceea ce n-o să se întîmple la mine cu Rya. O cioară trăieşte în jur de o sută cincizeci de ani !

— Şi n-ai pierdut-o niciodată. N-a zburat ?...

— Niciodată. Ai văzut, vine imediat cum o chem. Adrian, aş zice să iei roţile şi să le faci la un *service* din Katerini. Nu cred că sînt mai mult de douăzeci de kilometri pînă-n oraş... Aşa ar fi cel mai rapid.

— Bine, dar cum poţi pleca la drum cu rezerva în pană ?! m-am mirat, nevenindu-mi parcă să cred că toate se brodiseră parcă anume ca să ne revedem.

— M-am gîndit s-o fac la un *service* în Salonic şi-am uitat.

— De cînd stai aici ?

— De vreo jumătate de oră. Să-ţi dau cricul ca să scoţi roata, a zis îndreptîndu-se spre maşină.

În drum spre Katerini, am răsucit lucrurile pe toate feţele şi mi-am spus că în reîntîlnirea cu Egina era ceva necurat. De la inaugurarea porţiunii de autostradă prin Agathoupolis, şoseaua pe care ne aflam era folosită doar de localnici, foarte rar de automobiliştii care veneau din Iugoslavia, prin Belgrad-Skopje, şi nu voiau să intre în Salonic. Şi, astfel, prezenţa Eginei pe acea şosea nu era cu nimic justificată şi tot ce ea îmi spusese nu puteau fi decît poveşti.

Înainte de-a pleca din Salonic, mă dusesem în oraş să mănînc şi mai ales să-mi cumpăr o pereche de ochelari de soare ultimul strigăt, cu rame subţiri, pe care îi văzusem într-o vitrină în după-amiaza sosirii. Preţul era cît se poate de piperat, nu mă îndurasem să dau atîţia bani, dar inima îmi rămăsese la ei. Odată încasate drahmele de la Oficiul de turism şi cum dispăruse şi perspectiva de-a călători în societatea Eginei, situaţia se schimbase şi eu îmi spusesem că, întors în ţară, în Lamborghini Espada şi cu ochelarii aceia pe nas voi fi de-a dreptul mortal.

Să nu-mi spuneţi, oameni buni, că nu vă gîndiţi şi la treburi din astea cînd vă cumpăraţi ceva care vă prinde, că n-o să vă cred ! Deplasîndu-mă, deci, încercasem să depistez un eventual urmăritor, dar nu sesizasem nimic. Aşa cum nu sesizasem vreo „coadă“ nici pe şosea. Nici

pe drumul pînă la Athinos şi nici după ce mă despărţisem de soţii Alexis şi rudele lor. Mi-am pus deci întrebarea dacă nu cumva Egina nu-mi fusese special destinată. Mai calc eu în strâchini, dar...

La Banca Greciei venise în urma mea. Nu eu o găsisem pe ea, ci ea mă „găsise" pe mine. La Arcul lui Galerius lucrurile se petrecuseră la fel. Şi pentru a-şi justifica prezenţa acolo, la acea oră a dimineţii, se mirase de unde ştiu eu cînd trebuie privite basoreliefurile arcului. Aşa mă şi acroşase. Inteligent construit. Inteligent şi jocul. Adică nu de la prima întîlnire. La restaurantul hotelului îmi fusese rezervată o masă... Şi, deci, se aşteptase că voi veni. Semne de întrebare ridica doar reîntîlnirea la Marea rotondă. Aici, într-adevăr, lucrurile se complicau. Se complicau şi nu prea. Reîntîlnirea aceea semăna într-un fel cu cea de pe şosea. Presupunînd că fusesem urmărit — şi, bineînţeles, fusesem, chiar dacă nu sesizasem —, Egina a putut fi plasată acolo, aşa cum a fost plasată şi pe şosea. Dar de ce atunci toată povestea de-aseară, de la restaurant ? De ce avusese nevoie să mă sondeze cu Solomos, simulînd ignoranţă ? De ce a adus în discuţie o anumită stare a lumii occidentale de azi ? Şi de ce, mai ales, trucul cu şampania şi icrele negre ? Un scenariu ? Altceva nu putea fi ! Fuga ei de constrîngere şi tot cîntecul despre fostul ei soţ asta erau — un scenariu. Iar îmbuibatul cu care fusese la masă, Citroën-ul cu număr de Franţa, cu număr de Paris, cioara, numeroasele ei bagaje şi tot restul — recuzita.

Problema care într-adevăr se punea era alta. Era problema de a şti pe cine reprezenta ea ! Mi-o plasase Interpolul drept „înger păzitor" ? Sau mi-o plasaseră traficanţii ca o măsură de siguranţă ? Să mă descoase... Ori cine ştie în ce scop ! Pentru că, evident, mafioţii lui Sabbatini nu puteau fi nişte contrabandişti amatori, cum încercase Georgio să-mi lase impresia. Nişte contrabandişti la primul lor caz, ci o reţea ce dispunea, desigur, de tot felul de mijloace tehnice rafinate, sofisticate... Poate chiar mai rafinate şi mai sofisticate decît ale poliţiştilor greci. Suma oferită de Sabbatini pentru acest drum arăta ea însăşi cît de valoroasă era „marfa" care urma să fie introdusă în maşină şi pe care urma s-o transport. Iar cei care trafi-

chează asemenea mărfuri îşi iau şi mijloace de siguranţă adecvate şi pe măsură.

Ceea ce mă contraria la Egina era că se comportase de parcă ar fi încercat să-mi dezvăluie rolul pe care îl juca. Îmi spusese că ştie că sînt român, că mă văzuse oprind maşina la bazilica Sf. Dumitru şi nu înţelegeam de ce o făcuse. Pentru că normal ar fi fost ca ea să-mi fi ascuns că-mi cunoaşte naţionalitatea ! Şi chiar să se fi prefăcut surprinsă aflînd-o ! Mai ales în cazul în care îmi fusese plasată de contrabandişti. Apoi, ea fusese aceea care evidenţiase întîlnirile noastre „întîmplătoare". Ea îmi şi atrăsese atenţia asupra lor ! De ce ? Ca să mi-o ia „cu prăjina înainte" ? Greu de crezut. Dimpotrivă, ar fi avut toate motivele să le treacă sub tăcere. Cu atît mai mult cu cît nimic nu arătase că ea m-ar fi remarcat ! Şi pe deasupra mă întrebase de ce mă uit mereu spre intrare. Că aşa făcusem şi la restaurantul hotelului. Şi îmi dăduse de înţeles că are un neobişnuit spirit de observaţie... „Trebuie să ştii să vezi" spusese. Or, dacă juca un asemenea rol... Chiar plasată de poliţişti şi încă nu s-ar fi cuvenit să-mi spună toate acestea !

N-a fost nevoie să bîjbîi prin Katerini, o localitate cam de mărimea Urziceniului, am dat de un *service* chiar la intrarea în oraş. Le-am spus despre ce este vorba, mi-au dat un mecanic şi m-au invitat să beau o Coca-cola sau o cafea la una din măsuţele cu umbrelă. Am refuzat — voiam să văd cu propriii mei ochi de ce natură erau penele celor două roţi care îmi murdăriseră covoraşele şi canapeaua din spate, pentru că în portbagaj nu avusesem cum să le pun.

Treaba s-a desfăşurat rapid. Mecanicul o rupea în germană, i-am spus de ce stau lîngă el şi omul a scos cu un cleşte din primul cauciuc, apoi şi din celălalt cîte un cui. Erau vechi, ruginite, cu capetele tocite... Nu, nu puteau fi pene înadins făcute, simulate. Cu toate că, cine mai ştie ce-i astăzi posibil şi ce nu !

Cînd m-am întors, Egina pusese de cafea pe un aragaz de voiaj. Era utilată cu de toate. Cu de toate, ca să-mi arunce praf cu ele în ochi ? Se prea poate. I-am spus că,

îmi pare rău, sînt nevoit s-o refuz ; dacă mai beau o cafea risc să mă prefac în rachetă.

M-am apucat să-i montez roata şi am auzit-o întrebîndu-mă :

— Ce planuri ai ? Ce traseu ţi-ai făcut ? Unde ai de gînd să mergi ?

— La Volos, am zis.

— Asta de ce ? s-a mirat.

Ştiam eu de ce — aşa îmi ceruse Sabbatini... Şi nu era exclus să fi ştiut şi ea.

— Cum de ce ? Să văd Volos-ul. E la douăzeci de kilometri de la autostradă... Uite ce căldură s-a pus ! Facem o baie în mare... Acum e de stat în apă, nu-i altceva de făcut ! Vedem, spre seară, oraşul... Iar mîine dimineaţă pornim spre Delfi-Eleusis... Elefsis, cum îi spuneţi voi. Iar seara dormim la Atena.

— Ai auzit de Meteora ?

— Am auzit. Dar n-am fost.

— Adrian, lasă-mă să fac eu traseul... Stai, să iau harta.

În timp ce desfăcea harta pe capota Citroën-ului, am adus două sticle de Coca-cola şi Egina mi-a arătat drumul pe care urma să-l facem. Nu era lung, vreo sută de kilometri pe autostradă pînă la oraşul Larissa, iar de acolo încă aproape o sută spre interiorul, spre centrul continental al Greciei.

— În regulă, am zis. Şi avem tot timpul să ne întoarcem şi să dormim la Volos.

— Dar e un orăşel oarecare !... N-ai ce să vezi...

Am rămas tăcut.

— Dacă ţii atît de mult, îl faci la întoarcere. Ai să te-ntorci pe autostradă !...

— Nu ne înapoiem prin Larissa ? am întrebat.

— Nu. N-ar avea sens. Uite — mi-a arătat pe hartă — am face şaptezeci de kilometri în plus. De ce ? Ca să ajungem din nou la autostradă ? Cînd putem merge prin Trikala-Kardisa pînă la Lamia. Ai fost în Pelopones ?

— Am fost. L-am făcut cu de-amănuntul, dar la Epidaur, la Olimpia, la Corint, la Patras m-aş duce oricînd, i-am zis şi datorită faptului că cele două oraşe îmi fuseseră date de Sabbatini ca etape obligatorii.

15

Autostrada se desfăşura la poalele Olimpului. Îi zărisem căciula de zăpadă îndată după ce ieşisem din Alexandria, mersesem cu el tot timpul în dreapta, însă abia dinspre porţiunea de şosea pe care rulam putea fi văzut în întregime. Bineînţeles, locul era exploatat şi comercial: o tablă cu semnul internaţional al restaurantului a anunţat „Panorama Olymp — 500 de metri". Am claxonat-o pe Egina şi i-am semnalizat că vreau să ne oprim. A ridicat mîna, arătîndu-mi că a înţeles.

Era o braserie cu măsuţe aşezate sub umbrele multicolore. Am tras la parcarea plină de maşini şi după cîteva clipe de contemplare a titanicei izbucniri bazaltice — al cărei vîrf parcă sprijină cerul —, golaşă, aridă, dură, fascinantă prin simbol, prin ce reprezintă în istoria culturii. Am remarcat că nu trebuiau făcute pîrtii de schi pe zăpada Olimpului.

— Nu fi infantil, Adrian ! Muntele sacru nu-i decît un munte de crime, de comploturi, de intrigi... Un munte de incesturi... Al desfrîului... Consiliul zeilor — o familiuţă ! Cu nevastă, fraţi şi copii nelegitimi. Familiuţa lui Zeus. Un tiran depravat ! Apollo, un combinator veros, făcut cu Lito. Artemis, tot cu ea. Atena — o intrigantă — cu vară-sa Metis. Hercule, un pistolar, un amestec între Al Capone şi Stalin. Băiat din flori cu Alkimini. Hefaistos, primul nelegitim, un fel de Krupp, de Oppenheimer. Hermes — informatorul numărul unu... Hera — o complotistă —, n-a fost nici ea uşă de biserică...

— Jos cu ei din Olimp ! Cain l-a omorît pe frate-su Abel...

— Iar eu o să te-omor pe tine dacă mă mai ţii aici !

Autostrada a urcat lin şi în curbe largi prin cîmpia fertilă a Tesaliei, grînarul Greciei. Peste tot se vedeau canale de irigaţie. Apoi şoseaua s-a îndepărtat brusc de ţărmul mării şi am intrat într-o regiune muntoasă, cu păduri de măslini şi chiparoşi. Unda de răcoare binefăcătoare a fost şi mai accentuată în defileul Tempi, de o frumuseţe sălbatică. Munţii rămăseseră în urmă, am trecut printr-o

largă depresiune și după vreo treizeci de kilometri am ajuns în Larissa.

Dacă ar fi să dăm crezare legendei, vechea capitală a Tesaliei ar fi fost fondată de regele Acrisios al Argosului, care se refugiase aici pentru a se sustrage destinului prezis de oracol. Zadarnic. Aruncînd discul în timpul unor jocuri sportive, Perseu, fiu nelegitim al lui Zeus, l-a omorît fără să vrea. Orașul n-a tentat-o pe Egina. Mersese pe autostradă cu peste 100 de kilometri pe oră, ținuse probabil tot timpul acceleratorul apăsat la podea, și am virat în scurt timp pe o șosea secundară, dar bine întreținută, ce duce spre centrul Greciei. După trei sferturi de ceas eram la Trikala.

Clădit pe locul homericului Triki, orașul mi s-a dezvăluit cu impozante case senioriale. Ne-am oprit la fortăreața bizantină, distrusă și reconstruită în cîteva rînduri, la ruinele celui mai vechi sanctuar al lui Asclepios, „Cel care alina" durerile, tămăduia și îi readucea la viață pe muribunzi și pe care romanii l-au numit mai tîrziu Esculap. În asemenea sanctuare, ridicate în cinstea lui, aproape douăzeci de generații de medici au pregătit drumul marelui Hipocrate. Am intrat apoi în catedrala orașului, aflată în imediata apropiere. În biserică era lume puțină, mai mult turiști, ca și noi, și doar ici-colo cîte un credincios în reculegere.

Fusesem la „Sf. Petru" din Roma, cu celebra sa cupolă proiectată de Michelangelo, la catedrala Sf. Paul din Londra, la Notre-Dame din Paris, întîlnindu-mă cu domurile din Köln și din Milano mi se tăiase răsuflarea... Interiorul, însă, nu te înalță, el te strivește. Divinitatea catolică e undeva foarte sus. Orgolioasă, trufașă ; se vrea covîrșitoare. Pe cînd Dumnezeul ortodox poate fi tras de mustăți. E mai aproape de om, mai iertător, mai dispus să-i asculte rugăciunile. Așa-i în bisericile noastre, în cele din Grecia, în splendida „Sf Sofia" din Kiev, „Alexandr Nevski" din Sofia... Egina se gîndise probabil la asta, pentru că, ieșind din biserică, a început să-mi explice :

— Grecul se adresează, știi, mai curînd sfinților, decît lui Dumnezeu. Lor li se roagă. Spune o rugăciune, o rugăciune compusă de el, aprinde o lumînare și, cum i-ai văzut, stă și se reculege. Se spovedește rar, dar ține toate

posturile ; postește multe luni pe an. Iar asta, știi, însemnă că-și interzice carnea, peștele, ouăle, laptele... Ba chiar și uleiul în Vinerea Mare și înainte de-a face inaugurarea casei, cheamă preotul pentru sfeștanie. Pentru „*hagiasnos*". Din superstiţe.

— Așa se făcea și-n satele noastre... După cîţi preoţi am întîlnit în Grecia...

— Să-ţi faci de fiecare dată cîte un nod la batistă, că poartă ghinion ! m-a avertizat Egina rîzînd.

— Am mai auzit asta... Nici măcar un cearșaf n-ar ajunge.

Înainte de-a ieși din oraș ne-am mai oprit la o uimitoare moschee, construită în secolul XVI de Sinan Pașa, exemplu tipic de arhitectură orientală, și ne-am continuat drumul spre Meteora. Din șoseaua umbrită de un șir de arbori foarte înalţi, cum nu mai văzusem, se desfăceau mereu drumuri ce duceau spre sate de munte, turme de oi păsteau iarba de pe margini sau prin poieni de vis... După vreun sfert de oră am trecut printr-un orășel, Kalambaka și, deodată, în faţa ochilor a apărut un peisaj ciudat, cred, unic în lume.

Într-o vale nu prea largă ies din pămînt gigantice coloane de stîncă, o adevărată pădure. Fiecare se ridică solitară, izolată de vecinele ei, cu forme diverse, cu acoperișuri plate, ascuţite sau boante, lucrate de mîna timpului, crestate, ferestruite sau netede, cenușii sau albite de ploi. O viziune uluitoare. Valea era plină de verdeaţă, de flori, Pinios-ul, cu care ne întîlnisem pe autostradă, în drumul său spre mare, făcea un zgomot asurzitor și, în mijlocul văii — stîncile care ţîșnesc spre cer. O comunitate de asceţi parcă în acest ţinut al centaurilor.

Pe stîncile cu pereţii mai drepţi, mai abrupţi, mai inaccesibili, dar cu acoperișurile plate au fost construite mînăstiri ce dau acestor uriașe stalagmite un aspect și mai straniu. Mînăstiri aeriene, de unde și numele de Meteora, nume de o sută de ori meritat ! Pînă în secolul XIV, istoria Meteorei nu este prea bine cunoscută, dar se presupune, așa cum mi-a spus Egina, că mulţi sihaștri veniseră acolo să-și găsească refugiul. Unul din anahoreţi a iniţiat apoi o comunitate care a clădit primul schit. Și încetul cu încetul, printr-o muncă titanică, pe stîncile învecinate au fost

ridicate alte construcţii, astfel că în secolul al XIII-lea se ajunsese la 24 de mînăstiri.

Cele mai multe sînt astăzi părăsite. Am vizitat pe cele mai mari, căţărîndu-ne pe scări săpate în roca dură a stîncii, în spirală, întortocheate şi abrupte. La Mînăstirea Mare am văzut expus vechiul troliu de lemn, aplecat peste o prăpastie de 50 de metri ; la mînăstirea Aghios Stephanos, construită în 1319 de către împăratul Andronic Paleologu, cunoscut la Meteora sub numele de Eremiah schimnicul, o punte suspendată face posibil accesul, dar pînă mai acum cîţiva ani, vizitatorii erau ridicaţi cu o plasă. Privind de la înălţimea stîncii defileul ce se desfăşura dinspre masivul Pindului, puteai înţelege de ce asociau schimnicii frumuseţea naturii cu ideea de Dumnezeu.

Mi se făcuse foame, îndreptîndu-ne spre maşini i-am propus Eginei ca pe drumul de întoarcere să oprim lîngă o poiană unde să aşezăm masa.

— Eu aş zice să ne cazăm mai întîi... Mi s-a spus că la vreo zece kilometri de aici există un hotel, aşezat într-un loc foarte pitoresc... Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Bine, facem cum zici, am acceptat, cu toate că propunerea ei era cam pe dos şi problema cazării mai putea aştepta. Cei mai mulţi turişti erau aduşi cu autocarele, nu credeam că va fi greu să găsim camere la hotel.

Ne-am continuat drumul spre amontele Pinios-ului şi însoţiţi aproape tot timpul de acesta. Peisajul era într-adevăr încîntător, asemănător întrucîtva cu cel de pe Valea Dîmbovicioarei, însă noi făcuserăm mai bine de zece kilometri şi nici gînd de hotel. Am crezut că Egina nu înţelesese bine sau căpătase o informaţie greşită, pentru că nu întîlnisem decît o singură maşină pe drum. Am claxonat-o, dar mi-a făcut semn să vin după ea.

După alţi vreo zece kilometri a oprit într-un sat de munte cu case răzleţe, spoite cu un albastru siniliu, cum nu mai văzusem în Grecia şi, coborînd din maşină, s-a îndreptat spre casa de lîngă şosea. Totul se petrecuse ca şi cînd ea îşi pusese în gînd să dormim la ţărani. Nu-mi displăcea perspectiva.

Am aşteptat-o lîngă maşină. S-a întors în scurt timp, grăbindu-se cu două femei după ea, mamă şi fiică probabil. În vreme ce se apropiau, cele două sătence m-au examinat cu vădită curiozitate şi, pentru a-şi sublinia parcă uimirea, şi-au dus pumnii la gură.

— Rumanos... m-a prezentat Egina şi le-a invitat să-mi vorbească.

— Fecioru, noi him vlahi ! a afirmat cu convingere şi cu faţa luminată de un zîmbet cea mai în vîrstă.

Îi auzisem pe călugări pronunţînd cuvîntul „vlahos", dar îmi spusesem că ei pe mine mă numeau astfel. Avusesem un gînd duios pentru ei, o întrebasem pe Egina de ce-mi zic aşa, nu auziseră că există o ţară cu numele de România, şi ea, propunîndu-şi, cum devenise clar, să-mi facă o surpriză, îi scuzase că sînt rupţi de lume.

Era vorba de fapt de acea populaţie românească de cîteva sute de mii de oameni, numiţi mai tîrziu aromâni sau macedoneni, care, cu opt secole în urmă, migrase în Balcani şi se aşezase în Munţii Pindului, majoritatea în Grecia, dar şi în Albania, Iugoslavia, în Bulgaria. Îmi ieşise din cap, numai la asta nu mă gîndisem. Cu toate că, ştiind că mă aflu în Tesalia, în Munţii Pindului, ar fi trebuit să-mi treacă prin minte.

— Mă bucur foarte mult, am zis şi i-am întins mîna.

A dat să mi-o sărute.

— Nu se poate, am oprit-o cu blîndeţe. La noi, bărbaţii sînt cei care sărută mîna femeilor.

S-a fîstîcit.

Amuzată de situaţie şi bucuroasă că-mi oferise prilejul de-a mă întîlni cu aceşti oameni de origine română, Egina a izbucnit în rîs şi m-a sărutat pe obraz.

— Mi-a plăcut, am zis. Mai fă o dată !

— Vă părăclişescu, haidezi în casă... ne-a poftit femeia, desfăcîndu-şi mîinile într-un gest larg, semnificativ. Mîngatu şi durmitu la noi... Bărbatlu şi ficiorli sînt susu cu oile... Că noi him păcurari, se-ndoarnă iarna în hoară. Să bîgadzi şi maşinile în curte.. .Haidi, feato, disfă poarta ! i s-a adresat celei tinere care stătea respectuoasă,

cu un pas în urmă, şi ne-a explicat : nevasta lu ficiorului ţel micu. Nor-meau.

Casa era cu geamlîc, intrînd în prima cameră am crezut că mă aflu undeva în sudul Olteniei, într-un sat de pe lîngă Calafat, Bechet sau Corabia. Aceleaşi macaturi cu romburi ţesute din lînă vopsită în culori vii, aşternute pe jos, ca şi pe cele două paturi, un fel de divane ; aceleaşi broderii pe ştergare puse pe lîngă ferestre...

— Aicea dormitu, ne-a zis gazda, prezentîndu-ne camera.

Mirosea a curăţenie şi a busuioc, ferestrele erau pline de muşcate cu flori mari de un roşu aprins, cum numai în Elveţia mai văzusem.

Am lăudat-o pe gazdă că are o casă frumoasă şi am rugat-o să ne dea voie să stăm la masa de scînduri pe care o văzusem sub un copac din grădină.

— Acolo, acolo... s-a grăbit să aprobe şi s-a precipitat spre uşă.

— Să ştii, eu dorm pe jos, a zis Egina în timp ce ieşeam. N-am mai dormit de zece ani într-un pat...

— Cum asta ? Eşti yoghină ? m-am temut.

— Nu sînt yoghină... Dar ce te interesează pe tine ce sînt ? ! Sînt o pupăcioasă, n-ai sesizat ? a zis alintîndu-se.

În timpul cît umblasem pe la mînăstiri se produseseră acele atingeri de-o clipă, imateriale parcă, dar atît de materiale prin fiorul lor tulburător. Nu le evitase. Ba chiar aş spune că, uneori, îi plăcuse să le provoace. O luasem apoi, în cîteva rînduri, cu tandreţe de mînă şi ea remarcase la un moment dat : „Mă pregăteşti pentru diseară ?...“ Făcuse o afirmaţie adevărată, dar nu-i spusesem asta, o lăsasem fără răspuns şi mă ţineam rezervat. Apoi, luase ea iniţiativa. Îşi pusese un pulover, o întrebasem dacă i s-a făcut rece şi ea insinuase nuanţînd : „Nu, dar mă priveşti şi imaginaţia ta o ia razna. O ia razna în această atmosferă plină de ascetism. Scriitorii au multă imaginaţie, nu ?“ Şi, cu timpul, se manifestase tot mai cald, mai calin.

— Am sesizat... Ai tot ce-ţi trebuie ca să fii... Rămîne doar să mă convingi.

Gazda aranja masa din grădină. Mi-era o foame de lup şi i-am propus Eginei să mîncăm mai întîi şi abia după aceea să ne ocupăm de bagaje. N-a fost de acord.

— Vreau să mă spăl, să mă schimb... N-ai să mori dacă rabzi puţin !...

— N-o să mor.

La maşină am dat de sticla de Metaxa, am vrut să mai trag o duşcă, dar am zis să i-o duc întîi Eginei. Şi am asistat la o scenă aproape incredibilă. Max se repezise la Rya care îşi dezmorţea aripile pe acoperişul Citroën-ului ; prinzînd de veste, Egina a ţipat la el „Hat" sau ceva asemănător şi foxterierul s-a culcat la pămînt de parcă ar fi fost plesnit cu un bici. A început apoi să se retragă în grabă cu spatele şi de-a buşilea, ca din faţa unui pericol iminent, s-a ridicat cu teamă şi s-a furişat la maşină. Portiera nu era închisă, o lăsasem doar sprijinită, căţelul a dislocat-o cu botul, şi-a făcut loc şi a intrat înăuntru, relevîndu-mi pe neaşteptate cum pătrunsese în Espada în noaptea în care îmi fusese spartă maşina la Sinaia, pe Cumpătu. Dar asta era partea cea mai secundară a lucrurilor. Mă impresionase cît se poate de neplăcut felul cum se speriase Max, cum se îngrozise, aş spune, scena mi se păruse a avea în ea ceva nefiresc. Din cîte îmi povestise doctorul Mancaş despre însuşirile foxterierilor şi din cîte ştiam şi eu despre Max, această comportare era complet anormală. Şi-apoi, el nu asculta de ordin decît dacă venea de la mine ! Or, odată cu acel cuvînt strigat de Egina foxterierul meu se transformase într-o javră despre care ai fi zis că toată viaţa nu primise decît picioare în spate.

Curioasă treabă, mi-am spus, cu senzaţia că ceva nu este în regulă, şi am deschis portiera. Era făcut covrig pe podea. Mîngîindu-l, am simţit cum e străbătut prin tot corpul de un tremur uşor.

— Ai încurcat-o, băiete... am zis fără să vreau.

Mi-a lins mîna şi s-a uitat în ochii mei. ca şi cînd mi-ar fi cerut ajutor. L-am chemat pe fotoliu.

A venit, dar parcă temîndu-se.

— Bine, băieţel, i-am spus mîngîindu-l, cum naiba te-ai înfricoşat tu aşa ? Las' că-i venim noi de hac ! Hai, sus steguleţul !

Şi am auzit-o pe Egina în spatele meu :

— Aşa, Adrian, laudă-l ! Mîngîie-l ! S-a repezit s-o mănînce pe Rya şi tu-l mîngîi !...

— Dar nu înţeleg cum de s-a speriat *el* aşa ? !...

— De mine. Nu mi-a fost frică niciodată de cîini ; strig la ei și se sperie. Dă-mi și mie puțin ochelarii, a divagat inabil. Îți stă foarte bine cu ei. I-ai cumpărat de la Salonic ?

Gazda adusese o sticlă cu *uzo,* caș afumat, cîrnăciori, a zis că a încins plita să ne frigă niște pastramă și ne-a întrebat dacă n-am vrea să ne facă ouă cu jumări... I-am mulțumit, i-am spus că avem de toate cu noi, trebuie mîncate, altfel se strică... N-a fost chip să ne înțelegem cu ea.

După ce am rămas singuri, Egina a ținut să-mi explice:

— Știi, așa este în Grecia... Femeia ne-a primit atît de bine nu numai pentru că tu ești român. Sigur, asta a bucurat-o foarte mult... Ai auzit probabil de cuvîntul *xenia.* Ospitalitate. Nume purtat de numeroase hoteluri... E o societate hotelieră... Dar, știi, nimic nu definește mai bine greaca din toate timpurile ca acest termen antic. Perpetuat prin obscura credință, prin ancestrala credință că un străin este un posibil Dumnezeu. Și astfel ea deschide toate porțile în fața unui oaspete.

— Ți-am povestit despre poetul Christos Lazaris pe care l-am cunoscut la Kavala... Am aflat de la el ceea ce n-aș fi putut afla nici după un an de ședere în Grecia, dar iată mi-a scăpat să-l întreb care este explicația formidabilei prize la public a muzicii, a dansurilor populare. Intelectualii și nici tineretul nu strîmbă din nas... Nu cred că există o țară europeană în care muzica apuseană, s-o numesc cu acest termen, a pătruns mai puțin.

— Pentru că majoritatea grecilor provin de la țară.

— Același lucru se întîmplă și la noi... Nu se poate, trebuie să fie o cauză !...

— Toți au nostalgia acelor cîntece, acelor dansuri, acelor obiceiuri...

— Sigur, nu mi-am putut da seama de textele cîntecelor voastre... Unele mi-au fost rezumate de prietenul din Kavala... Cred că noi am periat, am „curățat", am moralizat, am adaptat prea tare unele cîntece. Cu o vîrtoasă și foarte pudică sîrguință.

— Eu nu știu cîntece de pahar, dar am învățat de la taică-meu, de la care am moștenit și vocea... Grecii au o mulțime de cîntece atribuite partizanilor, haiducilor care în timpul războiului de independență, și chiar mai înainte,

populau şi regiunea în care ne aflăm... Munţii Pindului, ai Olimpului, îi hăituiau pe turci. Cîntece eroice şi naive... Cîntate singure sau acompaniate de *buzuki* sau lyra... Şi-n care se vorbeşte despre viaţa liberă a haiducilor, despre munţii lor, drept singurii tovarăşi... Despre vulturi ce se rotesc deasupra... Despre onoare şi eroism în luptele de unul contra o sută... Despre nobleţe... Şi, ştii, despre o stranie atracţie a morţii. Îţi traduc liber. Textual : „Ce-aveţi voi, tovarăşi ai mei, / De vă simţiţi inima aşa de grea ? / Voi nu mai mîncaţi nimic, / Voi nu mai beţi nimic, / Viaţa voastră-i ca noaptea / Moartea este aproape, foarte aproape, / Pentru a ne lua şi-a ne duce, / Făcîndu-şi alegerea printre bărbaţi, / Printre cei mai buni dintre noi, / Soldaţi postaţi lîngă ziduri..." Stai să aduc chitara, a zis ridicîndu-se de la masă. Adrian, tu mereu mă trişezi, îţi pui vin numai ţie !

— Nu-mi pun numai mie... Dar nici nu vreau să te-ndemn... să nu zici că aşa şi pe dincolo... Aşa cum ai zis...

— Ha-ha ! a rîs. A dat să plece şi brusc s-a întors şi m-a întrebat pe neaşteptate : Adrian, asta nu-i maşina ta, nu-i aşa ?

— Nu-nţeleg, m-am mirat, care nu-i maşina mea ?

— Asta, Lamborghini Espada...

— Cum aşa ? De ce să nu fie a mea ?

— Aşa. Eu ţi-am spus că ştiu să văd !...

— Şi ce-ai văzut ? am întrebat cu un zîmbet zeflemitor.

— Eşti sigur că vrei să discutăm despre asta ?

— Eşti invitata mea !... am şarjat.

— Îţi spun îndată... Să-mi iau întîi chitara.

Am vrut să-mi aprind o ţigară, ca pentru a-mi ajuta mintea să descifrez sensul pe care putea să-l aibă întrebarea ei. Mi-am retras imediat mîna, căci gestul trădează de obicei o stare de încordare, de tensiune, şi era ultimul lucru de care aş fi dorit să-şi dea seama Egina. Am făcut tot felul de supoziţii, şi Egina s-a întors în curînd cu chitara şi cu cioara pe umăr.

— Îi place să mă asculte cîntînd la chitară, a zis şi a ridicat-o pe o creangă a copacului.

— Da, am mai cunoscut cîteva ciori melomane... Şi-acum spune ce te-a făcut să crezi că Espada nu-i maşina mea. Mor de nerăbdare să aflu !

— Prostii !

— Cum „prostii“ ? Dai cu piatra...

— Ascultă mai departe cuvintele : „Ascultaţi ce-am vestit, / Bravi soldaţi din Hades, / Fiecăruia vă trebuie arme, / Vă trebuie plumbi, praf de puşcă, / Pentru a face războiul împotriva lui Charos...“ Grecului, grecului îmbibat de tradiţii, moartea îi apare ca o fiinţă personalizată. Fiinţa asta este „*Charos*“. O să-ţi povestesc... Dar să continui... „...Pentru a face războiul contra lui *Charos* / Căci nimeni nu vrea să-l mai vadă / Făcîndu-şi alegerea printre oameni. / Să ne gîndim la cei mai buni dintre noi, / Soldaţi postaţi lîngă ziduri...“ Uite, să nu mai trişezi, a spus şi a băut vinul din pahar. Şi-a acordat apoi chitara şi a început să cînte, cu glas scăzut, în greceşte.

Avea o voce plăcută, caldă, uşor senzuală, cu un timbru profund ; melodia aducea într-un fel cu doinele noastre. Am ascultat privind-o în voie, tot mai tulburat de ea şi cu gîndurile tot în mai mare derută. Mă simţeam atras, aş spune irezistibil (unii ar spune „meduzat“), şi în acelaşi timp intuiam, presimţeam în ea un pericol.

A cîntat o melodie după alta. În acest timp am întors lucrurile pe toate părţile, am construit ipoteze pornind de la împrejurările în care o cunoscusem, de la cele în care o reîntîlnisem pe şosea, pe şoseaua aceea ocolitoare ; întrebarea sau mai bine zis afirmaţia că Espada nu este a mea m-a dus la tot felul de gînduri, unele de-a dreptul aberante... Şi în cele din urmă am dat totul dracului. Egina era lîngă mine, în fusta ei de ţigancă în care se schimbase, cum îmi spusese, pentru că aşa fusese îmbrăcată cînd ne întîlniserăm la Bancă, părul îi cădea de-a lungul obrajilor, acoperindu-i faţa aproape în întregime ; rostind cuvintele cîntecelor, buzele, uşor recurbate, aşa cum erau toate liniile corpului ei, se mişcau ciudat şi ademenitor, ochii, de o stranietate fermecătoare, căpătaseră un luciu pe care nu-l cunoscusem, şi ea nu rareori îi ridica spre ai mei, pentru a mă învălui cu o privire caldă şi tandră. Şi-atunci, cum să nu dai totul dracului ? ! Ba aş spune că sentimentul acela nedefinit al unui pericol, ca o presimţire, începuse chiar să mă incite, să mă provoace, ca un ce necunoscut şi plin de interes. Eram şi aşa în plin hazard, voisem să văd ce-mi va

aduce el şi, iată, fusesem gata să renunţ — m-am blamat — la partea cea mai ispititoare, cea mai frumoasă.

Nu ştiu cît a trecut, poate o jumătate de oră, poate o oră, pînă cînd Egina s-a oprit din cîntat. Cu chitara încă în braţe, mi-a tradus ultimele strofe : „Aşa cum plîng norii / Cînd ploaia acoperă cerul, / Aşa plîng ochii mei / Cînd îţi privesc umbra. / Pe drumul pe care merg — Eu recunosc urmele tale. / Asupra lor mă opresc / Şi le umplu cu lacrimi".

— Hai să ne plimbăm puţin ! mi-a propus deodată. O duc pe Rya în casă şi mergem să ne plimbăm puţin pe şosea.

Cîtă vreme Egina cîntase, atrase probabil de sunetele chitarei sau chemate de gazdă, se adunaseră în curte, pe nesimţite, vreo treizeci de femei. Se aşezaseră turceşte (sau greceşte) pe cîteva rînduri lîngă poartă şi, sprijinindu-şi bărbia cu pumnii, se uitau tăcute în direcţia noastră. Le-am dat „bună seara" şi ele, în cor, tot c-un „bună seara" românesc mi-au răspuns. Un cor ale cărui voci au răsunat cu nerăbdare şi bucurie, ca şi cînd pentru acest „bună seara" al meu se adunaseră ele acolo.

Alungasem toate gîndurile rele, mă ajutase şi vinul băut, dar întîmplarea cu Max, înfricoşarea lui nefirească în faţa Eginei, stăruia ca reziduul unui miros neplăcut. I-am dat drumul din maşină şi l-am chemat să vină cu mine, mai mult pentru a-i urmări reacţiile decît pentru a-l duce la plimbare. Ei bine, în loc să se bucure, aşa cum face întotdeauna, s-a comportat ezitant.

— Măi platfus, ce-i cu aerul ăsta de îngropăciune la tine ? Băieţel, ţi-am spus doar că-i venim noi de hac !

Dar a trebuit să-i comand „la picior" ca să mă urmeze.

Am mers un timp tăcuţi şi parcă străini. Mă abţinusem să deschid vorba, şi văzînd că Egina tace, am rămas în continuare tăcut. Nu se putea să nu sesizeze cauza acestei tăceri şi eram curios dacă se va referi la scena cu Max sau va evita o discuţie, ca şi cînd scena aceea n-ar fi avut loc. Am auzit-o întrebîndu-mă la ce mă gîndesc.

— La o mulţime de lucruri... am răspuns evaziv. Şi am adăugat, parcă împotriva voinţei mele şi călcîndu-mi hotărîrea : Mă gîndeam că pentru prima noastră seară nici

nu se putea ceva mai frumos ! Camera, casa, satul acesta de munte... Cum ai cîntat la chitară...

— Adrian, mi s-a adresat rugător şi m-a luat de mînă, nu trebuie să dai importanţă episodului cu Max ! Ţi-a lăsat un gust amar, nu-i aşa ?

— Nu... am negat cu neglijenţă.

— Mă bucur, a zis cu voioşie şi, oprindu-se, m-a atras spre ea.

A fost doar un început de sărut. Îşi lipise cu senzualitate gura ca după o dorinţă îndelung reprimată, şi imediat m-a respins. De parcă contactul cu buzele mele i-ar fi produs un şoc neplăcut... Şi, ca şi cînd asta n-ar fi fost de-ajuns, a început să mă lovească dezlănţuit cu pumnii în piept. N-am reacţionat în nici un fel ; accesul ei de furie s-a potolit repede. Am spus „Hai" şi am pornit mai departe. Avea hachiţe, era într-o dungă sau era o mare actriţă. Ultima variantă mi se părea mai aproape de adevăr.

— Iartă-mă ! a zis după un timp.

— Iată o expresie în faţa căreia îmi scot pălăria...

— Bine, o să-ţi pun cununa cu spini !...

— E ultimul lucru care mi s-ar potrivi.

— Nu, Adrian, a spus după un timp de tăcere, n-o să se întîmple nimic între noi.

— Dar de ce trebuie neapărat să vorbeşti. De ce...

M-a întrerupt :

— Am ştiut că eşti astfel !...

— „Mă pregăteşti pentru diseară ?" m-ai întrebat la un moment dat. Am vrut ca totul să curgă normal şi firesc, ca şi cînd...

— Ca şi cînd am fi de mult împreună. Asta şi simt.

— E doar o altă seară, o seară nouă, o seară foarte frumoasă. Într-o casă de ţară, într-o cameră care miroase a busuioc...

— Tu ştii ce semnifică busuiocul ?

— La noi, e semn de dragoste...

— În Grecia, e semn de curăţenie sufletească ; e-o plantă sfîntă !

Am întrebat-o de unde cunoaşte atît de bine Grecia.

— Din lecturi. Grecia templelor, a sanctuarelor, a statuilor... Perfecţiunea lor originară mă emoţionează, să ştii, cu mult mai puţin decît mutilările timpului. Per-

fecţiunea asta nu este a oamenilor. E un frumos rece, canonic. Îl resping, îl detest ! Cealaltă Grecie, pe cea a oamenilor, am cunoscut-o prin mine. Umblînd prin sate şi privindu-mă pe mine însămi. Am fost doar o singură dată la Cap Sunion, iar la Atena n-am stat în total mai mult de zece zile. Am umblat însă vreo şase luni prin sate. Grecia modernă, cea a timpurilor noastre, din sate se trage. De acolo a pornit ea. Acolo şi trebuie căutată.

— Numele de Egina are ceva comun cu insula ?

— Are. Acolo s-au cunoscut părinţii. S-au cunoscut vizitînd insula. Ne-ntoarcem ?

Ne-am întors şi am întrebat-o ce-a avut în vedere, la ce s-a gîndit cînd a spus că Espada nu-i maşina mea.

— Am glumit. Am simţit nevoia să te tachinez cu ceva. N-am găsit cu ce şi... Şi atunci m-am referit la maşină.

— Şi de ce-ai simţit nevoia să mă tachinezi ?

— Pentru că-mi eşti nesuferit cîteodată.

Altă minciună. Aria era cunoscută. Voia s-o întreb de ce îi sînt „nesuferit cîteodată". Îmi propunea un joc — aveam tot interesul să-l accept. Şi i-am satisfăcut dorinţa.

— Îmi place cum insişti cu privirea... a continuat. Ţi-am mai spus : insişti prin intensitatea privirii, prin ceea ce spui prin ea. Dar asta mă şi enervează ; uneori mă irită. Bine, a zis, ca şi cînd s-ar fi hotărît dintr-o dată, o să-ţi spun de ce mă irită. Privindu-mă, îmi arăţi cît de mult îţi plac... Privirea ta are de multe ori proprietăţi tactile. O simt adesea, material parcă, pe buze, pe umeri, pe gît, pe braţe... Nu, nu mă dezbraci, nu e carnală... Nu ştiu cum să-ţi spun... O simt cum îmi mîngîie pielea, cum o sărută. De multe ori mă săruţi cu privirea. Dorinţa ta e atît de puternică, încît potenţează probabil privirea. Şi, în acelaşi timp, îmi arăţi, cu aceeaşi privire, că te poţi detaşa, că-ţi păstrezi independenţa. Ca şi cînd ar fi două priviri. Două priviri într-una singură. O privire este cea a dorinţei — pentru că de iubire nu poate fi vorba — dar o dorinţă încărcată de sentimente...

Aşa şi era. Încercam să mă detaşez, să-mi „păstrez independenţa", sesizase perfect şi se folosise de asta pentru a mă aduce, prin tot ce spusese, la ce urmărea.

— Tu în *„coup de foudre"* nu crezi ?

S-a oprit locului și a zis cu un surîs trist, dar și ușor incitant :

— Altfel n-aș fi cu tine !...

„Ești tu cu mine din alte motive, degeaba încerci să mă-mbrobodești !...“ mi-am zis, și ea a continuat, după un moment de tăcere, în cursul căruia urmărise parcă un gînd.

— Adrian, cred că cel mai bine ar fi să ne vedem fiecare de drumul lui.

Era ultimul lucru la care mă așteptam să-l propună. Avea un scenariu pe baza căruia improviza ? Să-i fie de bine !

— În regulă, am spus sec.

— Nu presupui că azi dimineață am luat o hotărîre cînd am acceptat să mergem împreună la drum ?

Nu sînt datele mele, nu sînt structurat astfel, „ping-pong“-ul sentimental nu-i deloc o expresie a personalității mele, dar — iată — ea încerca să-l folosească în chip de instrument. Mi-l propunea — îl va avea ! „Ține-te bine, Egina !“

— Ba da. Și ce-i cu asta ?

— Cum, ce-i cu asta ? Nu spui nimic ? Sau ești sub imperiul celei de-a doua priviri ?

— Mai curînd ești tu sub imperiul capriciilor. Uite, o să-ți fac o mărturisire : nu mă omor după situații ridicole. Deci, mîine dimineață ne vedem fiecare de drum... am forțat nota.

— De ce ești supărat ?

— Cine ți-a spus că sînt ?

— Atunci... ?

O schimbare, am schimbat-o și eu :

— Dacă vrei un răspuns adevărat, trebuie să-l afli singură.

— Ești sigur că dorești asta ?

Se pare că era întrebarea ei preferată, așa cum „știi“ era ticul ei verbal.

— O doresc cu ardoare...

Și am mers tăcuți tot restul drumului.

Ajungînd acasă, am scos din portbagaj o sticlă cu vin și l-am chemat pe Max, să-i dau de mîncare. Egina nu mă

aşteptase, se dusese în casă, dar a reapărut în scurt timp, informîndu-mă :

— Gazda ne-a făcut paturile şi ne-a pus pe masă dulceaţă şi apă.

— Am cîteva obiecte de artizanat pe care le-am luat special pentru asemenea cazuri... O să i le dau mîine, căci bani sînt sigur că n-o să vrea să primească.

— Mie nu-mi dai puţin vin ?... m-a întrebat alintîndu-se.

— Cum să nu ! Iartă-mă. N-am crezut c-ai să ieşi, m-am scuzat şi i-am turnat în pahar.

— Şi o ţigară.

Pachetul era pe masă, i l-am întins.

O vreme nu ne-am spus nimic. Apoi Egina a început să vorbească :

— Ce-ai gîndit aseară cînd m-am repezit să comand şampanie şi caviar ? Ţi-ai spus, probabil, că sînt o tapeuză... Asta am şi vrut să par. Erau o mulţime de sentimente contradictorii în mine... Încă de cînd ne-am văzut la Arcul lui Galerius. Încă îndreptîndu-mă spre Arc mi-am zis că s-ar putea să te întîlnesc acolo. Am respins gîndul ca pe o prostie. Eram sigură că n-aveai de unde să ştii cînd se cer privite basoreliefurile. Şi totuşi ne-am întîlnit. Apoi, văzîndu-te oprind maşina la basilica Sf. Dumitru, mi-am spus că mă cauţi pe mine. Şi am vrut să mă reîntorc în biserică... N-am făcut-o. Te-am lăsat să pleci, dar mai tîrziu mi-a părut rău. Fusesem la Marea rotondă. imediat după Arc şi mi-am zis că dacă într-adevăr mă căutai pe mine, ai să te gîndeşti şi tu la asta...

Semi-adevărul e cea mai bună minciună şi, iată, ea mi-l servise pentru a se acoperi şi mai bine. S-a ridicat şi, înainte de a pleca, mi-a atras atenţia :

— Adrian, te rog să nu bei prea mult...

Am urmat-o după vreun sfert de oră şi, cu toate că mă aşteptam s-o găsesc culcată pe jos, căci ea îşi adusese cearceafuri şi pături de la maşină, intrînd în cameră am rămas locului de uimire. Era ca şi cînd ar fi fost găsită fără viaţă la picioarele patului în care n-a mai apucat să se culce şi cineva, aşa cum se obişnuieşte, a învelit-o cu

un cearceaf pentru a-i acoperi faţa şi goliciunea. Camera aceea ţărănească, cu un perete plin de icoane, devenise dintr-o dată bizară. Eram — mă adusese — într-o lume a ei ; dar în care anume ?

16

A doua zi m-a lăsat să dorm pînă tîrziu şi cînd a venit să mă trezească, era dichisită, parfumată, îmbrăcată într-o nouă rochie de ţigancă, cu toarte mari de aur în urechi, la gît cu un şirag splendid de mărgele în cîteva rînduri, lung pînă la talie şi, mai ales, făcuse o mulţime de treburi. Curăţase parbrizele maşinilor, pusese apă de izvor în termosuri, îmi pregătise ligheanul pentru spălat, iar pe masă — ouă cu jumări, unt, brînză, lapte fierbinte, cafeaua şi în mijloc un pahar cu un bucheţel de flori rupte din grădină. Chiar dacă făcea parte din rol, gestul ei m-a mişcat.

Am rupt o floare de muşcată şi i-am prins-o Eginei în păr, lîngă ureche. Îi venea foarte bine la tenul ei de creolă; cu floarea asta era chiar ca o ţigancă, negrul de abanos al părului şi roşul aprins al florii se potenţau reciproc.

— Ar fi fost minunat să fi mers amîndoi în aceeaşi maşină, i-am zis după ce i-am prins floarea. Să fii mereu lîngă mine.

— Şi eu m-am gîndit. O să facem aşa la Atena. Dar n-aş vrea să stăm în oraş. Sînt o puzderie de moteluri spre Cap Sunion, ne stabilim la unul din ele, lăsăm maşina la parcare şi circulăm cu a mea. Espada ta consumă prea mult !

Mă îndoiam foarte tare că-i păsa ei cu adevărat de consumul Espadei, aşa era probabil scenariul, şi am zis că este O.K.

Seara se adunaseră cîţiva nori destul de ameninţători, fulgerase la un moment dat undeva departe, dar cerul se limpezise din nou şi cînd am trecut pe lîngă pădurea giganticelor stalagmite ale Meteorei, soarele lumina doar mînăstirile. Şi ele păreau a pluti în aer. Pajiştile cu flori, cîntecul păsărilor, zgomotul formidabil pe care îl face Pinios-ul în drumul său printre stînci, stîncile — uneori negre, alteori roşii, întretăiate de falii sau crăpături care le dau un aspect straniu, întregesc un peisaj care, fără aglomeraţie de turişti, pare în afara timpului.

Am mers fără oprire Trikala-Kardisa-Lamia, vreo sută şi ceva de kilometri pe un drum ce şerpuieşte tot timpul prin munţi, cu o vegetaţie tot mai săracă şi care a dispărut apoi cu totul. De jur-împrejur era numai piatră, un peisaj aspru de creste şi prăpăstii fără fund.

Înainte de intrarea în Lamia — un panou anunţa autostrada şi pe o săgeată indicatoare scria Thermopile. Dar, cum constatasem cu prilejul precedentei călătorii, locul celebrei bătălii cu perşii care, zice-se, întunecau soarele cu numărul săgeţilor lor, n-are nimic comun cu cel descris de Herodot — nici urmă de trecătoare, nici urmă de defileu. Tot ce se poate vedea este o statuie de bronz a viteazului Leonida, monument cu valoare turistică, un basorelief cu scene de luptă şi, săpate în piatră, binecunoscutele cuvinte prin care neînfricatul rege al lacedemonienilor cerea trecătorului să anunţe Sparta că ei au murit cu toţii acolo pentru a se supune legilor ei. Legi ce nu îngăduiau retragerea din faţa duşmanului, ci doar victoria ori moartea.

Şoseaua se îngustase, mai bine zis se strîmtase, şi urca la nesfîrşit în zig-zaguri parcă spre cer. Era o coastă abruptă cum puţine văzusem — şi văzusem destule, urcasem pînă la 2 400 de metri pe Grossglockner, în Austria, la gheţarul Ronului, în Elveţia — mi-am zis că drumul fusese cu siguranţă inclus în celebrul raliu „Acropole", vestit prin duritatea traseului. Virajele în „ac de păr", ce porneau unele din altele, într-o înlănţuire aproape continuă, puteau constitui un examen de temut în orice „probă specială". Piatră cît vezi cu ochii, un peisaj terifiant, muntele, cu crestele sale golaşe, alb-gălbui, era tot timpul în faţă, parcă la nesfîrşit.

Pe Max, peisajul acesta îl lăsa indiferent şi căsca, să-şi rupă fălcile, nu alta.

— Măi platfus, n-ai dormit bine azi-noapte ? l-am certat cu bună dispoziţie.

M-a privit dojenitor, ca şi cînd ar fi zis : „Ai dat peste tipa asta şi nu mai ai timp pentru mine. Tot timpul ţi-i gîndul la ea !“

— Dar, fii sincer, îţi place ? Şi lasă ce se vede !... Fie ea şi mafiotă... Ceea ce nu cred, e mai curînd îngerul meu păzitor, da-le-ar Dumnezeu sănătate celor de la Interpolul grecesc !...

Şi-a scos limba de-un cot, dar nu de plăcere, ci într-un căscat nesfîrşit. Vorbind, îmi auzisem vocea estompată şi mi-am dat seama că urechile îmi erau înfundate din pricina înălţimii. Aşa le simţea probabil şi Max, îl dureau timpanele, de-aia căsca.

După aproape treizeci de kilometri de urcuş, în stînga s-a deschis priveliştea nesfîrşită a mării, iar în faţă s-a înălţat o altă izbucnire bazaltică. Nu putea fi decît Parnasul. Muntele Poeziei, al Artelor, al Luminii, ca să ajungi în vîrful său, pe acoperişul de frumuseţe unde se retrăgea Apollo înconjurat de cele nouă muze, de Erato, de Calliope, de Thalia, de Clio, de Urania... ai nevoie de un cal înaripat, ca Pegasul, cel născut din picăturile de sînge ale Meduzei ucisă de Perseu. Cal întrupat din durere, cal de zbor, cal de vis.

Am început să coborîm. A apărut vegetaţia, se vedeau sate răsfirate ici-colo, sate sărace de munte, case micuţe, înconjurate de garduri pitice, făcute din pietrele adunate din jur, sau de garduri din mărăcini, din cînd în cînd întîlneam teleguţe trase de măgăruşi... Intrasem în Beoţia ; bogăţia pămîntului ei aveam s-o întîlnesc mai tîrziu.

Pînă atunci, peisajul rămînea tot auster, drumul spectaculos şi greu, treceam de pe o margine de prăpastie pe alta, am urcat şi coborît pe versantul vestic al Parnasului şi, cît sînt eu de amator de viraje, mi se acrise de ele. Mai ales că nu puteam merge „şnur“, mereu eram nevoit să opresc pentru a o lăsa pe Egina să se distanţeze. Apoi din nou am început să urcăm, de astă dată însă ţinta era aproape, Delfi trebuia să fie undeva sus.

Poziția sa este magnifică și, privind acest colț de munte, grandios și aspru, poți înțelege ceva din spaima divină care a străbătut Grecia. Într-un circ dominat de pereții uriași ai unor stînci roșietice, Fedriadele „strălucitoare", și, deopotrivă, de peretele gri, presărat cu stejari verzi, al Kirphis-ului, se oferă privirii un impresionant peisaj de ruine etajate pe terase înguste. Ruinele și natura pămîntească sînt aici un întreg inseparabil, totul pare a păstra amintirea acelor timpuri cînd Pitia, „ascultîndu-l pe Zeus ce vorbea prin glasul lui Apollo", făcea vestitele proorociri.

Locului maiestuos și sălbatic, bîntuit de cutremure, i se adăugau vaporii degajați din solul cretos, din peșteri și crăpături, zgomote subterane însoțeau emanația de gaze, și toate laolaltă confereau acestui loc un caracter misterios și sacru. Așezată pe un trepied, Pitia, care întotdeauna era o țărancă din Delfi, săracă și ignorantă, deci cu atît mai docilă la „inspirația divină", inhala gazele, cădea în transă și începea să facă preziceri sub forma unor sunete nearticulate, traduse de preoți după bunul lor plac.

Se realiza proorocirea, adesea sibilinică ? Meritul era al lui Apollo. Eșua ? Se pretindea că cei care o consultaseră nu înțeleseseră nimic din redactarea echivocă și ambiguă a oracolului. Se declara război sau se încheia pace potrivit prezicerilor nebuloase, afacerea apollonică prospera, preoții erau mituiți, însuși Apollo a fost cumpărat cu aur persan, cu aur macedonean, cetățile grecești au copleșit templul zeului cu tezaure — mijloace prin care îi corupeau pe preoți.

Am fost la muzeu, la Kastalia, fîntîna cu ape „purificatoare" din care bea Pitia înainte de-a începe prorocirile, care azi nu-i decît un canal din care s-ar putea adăpa o cireadă de vite ; ne-am cățărat la ruinele uriașului sanctuar, împresurate de măslini cu frunzele înfiorate de soare, pe coastele presărate cu căsuțele-tezaur ale cetăților grecești, dar numai celei a atenienilor i-au fost restaurate coloanele, la Thalosul de Marmaria, dedicat zeiței Atena, păzitoarea templului lui Apollo, din care au rămas în picioare doar trei coloane în stil doric, susținînd o arhitravă cu metope... Templul lui Apollo reprezintă și mai puțin.

Pe stînci cîntau scorțarii cu sutele, șopîrle mari și verzi alergau în zig-zaguri pe treptele teatrului antic cu o ca-

pacitate de vreo cinci mii de spectatori şi cu o acustică uluitoare. Seara au loc spectacole, se joacă în aer liber tragedii antice, şi Egina mi-a povestit că la o reprezentaţie cu „Prometeu“ de Eschil, în momentul în care corifeul striga „Iviţi-vă, vulturi ai lui Zeus !“, fuseseră văzuţi plutind pe înaltul cerului vulturii de pe muntele Parnas.

Căţăratul pe potecile ce duc la ruine ne scosese sufletul, eram frînţi de mijloc, picioarele nu le mai simţeam de durere şi numai lui Max nu-i păsa, continua să alerge neobosit încolo şi-ncoace, de parcă urcuşul şi coborîşul abia îi stîrniseră pofta de a se mişca. Dar mai presus de toate, ne era foame. Ne-am întors în oraşul Delfi, un produs tipic al industriei turistice şi al spiritului comercial al grecului, şi după ce am trecut prin faţa unor hoteluri cu terase îmbietoare, Egina a oprit lîngă o grădină-restaurant de mîna a doua. Am tras în spatele Citroën-ului şi am întrebat-o ironic, după ce-am coborît :

— Ştii tu că se mănîncă bine aici ?

— Probabil tot atît de bine ca în restaurantele pe lîngă care am trecut şi cu siguranţă mai ieftin, a zis şi a izbucnit : Nu eşti ce vrei să pari, Adrian !

— Nici tu ! am ricanat.

— Ha-ha ! a rîs ironic şi am trecut strada.

La intrare în Lamia pusesem amîndoi benzină, vrusesem să plătesc întreaga cantitate, dar ea refuzase şi o făcuse repezindu-mă : „Nu face, Adrian, pe bancherul !“

Era o altă Egina decît cea de dimineaţă. Mă luase de cîteva ori de braţ sau de mînă, dar gesturile îmi păruseră formale, lipsite de tandreţea şi căldura celor de mai înainte. Încercase să pară degajată şi veselă, dar în spatele acestei stări se simţea parcă o încordare, avea momente de absenţă pe care nu le putea birui. Comentariile se vruseseră ironice, spirituale, pline de haz, dar fuseseră uneori deplasate. Pe Apollo îl făcuse pungaş, şi poate aşa o fi fost frumosul zeu iubitor de arte şi armonii ; Delfi — ceva între Elveţia şi Wall-Street-ul new-yorkez, ceea ce nu era departe de adevăr, cu toate că Delfi fusese şi un fel de O.N.U. al cetăţilor greceşti ; superbul efeb Antinous, a cărui statuie din marmură albă am găsit-o în muzeu — „Dama favorită a împăratului Hadrian“, şi, de fapt, lucrurile nu stăteau altfel... Dar acel Auriga din bronz în-

verzit, ţinînd hăţurile unei cvadrige fantomă — cea mai frumoasă piesă a muzeului, unică poate în lume — nu putea să fie în nici un caz asemuit cu „vizitiul Marchizei de Pompadour“, aşa cum dansatoarele din vîrful unei coloane de acante, cîntate de Debussy, nu puteau fi asemuite cu *strip-tease*-le de la „Lido“-ul parizian. Apoi, în timp ce vizitasem ruinele, ba verbalizase tot ce întîlneam în cale, cuprinsă parcă de furie logoreică, ba păstrase momente lungi de tăcere, ca şi cînd ar fi fost acaparată irezistibil de gînduri.

Egina a reluat discuţia în timp ce mîncam :

— Ţi-am cerut ieri cîteva casete şi te-am întrebat dacă îl ai pe Michael Jackson cu „Don't stop“ sau pe Status Quo cu „What ever you want“. N-ai ştiut şi te-ai uitat dacă-i găseşti pe tipi. Or, tu ar fi trebuit să ştii. Pe cine ai... Cine pe ce casetă e... Mai ales că eşti la curent !...

— Asta apropo de maşină ?...

— Asta apropo de maşină...

— Nu trebuia să ştiu. Casetele astea — de-ale mele mă plictisisem — le-am împrumutat de la un prieten. Le-am împrumutat special pentru acest drum şi n-am ascultat decît una sau două. Ascultat, vorba vine. Am mers pe litoralul bulgăresc, şi acolo e de văzut, nu de ascultat... Iar după Sofia şi pînă la Salonic, pe drumul acela dificil, muzica îţi trece pe lîngă urechi. Dar tu...

— Stai, stai !... Ia spune, de ce porţi, Adrian, la maşină o iconiţă cu Sfînta Fecioară ?

— Asta-i tot ?

— Nu-i tot !

— Atunci, dă-i drumul, goleşte sacul, fetiţo ! am atacat. Uite, nu ştiam de ce eşti întoarsă astăzi pe dos !... Ce-o fi în mintea ta cea isteaţă ? am forţat lucrurile.

M-a privit fix şi, pe neaşteptate, m-a plesnit peste faţă. Palma răsunase destul de puternic, îmi ţiuia urechea şi eram sigur că toţi cei din local se uitau la noi. Am dus capul în farfurie şi am întrebat-o calm :

— Asta ce-a fost ? E-un mod de-a te privi pe tine ?

— Iartă-mă !

— Dar nu trebuie să colinzi lumea ca să afli că eşti nestăpînită, impulsivă !...

— Şi puţin nebună... şi a clipit cu candoare din genele lungi, recurbate.

Am rămas tăcut şi m-am întrebat dacă nu cumva era rolul pe care îl juca, ipostaza în care voia să-mi apară. Cît îmi permisese drumul, mă gîndisem la cele întîmplate şi înclinasem tot mai mult să cred că Egina îmi fusese hărăzită mai curînd de Interpol decît de mafioţii lui Sabbatini. Că ea ştia totul despre mine, ştia cum nimerisem ca musca-n lapte în povestea asta cu contrabanda şi, plăcîndu-mă, căci nu sînt nici şchiop şi nici chior, şi-a „completat" atribuţiile. Şi-apoi, era o fată citită, cultivată, instruită, la Delfi mă convinsese o dată în plus, nu mi-o puteam imagina membră a unei bande de contrabandişti. Cu toate că nu poţi să ştii niciodată, s-au văzut cazuri destule... Cînd spui bandă, te gîndeşti la borfaşi, or nu este aşa, nu mai este deloc aşa. Varianta asta mi se părea mai puţin probabilă, unele semne şi, mai ales, ceva ce ţine de inefabil îmi spuneau că ea îmi fusese destinată ca „înger păzitor". Dar, în acest caz, ce sens aveau referirile ei la maşină ? Unul singur : să se ascundă în spatele lor. Ca şi cînd ar fi dat curs intuiţiei, ea nu ştie nimic, nu ştie nimic despre scopul călătoriei în Grecia, dar, fiind o fată deşteaptă, povestea cu casetele, iconiţa de la bord au dus-o la gîndul că maşina n-ar fi a mea, că nu sînt ce-aş vrea, zice-se, să par în ochii ei... Ca să aflu şi restul, am provocat-o.

— Efortul fizic ţi-a deturnat ideile ? Spuneai că iconiţa nu-i încă totul !...

— Siguranţa asta de sine cu care încerci să mă domini... Din cauza ei te-am lovit ! Nu blufa, Adrian ! Şi în colţul buzelor au apărut două cute mici care au dat asprime gurii ei nerujate.

— Cum adică, blufez ? Şi nu-i adevărat că încerc să te domin ! Te insinuezi în mine ca rugina în tabla maşinii ! am spus fără să vreau ce simţeam.

A rîs mînzeşte şi m-a sărutat pe obraz.

— Mă scoţi diseară undeva să dansăm ? s-a alintat tandru.

— De ce nu ?

— Unde vreau eu ? m-a întrebat cu nevinovată ştrengărie.

— Unde vrei tu.

— Şi-ţi spun tot ce am de spus...

— Nu înţeleg, de ce nu-mi spui acum...

— Ştiu eu de ce... şi m-a privit cu nevinovăţie în ochi.

— Fie şi-aşa. Dar înainte de-a începe discuţia îţi leg mîinile...

17

Am intrat în Atena şi Egina mă conducea fără să bîjbîie pe străzi, fără să întrebe, fără să ezite. Se vedea clar, oraşul îi era familiar, ceea ce infirma spusele ei cum că ar fi stat în total zece zile în Atena. N-a căutat centrul, aşa cum se întîmplă cînd nu cunoşti prea bine un oraş, ca să se orienteze de-acolo, ci m-a scos, din cîte mi-am dat seama, pe cel mai scurt drum, tăind partea vestică a Atenei, şi am ajuns la magistrala Coastei lui Apollo, în apropiere de Noul Faliro.

Este cea mai veche vilegiatură estivală a atenienilor. Mikrolimano sau Turkolimano, cum i se spunea înainte, şi Zea, cele două golfuleţe-porturi, cu sute de nave de agrement, erau undeva în spate, nu prea departe. Gîndindu-mă la ele, mi-a venit în minte Pireul, şi cum simţeam nevoia unei cafele (or fi bune cafelele la greci, dar ceşcuţa e mică, n-ai apucat să tragi mai mult de două fumuri de ţigară şi cafeaua s-a terminat ; or, plăcerea unei cafele, oameni buni, este, cînd eşti fumător, s-o bei pe-ndelete şi să tragi din ţigară), am claxonat-o scurt pe Egina şi i-am făcut semn cu luminile să oprească.

Volos-ul îl scăpasem, era o abatere de la program, e adevărat, nu prea mare, căci puteam să mă opresc şi să

dorm în acel oraş pe drumul de întoarcere ; Sabbatini mi-l dăduse ca „punct de control", dar fără alte precizări, spusese Volos şi atît. Îmi pusesem în gînd să merg a doua zi la Pireu pentru piesele maşinii, să fac în partea asta a călătoriei Corintul şi Patras-ul, şi voiam să văd ce planuri are Egina.

M-a întîmpinat cu „Ei, ce zici cum te-am scos ?" I-am spus că, într-adevăr, a fost formidabilă, eu nu m-aş fi descurcat, n-am simţul orientării, e o calitate care îmi lipseşte. Nu ştiu niciodată dacă am venit din stînga sau din dreapta, din pricina asta fac de multe ori kilometri în plus... Şi i-am propus să bem o cafea. A fost de acord. După puţin timp eram instalaţi pe terasa unui restaurant cu faţa spre mare.

— Să căutăm un motel undeva pe aici... i-am propus.

— Nu, mergem la Vouliagmeni. E cea mai frumoasă staţiune din toate !

Din cîte îmi aminteam, era în apropiere de Cap Sunion. Nu-mi convenea : Sabbatini spusese Atena.

— Nu-i cam departe ?

— Nu-i departe deloc ! Şi-apoi, mi-ai promis ceva !... a spus cu pornire. Ai uitat ?

— N-am uitat... Eşti într-o dispoziţie proastă... Am impresia că te-a întors Delfi pe dos... Sau ai început să regreţi că facem acest drum împreună ?

La Eleusis începuse să peroreze despre legende, ca şi cînd ar fi apucat-o dintr-o dată un gîdilici la limbă, dar fervoarea ei mi se păruse falsă, voioşia nefirească, entuziasmul gratuit, fusese mai curînd o retragere în spatele vorbelor, al veseliei, al gesturilor tandre... O jumătate de oră ar fi fost prea suficient pentru tot ce era de văzut, dar Egina „trăsese de timp". Îmi devenise clar că o preocupau nişte gînduri, aceleaşi desigur care o acaparaseră şi la Delfi, numai că la Eleusis lipsiseră momentele de tăcere. Dar nu şi cele de absenţă. Trecuse de la un subiect la altul fără nici o legătură şi fără motiv, blocată parcă de un gînd, privirea i se înstrăinase adesea şi atunci şi-o ferise, şi-o trăsese într-o parte, candoarei din ochi i se substituise fugos o asprime, în spatele surîsului de pe buze se citea parcă o sfidare şi eu îmi spusesem că era sub imperiul unei intruziuni.

— Da, ai dreptate... Dar nu din cauza Delfi-ului... Și-i o copilărie ce spui, c-am început să regret... Și și-a pus cu tandrețe mîna peste a mea. Te rog să mă ierți pentru gestul meu de la prînz... Dar pentru că a venit vorba de regret, am impresia că abia tu ai acest sentiment.

— Asta de ce ?

— Nu știu... M-ai privit altfel... Altfel decît pînă acum.

— Egina, ți s-a părut !... Este de vină indispoziția ta... am asigurat-o, punînd cît mai multă căldură în voce.

— Și mergem diseară la acel restaurant, nu ? s-a alintat și privirea i s-a dilatat ușor de bucurie.

— Da, bineînțeles ! Te-aș ruga doar să ne stabilim cît mai aproape de Atena, ca să nu facem în fiecare zi nu știu cîți kilometri...

— Dar, Adrian, barul acela e la Vouliagmeni !... Bine, a zis, parcă hotărîndu-se dintr-o dată, ne stabilim la Glifada, unde-i la fel de frumos. Și-i și foarte aproape de Atena. Iar la Vouliagmeni mergem cu mașina mea, ca să n-ai probleme cu poliția.

— Există și-o altă soluție... am spus cu gîndul la treburile mele de a doua zi. Dormim la Vouliagmeni, iar mîine ne mutăm la Glifada.

— Adrian, ai să faci cum crezi că este mai bine... Tu hotărăști. Hai să plecăm !

Redevenise calină, în drum spre mașină m-a luat cu căldură de mînă și m-a rugat să merg în față, ca să opresc unde cred eu că ar fi mai bine să ne cazăm.

Am fost o singură dată pe Coasta lui Apollo, cu prilejul primei călătorii, făcută în urmă cu doisprezece sau treisprezece ani, cînd mă dusesem să văd ruinele templului lui Poseidon. Partea aceea a golfului Saronic, de întinderea litoralului nostru de la Mamaia pînă la Mangalia, anunța de pe atunci mari transformări, dar nu mi-aș fi închipuit că ele vor fi atît de impresionante ; Coasta lui Apollo era de nerecunoscut. Hotelurile sînt ultramoderne, fuseseră amenajate plaje care înainte aproape lipseau ; nu sînt ele nici acum prea numeroase și mai ales nu sînt atît de întinse, de generoase ca ale noastre. Terenuri de sport se vedeau la tot pasul — de golf, de minigolf, de tenis, piste de călărie, de carting, baze de schi nautic, au fost inventate tot felul de distracții, pe apa albastră și liniștită a

golfului, cît puteai să vezi cu ochii, pluteau puzderie de ambarcaţiuni, de la bărci cu vele şi cu motor pînă la iahturi şi vase de tonaj mediu, în micile porturi ale cluburilor nautice, decorate fastuos, se aflau ancorate altele, în aer plutea o atmosferă veselă, sărbătorească, de petrecere parcă continuă, anume gîndită, anume organizată aşa. Vouliagmeni le întrece pe toate prin lux. Mai aveam cam o jumătate de drum pînă la Cap Sunion şi, cum soarele se pregătea să apună, am plecat să vedem templul.

„Sunium ! Sunium ! sublim promontoriu !“ izbucneşte în una din *stanţele* sale grecul Iannis Papadiamentopoulos, care şi-a luat pseudonimul de Jean Méréas şi a îmbogăţit la începutul acestui secol poezia franceză. Sublim, ar fi cuvîntul cel mai potrivit şi totuşi ţi se pare că ar trebui găsit altul, cu o mai amplă vibraţie, cu acea vibraţie pe care o trăieşti aflîndu-te pe această extremitate, pe acest colţ sacru de stîncă al Atticei.

Acolo, între Marea Egee şi golful Saronic, deschis tuturor privirilor, tuturor vînturilor şi tuturor legendelor, a fost înălţat, în locul altuia distrus de perşi, Templul lui Poseidon, orgoliosul, tiranicul şi atotputernicul zeu al mărilor. Este opera aceluiaşi arhitect necunoscut care a construit templul lui Hefaistos, Theseionul din Atena sau templul lui Ares pe vechea Agoră a metropolei. Din sanctuarul zeului au rămas doar coloanele. Coloane ca o metaforă. „Făcliile albe de la Sunion“ le-a spus Nicolae Iorga. Cincisprezece la număr. Muşcată de vînturi, spălată de ploi, marmura de Paros abia mai păstrează semnul canelurilor, dar priveliştea este ameţitoare. Aerul e aspru, marea se zbucimă la picioarele stîncii acoperind-o cu stropi, asfinţitul soarelui scaldă locul într-o lumină măreaţă şi tragică. E ceasul cel mare al Sunionului. Mi-a venit în minte Sorento, coasta amalfitană. Dar la Cap Sunion frumuseţea e mult mai grandioasă, mai sobră, mai neliniştitoare, mai plină de mister. Frumuseţea la Cap Sunion e „Victoria fără aripi“, cum a numit-o Kazantzakis. Am privit-o îndelung cu Egina, înfioraţi şi strînşi unul lîngă celălalt, pînă cînd soarele a dispărut cu totul în mare.

Ne-am întors la Glifada, cosmopolită şi ea, dar în acelaşi timp mai grecească, şi umblînd din hotel în hotel am descoperit că staţiunea nu ceda cu nimic Vouliagmeni-ei.

Printre eucalipţi fusese construit un complex turistic nu mai puţin luxos, la extremitatea acestuia se aflau risipite într-o dezordine studiată vile ce trădau bogăţia proprietarilor sau a chiriaşilor lor şi peste tot inscripţia „Private"; iahturile suple, ancorate în golf, spuneau şi ele destule.

N-am reuşit să găsesc camere — camere, pentru că Egina m-a rugat s-o înţeleg, vrea să stea singură, aşa s-a obişnuit — dar cînd să ne urcăm din nou în maşină, a venit la mine, atras desigur de Lamborghini Espada, un băieţel de vreo doisprezece ani şi din cuvîntul *room* am înţeles că puştiul îmi oferea exact ce căutam.

Ne-a dus la dracu în praznic. Iar camera pe care maică-sa ne-a oferit-o a fost inacceptabilă din toate punctele de vedere. Aşa că am făcut cale întoarsă, cu gîndul să ne continuăm căutările la Agios Kosmas, la Vechiul şi Noul Faliro... Însă la ieşire din Glifada am dat peste un motel şi am zis să-mi încerc şi acolo norocul. Ei bine, l-am avut, recepţionerul n-a mai clătinat din cap, a zis că poate să-mi dea două camere.

Am stabilit să facem un duş, apoi să ne întîlnim la mine în cameră, să bem un păhărel de coniac şi să mergem la masă. Am făcut duşul şi, întinzîndu-mă pe pat, am adormit. Cînd m-am trezit, Egina dormea lîngă mine, buştean. Se făcuse douăsprezece, îmi era foame şi voiam să mă ţin de cuvînt, s-o duc la barul „Dionyssos" — cum altfel s-ar fi putut chema ?! — a cărui clădire mi-o arătase la Vouliagmeni. Îmi stîrnise curiozitatea, avea, cu siguranţă, un motiv să prefere, altuia, localul cu pricina, căci numai de *night-cluburi* nu ducea lipsă Coasta lui Apollo.

— Nu-i nici o problemă, m-a liniştit. Îmi trag rochia pe mine şi coborîm să mîncăm.

— Nu mîncăm pe drum, la vreo tavernă ?... i-am propus, fiindu-mi dragi localurile acestea, specific greceşti.

— Nu, Adrian, căci trebuie să urc să mă schimb. Iar dacă mîncăm la „Dionyssos" ne jupoaie...

Mi-a plăcut grija ei, cum îmi plăcuse şi la prînz. Am mîncat la restaurantul motelului. Întors în cameră, m-am ras, am băut un nes şi, pentru a mai goni gîndurile, şi un păhărel de coniac, şi în cele din urmă a apărut Egina. Îşi strînsese părul la spate într-un conci greu, pieptănătura o schimba într-o oarecare măsură, faţa căpătă şi mai multă

distincție, alungirea nefirească a ochilor ei era și mai bine pusă în valoare... Își pusese o rochie de seară, o rochie metalică, dacă mă pot exprima astfel, formată din sute de tot felul de figuri geometrice, aurii, prinse între ele cu ineluşe negre, o rochie frapantă, dar nu indecentă, căci își pusese un dres auriu și purta etola de blană. Abia după ce-a înlăturat-o întrebîndu-mă „Ei, cum ți se pare rochia mea ?“ am văzut că avea sînii descoperiți.

— Mirifică ! Și am întrebat fără să vreau : Probabil că așa se merge acolo...

A afirmat printr-o mișcare a capului.

— Ce, nu știai de o asemenea modă ?

— Ba știam... Dar una-i să știi și alta să vezi !

— E superbă, nu ?

— Superbă e puțin spus !... Și arăți nemaipomenit în ea ! Cred că nici o femeie n-ar merita-o mai mult decît tine !

Ajungînd la parcare, a zis să mergem cu Lamborghini Espada, o s-o conducă ea la întoarcere, nu-i o rochie cu care să coboare din rabla de Citroën. I-am dat dreptate și am invitat-o în mașină.

— Fii fără grijă, a ținut să mă asigure în timp ce porneam, am metoda mea de-a scăpa neamendată și ea mai întotdeauna a dat rezultate. Totul e să știi cum să-i iei... Să-i spui înainte de-ați spune el, să-i spui imediat cum te-a oprit : „Da, aveți dreptate, am greșit, n-am nici o scuză, sînt o căscată. Dacă aș fi în locul dumneavoastră și-aș avea răspunderea acestui sector, aș proceda la fel. Aveți și puterea și dreptul de-a mă pedepsi.“ Polițistul nu-i decît un om... Și, ca orice om, e plin de importanța funcției lui. A-ți manifesta importanța este o nevoie imperativă ! Și, deci, învinovățindu-mă eu însămi, singurul chip de-aș păstra stima este să se arate generos. Orice prost poate încerca să-și justifice greșeala !... Apropo, am spus o grămadă de prostii la Delfi, la Eleusis... La Delfi, în special.

— Ei, nu chiar prostii...

— Puteau să mă arunce de pe stîncile Fedriade, ca pe Esop !... a rîs. Ai știut asta ? Că Esop a fost aruncat în prăpastie pentru că-și bătea joc de delfieni ? Da, am vorbit aproape tot timpul... Tu taci, vorbești foarte puțin, și-atunci mă simt obligată să vorbesc eu. Și, totuși, nu ești un

taciturn, ba chiar aş spune că eşti un om de conversaţie... De ce... Stai într-un fel de expectativă, aş zice. De ce ?

— Nu-i vorba de expectativă... Aşa sînt. Cînd am ce asculta, prefer să ascult... Dacă aş vorbi în loc să ascult ar însemna să pierd o mulţime de lucruri ! Iar pe tine, este-o plăcere să te asculte omul !

— Aşadar, la bucuria de-a mă privi s-a adăugat şi plăcerea de-a mă asculta... Sau poate taci în virtutea faptului că sînt mult mai iubiţi ascultătorii decît vorbitorii... Nu ? Cunosc sloganurile astea adevărate. I-am citit pe Carnegie, pe Hilben, pe Overstreet şi William James... Deci, dacă vrei să treci drept un vorbitor foarte plăcut, învaţă să asculţi!... Să asculţi cu vădit interes. Pentru a fi obiectul interesului altora, arată-te interesat faţă de alţii !... Eşti deştept ? Foarte bine !... Dar fii şi mai deştept, fii înţelept şi n-o arăta !

— Mi-a plăcut asta !...

— Ha-ha ! Vrei să te faci nesuferit ?... Nesuferit cu orice preţ ? Mă urmăreşti ? Atunci vorbeşte necontenit... Uite, aşa cum fac eu. Cum am făcut la Delfi... Vorbeşte necontenit numai despre tine. Dacă-ţi vine o idee în timp ce tocmai altul vorbeşte, nu aştepta să isprăvească, întrerupe-l ! Scoate-i vorba din gură ! Ceea ce spune el nu-i nici pe departe atît de interesant, de sclipitor ca ceea ce vrei tu să spui... Te plictisesc ?

— Dimpotrivă !... E-o psihologie socială plină de miez.

— Psihologie practică, îi spun americanii. O, dacă am şti să luăm de la Socrate... Dar nu, tac, te las să conduci, nici mie nu-mi place să-mi umple cineva capul cu vorbe cînd sînt la volan şi trebuie să mă concentrez la condus.

Trecuse de miezul nopţii, dar circulaţia de maşini era deosebit de intensă, magistrala coastei se desena pînă departe ca un nesfîrşit şir de lumini roşii şi albe ce alergau unele după altele. Li se adăugau cele ale reclamelor şi firmelor, compuse adesea ingenios, de peste tot răzbătea muzică... Mi se spusese că vara, pe Coasta lui Apollo, cîntă aproape zece mii de formaţii. Ceea ce mi se pare enorm, şi chiar dacă numărul s-ar referi la muzicanţi şi nu la formaţii, care de obicei cuprind doi-trei oameni, şi tot ar fi mult. Cînd am ieşit din Glifada, în spate au izbucnit focuri de artificii...

Intrasem în Vouliagmeni. Îndreptîndu-mă, îndrumat de Egina, spre localul de noapte, am ajuns în spatele unui Citroën Pallas cu număr olandez și în curînd am constatat că aveam aceeași direcție. De altfel, n-am făcut mai mult de cîteva sute de metri și ne-am înscris pe aleea ce ducea la modernul templu al petrecărețului zeu, luminat de zeci de reflectoare.

Olandezul a tras mașina la peron. M-am luat după el, zicîndu-mi că-și va depune însoțitoarea și va duce mașina apoi la parcare, dar n-a fost așa. În timp ce portarul supergalonat îi deschidea doamnei portiera, unul din cei trei oameni îmbrăcați în uniforme albe și pe care îi crezusem ofițeri de marină în așteptarea cuiva, s-a repezit în întîmpinarea conducătorului și s-a așezat în locul lui la volan.

Numai că eu nu eram dispus să dau Lamborghini pe mîna nimănui ; puteau să mă creadă mitocan sau indiferent ce, puțin îmi păsa. Am avansat — altă soluție nici nu exista, în spate se oprise o altă mașină — i-am spus Eginei că voi duce Espada la parcare, a zis *O.K.* și a coborît.

M-am descurcat rapid.

Egina mă aștepta statuară, conștientă de valoarea ei. M-a luat cu tandrețe de braț, ca și cum ar fi zis : „Îmi ești drag așa cum ești... chiar și gafele tale îmi sînt dragi".

Pătrunsesem într-un fel de grădină suspendată, ceva între restaurant și seră de grădină botanică, tot ce văzusem mai luxos, mai elegant și mai rafinat în materie de localuri de noapte. Ne-a întîmpinat șeful — sau unul din șefii de sală — și m-a întrebat dacă avem masă rezervată. I-am spus că nu. Ne-a condus la una de două persoane, așezată lîngă un soi de palmier cu frunze enorme, probabil curmal, și i-a înmînat Eginei o listă cu coperțile bătute în alamă.

A comandat șampanie „Taittigner", îi plăcea ei șampania asta, și m-a întrebat, știindu-mi gustul :

— Tu vrei *retzina* probabil ?

— Aș vrea, dar nu cred că aibă *retzina* aici, și mi-am ridicat privirea spre șeful de sală.

— Vă rog să mă iertați, domnule... a zis ușor ofensat, avem orice vinuri doriți... Vă pot oferi o *retzina* de... și a numit o podgorie. V-aș recomanda-o cu multă căldură, are un gust subtil, o să fiți, vă asigur, mulțumit.

I-am spus că este în regulă, i-am dat cele două cupoane pe care le primisem cînd plătisem intrarea și am făcut un gest că n-am nevoie de ele, sînt ale lui. Le-a luat cu o demnitate studiată și mi-a zis că le sosise nu știu ce cîntăreață, un nume cu rezonanță probabil. În timp ce ne ura petrecere frumoasă, Egina s-a ridicat de la masă ca să dansăm.

Ținuta de seară a doamnelor era ca și rochia Eginei, insinuant indiscretă, remarcasem asta cînd șeful de sală ne condusese la masă, în indiscreție excelau mai cu seamă acele femei care începeau să treacă sau chiar trecuseră de a doua tinerețe, și mi-am adus aminte ce bine stătea minifusta unor picioare frumoase, numai că o purtau, chiar mai abitir, acelea care n-aveau ce să arate. Un public asemănător celui de la „Mediterranean Palace". Întreținuți cu gimnastică și masaje, dansatorii încercau, și unii chiar reușeau să facă față rock-ului... N-aș putea spune că ardeam de nerăbdare să le văd străduințele.

Orchestra începuse un *blues* cînd, spre totala mea surprindere și în același timp totala edificare, l-am zărit printre mese, ca în căutarea cuiva — a cui altcuiva dacă nu a mea ? ! — pe brunetul cu mustăcioară à la Clark Gable. Tipul cu mutră de mafiot care se aflase singur la masă la restaurantul hotelului „Mediterranean Palace", apoi la restaurantul celălalt, unde îmi petrecusem prima seară cu Egina. De astă dată nu mai putea fi o întîmplare ; am condus-o pe Egina în așa fel încît să-l pot urmări cu privirea și l-am văzut așezîndu-se la o masă.

— Am impresia că nu ești încîntat de ce vezi în jur...

— Ai spus un lucru adevărat... Uite...

— Tu ai dreptate, Adrian, m-a întrerupt. Acum îmi pare și mie rău c-am venit... N-am îmbrăcat decît o singură dată rochia asta, cînd m-am căsătorit cu Armand, o port după mine... Din cauza ei am ținut să venim la „Dionyssos"... Ce tîmpenie !... Da, hai să plecăm ! Și luîndu-mă de mînă, m-a scos de pe ring. Vreau să cînt, să dansez !... a continuat cu aprindere, cu fervoare. Să cînt și să dansez grecește ! De asta ne aflăm în Grecia, nu ? Te rog să mă ierți, a fost o copilărie cu rochia asta a mea ! M-am simțit atrasă s-o îmbrac, atrasă irezistibil...

Aş fi vrut să-i zic că din moment ce am venit şi eram acolo, ar fi bine să rămînem să vedem programul, dar nu m-a lăsat să spun un singur cuvînt. A vorbit fără întrerupere, şi-a luat etola de la masă, unde ne aştepta, în frapiera de argint, şampania şi vinul, şi ţinîndu-mă tot timpul de mînă, ca pe un copil, am ieşt din local.

Nu i-a stat gura o singură clipă nici în maşină. Verbaliza, ca şi la Delfi, tot ce întîlneam în cale, de la mărci de maşini pînă la ce înseamnă turismul pentru economia naţională a Greciei, acoperă aproape de douăzeci la sută din venitul ei naţional, ca apoi, pornind de la un avion care se îndreptase spre aterizare pe aeroportul Ellinikon, aflat chiar la marginea Glifadei, să ajungă la Onassis, care înfiinţase societatea liniilor aeriene ale ţării „Olimpia Airways", la lupta dintre el şi celălalt mare armator grec, Niarchos, pornit de jos, ca Onassis... Şi tot timpul plasa acel „ştii" sau „Mă urmăreşti ?", „Mă asculţi ?"

Ziceam „da, da", dar gîndurile îmi erau la brunetul cu mustăcioară, la plecarea noastră de la „Dionyssos", cu impresia că ea, această plecare, se afla în directă legătură cu apariţia în local a tipului cu mutră de mafiot. La prima vedere, Egina îmi făcuse pe plac, dorinţa de-a părăsi barul ar fi fost într-un fel a mea. „Tu ai dreptate, Adrian, acum îmi pare şi mie rău c-am venit." Şi toată povestea cu rochia. O poveste care ar fi putut fi adevărată. Sau, mai bine zis, perfect motivată psihologic. Numai că Egina — şi eu o suspectasem de acest lucru — în întrebările pe care mi le pusese inclusese cu inteligenţă şi răspunsurile la ele. După cunoscuta metodă socratică a întrebărilor la care interlocutorul nu poate să răspundă decît afirmativ. Şi astfel, dintr-o întrebare irezistibilă în răspuns afirmativ, interlocutorul este atras la o încheiere pe care ar fi respins-o dacă i-ar fi propusă la modul direct.

Oricum, întîlnirea cu brunetul putea fi orice numai coincidenţă nu ! Cum ajunsese acolo la nici o jumătate de oră de la sosirea noastră dacă nu urmărindu-mă ? Şi apoi, ceea ce mă intriga era că el nu încerca în nici un fel să-şi ascundă prezenţa. La „Mediterranean Palace" ocupase o masă nu departe de cea la care mă aşezasem. La restaurantul la care fusesem în seara următoare cu Egina procedase la fel. La „Dionyssos" defilase printre mese. Ce

trebuia să înțeleg ? Că era polițist ? Atunci pe cine reprezenta Egina ? Că era contrabandist ? Și voia astfel să-mi arate că sînt tot timpul sub controlul lor ?

După aceea, nu-mi puteam imagina că Egina, care știa să observe tot ce se petrece în jur, cum ea însăși o mărturisese și era, cum mi se părea, cu instinctele tot timpul ascuțite și treze, la pîndă, să nu-l fi remarcat de fiecare dată. Asta presupunînd că nu făceau amîndoi parte din aceeași echipă — a polițiștilor ori a mafioților. I-a transmis printr-un gest vreun semnal, sau poate chiar simpla lui apariție a fost un semnal...

Cînd am ajuns la motel, a urcat, s-a schimbat în pantaloni și a coborît, cu chitara prinsă pe umăr. Tavernele se țineau lanț, Egina intra și le prospecta dintr-o privire și în cele din urmă m-a chemat înăuntru. Printr-o coincidență, locanta se chema tot „Dionyssos", dar abia ea își merita numele.

Veselia era dezlănțuită, comesenii fraternizau, întregul local se transformase într-o singură și unică masă... Mă uitam după locuri. Părăsindu-mă fără să-mi spună ceva, Egina s-a îndreptat spre cei doi muzicanți și, postîndu-se în fața lor, a lovit energic peste strunele chitarei sale, cerîndu-le astfel să întrerupă cîntecul. Aceștia au avut un moment de ezitare, Egina a mai lovit o dată strunele, chitarei și, întorcîndu-se spre public, a început să cînte.

Abia atunci mi-am dat seama ce voce frumoasă are, cu timbru profund și în același timp cald și plin de o senzualitate tulburătoare. Obișnuiți probabil cu asemenea întreruperi, uimirea muzicanților n-a durat prea mult și ei s-au grăbit s-o urmeze. Felul cum intrase Egina în scenă, siguranța de sine, felul cum mînuia chitara, calitățile vocii au impus-o imediat.

Mesenii amuțiseră, stăteau cu gurile căscate de surpriză și se întrebau, probabil, cine ar putea fi cîntăreața. Căci în Grecia un asemenea gest din partea unei femei este aproape de neconceput, o intruziune inadmisibilă, o inițiativă care aparține, în exclusivitate, bărbatului. El pornește dansul și mai ales el, și numai el, comandă lăutarilor.

Eginei puțin îi păsa. Și-a eliberat umărul de cureaua chitarei, a pus-o pe masă, s-a îndreptat ca un arc, și-a

zvîcnit capul pe spate cu o patimă de dansatore, a ridicat mîinile ca pe niște aripi de pasăre ce planează în înaltul cerului și a început dansul. Cu pași mici, mărunți, fibroși, ce adunau parcă puteri pentru izbucniri viitoare. Aceleași mișcări le făceau și brațele. Doar că erau mai subtile, mai grațioase. Și, iată, cuprinse de un tremur ușor de parcă o nelinişte i-ar fi străbătut corpul. De aici încolo, mișcările corpului avea să fie sentimente ; pentru ele adunaseră pașii putere. Neliniștea s-a transformat în durere, apoi în speranță lăuntrică, treptat tot mai vibrantă, în nostalgie și brațele au țîșnit apoi în sus ca într-o dorință devoratoare de evadare. Au coborît apoi încet, ca într-o luminoasă senătate, și a venit bucuria. La început gravă, meditativă, a urmat fericirea, înflăcărarea, și trupul ei a început să se unduiască plin de grație și de dorințe secrete. Ochii dilatați, hipnotici, nu vedeau decît dansul. S-a întrerupt brusc, s-a întors spre muzicanți, a început alt cîntec, vijelios de data aceasta, a ridicat o mînă în sus, a strigat „Opa !" și, printr-un gest, i-a chemat pe meseni să danseze S-au ridicat ca aruncați de resort, într-o clipă erau încinși cu toții în dans. Pe băncile de la mese nu rămăseseră decît trei tineri blonzi, nemți sau nordici, m-am strecurat printre dansatori și m-am așezat în apropierea lor.

Abia la al treilea dans și-a adus aminte și de mine. M-a apucat de mînă și m-a scos în arenă, pentru că o arenă era de fapt întregul local. Am jucat pînă mi s-a tăiat răsuflarea. Au făcut schimb la odihnă și alții, numai Egina părea inepuizabilă. Îmi era teamă că s-ar putea prăbuși la un moment dat, că împătimirea să n-o ducă la depășirea limitei pe care o are orice efort, dar ea aduna probabil forțe din însăși forța de trăire a dansului grecesc și abia cînd s-a pornit spargerea generală a veselei, și podeaua s-a umplut de un strat periculos de cioburi, s-a așezat lîngă mine cu un „Oh !".

În timp ce chelnerii măturau cu nepăsare cioburile, operație de rutină în orice *taverna* — paguba este recuperată la nota de plată prin întrebarea, cu cît doriți să participați la ce s-a spart ? iar în unele localuri de lux, în unele baruri, pentru acest moment de preaplin al trăirii se vînd farfurii speciale, de ceramică albă, fiecare cumpără după cît are punga de groasă, chelnerii le aduc din

timp şi le aşază stive pe colţuri de mese —, a venit patronul însoţit de soţie, i-a oferit Eginei o sticlă cu vin şi i-a zis că poate să comande tot ce doreşte, o să fie bucuros să-i ofere ce are mai bun.

18

Noaptea, cînd venisem de la *taverna* domnului Megalopoulos, sub pretextul că uitasem să-mi iau ţigări de la maşină, mă întorsesem din drum şi cerusem recepţionerului său fiu trezit dimineaţa la ora 6,30. Aşa că am ajuns la reprezentanţa „Fiat" din Pireu cu cîteva minute după deschiderea birourilor.

Mă grăbisem degeaba, am rămas dezumflat. Şeful reprezentanţei, un grec şiret cît o mie de şireţi la un loc, m-a primit cu o amabilitate insidioasă şi mi-a zis că nu ştie nimic despre piesele pe care trebuia să le primesc din Italia. A pus apoi un funcţionar să se intereseze la Vamă, iar ca să nu mă plictisesc aşteptînd, m-a tratat cu o *kafelaki* şi a încercat să mă tragă de limbă despre maşină, despre călătoria în Grecia, despre Sabbatini, sărind de la una la alta şi plasînd mereu întrebări cu cîrlig. Nu mi-a plăcut individul. Funcţionarul i-a comunicat apoi că la Vamă nu se ştie nimic despre coletul meu, şi domnul Lemanidos m-a rugat să fiu amabil şi să-l sun după vreo două-trei zile.

Cînd plecasem de la motel, presupunînd că voi întîrzia cîteva ore, îi lăsasem Eginei un bilet la recepţie. Am zis că era cazul să mă întorc cît mai grabnic şi să trec sub tăcere drumul făcut la Pireu. Întîi, pentru a o pune la încercare şi poate astfel să aflu cîte ceva, ceva din care să deduc unele lucruri cu privire la ea, cine e de fapt această Egina, iar apoi şi în spiritul jocului. Al jocului în

virtutea căruia ţinuse să-şi ia cameră separată. Vezi Doamne, se obişnuise să stea singură, doarme pe jos, o are pe Rya, de ce să se supună unei constrîngeri. Motivul era desigur altul : camera separată îi oferea posibilitatea de a comunica, de a stabili legătura cu poliţiştii, fie ei binecuvîntaţi că-mi dăduseră un asemenea „înger păzitor", fie binecuvîntaţi şi mafioţii lui Sabbatini dacă ar fi să fie de-a lor. Dar asta refuzam aproape să cred.

De la Glifada venisem pe o şosea nou construită care leagă atît Aeroportul Ellenikon de Atena, cît şi partea estică a Coastei lui Apollo, în oraş însă dădusem peste un trafic foarte intens, şi cum grecii au apetitul vitezei şi, aş zice, al riscului, iar din locul în care mă aflam se simţea marea, am întrebat de şoseaua ce copia coasta, presupunînd că pe acolo circulaţia va fi mai redusă. Mi s-a explicat că strada Elefterias, adică chiar strada pe colţul căreia se găsea *service*-ul, mă va scoate la stadionul „Karaiskakis" şi apoi la mare.

Distanţa pînă la Glifada ar fi cea dintre Constanţa şi Eforie, dar din cauza aglomeraţiei de maşini, drumul mi-a luat o bună jumătate de oră. Parcurgîndu-l, am hotărît să-i propun Eginei să plecăm pe insula Creta, ca să văd Palatul din Cnossos ; lucru pe care în precedentele călătorii nu l-am putut face din lipsă de bani.

La recepţie mi s-a spus că sînt cîteva curse aeriene pe zi, exista şi o cursă regulată pe mare, un feriboť care pleacă seara din Pireu şi ajunge dimineaţa la Iraklion, dar cu avionul e mai simplu, în două ore eşti pe insulă. Am făcut un duş, am băut un nes şi m-am dus să vorbesc cu Egina. A trebuit să bat de cîteva ori la uşă pînă să-mi răspundă. Îi făcusem cunoscut încă pe drumul spre Atena, cînd discutasem programul călătoriei, despre dorinţa mea de-a vedea Cnossos-ul şi i-am propus să plecăm cu primul avion.

— Nu, Adrian, a zis categoric. Creta trebuie s-o lăsăm la urmă !

— De ce ? am întrebat intrigat de fermitatea cu care se opusese.

— Uite aşa !

— Mi-a plăcut argumentul...

— Parcă-mi spuseseşi că vrei să mergi la Corint şi la Patras ?

Îi spusesem şi mă mirasem că nu făcuse nici o obiecţie : sînt aşezate nu prea departe de Atena, la o sută şi ceva de kilometri unul de celălalt, în mod normal doar Patrasul putea constitui o etapă. Cînd fusese vorba de Volos se opusese...

— Pot să le las şi la urmă...

— Adrian, înţelege-mă ! nu e bine... a nuanţat şi m-a privit parcă rugîndu-mă.

— Ce nu e bine ?

— Să inversezi. Ai să faci Creta după Pelopones.

Spusese „faci" şi nu „facem" şi am zis că Egina o să mi se livreze.

— Dar nu văd de ce ! am protestat cu încăpăţînare.

— Pentru că te rog eu ! Nu-i suficient ?

— Nu mă lua cu aşa ceva !... Probabil că ai un motiv...

— Am. Dar nu pot să ţi-l spun. Nu acum. Te rog, Adrian, şi m-a tras spre ea ca să mă sărute.

N-am început cu Acropole vizitarea Atenei : „Stînca sfîntă", cere alt ceas, ceas de taină, ceas de sfială, ceas de reculegere, ceas de pioşenie, de evlavie şi închinare, altfel Partenonul e doar „colosal", doar „formidabil", doar „minunat". Or el, Partenonul, e mai întîi de toate un monument al spiritului pe care marmura nu face altceva decît a-l întrupa. Am început cu Cartierul Halelor, unde ne-am dus să mîncăm *fasta,* ciorbă de măruntaie.

— „Christooo !"

— „Amesoooos !". („Vineee !"). Chelnerul e unul singur şi face ce poate.

— „Biraaa !" Cu toate că pe sticle scrie „Zythos".

— „Amesoooos !"

Strada, ticsită de lume, e şi ea un val neîntrerupt de strigăte : lustragiii bat asurzitor în lădiţele lor, vînzătorii de la tejghelele scoase pe trotuar se agită continuu, te trag de mînecă... Se vinde ce vrei şi nu vrei. Băieţandri aleargă strecurîndu-se prin mulţime, cu tăvi pline de *kafelaki ;* ţi se oferă gogoşi, bureţi de baie, rahat cu apă, bilete de loterie înfipte într-un băţ — alege-ţi biletul pe care îl vrei, cel cu norocul —, castane coapte, sugiuc, hal-

viţă, susan, migdale... Şi toţi îşi ţipă la maximum marfa.

La primul contact, Atena ar putea deconcerta. Aglomeraţie urbană imensă, intensă, pe aproape 20 de kilometri, nu pare mai originală decît oricare mare oraş european.

Dar ceea ce alege Atena dintre toate capitalele lumii este lumina. O lumină ca o binecuvîntare, peste un oraş alb, lipsit de orgolii, de trufie sau ţîfnă, lipsit de mistere, deloc ceremonios şi tocmai asta îţi apropie oraşul din primul moment, te face să-l simţi că este al tău. Iar după ce Atena a început să-şi dezvăluie tezaurele, eşti prins definitiv. Partenonul, Propileele, Atena Niké, Erehteionul, Teatrul lui Dionyssos, Odeonul lui Herod Atticus... îţi aduc în faţa privirii întreaga prospeţime a dimineţilor Lumii. A „dimineţilor triumfătoare", cum le-a numit Victor Hugo.

Eram în Piaţa Syntagma şi Egina a izbucnit deodată :

— Ce să mai amînăm, Adrian, hai pe Acropole !

A fost chiar clipa în care am vrut să-i spun acelaşi lucru şi eu, cu toate că ştiam foarte bine că era ora cînd invazia hoardelor de turişti este maximă, că tăcerea milenară a marmurei n-ai cum s-o asculţi, că demna, atotputernica ei frumuseţe e agresată de un du-te-vino de bîlci. Dar „Stînca sacră" cheamă irezistibil, aerul e plin de magnetismul ei, lumina e tamisată de electricitatea imaginii copleşitoare a Partenonului, reverberată de „fruntea încununată cu violete", cum o cîntă Pindar într-unul din *Ditirambii* săi.

Partenonul e o minune şi aproape un miracol al artei. El încîntă ochiul şi deopotrivă spiritul. Severitatea, care nu exclude graţia, puritatea liniilor şi rigoarea proporţiilor, jocurile de umbre şi lumini sub soarele Eladei — totul concură la această încîntare. Maeştrii săi au dat dovadă de surprinzătoare subtilităţi. Ei au mers pînă la a corecta prin abile artificii anumite iluzii optice şi care puteau strica elanul liniilor. Ca orizontalele prea lungi să nu dea o aparenţă de inflexiune, aceasta a fost estompată, la Partenon şi Propilee, de o convexitate compensatoare. O îngroşare abia perceptibilă a coloanelor îndepărtează iluzia strangulării şi ele se înalţă gata parcă să-şi

ia zborul. Egina mi-a propus însă şi o altă viziune, „mai puţin idilică“, cum i-a spus ea.

— De ce să ne înşelăm, Adrian ? Ceea ce ne-atrage adeseori la aceste arhitecturi moarte sînt imagini false ! Fapte seducătoare, dar puţin conforme cu realitatea de odinioară ! Cu realitatea de atunci ! Ne complacem în aceste tablouri cu ruine romantice... Ruine printre măslini noduroşi. Sau pe acest fundal de cer. Sau la Cap Sunion, în vastul decor al mării. Ne place, ne atrage patina marmurei... Prin tentele ei colorate —, de ocru şi galben, a căpătat parcă viaţă şi e adevărat ce spuneai că porii, grăunţele zgrunţuroase, par să vibreze sub această lumină a Greciei. O lumină generoasă. Dar ia gîndeşte-te, ia imaginează-ţi aceste edificii în stare nouă ! Ne-ar da ele oare aceleaşi satisfacţii ? Reliefurile arhitecturale nu ni s-ar părea oare convenţionale şi monotone ? Şi nu uita, te rog, că toate aceste monumente erau acoperite de culori ! Anticii le zugrăveau suprafeţele, cred că ştii asta ! Subliniau ornamentele, colorau viu reliefurile... Erau culori uniforme şi viu contrastante... Preferau albastrul, roşul, galbenul... Imaginează-ţi ce oroare ! Imaginează-ţi poema asta de marmură, cum i-ar sta ei spoită !

— Tu, pe undeva, ai dreptate... În gustul nostru... în gustul nostru actual pentru arhitectura lipsită de artificii, supus policromiei, Partenonul ar lăsa poate o impresie neplăcută. Dar poate că există o justificare a acestei policromii... Mă gîndesc la preocuparea pentru armonie... Pentru evitarea unor contraste violente... Între albul pietrelor şi culorile cerului, ale mării... zic. Şi apoi, nu uita că artiştii Evului Mediu, cu mult mai apropiaţi de noi, au practicat ei înşişi mari suprafeţe pictate ! Au colorat pînă şi portalurile catedralelor !... Italia stă mărturie !...

— E adevărat ce spui, dar încă ceva : coloanele prin care se vede acum cerul, aceste coloane cu înclinarea lor uşoară spre interior, iluzia optică de prelungire parcă spre infinit, aceste coloane, după cum ştii, împrejmuiau de fapt zidul orb al templului ! Un zid închis şi nimic mai mult ! Printre ele nu se vedea pe atunci cerul !... Se vedea zidul ! Zidul templului. Iar acesta, la rîndul său, aşa cum îl descrie Pausanias, era ticsit cu ofrande ! Era un fel de depozit, de tezaur. Ochii statuilor, orbitele goale de astăzi,

care dau feţei acea expresie de dataşare, aveau încastrate sticle colorate ! Sau pietre preţioase !... A trebuit oare să fie mutilat Partenonul ca să ne subjuge ? Să ne înfioare pe noi, cei de astăzi, prin frumuseţea lui ?

— Şi totuşi, Plutarh spunea că Partenonul era animat de un suflu viu şi incoruptibil, de un suflet inaccesibil bătrîneţii !

— Aşa l-a văzut el atunci !

— Aşa este şi-acum !

— De-abia acum este aşa : viu şi coruptibil. Inaccesibil bătrîneţii !

„Plaka" se afla la doi paşi, unde să te duci altundeva să mănînci dacă nu în această împărăţie a tavernelor ateniene ? ! E cel mai vechi cartier al metropolei, cu străzi înguste, întortocheate, cu case mici, sărăcăcioase, scăpat de demolare din raţiuni ce ţin de istorie şi tradiţie. Tradiţionalele locante greceşti se ţin lanţ, cu sutele, multe în subsoluri răcoroase, şi în toate cîntă doi-trei muzicanţi.

Taverna în care am intrat avea butoaie cu vin suprapuse, ca şi cea din Glifada, ca şi taverna artiştilor din Kavala unde îl cunoscusem pe Lazaris, căci una din trăsăturile acestui tip de locante este „vinul casei" sau, mai bine zis, „vinurile casei". An de an aceleaşi, furnizate prin contracte cu mici viticultori, ele şi asigură tavernei clienţi permanenţi. Fiecare atenian are taverna sa, acolo îşi va putea el bea vinul preferat, îndoit cu sifon sau cu apă, ca şi anumite mîncăruri tradiţionale, făcute mai altfel, cu un gust mai aparte decît în alte locante.

Stingeam prea-dulcele prăjiturii cu o *kafelaki* amară, *sketo,* cum ne-o recomandase chelnerul, şi Egina a zis deodată :

— Adrian, chiar n-ai nici un pic de încredere în mine ? m-a întrebat, aşternîndu-şi pe faţă o expresie care reclama sinceritate. Numai că expresia asta mi s-a părut a fi falsă, în spatele ei am descifrat un gînd ascuns.

— Asta ce glumă mai e ?

Candoarea tandră din priviri a dispărut, ochii au devenit reci şi au sclipit sfidători.

— Nu-i un răspuns la întrebarea mea !

— Să-ţi dau altul atunci : sensul unic e bun doar în circulaţia rutieră...

— Ai spus exact ce trebuia ! Asta şi aştept : să vii spre mine !

— Egina, eşti o fată cu haz !...

— Adrian, ce-i cu iconiţa de la maşină ?

— Ai spus că ştii să vezi... Ce fel de iconiţă e aceea de la bordul maşinii ?

— Cum ce fel ?

— Bine, o să te iau ca la şcoala primară : pe cine reprezintă ea ?

— Adrian, nu face pe şmecherul ! Nu merit asta !

— Mai bine m-ai fi acuzat de asasinarea lui Kennedy !... O reprezintă pe Sfînta Fecioară, e-o iconiţă catolică. Iar eu, dacă nu minte certificatul de naştere, sînt ortodox. Am impresia că acelaşi lucru spune şi numele meu ! Am cumpărat maşina de ocazie şi am lăsat iconiţa unde era. S-ar fi cunoscut locul dacă o scoteam...

A rămas cu privirea fixată asupra mea, ochii i s-au dilatat, pupila celui saşiu mi s-a părut a se deplasa uşor spre interior şi a zis cu maliţie :

— Scriitor dintr-o ţară comunistă cu iconiţă la bord ? !...

— M-ai legat de mîini şi de picioare cu asta !... am zis rîzînd şi-am adăugat : Ba bine că nu !...

M-a privit în ochi şi a clipit ştrengăreşte.

— De ce mă neglijezi, Adrian ? Uite, nu mai am nimic în pahar, a zis alintîndu-se.

M-am scuzat, i-am turnat vin şi am avut deodată o revelaţie. Văzusem cîteva reproduceri după frescele descoperite la Cnossos, ochii Eginei erau parcă din fragmentul de frescă reprezentînd un grup de doamne la un spectacol ; de aici şi impresia pe care o aveau de ceva „deja văzut". Şi i-am spus asta.

— Ştiu, aşa este. Mama-i armeancă şi eu cu ea semăn.

— Şi-acum ce facem ? Poate mergem pe Lycabette să privim oraşul, i-am propus. La Muzeul Naţional...

— Nu, iubitule, tu îţi plimbi cîinele toată ziua, în timp ce Rya stă închisă în casă ! Mergem frumuşel la motel, o scot pe Rya să zboare, facem nani o oră... Ca să putem hoinări prin Atena la noapte. Asta facem, iubitule !

— Asta facem...

Am găsit Citroën-ul încins ca un fier de călcat — vrusesem să venim cu Espada, dar Egina se referise din nou la consum și spusese „Ce, cu mașina mea ți-i rușine ?“, și în timp ce așteptam să iasă aerul fierbinte din el, i-am oferit lui Max resturile pe care mi le dăduse chelnerul într-o pungă. A dat cu nasul prin ele și și-a ridicat privirea ca și cum m-ar fi întrebat dacă n-am și altceva.

— Măi izmenitule !...

Egina ridicase capota și măsura nivelul uleiului din motor — consuma, și ea mereu îi adăuga ulei —, a crezut că vorbisem cu ea și m-a întrebat :

— Ce-ai spus ?

— Nimic... Max face nazuri, nu-i place mîncarea.

— Auzi !... a zis revoltată și l-a admonestat : Mă !...

Totul s-a petrecut într-o clipă. Max s-a înălțat ca propulsat de un arc și norocul Eginei a fost că mă aflam lîngă ea și că am avut ceea ce se cheamă prezență de spirit : cînd foxterierul era gata s-o apuce de piept, am întins fulgerător mîna și Max a căzut peste motor. M-am uitat la Egina dacă nu pățise ceva ; în loc să întîlnesc o mină speriată, așa cum ar fi fost normal, am găsit o față crispată de răutate și ciudă. În momentul următor a încercat să se controleze, dar n-a putut să se abțină :

— Mi-a luat-o înainte !... a zis cu glas sufocat de mînie.

În spatele cuvintelor ei am simțit un pericol potențial și, aș zice, iminent pentru Max.

— Lasă-l în pace, Egina ! Dă-l dracului !... am spus jumătate rugînd-o, jumătate protestînd. În definitiv, e un cîine !... Bine că nu te-a mușcat... Și am vrut s-o sărut.

S-a ferit, supărată.

Max reușise să sară din compartimentul motorului — să fi fost motorul fierbinte, o pățea răzvrătitul ! — și cum nu se vedea, m-am dus să-l caut și să-i cert. L-am găsit culcat în spatele Citroën-ului și ținînd ochii, cu vinovăție, în pămînt.

— Foarte bine ! am țipat de formă la el, pentru că într-un fel mă bucuram că-și luase revanșa. Să nu te lași niciodată călcat pe coadă ! Și mi-am adus aminte de spusele doctorului, că foxterierii au multă personalitate și sînt răzbunători.

Din spate a răsunat glasul Eginei :

— *Bien ! e ? Bene, benissimo, eee ?* m-a prins ea cu cioara vopsită. Egina e-o aventură de călătorie, Max — tovarăşul tău nedespărţit !...

Intrigat de faptul că Egina ţinuse să circule cu maşina ei la Atena, aşezasem o pietricică sub roata din dreptul volanului, iar la chederul de cauciuc al portierei meşterisem dintr-un ac de gămălie un semn foarte discret. Cînd ne întorseserăm la motel, nu avusesem cum să le controlez prezenţa, dar a doua zi dimineaţa, ducîndu-mă cu Max să facem o baie în mare, m-am oprit la maşină şi am constatat că semnele se aflau la locul lor. Nu ştiam : era bine ? era rău ?

Umblasem prin oraş toată ziua, ne plimbasem pe bulevarde şi pe străzile principale, cu magazine scumpe şi nesfîrşite şiruri de cafenele, fusesem la Monumentul soldatului necunoscut să-i vedem pe evzoni, soldaţi îmbrăcaţi în costume naţionale pe care numai ei le poartă, pasul lor de paradă e unic în lume, şi hotărîsem să mergem la cele două porturi de agrement ale Pireului ca să facem o plimbare pe mare. Iar seara s-o petrecem, aşa cum făcusem şi în cea precedentă, la o tavernă din Plaka, cînd acest vechi cartier al Atenei este un adevărat vulcan al veseliei, al muzicii şi al dansului grecesc, al stării euforice, al *kefi*-ului fără beţie, fără prăbuşire în străfundurile uitării, căci nimic nu este mai străin grecului ca sentimentul alienării. „Noi, mi se spusese, ziua muncim — dar muncim ! — iar noaptea petrecem. Muncă fără petrecere nu se poate, aşa cum nu se poate petrecere fără muncă. Ajungînd la maşină, Egina a spus deodată :

— Adrian, tu ai avut perfectă dreptate cînd ai propus să plecăm în Creta ! M-am opus proteşte... s-a alintat, cerîndu-şi parcă iertare. Pur şi simplu, prosteşte. Pentru că nu-mi plac iniţiativele altora. Îmi apar ca nişte constrîngeri. Hai, Adrian !... În loc să pierdem vremea plimbîndu-ne, luăm feribotul şi ajungem în Creta. Şi s-a urcat grăbită la volan.

Spontaneitatea ei mi s-a părut trucată, propunerea avea probabil un dedesubt.

— Nu înţeleg... am dat să vorbesc în timp ce intram în maşină, dar ea m-a întrerupt :

— Acum tu nu vrei ? !... a zis bosumflată. Asta are farmec — să pleci cînd îţi trece prin cap !... Nu după tipic şi program !... Hai, Adrian !... s-a rugat.

— Mergem. Asta şi voiam să spun, dar de ce să nu plecăm mîine dimineaţă cu avionul ? Plecăm dimineaţa şi seara ne întoarcem.

— Şi de la Iraklion la Cnossos cu ce mergem ? Cu autobuzul ? Mersi ! Şi-apoi, unde-i plăcerea de-a călători printre greci cu vaporul ? Îmi iau chitara, ştiu cîntece cretane... Ai să vezi ce-o să fie !...

Aveam să văd.

19

„Rodos"-ului, cum se chema feribotul pe care ne îmbarcasem, i se ataşase un remorcher cu totul nesemnificativ, liliputan faţă de uriaşul pe care îl întorcea ca să-i dea independenţa plecării. Spectacolul era de văzut, de văzut era şi spectacolul de pe acea punte de „clasa a IV-a" unde harababura nu era mai mică decît pe vaporul care mă dusese la Thassos. Într-o margine se grupaseră, ca şi cînd s-ar fi întors de la un sinod, vreo douăzeci de preoţi, cu rase cam slinoase şi cu mătănii pe care le prefirau printre degete, vorbind între ei cu aşezare şi mişcînd fără încetare bărbile sure sau albe... Egina însă, în ciuda promisiunii făcute, se arăta indiferentă la toate acestea. Rămînea tăcută, ca şi cum i-ar fi plecat din nou boii de-acasă. O lăsam, ca de obicei, în dodiile ei, nu-i spuneam nimic, şi am auzit-o vorbind :

— Ce trebuie să fac pentru a afla la ce te gîndeşti ? mi-a luat-o înainte.

— Nu trebuie să faci mare lucru : să-mi zici doar la ce ţi-a fost mintea de cînd am plecat.

— La tine.

— Sună bine... Dar ca să sune şi adevărat, vreau să aud şi cum ţi-a fost mintea la mine ! Egina, hai să dăm lucrurile pe faţă !...

— Tu trebuie să le dai, pentru că tu te ascunzi ! Şi şi-a jucat umerii fragili într-un gest de revoltă. Unde-ai fost ieri dimineaţă ? În timp ce eu încă dormeam ?

— Nu ştii ?

— Din moment ce te-ntreb !...

— Şi tu vrei să te cred ?... Am fost la Pireu. La reprezentanţa „Fiat" din Pireu, unde trebuie să primesc din Italia nişte piese pentru maşină. Mi s-a spus că piesele n-au sosit şi m-am întors imediat la motel. Dar tu de unde ai aflat c-am fost eu plecat ? Singură ai spus că am plecat în timp ce dormeai !...

— M-am trezit, m-am uitat maşinal pe fereastră şi-am văzut că Espada lipseşte. Că locul ei era gol. Dar de ce nu mi-ai spus cînd te-ai întors ? De ce-ai trecut sub tăcere acest drum ?

— Dar tu de ce m-ai mai înconjurat cu vorbe şi ai încercat să atribui dorinţei mele plecarea de la barul din Vouliagmeni ? De metoda socratică a întrebărilor ce includ răspunsuri la ele am auzit şi noi !...

— Pentru că am vrut să previn un răspuns negativ.

— Nu-i răspunsul pe care-l aştept !...

— Poate să ţi se pară curios, dar ăsta-i răspunsul. Îmi dădusem seama că făcusem o prostie venind acolo... Dintr-o idioată, dintr-o ineptă slăbiciune feminină. O femeie este totuşi o femeie ! Carnegie parcă povesteşte că bunica lui, care a murit la nouăzeci de ani şi ceva... Înainte de asta, întîmplarea a făcut ca el să-i arate o fotografie în care era foarte tînără. Ei bine, ce crezi că l-a întrebat ? L-a întrebat în ce rochie era îmbrăcată... Dar cui voiam să mă arăt ? m-am întrebat în timp ce dansam. Şi de ce ? Pentru asta venisem în Grecia ? Să-mi arăt rochia într-un bar ? Mă supusesem de fapt unei constrîngeri. Vanitatea ta bărbătească era măgulită... Să nu spui nu, că n-o să te cred ! Erai c-o femeie după care toată lumea întorcea privirile... Şi în primul rînd mă agresau toate cele în legătură cu tine.

— Anume ce ? am întrebat-o, gîndindu-mă că este gata să se dea pe faţă.

— Nu face pe şmecherul, Adrian ! Nu merit să te porţi astfel cu mine.

— Eu fac pe şmecherul ? Dar cine pe cine încearcă să ducă cu belciugul de nas ?

— Concret ! mi-a cerut. Cum încerc eu să te duc cu belciugul de nas ?

Am vrut să mă refer sub o formă voalată la tipul cu mustăcioară vicleană, dar mi-am zis că poate ea asta şi aştepta. Desigur, toată discuţia nu avea alt scop decît să afle ce ştiu, ce bănuiesc, şi mi-am spus că Egina, dîndu-mi cu discreţie să înţeleg că ar fi agentă a Interpolului, a poliţiei greceşti — ştiinţa de-a privi, modul cum ne cunoscusem la Salonic, cum ne reîntîlnisem pe şosea, discuţiile despre Grecia şi despre toate celelalte, prin care mi se „dezvăluia" drept un om instruit, cultivat —, era de fapt o antenă, un „palpator" al mafioţilor. Care intraseră la bănuieli că această călătorie a mea e o cursă. Era ipoteza cea mai probabilă, căci dacă ar fi fost poliţistă, după toate cele întîmplate între noi, ea mi-ar fi mărturisit asta cu prilejul acestei discuţii. Nefiind, nu putea spune că este, căci nu voia să mă sperie.

— Cu o ştiinţă nemaipomenită, dă-mi voie să-mi ridic pălăria !

— Adrian... Bun, casetele le-ai împrumutat... Maşina ai cumpărat-o la mîna a doua... Iconiţa se afla acolo şi tu ai păstrat-o, fiind scriitor într-o ţară comunistă...

— Mi-ai mai spus asta...

— Nu mă întrerupe, te rog ! Dar maşina ta e ca şi nouă !... Cine vinde, Adrian, o Lamborghini Espada, o maşină lucrată artizanal, cu unul din cele mai ireproşabile motoare şi la atît de puţini kilometri ? ! Şi de unde ai tu bani, Adrian ? Cresc la voi dolarii în copaci ? Poţi să-mi spui că da, cresc, te ridici şi-i culegi. Tu poţi să-mi spui asta, dar oricît ţi s-ar părea de ciudat, eu n-o să te cred ! Pot să te iau şi eu în zeflemea !... De fapt te ascunzi... Practici sarcasmele ca să te-ascunzi în spatele lor ! Sarcastică pot fi şi eu...

Nu ca să mă ascund „practicam sarcasmele", ci ca s-o alung din mine, să mă detaşez prin ele, şi o făceam cu

răutate, cu o voluptate a răutății, căci ea, această răutate, era împotriva mea îndreptată.

— Recunosc, m-ai dat în vileag, am rîs. Și acum ascultă : am venit în Grecia în locul unui prieten, un amic din Italia, un confrate (Gura păcătosului !...) care s-a oprit la mine, am fost împreună la mare și ghinionul a făcut ca el să-și fractureze clavicula. Excursia din Grecia era comandată, plătită... Așa se face că am stat la „Mediterranean Palace". Pentru că omul e un tip cu bani. Nu mă omor după hoteluri și restaurante luxoase, nu sînt nici eu de ele și nici ele de mine, așa că am cerut Agenției de turism din Salonic să-mi transforme serviciile în bani ; o să mă opresc unde vreau și cîte ziie vreau. Și, bineînțeles, am avut în vedere să fac și niște cumpărături... Și, martor mi-e Dumnezeu, m-am gîndit și la tine. Cu o speranță absurdă, nebunească aproape, că o să facem drumul împreună.

— Ai nota maximă pentru acest răspuns !

— E un răspuns adevărat.

— Și-acum o întrebare... O ultimă întrebare...

— Dă-i drumul ! Rostește-o ! M-ai năucit, acum dă-mi una la cap ! În moalele capului !

— Uite, se și văd urme de cuie... La mîini, la picioare...

— Nu sînt omul care să le poarte... Și nici să le merite...

— Așa e, nu ești ! Dar pe mine ai vrea să mă vezi pe patul lui Procust.

— Lui Procust ? Abia mă abțin să nu vărs o lacrimă!...

— N-o vărsa, c-ar putea să-ți rămînă o urmă pe obraz ! Adrian, de ce mă înregistrezi ? m-a întrebat deodată cu voce șuierătoare.

Am privit-o în față.

— Ai de dat un răspuns !

— Cînd ți-ai dat seama de asta ?

— De la bun început !

— Ce înseamnă „de la bun început" ? N-ai vrea să precizezi ziua ? Momentul ?

— Dar ce importanță are ?

— Are. Te-aș ruga să-mi spui. Din moment ce m-ai prins cu ocaua mică... Nu ?...

— Dacă chiar te interesează... De la Delfi. Îţi puseşi geaca — ai fi putut să-ţi iei un pulovăr !... — Dar ai preferat „coaja de ceapă". Buzunarul din dreapta atîrna. Spre sfîrşit, cam în pragul plecării, m-ai trimis înainte... De fapt voiai să schimbi caseta. Te uitaseşi mai întîi la ceas... Cu coada ochiului. Pentru că te mai uitaseşi o dată... M-am montat... De aceea te-am şi cîrpit la masă.

— Doar presupuneri... Simple presupuneri... Cînd te-ai convins ?

— În timp ce erai plecat, cum ai spus tu, la Pireu. Am coborît, am cerut cheia camerei tale... La recepţie se ştia că sîntem împreună... Minifonul era în geamantan. Caseta...

— Şi n-ai pus una s-o asculţi ?

— Ba da.

— Deci ai văzut că nu doar pe tine te-a înregistrat aparatul, el ne-a înregistrat pe amîndoi !

— Dar de ce-ai făcut asta ?

I-am povestit cum îl cunoscusem pe Alexis, apoi pe Lazaris, cum îl înregistrasem pe poet în drum spre insula Thassos cu un radiocasetofon obişnuit, cel pe care îl purtam în maşină, cum am primit de la Sergios minicasetofonul cadou.

— Şi cum jucăria e nouă... am continuat. Cred că realizezi ce vreau să spun prin expresia „jucăria" ?... Am vrut să văd de ce este în stare.

— Nu doar !...

— Mărturisesc, nu. Un brînci mi-a dat şi scriitorul din mine. Dar nu înţeleg de ce gîtul de lebdădă ţi-a devenit dintr-o dată de lemn ? Te-am provocat cu cine ştie ce întrebări ? Te-am tras eu, cum s-ar spune, de limbă ? Şi referitor la ce te-aş fi putut trage ? ! Dacă doreşti, mergem să-ţi dau să asculţi toate casetele şi-ai să vezi că pe nici una din ele nu există discuţia din prima seară, din seara de la restaurantul din Salonic, cînd tu într-adevăr mi-ai vorbit despre tine. Primisem casetofonul cu cîteva ore înainte, nu mi-a dat prin cap să-l iau cu mine.

— E-o poveste cu cap şi coadă. Şi-acum ţi-aş propune să mergem, aş vrea să beau ceva tare. Tu nu vrei ?

— Ei, cum să nu vreau ? !

Oameni buni, din cîte mă ştiu, în domeniul ăsta nu manifest nici un fel de idiosincrazie.

20

Dominată de munţi stîncoşi, sumbri, gri-cenuşii, Creta este departe de a-ţi oferi o imagine ospitalieră, Iraklionul nu te întîmpină cu terase aşezate în semicerc, şi am pus graba Eginei pe seama acestei austerităţi. Ieşind din port pe lîngă ziduri de cetate, mi-a spus că aparţin fostei fortăreţe veneţiene Candia, cum s-a chemat înainte Iraklionul, într-unul din bastioanele ei este înmormîntat Kakantzakis, n-are rost să mergem însă acolo, îl cinsteşti înţelegîndu-i opera ; cretan a fost şi El Greco.

Ziua se anunţase toridă încă din zori, marea fusese încremenită în nemişcare, briza dispăruse odată cu noaptea, o căldură uscată, deshidratantă, aveam impresia că în loc de aer înghit flăcări. I-am propus Eginei să intrăm în hotelul care ne ieşise în cale şi i-am spus şi motivul : „Vreau să sun la Pireu, să mă interesez dacă n-or fi sosit piesele din Italia". Nu era o treabă de neglijat, Cnossos-ul putea să mai aştepte.

Mi s-a spus că voi avea de aşteptat vreo jumătate de oră, cablul este foarte aglomerat. Cu atît mai bine : în hotel exista aer condiţionat, şi tot ce voiam era să fac un duş. Şi am rugat-o pe Egina să vorbească în acest sens cu tînăra de la recepţie.

— Pe-o căldură ca asta, o asemenea cerere e perfect îndreptăţită. Explică-i c-am sosit cu vaporul... Să ne dea

o cameră pentru o oră. Te jenezi ? am întrebat-o cu impresia că ezită. Spune-i că nu mergem sus amîndoi, că facem duşul pe rînd...

Recepţionera a fost de acord, a urcat întîi Egina, iar eu am rămas în hol să aştept legătura. N-am primit-o. Mi-au dat-o în cameră, cînd mă aflam sub duş. Răspunsese secretara. Ştiam că vorbeşte italiana, i-am zis cine sînt şi ce vreau. Mi-a comunicat că domnul Lemanidos este plecat şi că va lipsi toată ziua. Am întrebat-o de piese. Nu, nu ştia nimic despre ele. Nu-mi plăcea toată povestea : Georgio trimisese telexul în faţa mea, trecuseră atîtea zile... era cît se poate de suspectă amînarea la care mă supunea şeful reprezentanţei „Fiat" din Pireu. Şiretul, prea şiretul domn Lemanidos. Pentru că el se aflase desigur în birou, dar nu vrusese să vorbească cu mine şi îi spusese secretarei să mă paseze pe mîine.

Am coborît în hol, dar n-am găsit-o pe Egina. Crezînd că este la barul de zi al hotelului, m-am îndreptat într-acolo s-o caut şi să beau o cafea. Am văzut-o încă din prag şi imediat m-am retras : stătea la o măsuţă, nas în nas cu brunetul cu mustăcioară vicleană. Pe feribot nu-l văzusem, în atîta lume ar fi fost şi greu să-l fi reperat. Şi apoi, nu era exclus să fi sosit cu avionul. La barul din Vouliagmeni mă dusese Egina... Dar la hotelul acela, eu îi propusesem să mergem ! Iniţiativa fusese a mea, nu a ei.

Ce mai tura-vura, eram urmărit pas cu pas ! Dar de ce aveau ei nevoie — mafioţii, desigur — de doi oameni în preajma mea ? Unul — Egina foarte aproape, iar celălalt — individul cu mustăcioară, ca o umbră, în spate ? Constatarea asta n-a fost de natură să mă încînte, oameni buni, v-o spun cu toată sinceritatea ! Ce era de făcut ? Păi de făcut nu era nimic. Singurii care erau în măsură să facă ceva — aveau datoria să facă ! — erau poliţiştii greci. Şi voiam să cred că ei nu dormeau în pantofi. Chiar dacă afară erau cel puţin patruzeci de grade la umbră. Treaba mea era să conduc maşina şi să fac pe turistul, iar a lor — să mă păzească şi să aibă grijă să nu mi se întîmple nimic.

Egina n-a întîrziat mult, cînd am văzut-o ieşind am apărut şi eu. N-am observat nici o schimbare în atitudinea ei şi a început să meliţe din primul moment, să verbalizeze tot ce întîlnea în cale, pînă şi uşa turnantă de la intrare a constituit un subiect. Că te încurci întotdeauna în aripile ei, mai ales cînd ai şi bagaje, sistemul e depăşit, într-adevăr, nu permite aerului de afară să pătrundă în hol, dar pentru asta au fost inventate uşi cu celule fotoelectrice, şi a continuat povestindu-mi ce sisteme de uşi întîlnise pe unde fusese.

Soarele era năucitor, aerul frigea de parcă întregul oraş ar fi luat foc şi ar fi fost o imensă pălălaie. Am găsit caroseria Citroën-ului atît de încinsă, încît puteai pune la fiert o cafea. Am lăsat uşile deschise ca să iasă aerul fierbinte şi duhos dinăuntru. Rya stătea pe umărul Eginei, ţinînd pliscul deschis şi aripile îndepărtate de corp, Max lăsase grandomania deoparte şi scosese limba de-un cot. Mai că-mi venea să-l imit.

Ruinele Palatului lui Minos nu-ţi spun de la început mare lucru, te uimesc doar prin întindere, prin suprafaţa pe care se desfăşoară — ceva mai mult de două hectare, şi refăcînd mental palatul, el nu apare mai mic decît Versailles-ul sau Buckingham-ul. Dar ceea ce impresionează nu sînt atît dimensiunile — cu toate că spun şi ele destule — cît gradul de civilizaţie al unui popor preistoric — minoienii, o civilizaţie reflectată asupra sinelui, în bucuria de a trăi. Cnossos-ul a fost un templu al oamenilor şi nicidecum al zeilor.

Dedal, arhitect, sculptor şi pictor în acelaşi timp, n-a avut la dispoziţie marmură ; pentru zidurile exterioare a folosit piatra acoperită cu stuc, iar rezistenţa construcţiei de 5 etaje şi cu peste 500 de camere a fost asigurată prin bîrne de lemn. Poate tocmai de aceea, majoritatea materialelor sînt uşoare, în special ipsos. Dar decoraţiile murale suplineau cu prisosinţă luciul de multe ori dulceag al marmurei, valoroasă, după gustul nostru de astăzi, abia prin patină, prin porii vremurilor de demult. Coloanele sînt şi ele aparte : subţiate la bază şi îngroşate spre vîrf.

Şi au doar un rol decorativ, de împarţire şi mobilare a spaţiului.

Totul vorbeşte despre o viaţă în confort : saloane de recepţie rezervate ceremoniilor publice, scări graţioase, terase suprapuse, curţi interioare, camere de primire, de oaspeţi, teatru în aer liber, o platformă de dans, concepută de marele arhitect pentru „Ariadna — cea cu cosiţe de aur", care l-a ajutat pe Teseu să iasă din Labirint, dar pe care a abandonat-o repede pe o insulă, o sală pentru „jocul de şah", arene pentru sport şi tauromachie, camere de baie (!) care uimesc prin instalaţiile lor : apă curentă, cadă de ceramică, W.C. cu „sifon", canalizare ; cămări, uriaşe magazii de alimente (rezervele de ulei păstrate aici au fost estimate la aproape 70.000 de litri).

Dar bucuria de a trăi a minoienilor este cel mai bine ilustrată de frescele palatului : în cea a „bijuteriei" în care un bărbat, stînd în spatele unei femei, îi prinde un colier în jurul gîtului ; în fresca grupului de tinere doamne ; în cea a mulţimii care aplaudă goana taurului... Frumos coafate, femeile au cîrlionţi pe frunte şi pe lîngă ureche, părul le este împodobit cu diademe, au buzele rujate şi unghiile acoperite cu ojă sidefie, poartă fuste despicate, bluze scurte sau jachete care lasă pieptul descoperit. Este ţinuta în care participau la viaţa publică, fără restricţii şi fără sentimentul inferiorităţii faţă de bărbat. Şi cu toate că Minos ar fi ajuns, cum vrea legenda, datorită înţelepciunii sale, unul din cei trei judecători din Infern, nu se vede de nicăieri că pe minoieni i-ar fi preocupat „viaţa de apoi".

Paleta cromatică nu este prea bogată — mult ocru, galben, negru, albastru deschis, ca în fresca cu delfini. albastru marin, dar culorile, vegetale desigur, sînt pastelate, de o prospeţime uluitoare, şi mai ales mînuite de artişti de un mare rafinament. Un decor fastuos în care contrastează doar tronul legendarului Minos. Un scaun obişnuit, foarte modest în comparaţie cu fotoliile din birourile noastre cu anticameră şi secretară.

21

Mi se umflase capul de turuiala Eginei, spunea vrute şi nevrute, cu noimă şi fără noimă, sărea fără nici o legătură de la un subiect la altul... Dar mai ales mi se umflase capul de atîta lumină. Soarele dispăruse în spatele munţilor, umbra însă nu venise ; erau nişte munţi cărora le lipsea pînă şi umbra : stînci golaşe, alb-roşietice, fără pic de vegetaţie, nici măcar mărăcini nu creşteau în piatra arsă, vorace, nesăţioasă de soare. Pereţii se ridicau vertical, drumul, îngust cît pentru o teleguţă, şerpuia tot timpul pe buză de prăpastie, era un drum parcă săpat treptat-treptat şi puţin cîte puţin, cu tîrnăcopul, generaţii de-a rîndul, spre un Dumnezeu ce nu putea fi decît Soarele. Maşina dansa pe grohotişul cărăruii, proiectate de roţi, pietrele loveau tot timpul podeaua, poc-poc, poc-poc, colţurile lor ascuţite puteau sparge în orice clipă un cauciuc, altele se rostogoleau de sus, cînd în urma maşinii, cînd prin faţă, ca şi cum ar fi fost puse în mişcare de zgomotul ei. În loc să se concentreze asupra condusului, Egina pilota cu gesturi reflexe şi nu vedea decît cuvintele pe care avea să mi le spună, într-o logoree fără sfîrşit. La un moment dat ne-am oprit şi Egina a coborît din maşină. Picioarele îmi erau amorţite. Din pricina căldurii, simţeam cum îmi fierbe măduva în oase, aveam în ele anticiparea unui pericol ; o veche, o foarte veche anticipare. Şi deodată am înţeles de ce Egina oprise acolo : drumul, pe întreaga sa lăţime, era aşternut cu cărbuni incandescenţi, a căror ardere o însufleţea, cine altcineva dacă nu soarele atoatestăpînitor. Egina şi-a scos din mers un pantof, apoi celălalt... Am procedat la fel... Dar jăraticul răcorea, nu frigea. La capătul acestui covor de foc ne aşteptau doi măgăruşi. Ne-am urcat pe spinările lor şi am pornit în continuarea drumului, care, de aici încolo, se transforma într-o potecuţă spînzurată pe obrazul stîncii. Dedesubt se deschidea un hău la al cărui sfîrşit n-ar fi ajuns întreg nici măcar un singur oscior ; pe coasta zimţuită a munte-

lui aşchiile ar fi sărit ca de sub barda unui topor. Soarele tot în spatele muntelui se afla. Sau poate nu-l vedeam din pricina văpăii lui orbitoare, căci stînca reflecta o lumină ce mă plesnea peste ochi aşa cum te plesneşte sclipirea zăpezii în mijlocul unei poiene. Ţineam privirea drept în ceafa asinului, şi astfel o feream şi de abisul ce se deschidea de sub noi. Drumul era tot mai abrupt, mă şi miram cum de se pot căţăra măgăruşii, de unde atîta putere în picioarele lor subţirele, doar caprele ar fi putut să urce acolo. Şi, de după o cotitură, am văzut că poteca se înfundă în peretele stîncii. În scurt timp am ajuns într-un degajament micuţ. Dar din care se deschidea o gaură neagră, ca intrarea pe brînci într-o grotă. Abia coborînd, am remarcat că eram aşteptaţi de o făptură micuţă, o bătrînică puţină la trup, ce s-a ridicat cu sprinteneală de jos, într-o cămeşoaie albă, ca şi piatra pe care stătuse. Faţa îi era ca o prună uscată, dar avea distincţie şi păstra încă urmele unei frumuseţi trecute. Mi-a întins mîna să i-o sărut, anume aşa mi-a întins-o, şi am auzit-o pronunţînd „Adrian" şi spunînd ceva pe greceşte. După care s-a întors şi, aplecîndu-se, a pătruns în gaură. Am urmat-o. Ca să intru imediat într-un fel de peşteră-tunel, biserică şi în acelaşi timp cameră de locuit. Lumina ce venea de la candele şi sfeşnicele pline cu lumînări asta mi-a relevat. În partea opusă se găsea mobila : un pat înalt de fier, un pat elegant de pe vremuri, „belle époque", cu ornamente de alamă, o masă ovală, ca de sufragerie, fotolii din piele, canapea, scaune tapisate... ai fi zis un colţ dintr-o hală cu vechituri. Printr-un gest, bătrîna ne-a invitat să luăm loc pe fotolii şi s-a aşezat în faţa noastră pe pat. A fost momentul cînd am observat ivindu-se de sub poalele cămeşoaiei două copite de capră şi gîndul m-a dus imediat la acel bocănit straniu produs de paşii ei. Eram ca într-o vizită, doar că nimeni nu scotea nici o vorbă, nici musafirii, nici gazda, şi ea în loc să-şi plimbe privirile de la unul la celălalt, o ţinea în pămînt. Tăcerea se prelungea, liniştea devenea tot mai intensă. Una cîte una, lumînările au început să se stingă, făcînd să se audă agonia ultime-

lor pîlpîieli. Undeva deasupra s-a rostogolit o piatră. Un murmur confuz a venit dinspre partea iconostasului, dar imediat a pierit. Din cînd în cînd pereţii transmiteau tot felul de sunete enigmatice. O candelă a sfîrîit lung în dreptul unei icoane. S-a auzit un fîlfîit de aripi. Să fi fost liliac ? Un scîrţîit ca de uşă şi imediat a răzbit o lumină, ai fi zis venită de afară. Intrase cineva ? Lumina a persistat şi un bocănit mărunt şi ferit m-a dus la gîndul unui cor care începuse să se adune în preajma altarului. Un alt scîrţîit, după care lumina a dispărut. Şi din nou o linişte totală în jur. O şopîrlă s-a oprit pe cuvertura patului, nu departe de locul unde se afla bătrîna, a înălţat capul pentru o clipă şi a dispărut în cealaltă. A scîrţîit o altă uşă, de data aceasta în spatele meu, şi o altă lumină, şi mai intensă, a răzbit de afară. Pentru scurt timp. Însă odată cu ea, aerul s-a umplut de foşnete surde, de şoapte tainice, de vaiete parcă înăbuşite şi mi-am simţit umerii ca apăsaţi de o povară. Ca şi cînd ar fi vrut să-mi distragă atenţia, bătrîna s-a foit neliniştită, dar ţinînd capul tot în pămînt, şi îndată răsuflarea ei a devenit horcăitoare, întretăiată. Răsuflarea asta era însă parcă a mea, şi am avut senzaţia că cineva mă strînge de gît. Am vrut să ridic mîna într-un gest de apărare şi am constatat că ea nu mă ascultă. Un lung fior de teamă mi-a trecut prin şira spinării, o sudoare rece mi-a spuzit fruntea. Era teroarea din neputinţa mişcării. Un bîzîit de ţînţar mi-a trecut pe lîngă ureche. Timpul gonea surd. Sau încremenise într-o nemişcare totală. Apoi, o moleşeală caldă şi învăluitoare a pus stăpînire pe mine de parcă aş fi început să-mi pierd cunoştinţa. Am încercat un efort disperat de a-mi păstra luciditatea şi am deslușit înaintînd spre mine un scorpion uriaş, de mărimea unei oi aproape, venit parcă din preistorie, o dihanie monstruoasă, apocaliptică. Am încercat să mă mişc. N-am reuşit. Bătrîna nu se mai afla pe pat, dispăruse. Mai mult, patul începuse să se retragă, de parcă l-ar fi tras cineva ca scorpionul să se mişte în voie. Era foarte aproape. Sprijinindu-se în coada-i enormă, solzită cu platoşe de culoarea nisipului, s-a ridicat şi m-a înhăţat de o mînă.

22

M-a trezit o durere ascuţită în degete, am încercat să mă apăr şi am dat peste botul lui Max. Am vrut să spun „Ce faci, dementule ? !“, dar în aceeaşi clipă mi-am dat seama că mă aflu într-un pat, culcat în cămaşă şi blugi. În cea următoare foxterierul a scos un „ham“ plin de bucurie.

Pe lîngă stor se strecura o lumină ; am sărit din pat şi am ridicat jaluzelele. Nu mi-a plăcut ce-am văzut : clădirile de peste drum nu puteau fi decît ale Iraklionului. Îmi simţeam capul greu, gîndeam ca prin ceaţă... Am încercat să-mi limpezesc mintea. Mi s-a părut un efort prea greu. Aveam un creier ca făcut din deşeuri. Gîndirea nu mergea în profunzime, plutea la suprafaţă. Reflecţiile erau ca nişte umbre ce veneau din stradă, să se plimbe pe albul peretelui. O senzaţie de eşec şi tristeţe încerca să mă domine.

Era o poveste urîtă, cu consecinţe probabil şi mai urîte... Şi mi-am zis că trebuie să fac tot posibilul şi să ies cu faţa curată din ea. Mintea îmi era însă tot atît de inteligentă ca şi geamul prin care priveam. Ceasul arăta opt şi un sfert. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost telefonul. Am ridicat receptorul şi i-am cerut centralistei să-mi facă legătura cu recepţia. A răspuns o voce feminină. Am întrebat-o dacă vorbeşte franţuzeşte, a zis că da şi am rugat-o să-mi spună la ce cameră locuieşte domnişoara Egina Solomos, „Solomos ?“ am auzit repetînd numele, în timp ce căuta în registru. „N-avem o asemenea pasageră“, a sunat răspunsul ei.

— Fiţi amabilă, ce hotel este ăsta ?

— Cum, ce hotel ? s-a mirat. Hotel Minotaurus. Cum, dumneavoastră nu ştiţi la ce hotel locuiţi ?

— Domnişoară, căutaţi, vă rog, şi la litera E.

N-am terminat bine de vorbit şi am dus mîna la buzunarul din spate. Paşaportul se afla la locul lui, iar geanta de voiaj am văzut-o pe un scaun.

— Domnule, dar...

— Domnişoară, vă rog să-mi faceţi această mare favoare... Registrul se află în faţa dumneavoastră !...

— Da, sigur, nu-mi este greu, dar... Şi am auzit în receptor zgomotul produs de mişcarea filelor. Nu, nici la litera E.

— Mulţumesc. Şi mai am o rugăminte : uitaţi-vă, fiţi amabilă, şi la litera H. Numele este Hornea. Hor-nea, l-am silabisit. Hornea Adrian.

— Da, a zis la scurt timp, avem un asemenea pasager. La camera 306. Mai doriţi ceva ?

— Aş dori să-mi spuneţi şi cînd a sosit.

A urmat un moment de tăcere, i s-a părut probabil curioasă întrebarea mea. Cu toate că nu credeam că ştia de la ce cameră vorbesc.

— Vă pot da o asemenea informaţie. Ieri a sosit.

— N-aţi fost cumva de serviciu ?

— Nu, e scrisul colegei mele de după-amiază.

Înainte de orice, trebuia să fac un duş, să las apa rece să-mi biciuiască trupul ca să pot reflecta apoi în linişte şi pace. Intrînd la baie, am aruncat o privire în oglindă şi am văzut că am un lanţ de aur la gît. Era lanţul Eginei. Cu zale duble, ca lucrate de mînă, după modelul vechilor lanţuri. I-l admirasem şi ea mă întrebase de ce nu-mi cumpăr un lanţ, e modern la bărbaţi. „Nu dau eu pe aşa ceva banii...“, spusesem. Îl purtase pînă în ziua în care dormisem în satul de munte, dimineaţa îşi pusese şiragul acela splendid de mărgele, în vreo opt rînduri şi lung pînă aproape de talie, şi n-o mai văzusem cu lanţul de aur. Dar de ce se afla la gîtul meu ? De ce mi-l pusese la gît ? Pentru că numai ea o făcuse !...

Sub apa rece a duşului mi-am zis că trebuie să acţionez şi nu să stau să pritocesc lucrurile. Asta puteam să fac şi mai tîrziu... Prima grijă era să ajung cît mai repede la motel sau mai bine zis la maşină. Dacă poliţia grecească păzise şi maşina cum mă păzise pe mine... Nu mi-am mai terminat gîndul ; poliţia grecească era interesată de ceea ce se petrece în jurul Lamborghinei Espada şi nu cu Adrian Hornea !

Am ridicat receptorul şi i-am spus centralistei că vreau să plec cu primul avion la Atena, mă interesează să ştiu ora decolării şi dacă sînt bilete. Tînăra de la recepţie mi-a

comunicat că am o cursă la nouă și jumătate, și alta la unsprezece ; o să se intereseze de locuri, există o agenție chiar în hotel, o să-mi rețină unul, să-i spun pe ce nume. N-aveam ce face și i l-am spus.

— Cum ?... Dumneavoastră ați întrebat de dumneavoastră ?... Dacă locuiți la noi ?! Și cînd ați sosit ?... N-ați știut...

— Domnișoară, am întrerupt-o, nimeni nu-i perfect... Și pe lume se întîmplă tot felul de chestii... Bine, vă mulțumesc, domnișoară, am încheiat, știind că nu pot să-i dau nici o explicație. De explicații aveam nevoie mai întîi eu. Și încă urgentă !

N-am așteptat să-mi răspundă prin telefon, m-am prezentat la recepție. Era o fată dulcică, i-am spus că eu sînt Adrian Hornea și ea mi-a comunicat că mai sînt locuri pentru cursa de nouă și jumătate, tocmai voia să mă sune. Dacă mă grăbesc, pot ajunge la timp.

— Asta și fac, domnișoară : mă grăbesc. Vă rog să-mi faceți nota și să-mi spuneți de unde pot să iau biletul.

— Vizavi, a zis și a arătat printr-o mișcare a capului înspre partea opusă a holului.

Am trecut întîi pe la portar și i-am cerut să cheme un taxi. Ceea ce omul s-a și grăbit să facă. Am cumpărat biletul și, uitîndu-mă la ceas, mi-am zis că într-o jumătate de oră să tot ajungi la aeroport. Eram la Iraklion, nu la Paris.

De un singur lucru uitasem să mă interesez : dacă au voie sau nu cățeii în avion. Răspunsul era mai curînd nu, pentru că de cîte ori călătorisem cu avionul nu văzusem pe nimeni ducînd un cîine în lesă. Prea tîrziu să mai pot întreprinde ceva — și ce-aș fi putut întreprinde ? — întrebarea-mi venise pe buze în timp ce-l pofteam pe *monsieur* Max în taxi. I-am pus-o șoferului, cu vorbe englezești și prin semne. A dat din mînă, a zis *yes*, și s-a grăbit cu întrebările lui. Grecul care nu-i curios nu-i grec get-beget.

— Nu vorbesc engleza.

— Da' germana ? nu s-a lăsat.

— Germana, da. Nu știți, cățeii au voie în avion ?

— De ce să nu aibă voie ?! Da' din ce țară sînteți ?

— Din România.

— Aaa, din România !... şi a făcut un semn din mînă, adică, ştie el, cunoaşte el... Cît costă benzina în România ?

Şi nu m-a slăbit cu întrebările. Voiam să mă gîndesc la ale mele, şi aveam destule, nu mă puteam plînge, dar el mă pisa ba despre una, ba despre alta.

La biroul de informaţii mi s-a spus că un cîine poate fi transportat cu avionul doar într-o cuşcă prevăzută cu aerisire. O pusesem de mămăligă, căci asta însemna să pierd o zi întreagă la Iraklion, să iau feribotul şi să ajung abia a doua zi dimineaţa la Atena. Şi am sesizat privirea ceva mai insistentă a unui hamal. Ca să aranjezi o asemenea treabă, nu trebuie să vorbeşti vreo limbă străină, semnele sînt suficiente.

Avionul făcea două ore pînă la Atena, odată instalat într-un fotoliu, primul lucru pe care l-am făcut a fost să cer o cafea. Şi am încercat să iau lucrurile sistematic. Nu mi-a reuşit. Eram prea dominat de împrejurările terifiante ale călătoriei în munţi, pentru a mă întoarce şi a porni de la acea hotărîre—„capriciu" a Eginei de-a pleca, de-a pleca imediat cu vaporul la Iraklion. Şi deodată am revăzut scena cu Max, cînd ea, printr-un strigăt straniu, monosilabic „Hot" sau „Hat" îl trimisese la pămînt. Cum se tîrîse cu spatele, ca din faţa unui mare şi iminent pericol, cum se strecurase în maşină ca o javră deprinsă cu lovituri de picioare în spate, cum tremurase acolo, făcut covrig.

Dar şi fără această scenă era clar pentru mine că mă aflasem neîndoielnic sub o influenţă nefastă, Egina începuse să-mi subordoneze voinţa încă de la coborîrea de pe vapor, în timpul vizitării Cnossos-ului mă năucise cu turuiala ei şi, treptat-treptat, îmi diminuase spiritul critic. Căldura contribuise probabil şi ea, moleşindu-mă. Sau căldura aceea fusese mai degrabă o stare interioară ? La Cnossos simţisem la un moment dat că pur şi simplu îmi fierbea măduva în oase. Senzaţie produsă, desigur, de lupta ce se dădea în mine, căci începusem să realizez pierderea treptată de voinţă... Nu, de la început spiritul critic existase, gîndeam astfel, dar reacţionam, mă comportam în neconcordanţă şi contrar acestui spirit. Împotriva propriei mele voinţe. Cînd văzusem pe ce drum îngust o apucase, intuind neobişnuitul situaţiei, încerca-

sem cu efort de-a ieşi din raza influenţei Eginei, dar efortul meu n-a făcut altceva, probabil, decît să potenţeze această influenţă...

Dar dacă fusesem drogat ? m-am întrebat deodată. Înainte de vizitarea Cnossos-ului îmi dăduse să beau din termosul ei... Cînd pusese Coca-Cola în el ? La motel nu-l văzusem la ea. Drograt sau nu, era neîndoios că fusesem programat, manipulat... M-adusese probabil noaptea la hotel, îi spusese recepţionerului că nu mă simt bine sau ceva în genul ăsta, mă urcase în cameră şi nu-şi mai pierduse vremea cu mine. Sau drogat fusesem mai apoi ?...

Lanţul de la gît dădea totul peste cap.

Şi mi-a venit din nou în minte cum mă antrenase în joc, cum îmi subordonase voinţa... Acele modificări de percepere a corpului, acea teroare născută din neputinţa mişcării, cum vroiam să vorbesc, dar buzele nu se mişcau, cuvintele rămîneau nerostite... Copitele de capră îmi erau tot timpul sub ochi. Şi apoi, acel scorpion monstruos, acea dihanie antediluviană...

23

De la Aeroportul liniilor interne pînă la motel n-aveam de făcut mai mult de un kilometru, şi am pornit-o pe jos. Spre bucuria lui Max. Nu eram sigur că realizase cum de ajunsese atît de repede de pe insula Creta la Atena ; i-am spus, nu atît ca să ştie, cît să-i scot ochii.

Glumeam, dar în faţa ochilor aveam tot timpul un dreptunghi alb pe locul unde ar fi trebuit să fie maşina. N-a fost aşa, mi-a venit inima la loc. Apoi am văzut pietricica sub roată şi, deschizînd portiera, am găsit şi celălalt semn aşa cum îl lăsasem. Îmi era foame, voiam să plec imediat la Pireu. Am coborît geamurile ca să aerisesc

habitaclul, l-am poftit pe Max în maşină şi m-am dus la recepţie.

De serviciu era doamna care ne dăduse camerele la sosire, a luat cheia din panou de cum m-a văzut. I-am spus că îi mulţumesc, n-o să urc, şi am întrebat-o dacă domnişoara Egina Solomos s-a întors la motel.

— Nu, domnule, dar a trimis un domn... A venit un domn cu un bileţel de la ea ca să achite nota şi să ia din cameră ce mai avea acolo...

— Cînd asta ?

— Cu vreo două ore în urmă. Ştiţi dumneavoastră altceva ? s-a îngrijorat deodată şi a adăugat ca pentru a se justifica : Am bileţelul !... A venit cu un Mercedes. L-a oprit în faţa intrării... Mi-a spus Ianis — s-a referit la băiatul care ajuta la bagaje — că avea număr turcesc. În cameră nu se aflau decît nişte lucruşoare... Îl trimisesem sus pe Ianis cu el...

— Un brunet cu o mustăcioară subţire ?

— Da-da, s-a grăbit să confirme.

— À la Clark Gable ?

— Exact !... a zîmbit ca şi cînd şi-ar fi adus aminte de celebrul actor.

Soarele nu era mai puţin năucitor decît ieri, aerul se reverbera, dar peisajul era tonic, dinspre mare venea o undă răcoritoare, şi odată aşezat la volanul Espadei, am prins parcă putere. Dar imaginile zilei de ieri — unele persistente, altele fugoase — mi-au revenit mereu în priviri. Mereu mă vedeam călare pe măgăruş, agăţat pe creştele acelor munţi virginali, în urechi îmi răsuna cînd tăcerea plină de zgomote enigmatice, cînd un murmur tainic de voci, cînd bocănitul ferit de copite... monstruosul scorpion... Spaima aceea născută de neputinţa mişcării era încă prezentă în oase, senzaţia de primejdie nu dispăruse, şi gîndurile fugeau mereu la Egina, mi se părea tot timpul că-i zăresc Citroënul în circulaţia de maşini. În zadar îmi spuneam tot felul de vorbe, nu mă puteam desprinde de imaginea ei.

Secretara mi-a adus la cunoştinţă că şeful reprezentanţei este plecat şi că, din cîte ştie ea, n-o să se mai întoarcă la birou.

— Şi nu v-a lăsat nici o vorbă pentru mine ? Am de ridicat nişte piese de Lamborghini ce trebuia să sosească din Italia.

— Să-l sun pe domnul... şi a pronunţat un nume grecesc. El se ocupă de Vamă. Numai să fie aici... a zis şi s-a uitat la ceas în timp ce forma un număr de telefon.

Funcţionarul era în birou şi în scurt timp a apărut pe uşă. Vorbea şi el italiana, mi-a zis că a ridicat totul de la Vamă, m-a luat cu el să facem formele şi să-mi dea piesele în primire. Formele erau gata, doar să le semnez. Le-am semnat, am primit cîte două copii din fiecare act şi funcţionarul mi-a spus că am de plătit drept comision 560 de drahme.

— Îmi daţi mie banii, şi-o să-i depun eu la casierie, ca să nu vă mai deranjaţi...

Mă aşteptasem la o sumă mult mai mare — peste 1 000 de drahme. I-am dat banii, treaba lui ce face cu ei. Cu toate că mi s-a părut un om corect şi cred că era în prag de pensionare. Am coborît împreună la magazie şi, intrînd acolo, mi-a adus la cunoştinţă cu o voce uşor solemnă :

— Domnule, am avut cinstea să primesc de la domnul Lemanides misiunea de-a vă înmîna din partea domniei sale o mică atenţie. Ca semn de stimă şi gratitudine că v-aţi adresat firmei noastre. Este cutia aceasta — mi-a arătat-o. E ceva specific grecesc. Vă mulţumesc !

— Eu vă mulţumesc !

— Şi aici aveţi piesele... Cauciucurile.

Un băiat a adus repede un transportor electric, a încărcat anvelopele şi cele două cutii de carton, mi le-a dus la maşină şi le-a aşezat cum i-am cerut — cele două cutii în portbagaj, iar anvelopele, două cîte două, pe canapeaua din spate.

În timpul acesta am răsucit în minte treaba cu Sabbatini şi am început să cred foarte serios că lucrurile fuseseră puse la cale cu mult mai multă dibăcie decît îmi imaginasem eu. Şi aici, meritul era în întregime al lui Georgio. Mafiot şcolit, aşa cum îmi dădusem seama de la început, îmi dezvăluise că Espada lui are un compartiment secret... N-avea cu siguranţă nici unul. Îmi dăduse cinci oraşe cu etape obligatorii ale călătoriei... Probabil alt truc. Oficiul de turism din Salonic, parola „Am sosit cu Lam-

borghini Espada", hotelul „Mediterranean Palace" — fără îndoială alte minciuni. Totul pentru a mă induce în eroare, pentru a mă pune pe o falsă orbită. Şi în caz de ceva — şi pe poliţiştii greci. Or, din cîte îmi dădusem seama, treaba era mult mai simplă şi astfel cît se poate de ingenioasă — marfa se va afla neîndoios în coletul cu piese. De asta „întîrziase". Introdusă acolo în complicitate cu un vameş grec. Se petrec atîtea pe lume că nu te mai miră nimic. În Canada parcă, şeful principalei bande de traficanţi de narcotice era chiar şeful brigăzii anti-drog, socotit ca unul din cei mai mari specialişti în prinderea bandelor de traficanţi. Ce să te mai miri atunci că un biet lefegiu grec s-a lăsat cumpărat de un tip uns cu toate unsorile, ca Lemanidos ?!

Şi am hotărît că nu mai avea nici un sens să continui călătoria în Grecia, aşa că am înfipt piciorul în accelerator şi am pornit pe drumul spre casă. Iar dacă eşti pe-o autostradă şi ai o maşină ca Lamborghini Espada, cînd zici „drumul spre casă" este ca şi cum ai zice că vrei să treci strada.

Odată însă ieşit din Atena, curiozitatea a învins, şi am oprit să văd ce conţine cutia de carton, mare cît cea cu piesele pentru maşină, cadoul domnului Lemanidos. Natura ambalajului nu mă duseše la gîndul că s-ar putea afla fructe în ea, dar desfăcînd-o, am constatat că era etajată cu rînduri de smochine plesnind de vitalitate, de-ai fi zis că zeama este gata să explodeze prin pori. Catifelat-maronii, emanînd parcă sunete, parcă chicotind ruşinat între ele... Am vrut să iau una, dar ceva ca o presimţire, ca presimţirea unui pericol m-a făcut să renunţ.

Găsindu-mă la portbagaj, revăzusem şi sigiliul — o bandă metalică în cruce — aplicat de Vama grecească cutiei cu piesele maşinii, şi am pus ac compas gîndurilor spre ipoteza care mi se părea acum şi probabilă: un asemenea sigiliu constituie un act de autoritate. Şi încă vamală ! Anvelopele erau banderolate din fabrică, pe întreaga lor circumferinţă, cu o hîrtie specială, adezivă — pentru o mai bună conservare sau pentru a nu te murdări pe mîini, cine mai putea şti. Vama le aplicase şi lor un sigiliu ca o cătuşă.

Intrînd în punctul de frontieră grecesc, am avut senzația că mașina va fi verificată centimetru cu centimetru pătrat. Întîmplare sau nu, cînd mi-a venit rîndul, m-a luat în primire chiar vameșul care îmi dăduse ca pasageră pe indolenta aceea de englezoaică. M-a întrebat dacă m-am simțit bine în Grecia și a trecut la controlul actelor și al mașinii, al bagajelor, pronunțînd doar cuvintele necesare, vă rog aia, vă rog ailaltă.

Ca și la ducere, îl culcasem pe foxterier în spate, pe podea ; l-am chemat lîngă mine de îndată ce-am demarat.

— Ei, băiețel, te-ai prins sau nu care-i șmecheria lui Sabbatini ? Și-n ce constă ea ?

A făcut „ham".

— „Ham" ce ? „Da" sau „nu" ? Mai bine ai recunoaște că nu. Ei bine, toată șmecheria e lădița cu smochine. Delicata și nevinovata atenție a preașiretului Lemanidos ! Transmisă prin atît de inocentul bătrînel în prag de pensionare !... Trucul nu e nou, băiețel, am văzut un film în care s-au tras cam tot atîtea împușcături cîte în primul război mondial, și nici morți n-au fost mai puțini. „Contrabandiștii din Hong-Kong" sau cam așa ceva. Eroul principal, un detectiv american, a demolat în vreun sfert de oră, urcat pe un buldozer, cîteva hectare cu sere din cele mai moderne, în care contrabandiștii trăgeau cu arme automate, căci serele ascundeau tot secretul: pe întreaga lor suprafață erau cultivate flori destinate exportului, printre ele o specie cu o cupă mare, cărnoasă, în care erau introduse cîteva grame de heroină pură, ca apoi superbele flori să fie expediate cu avionul la Amsterdam, parcă. Dar, băiețel, cum orice naș își are nașul...

Am condus toată noaptea, la prînz intram în punctul românesc de frontieră de la Vama veche. Nu mă îndoiam, odată cu ștampilarea pașaportului va pleca și vestea că sosisem în țară. Era tot ce doream. Cînd vii din străinătate, toți așteaptă să le aduci cîte ceva, așa că am scos din portbagaj o sticlă cu vin să i-o dau gazdei. Era la bucătărie, s-a bucurat, mi-a mulțumit pentru sticlă și m-a întrebat

dacă nu mi-a trecut prin cap să aduc din Bulgaria cîteva cutii de chibrituri.

— Chibrituri ? m-am mirat.

— Păi, n-ați știut că nu se găsesc ? Și chiar cînd aduc, nu se-aprind, trebuie să țin aprins un ochi de aragaz... Și butelie de unde ? Mi-a zis apoi că în urmă cu o oră m-a căutat o duduie. Nu bruneta... s-a referit ea la Ortansa. Șatena. Care era tot cu prietenii ăia ai dumneavoastră. Frumușică și cu ochi albaștri... A venit c-un străin. Vorbea franțuzește da' el era italian.

— Altcineva n-a întrebat ? Nu m-a căutat ?

— Nu, altcineva nu.

Am dus bagajele în cameră, apoi, ca toate cele să se petreacă la Sabbatini, m-am urcat la volan și m-am îndreptat spre casa în care locuia.

În timpul drumului de noapte, întorcînd lucrurile pe toate fețele, începusem să mă îndoiesc că smochinele ar putea fi depozitarele heroinei, deoarece exista riscul ca eu, tentat de aspectul lor atît de apetisant, să fi mîncat cîteva, dacă nu chiar pe toate. Și atunci ce s-ar fi întîmplat ?... Așadar, majoritatea supozițiilor duceau tot spre cutia cu piese și eram sigur că primul lucru pe care îl va face Sabbatini va fi să mă întrebe de ea.

Espada mea se afla în curte. Iar după praful care se așezase pe mașină se vedea bine că nu fusese mișcată de multă vreme din loc. Or, asta demonstra că Georgio se temuse să circule cu o mașină măsluită și preferase să stea locului, ca un pește care se dă la fund. Se dăduse la fund așteptînd să-i aduc „marfa".

Ușa camerei era încuiată. Înainte de a lua drumul restaurantului, am strigat gazda cu gîndul de-a afla cîte ceva de la ea. A răspuns din grădina din spatele curții. M-am dus acolo și am întrebat-o de italian.

— Păi ce știu eu pe unde-o fi ?... Azi s-a-ntors. Nici două ore nu sînt.

— Cum s-a-ntors ? De unde s-a-ntors ? Ce, a fost plecat ?

— Da, cică a fost la mînăstirile din Nordul Moldovei. A-ntrebat de dumneavoastră...

— Dar văd că mașina aicea a stat...

— Păi n-a fost cu ea. A fost cu prietenii ăia ai dumneavoastră, de stăteau cu toţii la Pricea. S-a-ntors cu duduia aia care-i arhitectă sau... pictoriţă...

— Eva...

— Cu ea.

Un singur lucru nu înţelegeam : chiar dacă întreaga atenţie era concentrată asupra lui Sabbatini, de ce oare nu se lua legătura cu mine ? Sigur, primiseră comunicări... Dar ştiam şi eu cîte ceva !... Le puteam oferi supoziţiile mele !...

Nu l-am găsit nici la „Doina" şi am hotărît să-l sun pe colonelul Savu de la Biroul românesc al Interpolului. Oamenii lui trebuiau să fie cu ochii pe Sabbatini — nu mă îndoiam că erau — dar trebuiau să fie şi cu ochii pe mine ! Mai bine zis pe maşină ! Or, eu, oprind la gazda mafiotului, apoi la restaurant, nu sesizasem nici o mişcare în spatele meu...

Presupunînd că o asemenea convorbire avea să dureze, i-am cerut telefonistei de serviciu să-mi facă o comandă cu Bucureştiul.

— Aveţi automate !... a zis, arătînd cu mîna spre cabine.

— Am de vorbit ceva mai mult...

— Şi ce dacă ? !

I-am pus pe ghişeu o bancnotă de 50 de lei.

— Schimbaţi-o, vă rog, pe toată în fise.

— Îmi pare rău, le-am terminat. Dacă veneaţi mai devreme...

— Şi-atunci eu ce fac ? Comanda nu vreţi să mi-o luaţi, pentru că sînt automate... dar fise pentru automate n-aveţi !...

— Încercaţi, poate vă schimbă la debit. Sau la braserie.

— Cine credeţi c-o să-mi dea mie atîtea monezi de trei sau un leu ? ! Iar eu, v-am spus, am de vorbit o mulţime. V-aş ruga frumos, luaţi-mi comanda...

— Nu insistaţi, n-avem voie să luăm comenzi pentru localităţile cu automat. Iar cu Bucureştiul aveţi fir direct, fără prefix.

Debitul se închisese, la braserie aduseseră bere, chelnerii erau asaltaţi, nu de mine le-a fost... Mi-a surîs norocul în minuscula piaţă : o ţigăncuşă care vindea pietre

„*ponce*“ mi-a schimbat hîrtia şi mi-a dat 10 lei în monede, iar un vînzător de mărgele — alţi 16 lei.

Nu-mi dăduse prin cap să ocup rînd la plecare, a trebuit să aştept vreo 20 de minute, căci multe automate, mai bine de jumătate erau blocate cu fise. În timp ce telefonista ducea lipsă de ele...

La al doilea apel a răspuns un bărbat. I-am spus cine sînt şi cu cine vreau să vorbesc.

— Nu este la birou şi nici n-o să-l găsiţi astăzi.

— Am sosit de cîteva minute din Grecia... Vorbesc din Costineşti. Aţi auzit cumva de numele meu ?

— Sigur, sînteţi scriitor.

— Altceva n-aţi auzit ? Vreau să spun în legătură cu această călătorie în Grecia ?

— Nu, nu ştiu nimic.

Cînd am ajuns acasă, Sabbatini şi Eva mă aşteptau în curte. Lăsînd la o parte politeţea, mafiotul a ieşit primul în stradă, însă Max i s-a strecurat printre picioare şi s-a aşezat lîngă mine de parcă mi-ar fi zis : „În doi o să-i facem faţă mai bine !...“

— Oooo ! Amicoooo ! a exclamat bucurîndu-se. M-a îmbrăţişat, după care a început să înconjoare Espada, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu i-am adus-o zgîriată. Mi s-a părut caraghioasă grija asta a lui pentru vopseaua maşinii, cînd el ar fi trebuit... Altele ar fi trebuit să fie grijile lui !

— Ai schimbat uleiul la Salonic ? m-a întrebat, de parcă şi-ar fi adus deodată aminte.

— L-am schimbat. Asta-i tot ce te interesează să ştii ? am spus fără să vreau. Şi mi-am dat seama că întrebarea lui era într-un fel o indiscreţie făcută în faţa Evei, care între timp venise şi ea la maşină.

— Dacă ai sosit înseamnă că totul este în regulă !...

— Tocmai de aia !...

— Eva, i s-a adresat Sabbatini, ce vrea omul ăsta de la mine ?

Încercam să-i descifrez jocul şi el a continuat :

— Adică ce vrei ? Vrei banii ? Banii pentru drumul făcut ? a dat totul pe faţă. Asta vrei, nu ? Scrie cartea şi-ai să iei banii !...

— Ce carte ? Care carte ?

— Cred că ţi-ai făcut destule probleme pe drum !... Eşti scriitor — scrie ! Şi, dacă-i bună, o să-ţi editez cartea la mine... Eu nu trebuie să-mi scot banii pe care ţi i-am dat ? !... Mă fleţule !... Măi găgăuţă, eu sînt Georgio Sabbatini !... s-a împuns el cu degetul în piept. Iar cînd zici Sabbatini în Europa, zici roman poliţist! Cu treizeci şi ceva de romane !... Traduse în unsprezece limbi !...

Eva rîdea pe înfundate. Mi-am prins capul în mîini, încercînd să realizez mai bine sensul celor spuse de el şi l-am auzit izbucnind în rîs.

— Bineînţeles că ţi-ai făcut o mic de gînduri !... Şi-ai fost cu ochii în patru !... Cînd am dansat cu Eva, am aflat că eşti scriitor... Iar după ce ai adus peştele şi ai plecat de pe plajă, am auzit că lucrezi la un roman poliţist. „Fir-ai să fii, scrii romane poliţiste şi n-ai auzit de Georgio Sabbatini !..." Şi ţi-am copt-o. Seara ţi-am copt-o. La restaurant. După un păhărel, mintea îţi merge, nu glumă !... Grecia nu mă mai interesa, o cunoscusem pe Eva... Recunoaşte, orbita pe care te-am plasat, povestea pe care ţi-am montat-o cu „marfa", cu buzunarul secret la maşină... Însă dimineaţa m-a bătut gîndul să dau înapoi : „Să nu-mi lovească, ăsta, Espada cumva..."

— „Ham-ham !" a făcut foxterierul.

I-am aruncat o privire ; în ochii lui Sabbatini sau ai Evei nu-mi venea să mă uit...

Ei bine, oameni buni, îşi rîdea în barbă, pezevenghiul !

25

La cîteva luni, două sau trei, după întoarcerea de la Costineşti primisem o vedere din Istanbul cu Moscheea Albastră, iar pe spaţiul destinat scrisului — un singur cuvînt : „Egina". Am rămas cît se poate de surprins. Întîi,

datorită faptului în sine. Apoi prin aceea că eu nu-i dădusem adresa. De unde o luase? Cum o aflase ? Eram intrigat. Dar sentimentul dominant era că Egina, iată, se gîndea la mine. Plecase cu acel turc care se ţinuse scai după ea, vederea era din Istanbul, se afla deci cu el, probabil la el, poate se şi căsătoriseră... Şi totuşi...

După alte cîteva luni, am primit o nouă carte poştală. De data aceasta din Noua Zeelandă, reprezentînd un bulevard din Auckland şi conţinînd acelaşi singur cuvînt : „Egina". Să se fi despărţit de turc ? Sau s-a dus cu el să-l prezinte tatălui, fraţilor ?... Oricum, continuam să fiu prezent în gîndurile ei.

A urmat o vedere din Bombay şi am presupus că se află în India în legătură cu fostul ei soţ. Apoi de la Montreal, de la Copenhaga, de la Londra, de la Zürich... Începusem să le aştept. În sfîrşit, cea de la Paris a avut şi un text : „Continui să umblu prin lume fără să ştiu încă cine sînt cu adevărat. Ceea ce ştiu — şi ai aflat-o şi tu — este că eşti tot timpul cu mine. Egina." Şi la scurt timp, tot de la Paris, o scrisoare.

Adrian,

Te vor fi mirat desigur cărţile mele poştale. Mi-ai zis că sînt o tipă bizară. Şi poate, într-o anumită măsură, într-o anumită privinţă şi sînt. Nu dintr-o asemenea pornire sau fantezie ţi le-am trimis, ci dintr-o nevoie acută, imperioasă de-a comunica cu tine. Da, de-a comunica. De-a comunica în continuare cu tine.

După ce-am plecat... Dar să mă explic mai întîi : m-ai atras de la bun început. Şi tot de la bun început mi-ai apărut drept un tip dubios, sosit în Grecia cu gînduri necurate. Fusesem la voi, ştiam că pînă şi oamenii cei mai de vază umblă în maşini tip „Renault 12", că nu puteţi deţine valută... Iar tu erai la volanul unei Lamborghini Espada, cu un fox sîrmos după tine, oprit la cel mai scump hotel din Salonic. Unde şi mîncai, de altfel. Ba îţi hrăneai şi cîinele tot de acolo !... Compuneai, cu alte cuvinte, imaginea unui om plin de bani. În ce scop ? m-am întrebat. Şi pe bună dreptate, nu ? Spionaj. Altceva ce putea fi ? ! Şi după ce ne-am despărţit în prima noastră seară, am

vrut să telefonez la poliţie pentru a atrage atenţia asupra ta. N-am făcut-o. Te suspectam şi totuşi nu puteam crede. Aparenţele îţi erau însă potrivnice. Întîmplarea — o întîmplare cu semnificaţii de destin — a vrut să ne reîntîlnim pe şoseaua aceea. Şi aici începe un al doilea capitol, cel al lui Haran, al lui Homi Haran şi-al comportării tale cu totul de neînţeles.

L-am cunoscut pe aeroportul din Istanbul datorită unui incident cu un poliţist abuziv şi brutal care a mers pînă acolo încît m-a acuzat că l-aş fi insultat, că l-aş fi jignit în exerciţiul funcţiunii. Veneam de la Bombay, ţi-am povestit, îl vizitasem pe fostul meu soţ, călătorisem cu Haran în acelaşi avion şi el mi-a luat apărarea. În cele din urmă, a sunat la Prefectura de poliţie unde are un cunoscut influent şi incidentul a fost lichidat. M-a condus apoi la garajul unde îmi lăsasem maşina cînd plecasem în India şi m-a invitat la masă. Îmi spusese că se ocupă cu importul de cherestea şi am fost surprinsă să descopăr că omul de afaceri este dublat de un intelectual autentic, cu studii făcute în Franţa şi, din cîte mi-am putut da seama, de un caracter de cea mai bună calitate. Însă ca bărbat nu-mi plăcea. Şi totuşi m-am culcat cu el. Fusesem în acel „ashram“ unde asistasem la scene erotice, eram după o lungă perioadă de abstinenţă... Nu-mi caut scuze, relatez. Şi mi-am dat seama că are o proteză oculară, un ochi de sticlă. Fixitatea lui m-a oripilat. A doua zi, fără să-i spun ceva, m-am urcat în maşină şi am plecat. Ştia, îi spusesem că am de gînd să merg în Grecia. Cînd am ieşit din bazilica Sf. Dumitru l-am găsit în parcare, stînd lîngă Mercedesul lui. M-a salutat şi atît. Iar din clipa aceea m-a urmărit ca o umbră. L-am agăţat pe tipul cu care m-ai văzut la „Mediterranean Palace“, în seara următoare am ieşit cu tine... N-a ajutat la nimic. Angajase la Salonic un detectiv particular... Nu ştiam. Plecînd la Atena, am luat-o spre autostradă, însă cînd să ies din oraş, cu gîndul de-a-l păcăli, m-am strecurat pe o străduţă şi am ajuns pe vechea şosea. Am făcut pana de cauciuc. Puţin mi-a păsat. Aveam o stare mizerabilă. I-am dat drumul Ryei să zboare, am încercat să cînt la chitară... Şi-am început să mă gîndesc la tine, să reconstitui seara, cum te-am sondat cu una, cu alta... Îmi veneau în minte replicile tale, ele nu-mi displă-

cuseră, dar tot gîndindu-mă la ce-ai putea fi, le pusesem pe seama abilității, a unei înzestrări anume, ca și a pregătirii de-a compune figura unui scriitor. Și am hotărît să scap de tine — am crezut că, din cine știe ce calcule, mă vrei paravan —, punîndu-te într-o situație fără ieșire. Îmi răsunau în urechi cuvintele tale la restaurantul primei seri. „Da, cred c-ar trebui să plecăm. Ar fi cel mai bun lucru". Și, deodată, tu pe șosea. Am zis că nu e posibil, că este o altă Espada... Dar nu. Să fie oare destinul ? m-am întrebat. Și a urmat ce-a urmat. Haran îmi pierduse urma. Tocmai de aceea n-am vrut să merg la Volos, ca să nu mă găsească, și te-am dus la Meteora ; din același motiv am refuzat să ne înapoiem prin Larissa și am luat-o prin Trikala-Kardisa. În cele din urmă detectivul lui a aflat că ne-am cazat la motelul „Xenia" din Glifada. Știai, îți dăduseși seama că el, că un bărbat mă urmărește tot timpul. Îl văzuseși probabil la Arcul lui Galerius și, desigur, cînd am ieșit de la Marea rotondă ; nu se poate să nu-ți fi amintit că a fost și la restaurantul „Mediterranean Palace"-ului, pentru că îi examinai pe furiș pe toți cei de la mese. Mai mult : l-ai așteptat să apară și la restaurantul în care ne aflam, mereu te uitai spre intrare. Te-am întrebat, ca să-ți dau prilejul să vorbești, dacă aștepți pe cineva. Ai negat. L-ai văzut, sînt sigură, în timp ce dansam la barul „Dionyssos" din Vouliagmeni. Te-am provocat din nou. Nici de astă dată n-ai vorbit. În fine, m-ai văzut discutînd cu el în băruleţul hotelului din Iraklion. M-am dus special la el ca tu, atunci cînd vei coborî, să mă vezi. Te-ai retras îndată ce-ai dat cu ochii de mine. Te-ai retras, prefăcîndu-te că nu m-ai văzut, ca să poți păstra aceeași tăcere. Eram o aventură de drum, te detașai tot timpul prin ironii, nu voiai să te implici nici măcar c-o simplă întrebare referitoare la mine. Și atunci am profitat de faptul că ai făcut insolație, doctorul îți administrase un somnifer, erai în afară de orice pericol, te-am dat naibii și am plecat. A fost o hotărîre de moment. Cu conștiința deodată evidentă că nu mă voi putea despărți de tine. Homi mă ceruse de soție, mă ceruse acolo, în băruleţul acela.

Am plecat cu el, dar mă gîndeam tot timpul la tine. Îmi serviseşi o poveste... Ne-am oprit să dormim la Salonic. Am profitat de ocazie şi m-am dus la Oficiul de turism pentru a verifica dacă într-adevăr faci călătoria în locul unui prieten din Italia care, aşa şi pe dincolo, şi-a fracturat clavicula. Şi am aflat că da, este aşa, este adevărat, ţi-au transformat în bani serviciile achitate de italian. Putea fi o punere în scenă, o acoperire în caz de ceva.

În dimineaţa în care ai fost cu Max pe plajă am căutat peste tot, nu numai în geamantan. În afară de minifon, n-am găsit nimic. Şi totuşi... L-am rugat pe Homi să oprim la Kavala, sub pretextul unui comision pe care îl am de făcut din partea unui prieten. Nu ştiu dacă m-a crezut, dar mie puţin îmi păsa. Lazaris nu-i un nume necunoscut în Grecia, şi-mi spusesem că nu-mi va fi greu să dau de el la Kavala, mai ales că tu îmi povestiseşi de taverna aceea a lumii artistice. De la patronul acelei taverne i-am luat urma. L-am găsit acasă, i-am spus că am rătăcit adresa ta şi el m-a trimis la Alexis. „Aaa, a zis bucuros, dumneavoastră sînteţi duduia aceea pe care a cunoscut-o la Salonic..." N-a fost nevoie să-l descos, mi-a povestit tot, inclusiv cum ţi-a cumpărat minifonul, plecînd de la cele spuse de Lazaris, era încîntat că a putut să-ţi facă un cadou necesar meseriei tale. Un om minunat, acest Alexis.

N-am rămas cu Haran ; n-am putut.

M-am stabilit la Paris, lucrez, sînt secretara unei case de modă. Scrie-mi ce faci, scrie-mi despre tine, scrie-mi dacă n-ai putea veni la Paris. Mi-e dor de tine...

Egina."

I-am răspuns, dar n-am primit nimic de la ea mai bine de o jumătate de an. Mi-a scris de la Napoli. Îmi spunea, în fraze scurte, aproape telegrafice, că fostul ei soţ a murit lăsîndu-i, spre surprinderea ei, întreaga avere, că este acum o femeie bogată, conduce casa de modă Battoli din Napoli, şi-a luat o vilă pe malul mării, munceşte de dimineaţa pînă seara, îmi scrie în fugă şi, în final, că mă aşteaptă să vin. Însă cuvîntul „dor" lipsea de data aceasta.

Ia să vedem... I-am scris la rîndu-mi şi, tot în final, m-am referit la contul de 100 de dolari pe care trebuie să-l ai în bancă pentru a întreprinde o asemenea călătorie. M-am trezit cu 1 000.

După obţinerea paşaportului i-am expediat o nouă scrisoare în care îi comunicam că aş putea pleca spre ea în două sau cel mult trei săptămîni. M-a sunat să mă roage să-i telefonez în preziua plecării, e posibil ca în acea perioadă să întreprindă un drum în Germania Federală, de acolo la Paris, unde va rămîne o săptămînă, poate ne întîlnim la Torino şi mergem împreună în R.F.G. (Îi scrisesem că vreau să ajung şi la Hamburg.) Bagajele erau gata încă de la prînz, doar să le încarc în maşină, aşa că spre seară am făcut o comandă cu Napoli.

N-a durat prea mult şi i-am auzit vocea pronunţînd un „Allo" agasat, iritat, ca şi cînd s-ar fi aşteptat s-o sune cineva care o sîcîia.

— Cine te bate, fetiţo, la cap, cine te pisează cu telefoane ? Alerg să te scap !

— Ooo, Adrian, chiar aveam de gînd să te sun, să te întreb ce se întîmplă că nu dai nici un semn.

— Uite, am dat, sînt gata de drum. Mai mergi în Germania Federală ?

— Nu, nu, s-a grăbit să nege, vino încoace ! Adrian, sînt într-o stare tîmpită, mă domină o neliniişte, o teamă ca de ceva iminent, presimt că sînt în pericol, a zis cu o voce care trăda suferinţă.

— Cum asta ? Ce-nseamnă că presimţi un pericol ? am întrebat, mirîndu-mă în sinea mea de ce auzisem — o ştiam un om echilibrat.

— Nu ştiu, n-am, ca să spun aşa, un motiv, însă eu presimt ca iminentă o întîmplare nefastă şi aş vrea să fii lîngă mine cît mai repede cu putinţă.

— Egina, bagajele sînt făcute, mă gîndeam să plec mîine dimineaţă, dar voi pleca chiar în seara aceasta, m-am grăbit s-o asigur, bucurîndu-mă că pot să fac ceva pentru ea.

— Ooo, Adrian, îţi mulţumesc foarte mult.

26

Eram la volan, cînd să cuplez maneta schimbătorului de viteze, văzîndu-l pe Max cît stă de ţanţoş — de, avea Certificat de transport internaţional, nici cu prăjina să nu-i mai ajungi la nas ! —, am făcut o asociaţie de idei cu plocatele de pe bancheta din spate, în sensul că noaptea o să-i fie bine pe ele şi mi-am adus aminte de hîrtia vamală. Te pomeneşti c-o uitasem pe masa de lucru, acolo unde o pusesem special la vedere, ca nu cumva să se întîmple s-o uit ? !

Am deschis repede paşaportul, zicînd că poate e înăuntru. Nu, nu era. Ei, cum să mă întorc eu din drum ? !... Aduce ghinion, ştie oricine. Dacă te duci, să zicem, la piaţă, hai, te mai întorci, pentru că... Dar să te întorci din drum cînd pleci într-o asemenea călătorie ?... Am căutat în portofel, în buzunar, în cutia bordului, doar-doar.

Închisesem gazele, verificasem robinetele, mă dusesem să mă uit încă o dată dacă încuiasem grilajul de la uşa ce dă spre scara de serviciu, da, îl încuiasem, aruncasem cîte o privire examinatoare prin fiecare cameră, sînt sigur că nu-mi scăpase nici masa de lucru, parcă şi văd manuscrisul, bietul de el, mi se pare că-mi trecuse chiar o idee prin cap... Fir-ar ea de hîrtie !... Ei, cum de-am uitat-o tocmai pe ea ? Nu pot pricepe, n-am un răspuns.

Am scos din cutia bordului *Semnătura astrală,* o cărţulie, o broşură cît se poate de instructivă, tipărită între cele două războaie de Editura Biroului Psihic din Fălticeni. Aveam de făcut mii de kilometri printre străini... Am deschis-o la capitolul „Situaţii aducătoare de ghinion", căutînd aliniatul „Întoarcere din drum", am găsit : „Dacă nu puteţi şi nu puteţi, dacă nu puteţi în nici un chip să evitaţi o asemenea situaţie şi e musai să vă întoarceţi din drum, înainte de-a introduce cheia în broască, aşezaţi-vă cu spatele la uşă — ceea ce înseamnă că vă întoarceţi cu spatele la ghinion — şi aplecaţi-vă pînă cînd privirea va întîlni pragul de jos. Uitaţi-vă o clipă la el. Cu asta puteţi considera că ghinionul a fost *oarecum* înlăturat. Dar *nu*

pe deplin. Fiţi deci cu băgare de seamă la tot ce întreprindeţi, faceţi, spuneţi sau cunoaşteţi — bărbat ori femeie — pe acel drum din care aţi fost nevoit să vă întoarceţi !"

Am procedat întocmai şi am luat de pe masă hîrtia cu pricina, fir-ar ea de hîrtie !

Era într-o sîmbătă, voiam să plec într-adevăr a doua zi dimineaţa, dar aveam de gînd să mă opresc la un prieten din Craiova, iar luni să-mi continui drumul spre Timişoara. Împuşcam astfel doi iepuri deodată : îmi vedeam amicul — se bucură de mare trecere la crama din Segarcea — şi scăpam, atît în Iugoslavia, cît mai ales în Italia, de iureşul sfîrşitului de săptămînă cînd toţi gonesc ca nişte apucaţi.

Dar, iată, reeditam fără să vreau un drum... Urma să întreprind cu Vego Arcăşan o lungă călătorie prin Europa, însă în ajunul plecării făcusem o discopatie, mă internaseră în spital şi cum el plecase din Suedia şi mă aştepta la Hamburg, pierdusem, pe rînd, Olanda, Belgia, Franţa. La un moment dat mă simţeam mai bine şi îi transmisesem prin maică-mea, cînd telefonase din nou, că-l voi aştepta marţea viitoare la ora 11 în faţa Domului din Milano. Însă medicii mă externaseră abia vineri la prînz şi doar după ce am semnat în „foaia de observaţii" că ies din spital pe răspunderea mea.

De data aceasta drumul era mai lung cu peste 800 de kilometri ; aveam ceva de mers. Aşa că, ajuns pe autostradă, am înfipt piciorul în accelerator. În clipa următoare Max a întors scurt capul spre mine, ca şi cum m-ar fi întrebat „Sper că ştii ce faci ?", după care şi-a trimis privirea în parbriz.

— Tăticu, ai să găureşti geamu' ! i-am aruncat. Mai trage cu ochiul şi în oglinda retrovizoare, că pe autostradă, aşa cum spun italienii, moartea vine din spate. Da' tu n-ai fost încă în Italia, n-ai văzut cum merg ei cu „pedala la fund" şi deci nu poţi realiza semnificaţia acestui slogan perfect adevărat.

Întunericul m-a prins aproape de Slatina, a trebuit să reduc şi mai mult din viteză. Redusesem odată cu înserarea, căci mulţi pregetă să aprindă luminile, chiar şi pe cele de „poziţie" — insuficiente —, vezi Doamne, s-ar consuma bateria. Vorbe şofereşti de-acum 40—50 de ani,

cînd maşinile, şi ele vai de mama lor, nişte vechituri, erau dotate cu dinam şi nu cu alternator, conceput să compenseze întregul consum de curent. Uită că nu-i totul să vezi bine drumul, la fel de important este să fii văzut bine pe drum, să fii cît mai observabil cu putinţă. Cel puţin la gîndul că cel care vine din faţă, nereperîndu-te la timp, s-ar putea angaja într-o depăşire care să te pună în dificultate sau de-a dreptul în pericol. Şi degeaba este el vinovat — unii judecă şi aşa, „Păi, atunci e el vinovat !..." —, dacă te trezeşti la spital şi cu maşina distrusă. Lucrurile se complică şi mai tare odată cu lăsarea întunericului. Mai cu seamă — se ştie — din pricina bicicliştilor, a căruţelor fără felinare, a unor autocamioane, remorci sau utilaje lăsate în plină şosea fără nici un fel de semnalizare, şi cum sînt destui care te orbesc, dîndu-se mari cu luminile lor — punîndu-şi becuri puternice, aduse de-afară, ai toate şansele... cu atît mai mult eu care mă întorsesem din drum din cauza blestematei de hîrtii vamale. Primul ghinion avea să aibă loc în scurt timp : dincolo de Craiova a venit nu ştiu de unde un nor care s-a scuturat pe şosea, în altă parte n-a găsit, aşa că Espada, spălată, dichisită cu o zi înainte, s-a umplut toată de mîzgă. De pe la Turnu-Severin maşinile s-au rărit simţitor, am mers mai tare şi am ajuns la Timişoara cînd abia începuse să se crape de ziuă.

Chiar la intrarea în oraş e un motel, îl ştiam, am tras maşina în curte şi, trezindu-l pe Max, m-am îndreptat spre recepţie, poate găsesc o cameră să pun capul jos 2—3 ore — începusem să mă resimt, iar zorile, se ştie, cheamă repede somnul. Argumentul îmi era cunoscut : o „albăstrică" în buletin, pe care îl întinzi omului de la recepţie, iar după ce l-a deschis îi spui despre ce este vorba.

A descuiat un tinerel, cu o faţă rea, că-l trezisem din somn.

— Ce dracu, dom'le, nu ştiţi că vara n-avem camere libere ? ! a zis supărat.

I-am întins buletinul. Şi-a aruncat ochii mai întîi spre maşină şi abia apoi l-a luat.

— O cameră, şi mă trezeşti la ora şapte, am zis.

— În cazul ăsta vă dau camera de protocol.

N-am mai stat să întreb ce-o mai fi şi asta „cameră de protocol", ştiam de la un alt motel că-i o încăpere mai

acatării, rezervată pentru chiolhanuri discrete, și m-am dus ca să-mi parchez mașina, să-mi iau bagajul de mînă și să-i pulverizez lui Max medicamentul în urechi ; urma să rămînă în mașină ca să păzească plocatele.

— Ia hai la tratament, băiețel ! l-am chemat, scoțînd spray-ul din buzunarul portierei.

A venit, s-a uitat la butelie, apoi la mine și și-a întors capul într-o parte, ca să-i pot umbla la urechea stîngă. N-aș putea spune, însă, c-a făcut-o cu încîntare.

La vamă am găsit doar două mașini înaintea mea, culmea, vameșul mă citise, a zis că nu era nevoie de hîrtia de la direcția lor, se vede de la o poștă că plocatele sînt noi, ceramica datată, semnată și mi-a urat drum bun.

După aproximativ o oră, intram pe șoseaua ce ocolește capitala Iugoslaviei ca apoi să se reverse în autostrada Belgrad-Zagreb-Lubliana. De data aceasta o autostradă adevărată, făcută cum scrie la carte și nu cum fusese înainte, o șosea ce se deosebea de una normală doar prin faptul că evita localitățile, construită pe vremuri, mai mult cu muncă voluntară, un fel de șantier al tineretului. se găurea mereu și trebuia reparată.

Așa cum mă așteptasem, am dat peste un trafic intens, se circula în coloană, și pe o bandă și pe cealaltă, depășirile erau aproape excluse, respectau cu toții viteza maximă de 100 de kilometri pe oră. La ieșiri sau intrări vegheau cîte doi polițiști, niște zdrahoni în genul celor descrișii de un confrate care îmi povestise cum asistase la pălmuirea unui francez numai pentru faptul că acesta îndrăznise să protesteze. Confratele fusese și el oprit, dar după incident unul din polițiști îi spusese să plece, îl „iertase“, ca francezul să nu-l ia ca martor. Autostrada nu era gata în întregime, așa că atunci cînd cele două coloane erau nevoite să se contopească în una singură, circulația devenea extrem de dură, se mergea „bară la bară“ și cu 50—60 de kilometri pe oră, eram nevoit să țin Espada mereu în a doua. În cele din urmă, pe la 7 seara am ajuns la Triest.

Ca și colegul său iugoslav, primul lucru pe care mi l-a cerut vameșul italian a fost actul de călătorie al cîinelui. Parcă ar fi priceput că despre el este vorba, Max s-a îm-

băţoşat, s-a împieptoşat, mai bine zis ; e cazul însă să vă spun că, adresîndu-mi-se, vameşul a arătat cu mîna spre foxterier. Odată cu ştampilarea actului de transport internaţional, apoi şi a paşaportului meu, formalităţile s-au încheiat. Am parcat şi m-am dus la biroul Automobil Clubului Italian.

Cînd făcusem drumul ca să mă întîlnesc cu Vego, odată cu trecerea frontierei, aveai dreptul să cumperi la preţ redus bonuri de benzină, aşa-numita *Carta carburante e turistica per i buoni di benzina,* măsură luată pentru încurajarea turismului. Mai fusesem în Italia, cunoşteam acest avantaj deloc neglijabil, mă prezentasem la ghişeul A.C.I.-ului şi declarasem că voi sta o lună încheiată, întrucît cantitatea de benzină la preţ redus era în raport direct cu numărul zilelor de şedere.

Dădusem peste un coţcar, cît timp îmi completase formularul şi toate celelalte, nu-i stătuse gura o singură clipă. Mă sfătuise să mă opresc doar la staţiile societăţii AGIP (cea autohtonă) care au nu numai cea mai bună benzină, dar oferă şi cele mai frumoase cadouri, de la 20 de litri de benzină în sus primeşti drept gratificaţie o sticlă de Coca-Cola, cei de la SHELL, de la ESSO îţi dau doar un porţchei din plastic sau un pix nenorocit, că pînă la Milano am la dispoziţie autostrăzile „Tricolore" şi „Serenissima" şi-mi dăduse bonuri cu 100 de litri mai puţin decît aveam dreptul.

Constatasem asta după vreo 20 de kilometri, la intrarea pe autostradă, cînd oprisem să fac plinul. Îl văzusem folosind minicalculatorul şi nu mai stătusem să verific. Banii mi-i încasase corect, însă în loc să-mi dea bonuri pentru treizeci de zile, căci eu pentru atîtea semnasem şi coperta bonurilor atîta specifica, îmi dăduse doar pentru douăzeci. Reducerea era destul de substanţială, aproape patruzeci la sută faţă de preţul benzinei cumpărate în numerar, şi omul îşi făcea un venit.

Fusesem nevoit să mă întorc pentru a-l lua la rost pe coţcar. Accesul la punctul de vînzare a cupoanelor era însă interzis pentru cei care veneau dinspre Italia, mi se spusese

că dacă am ceva de reclamat o pot face doar la sediul A.C.I.-ului din Triest. Ştiusem că mă va costa o grămadă de timp coborînd în oraş, dar nu vrusesem să pierd nişte bani şi nici să mă las înşelat. Mai fusesem în Triest, găsisem destul de uşor clădirea modernă a A.C.I.-ului şi le făcusem un tărăboi să mă pomenească.

De la Triest pînă la Veneţia, mai bine zis pînă la Mestre, mersesem pe autostradă, numai că preţul tichetelor se scumpise, pînă la Milano distanţa e dublă, ca să economisesc banii, o luasem de la Mestre spre Padova pe *strade statale,* termenul italian pentru şoselele naţionale.

Păguboasă socoteală. Chiar dacă în unele cazuri drumul nu este cu mult mai lung, treci prin o mulţime de orăşele, unde pierzi nu numai timp, dar consumi şi benzină în plus. Într-un orăşel ca acesta mă pomenisem în faţă cu un Citröen Dyane, o maşină micuţă şi caraghioasă, cu număr de Milano, şi hotărîsem să mă ţin după ea, ca să nu mai am probleme cu indicatoarele de direcţie.

Din pricina pletelor blonde, nu reuşisem să-mi dau seama dacă la volan e un băiat sau o fată, dar sesizasem că respectiva sau respectivul încercă să scape de mine. Şi asta în special cînd intram în vreun orăşel. Văzînd că nu-i merge, se enervase şi oprise îndată după ce ieşisem din Vicenza. Voisem să cobor, să-mi cer scuze, să-i explic situaţia, dar mi-o luase înainte. Era un *hippy* şi mai ales era furios.

— Ce vrei ? Ce vrei ? mă luase la rost şi, crezînd că nu înţeleg italieneşte, se ajutase prin gesturi.

— Mii de scuze, spusesem, merg la Milano...

— Aaa, Milano !... mă întrerupsese, luminîndu-se. Foarte bine ! Şi se urcase în maşină.

Mă ţinusem în continuare după el, devenise amabil, cînd treceam prin localităţi, se uita mereu în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu m-a pierdut. Numai că se scursese aproape o oră şi nu mai intram în Verona. La un moment dat, simţind că ceva nu este în regulă, devenisem mai atent şi în scurt timp reperasem o săgeată indicatoare din care reieşea că eram pe drumul ce ducea la Modena. Oprisem şi, controlînd harta, constatasem că tînărul mă pusese să fac, doar ca el să se amuze, vreo 70 de kilometri într-o direcţie cu totul greşită.

După izbucnirea „crizei petrolului“ *Carta carburante* fusese desfiinţată, A.C.I.-ul oferea doar maşini spre închiriere, rezervări de locuri la hotel, excursii în diferite formule, inclusiv transportarea maşinii pe calea ferată sau cu vaporul... dar peste cîţiva ani reducerea fusese reintrodusă. Mai puţin consistentă, doar treizeci la sută. Bună şi asta. Mai ales că preţul benzinei crescuse din nou — în Italia el este mai ridicat decît în alte ţări vest-europene — ajunsese la aproape un dolar litrul. Deci, am făcut repede socoteala în gînd în timp ce stăteam cu ochii pe funcţionarul care îmi completa formularele, drumul pînă la Napoli avea să mă coste, la cît consumă Espada, 200 de dolari ca nimic.

Cei mai mulţi trec prin punctul de frontieră şi, cu gîndul la Veneţia, la Florenţa şi aşa mai departe, nu coboară în oraş. Triestul însă merită văzut. Pentru palatele sale neoclasice, nu puţine la număr, pentru canale şi cheiuri de promenadă, dar mai cu seamă pentru bazilica San Giusto, patronul urbei, impunător monument din secolul XIV, pentru Arcul Riccardo... Iar la Miramare există o clădire de o izbitoare asemănare cu cea a Cazinoului din Constanţa, aşezată identic, cu scări şi peluze cu flori şi arbuşti ce coboară spre ea, ridicată în marginea unui dig, la fel de înalt, la fel configurat, lipseşte doar portul.

De la punctul de frontieră duc spre autostradă două şosele, una din ele face o buclă ocolitoare şi eu, în loc să mă uit pe hartă, m-am bazat pe memorie şi am luat-o pe cea de-a doua, fir-ar să fie. Prima benzinărie era a societăţii ESSO — „Băgaţi în motorul dumneavoastră un tigru!“ sună reclama. Am preferat să intru la fiara cu şase picioare ce scoate flăcări pe gură, emblema societăţii autohtone AGIP. Trebuia să fac plinul nu doar maşinii, încă din Iugoslavia fusesem cu gîndul la o *pizza* pregătită acasă la ea.

Cînd ieşisem pentru prima oară în Vest, la terminarea benzinei cumpărate în Ungaria, am tras la o staţie SHELL. N-am oprit bine şi benzinarul mi-a şi luat cheile. Am dat să-l urmez, dar un altul a băgat mîna pe fereastră şi a tras de maneta care acţiona zăvorul capotei — voia să măsoare nivelul uleiului din motor, — un al treilea se

apucase să-mi spele parbrizul, nu ştiam încotro s-o iau, cum să mă împart şi, peste toate, venise şi un al patrulea şi începuse să verifice presiunea în pneuri ; am stat cu ochii pe el, să nu-mi subtilizeze cumva căpăcelele. Pe farfurioara pe care benzinarul îmi adusese nota de plată se afla un breloc şi un bon pentru o sticlă de Coca-Cola. De data aceasta pînă şi hărţile cu reţeaua de autostrăzi — înainte erau la discreţie, intrai şi luai — se dădeau contra cost, gratis rămăsese doar duşul. „Faceţi un duş, chema un afiş, el vă va reconforta nu doar trupul, ci şi psihicul, sub apa lui vă veţi simţi ca acasă !“ Perfect adevărat, am ieşit ca nou-născut din cabina de aluminiu strălucitor. Din acelaşi material erau şi motelul, *self-service*-ul, autobarul, diversele magazine...

Italienii sînt îndrăgostiţi de autostrăzile lor şi tare mîndri de ele. Au şi de ce. Cu cei peste 6 000 de kilometri de reţea autostradală, ţara lor este pe locul trei din lume, după Statele Unite şi Germania Occidentală. Propaganda nazistă a acreditat pe vremuri ideea că nemţii sînt primii în Europa care au început să construiască o autostradă. Denumită apoi „Kilometrii Führer-ului“, pentru că, vezi Doamne, Hitler a fost acela care a avut această idee. Nimic mai neadevărat. În Germania abia se năştea „Societatea de studiere a problemelor pentru autostrăzi“ cînd, în Italia, inginerul Purizzelli şi trecuse la construirea unui tronson de şosea cu patru piste. Era în 1924, cu 9 ani înainte ca Hitler să acapareze puterea : întîietatea aparţine de fapt italienilor. Nemţii s-au pus însă serios pe treabă şi cu binecunoscuta lor seriozitate au început să avanseze rapid. Era vorba de proiectul autostrăzii Hamburg-Frankfurt pe Main-Basel. I-a fost atribuit tot lui Hitler, „genialelor sale planuri“, s-a spus că *Führerul* a dat astfel de lucru celor 7 milioane de şomeri. Din „genialele sale planuri“ a făcut parte cu adevărat însă o altă autostradă, cea Est-Vest, de importanţă strategică şi asupra căreia el a concentrat toate forţele, în detrimentul primei, terminată în întregime abia prin 1960.

Restaurantul era plin, nu m-am uitat în farfuriile celor de la mese, dar toţi stăteau cu vinul în faţă. Cu obişnuitul lor „Chianti“, în butelii îmbrăcate în rafie, sau

Frascatti, după numele unei regiuni deluroase din jurul Romei, plină cu vii. Ca şi în Franţa, vinul de masă este mai ieftin decît apa minerală şi, tot ca francezii, italienii nu pot concepe o masă fără un pahar, două de vin. Cei mai mulţi dintre ei se aflau la volan — la moteluri se opresc de obicei perechile sau străinii — nu mă încînta ce vedeam. Oameni buni, nu vreau să mă credeţi vreun neprihănit, o mai greşesc şi eu cîteodată, dar nu cînd mă aflu la drum. Era sfîrşit de duminică, toţi gonesc cît îi ţin cauciucurile, citisem că în Germania Occidentală, din cele 28 de accidente mortale pe zi, jumătate, conform statisticilor, se datorează alcoolului. Iar italienii sînt, şi fără să bea, destul de impulsivi, spiritului lor competitiv la volan am avut de făcut faţă nu o singură dată.

Cînd m-am întors la maşină a apărut ca din pămînt lîngă mine un individ uscăţiv, care mi-a oferit spre cumpărare un ceas ce părea a fi de aur.

— Îl dau ieftin, a zis în şoaptă şi ferindu-se.

Mă ochise probabil cînd intrasem la *self-service*. I-am tăiat-o, fără să zăbovesc prea mult cu privirea asupra ceasului :

— Am un prost obicei : dacă am nevoie de ceva cumpăr de la magazin !

Mai trecusem prin asta. Fusesem la Napoli, veneam dinspre Sorrento, oprisem într-un refugiu micuţ săpat în stîncă, cît să încapă două maşini, cu gîndul de-a coborî pentru a admira priveliştea coastei amalfitane, ferestruită de apele mării, cînd un tip s-a apropiat de maşină. Nu mi-a plăcut individul ; nu se afla nimeni în jur, am dat să plec, dar el m-a oprit :

— Un moment... a zis şi a schiţat un gest în sens că vrea să-mi arate ceva.

Am rămas şi tipul, după ce s-a uitat în stînga şi în dreapta, ca pentru a se asigura că nu-i nimeni prin preajmă, a scos de la betelia pantalonilor o brăţară lată de aur pe care şi-a aşternut-o pe mînă.

— E ? Adică ce am de zis.

— Superbă ! am lăudat-o pe româneşte.

Am întărit apoi lauda prin mimică şi gesturi. Brăţara era probabil un fals, căci în Italia există o adevărată industrie ce contrafacе în serie produsele unor mărci reputate, de la blugi americani pînă la cele mai scumpe ceasuri elveţiene sau japoneze. De altfel, la Genova, în cartierul comercial din apropierea portului, întîlnisem un neamţ care se văita de mama focului cum fusese el înşelat. Cumpărase un aparat de radio sofisticat şi scump, cînd îl desfăcuse la hotel găsise în el o aparatură simplă, rudimentară, cu cîţiva tranzistori şi o bucată de fier.

— N-am *soldi*... am spus, desfăcînd mîinile în semn că n-am bani şi arătîndu-i în acelaşi timp că nu vorbesc italieneşte.

— Furat, a zis şi a făcut binecunoscutul gest din degete. În noaptea asta furat.

Era de crezut. Dar se putea şi presupune că el încearcă să-mi creeze atît de practicata tentaţie a chilipirului. Pentru a-mi vinde un fals sau pur şi simplu pentru a mă jefui de bani, în cazul în care aş fi scos portofelul.

— N-am *soldi*, am repetat, căutînd să fiu cît mai convingător cu putinţă. Şi am adăugat tot în acest sens, aproape silabisind cuvintele : *Sono socialiste ! Mia paeza — socialiste ! Non soldi !*

Mi-a zis şi a făcut semne că nu cere prea mulţi bani. Apoi, uitîndu-se într-o parte şi cealaltă a drumului, a scos de la betelie un inel bărbătesc şi un ceas foarte frumos, aparent din aur şi ele.

— E ?

— *Bello !* am zis şi am desfăcut mîinile : *Ma soldi ?...*

— Maşina-i frumoasă !... De ce n-ai şi bani ?

O cunoştinţă faţă de care eram obligat mă rugase să-i aduc un carburator de Lancia, hotărîsem să rezolv asta cît mă aflam în nordul Italiei unde sînt şi cele mai bogate cimitire de maşini. Am intrat în unul de lîngă Torino, tot căscînd gura, am dat peste un Renault 16 care avea spoiler — o raritate pe vremea aceea — două proiectoare încastrate în mască şi alte două sub bară, ceea ce îi dădea un aspect de „maşină rea“, cum spun alergătorii. Patronul mi-a cerut un preţ nesemnificativ, am demontat — era o

condiţie — spoilerul, masca şi proiectoarele şi le-am montat la Renault-ul meu, făcîndu-l astfel mult mai făţos.

— *Sono socialista,* i-am explicat din nou şi l-am întrebat ca şi cum mi-ar fi trecut prin cap o soluţie : *Conservi, volio ? Aveto conservi in portbagaj, e ?*

A dat furios din mînă şi a zis să mă car dracului cu conservele mele cu tot.

Asta am şi făcut, m-am arătat speriat şi n-am mai aşteptat să mai spună ceva.

În loc de *pizza,* lui Max i-am luat într-o pungă *spagetti.* Dacă nu mi-ar fi fost teamă că m-ar putea trage la somn atîta mîncare, mi-aş fi comandat şi mie o porţie. Le-au inventat napolitanii, tot ei, macaroanele şi tăieţeii, ca apoi să se răspîndească în toată Italia, iar mai tîrziu la alte popoare. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu orezul, aliment şi el naţional. Datorită climei calde din sud, dintre toate ţările europene Italia a fost cea care l-a cultivat mai întîi. Aşa că pastele făinoase şi orezul nu pot lipsi de la o masă de prînz. Se începe însă cu *antipasti,* antreuri din scoici midii, mici caracatiţe, crabi, homari, langustine, melci, cărora italienii le spun „frutti din mare", condimentate cu piper, capere, măghiran, măr de munte şi, bineînţeles, suc de lămîie. Sau cu o supă numită *minestra,* avînd la bază zeamă de oase, fiartă cu usturoi, ceapă, ţelină, tocate mărunt, mazăre, fasole verde ruptă în bucăţi, orez, pastă de roşii şi mult caşcaval ras. Brînzeturile rase sînt un alt element specific al mesei italieneşti, adăugate chiar la numeroase fripturi, parmezanul se află întotdeauna pe masă, alături de sare. Iar *pizze*-le sînt nenumărate. La cele de-acum renumite — milaneză, genoveză, napolitană, se adaugă altele, cu sutele, localurile întrecîndu-se în a le pregăti mai altfel, mai deosebit.

— Hai că ţi-am adus ceva, să simţi cu adevărat că eşti în Italia, i-am făcut cunoscut foxterierului în timp ce îi scoteam crăticioara de sub scaunul său. *Spagetti alla carbonara,* băiatu !... Cu şuncă şi ciuperci, fir-ar tu să fii ! Aşa stăpîn şi eu mi-aş dori.

Parcă aş fi vorbit cu portiera. I-am dat apoi să bea apă şi la drum, flăcăi. Spre Veneţia, pînă la Mestre, apoi Padova—Bologna—Firenze, de acolo, pe Del Sole, — Roma şi Napoli. 800 de kilometri, ca popa.

— Mă, afurisitule, m-am luat de căţel, parcă văd cum o roieşti, odată cu întunericul, să le dormi pe plocate ! Farurile să-mi scoată ochii doar mie, nu ?

A făcut „ham-ham", cam în sensul că lucrurile nu stau chiar aşa.

— Ba stau chiar aşa ! Însă tu habar n-ai la cine te duc. Uite, îţi spun... Nu de alta, dar vreau să-ţi stric somnul. Te duc la Egina, şi cu ea chiar că ţi-ai găsit naşul. Dar şi tu, răzvrătitule, să-ţi înfigi colţii în sînul fetei... Ştiu, aveai să-i plăteşti o poliţă... Să nu exagerăm însă !...

Mergeam pe banda a doua, împingînd acul kilometrajului spre 150—160 şi totuşi, din vreme în vreme, mă trezeam semnalizat din spate cu farurile să cedez drumul. În asta şi constă pericolul pe autostradă, în aceste ieşiri şi reintrări de pe o bandă pe alta. Te uiţi în oglinda retrovizoare, oglindă normală, cea a maşinii — nimeni nu mai poartă oglinzi panoramice, induc în eroare, în unele ţări au şi fost interzise —, vezi un punct minuscul, zici că ai timp suficient, începi manevra şi în clipa următoare punctul a devenit un bolid pe care-l auzi frînînd în spatele tău. Sînt accidentele cele mai frecvente şi în acelaşi timp cele mai grave, după tamponările în lanţ.

Într-o asemenea tamponare a murit Sabbatini la cîteva luni după ce s-a întors în Italia. Îmi scrisese, mă întrebase cum merge lucrul, îi răspunsesem... Cea care coresponda însă cu el aproape săptămînal era Eva. Văzînd că nu mai primeşte nimic de la Georgio şi negăsind nici o explicaţie acestei bruşte tăceri, a luat din cartea de vizită numărul de telefon de la editură şi l-a sunat acolo. Mi-a zis ce aflase : era într-o duminică, Sabbatini se întorcea de la mare — Eva presupunea că de la Lido di Ostia, unde, aşa cum el îi povestise, avea o vilă — ploua, unei maşini, aflată undeva în faţă, i-a explodat un cauciuc, s-a produs o tamponare în lanţ, au fost cîţiva morţi, printre care şi el.

27

La intrarea pe porţiunea Mestre-Padova am găsit două şiruri de maşini întinzîndu-se pe mai bine de un kilometru, aşezate la rînd pentru preluarea tichetului. Ia-le italienilor autostrăzile şi cred că economia lor s-ar prăbuşi în cîteva săptămîni. Construite ca rezultat al exploziei automobilistice, ca şi al dorinţei de a atrage cît mai mulţi turişti străini, ele au devenit un factor primordial al vieţii din întreaga peninsulă: aproape 80 la sută din transportul de mărfuri se face pe autostrăzi. De aici însă o poluare intensă, ce poate fi observată cînd panglicile de asfalt trec prin păduri.

Înaintînd la pas, am dat peste două panouri electrice multimesaj instalate pe o parte şi cealaltă a şoselei. Conţineau semne convenţionale „ceaţă", „polei", „vînt puternic", „accident", „se lucrează", însă nici unul din ele nu era luminat. Un sistem nou de avertizare pe care nu-l întîlnisem încă şi prin care eşti anunţat prin cablu, de la un centru operativ, la ce te poţi aştepta pe respectivul tronson.

— Atenţie, autostrada e saturată ! m-a făcut atent omul de la ghişeu, odată cu înmînarea tichetului.

Era. Şi pe parcurs, mii de alte maşini s-au revărsat în ea. Prinsesem, cum s-ar spune, „cap de linie" şi înaintam pe banda a doua încadrat în coloană, care oricum se deplasa mai rapid decît cea de pe prima. Max nu mai văzuse în viaţa lui un asemenea furnicar de maşini, îşi luase ochii de pe parbriz şi, ridicat cu labele pe panoul portierei, se uita la cei pe lîngă care alunecam. Nimeni nu-i acorda atenţie, în asemenea condiţii de circulaţie chiar şi o clipă de dezlipire a retinei de pe parbriz te poate face să intri în maşina din faţă.

La un moment dat, o tablă indicatoare a anunţat un tunel. La intrare în el eşti plesnit peste ochi de o gaură neagră, ai senzaţia că plonjezi într-o grotă. E o senzaţie de o fracţiune de secundă, căci tunelul e bineînţeles luminat, dar cînd vii de afară întîlnirea este extrem de neplăcută şi, instinctiv, piciorul fuge spre pedala de frînă.

Nu s-a întîmplat așa, sistemul de iluminare fusese modernizat, făcînd să dispară șocul „găurii negre".

Datorită reliefului muntos al țării, autostrăzile italiene au mai multe tuneluri cu dublu sens decît toate țările din lume luate la un loc. O performanță al cărei cost este enorm și care le face și cele mai scumpe. Primul tunel datează de mai bine de cincizeci de ani și ei au avut de recuperat succesiv dotări tehnologic învechite și înlocuirea lor cu altele mai moderne. Pentru a proteja traficul de scurgerile de apă, ca și pentru a crea o ambianță netraumatizantă au căptușit tunelurile cu plăci PVC și le-au iluminat cu lămpi plasate pe un singur rînd, central. Sistemul s-a dovedit deficitar. S-a trecut la lămpile cu vapori și mercur. Dar și acestea nu au o durată prea mare și intervențiile fac necesară blocarea circulației. Au fost înlocuite cu lămpi cu vapori de sodiu, plasate pe două rînduri și în suspensie. N-au satisfăcut nici acestea și a urmat ce de-a patra generație de instalații, ce constă în crearea unui „flux contrar", dar dirijat în așa fel încît nu produce nici un fel de disconfort vizual și în același timp permite recunoașterea „prin contrast" a celui mai neînsemnat obstacol. Senzori dispuși în exterior reglează intensitatea luminii din interior, în raport cu cea de afară, anulînd astfel șocul „găurii negre" și ducînd la o percepere „nemisterioasă" a drumului. Și tot în acest sens s-a mai luat o măsură — căptușirea tunelului cu un material plastic alb, ușor lavabil, spălat periodic de fumul țevilor de eșapament cu ajutorul unei mașini speciale. La noi... Fred și Barney. Numai că lipsesc pietrele.

Am ajuns la poarta de intrare a tronsonului Bologna-Firenze pe cînd se lăsa întunericul și am găsit așezate la rînd mii de mașini. M-am lăsat păgubaș și am tras la barul unei benzinării să beau o cafea, poate între timp se mai potolesc lucrurile.

Cu ocazia primei călătorii în Italia îmi schimbasem traseul și coborîsem spre Bologna special pentru a vedea „prima autostradă din lume în munți" și totodată „cea mai îndrăzneață construcție de acest gen realizată pînă atunci". Mi se povestise că în acea vreme, adică prin anii '60—'61, nu existau standarde tehnologice la care proiectanții să se

refere, totul a trebuit inventat. Un cîmp experimental la care au participat cei mai buni specialiști italieni, fiecare o adevărată lucrare de artă — autostrada este construită în întregime din viaducte și tuneluri — încorporînd soluții diferite, într-o „genială dezordine", dar perfect justificate. Rezultatul : două șosele paralele, independente, fiecare cu cîte 3 piste, susținute, pe unele porțiuni, de piloni de pînă la 100 de metri înălțime.

Toate măsuțele erau ocupate, am fost nevoit să mă cocoț pe un scaun din fața barului, poziție care nu m-a ademenit niciodată și cu atît mai puțin acum, după mai bine de 24 de ore petrecute la volan. I-am cerut omului de la bar o cafea și l-am întrebat cam cît ar putea să dureze pînă să revină circulația la normal.

— La care normal ? s-a mirat, rizînd. Sînteți străin...

— Da, sînt român.

— Atunci aflați c-ați nimerit în infern...

— Dar eu am mai fost pe autostrada asta..

— Cînd ?

— Acum vreo zece ani.

— Ha-ha ! asta a fost odată !... Vremuri apuse. Cînd media traficului era de pînă la zece mii de mașini pe zi. Apoi a sărit la douăzeci. Iar acum se apropie de treizeci de mii. Infern.

— De ce ? Care ar fi explicația ?

— Pentru că tronsonul ăsta, domnule, este nodul central, punctul focal al Italiei, șaizeci la sută din traficul pe axa Nord-Sud a țării trece pe-aici.

— Bine, și atunci ?...

— Și-atunci a devenit o „urgență națională" cum numește presa autostrada asta. Ca să mărească frecvența, ca să mărească oarecum capacitatea, pista de avarie a fost transformată în bandă normală de mers. Da, dar ea n-a fost prevăzută așa de constructori !... Adică, de proiectanți, s-a corectat. Înțelegeți ce vreau să spun ? Și încă pentru traficul greu. Deci singura soluție, cum spun specialiștii, este o nouă autostradă, construită tot aici, pe spațiu apropiat cu cea de acum. O dublare, cum s-ar zice, a celei prezente. Și încă foarte urgent. Vin tot timpul co-

misii... Autostrada asta nu-i direct pe pămînt. Nu-i ceva inert, e ca un mecanism... Vibrează, oscilează, se mişcă... Gîndiţi-vă numai ce se întîmplă cînd trec autotrenurile, unul după altul, cu peste nouăzeci de kilometri la oră ! Bum-bum, bum-bum... Cică podurile romane durează de două mii de ani... Durează, dar pe ele nu circulă camioane de mare tonaj şi încă cu 90 de kilometri pe oră !...

Se eliberase o măsuţă, m-am grăbit s-o ocup, ca să pot sta ca lumea pînă se va mai rări traficul. Am mîncat încă o *pizza*, am băut două sticle de pepsi, pe la 10, pierzîndu-mi răbdarea şi spunîndu-mi că grosul celor care fuseseră în *week-end* s-a mai dus, am hotărît să pornesc iarăşi la drum.

A durat aproape o jumătate de oră pînă să-mi vină rîndul la poartă. Însă odată intrat, lucrurile nu mi s-au părut atît de dramatice : se circula într-un ritm constant, cu o viteză între 80 şi 100 de kilometri pe oră, mersul „bară la bară" îi făcea pe toţi să conducă foarte atent, era un fel de solidarizare umană în situaţii-limită.

De la Florenţa, însă, mai bine zis încă înainte de-a ajunge la ea, maşinile au început să dispară unele după altele, multe s-au îndreptat spre oraş, şi mai numeroase au ieşit spre Pisa, spre Siena, încît am găsit tronsonul de Roma incredibil de liber.

28

Mă ajunsese oboseala şi am oprit să mă înviorez puţin. Zicînd că nici lui Max nu i-ar strica să coboare, poate are nişte treburi, l-am zgîlţîit.

— Hai, scoală ! Noaptea nu mai eşti grandoman, noaptea le dormi, puturosule !

S-a ridicat în capul oaselor, s-a întins şi s-a făcut din nou covrig pe scaun.

Am alergat în sus şi în jos pe lîngă maşină, treabă care ar trebui făcută după fiecare 150—200 de kilometri parcurşi, se dezmorţesc nu doar muşchii, spun specialiştii, ci şi sistemul nervos, căci după un drum mai prelungit se instaurează stereotipia, automatismele, acţionezi ca un robot, iar asta nu este deloc în regulă. N-am reuşit să alerg mai mult de cîteva minute, stropi mari au început să cadă de sus. Mi-am ridicat faţa spre ei ca spre o binefacere, dar ploaia s-a înteţit şi m-am refugiat în maşină.

Mi-am turnat din termos nes, l-am băut şi mi-am aprins o ţigară. A fost clipa în care am zărit o siluetă feminină ieşind din întuneric şi apropiindu-se în fugă de maşină. În cea următoare îmi bătea în geam.

— Domnule, vă rog frumos, luaţi-mă şi pe mine !

Mi-a plăcut că nu se dusese la uşa cealaltă, cu toate că văzuse desigur că locul pasagerului era liber, nu forţase, ca să zic aşa, nota. Şi-ar fi putut-o face, avînd în vedere că ploua, era aproape de la sine înţeles că, în situaţia dată, n-o s-o refuz. Am deschis portiera, am dat să manevrez scaunul, să mă trag cu el spre volan, ca ea să poată intra mai comod. N-am apucat s-o fac, se şi strecurase înăuntru. Cam dăduse buzna, mi s-a părut. Am pus-o pe seama ploii.

Răsucind cheia în contact, am întrebat-o unde merge şi m-am întors să văd cum arată cea care avea să-mi ţină tovărăşie de drum ; mă săturasem să tot vorbesc cu foxterierul, imaginîndu-mi că el îmi răspunde. În bătaia slabă a luminilor de poziţie, realizasem doar că era înaltă, subţirică şi în costum ca al meu, geacă şi blugi.

— A, eu merg departe... a zis parcă scuzîndu-se. Avea o voce melodioasă, uşor senzuală, însă întunericul îi estompa trăsăturile, mai ales că se băgase în colţ. Ca şi cum ar fi vrut să pună astfel o distanţă între mine şi ea, i-ar fi fost teamă să nu profit de faptul că o luasem în maşină. Oricum, ceva, ceva tot deslușisem, mi s-a părut drăguţică, părul ud de la ploaie i se lipise de creştetul capului, ca şi cum ar fi ieşit de sub duş sau dintr-un bazin, am găsit asta ca pe o chestie nostimă. Plafoniera nu funcţiona de cînd luasem maşina şi nu vrusesem să umblu la tapiţerie, dar

chiar dacă n-ar fi fost defectă n-aş fi aprins-o, ar fi fost un gest nedelicat.

— Nu v-am invitat în faţă, m-am scuzat, pentru că am lîngă mine un cîine.

— Stau foarte bine şi aici ! a replicat sec, de-ai fi zis c-o invitasem să mi se aşeze pe genunchi.

— Unde departe ? am cerut precizări şi-am revenit, să nu i se pară că rămîn cu ochii pe ea mai mult decît s-ar cuveni.

— La Napoli, a răspuns după un timp, în care şi demaram.

— Ei bine, am spus pe un ton vesel, aveţi noroc, şi eu tot la Napoli merg.

— Ooo, e nemaipomenit !... s-a bucurat.

— Am însă o rugăminte... Să-mi vorbiţi, pentru că sînt de multă vreme pe drum şi m-a ajuns oboseala.

— Bine, o să încerc... a zis fără pic de bunăvoinţă, ca şi cînd i-aş fi impus o servitute.

M-a surprins asta (surprizele aveau să se ţină lanţ), tonul ei fusese, ca să spun aşa, total neadecvat situaţiei. Era ea o taciturnă, o posacă şi eu îi cerusem un lucru împotriva firii ei ? Cu excepţia acelei replici „Stau foarte bine şi-aici !“, nimic nu îndreptăţea o asemenea presupunere, vocea ei îmi vorbise mai degrabă despre o fată veselă, plină de viaţă ; îi dădusem nu mai mult de 23—24 de ani. O răsturnare de atitudine ? Pentru care motiv ?

— Pot să fumez ? am auzit-o întrebînd.

— Vă rog.

— Mulţumesc ! a zis cu sonoritate zglobie, ca în zeflemea. Ca şi cum n-ar fi trebuit să-mi mulţumească, era normal ca eu să-i dau voie, dar, iată, ea îmi mulţumeşte. Şi m-am întrebat dacă e zdravănă la cap.

Am aşteptat să aprindă bricheta şi mi-am aruncat ochii în oglinda retrovizoare. Normal ar fi fost să-i întîlnesc chipul. Îmi prevăzuse probabil intenţia şi se plasase în „unghiul mort“ al oglinzii. De ce ? De ce îşi ferise faţa ? Era poate motivul, adevăratul motiv pentru care venise la portiera mea şi nu se dusese la cea a pasagerului, voia să stea în spatele meu. Remarcase că-i o maşină tip sport, deci cu două uşi, şi cînd deschisesem portiera, se grăbise

să se strecoare înăuntru, punîndu-mă astfel în fața faptului împlinit.

— Scrumiera este în spătarul scaunului, am ținut s-o informez. O să vă rog să fiți foarte atentă cu manevrarea țigării, pentru că stați pe niște pleduri de lînă și n-aș vrea să mi le ardeți.

— N-o să li se întîmple nimic, fiți fără grijă !... a zis cu o ușoară ironie în glas.

— Este exact ce-am vrut să aud !... am spus sonor.

— Sînt foarte moi și plăcute. Cu păr lung... Speciale pentru mașină ?

— Nu, au altă destinație.

— Dar ce mașină e asta ? După cum arată bordul... Nu-i cumva o Lamborghini ?

— Ați spus adevărul, e chiar ea. Lamborghini Espada.

— O, la-la ! a exclamat.

— Vorbiți franțuzește ?

— Nu, dar am avut o colegă franțuzoaică și făcea mereu „O, la-la".

— Colegă de școală ?

— Colegă de serviciu. Dar ce, dumneavoastră vorbiți franțuzește ? a întrebat cu o nuanță de sfidare în glas.

— Răspunsul este „da", chiar dacă asta ar putea să vă mire.

— Nu m-am uitat la număr, sînteți din Calabria ? Din Reggio cumva ? Cel puțin după accent... Cum vă numiți ? Pe mine mă cheamă Laura.

— Nu, nu sînt din Calabria, sînt din România, sînt român. Și mă cheamă Hornea. Adrian Hornea.

— Ei, asta-i... Cum român ? s-a mirat.

— Simplu : cum dumneavoastră sînteți italiancă, așa sînt eu român. Din părinți români și născut în România.

— M-am mirat, s-a justificat, pentru că vorbiți bine italienește. Cu accent... dar este accentul celor din Calabria.

— Mi s-a mai spus asta, nu vin pentru prima oară în Italia. Dintre limbile străine, italiana este pentru un român cel mai ușor de învățat. Probabil știți și de ce ?...

— Sigur că știu ! a zis înțepat și s-a grăbit să adauge : Faceți mare caz pe chestia asta !

— Cum facem caz ? Pe ce chestie, n-am înțeles ?

A spus după un moment de tăcere, ca și cum în răstimpul acesta se gîndise ce să-mi răspundă :

— Am citit un articol într-un ziar. Și a tăcut.

— Și ce scria în articolul acela ? Ne contesta latinitatea ?

— Nu-nu. Vorbea... așa... Nu, a fost ceva... Nu știu de ce am spus... a bălmăjit-o și a schimbat vorba : Sînt multe Lamborghini în România ?

— Am cumpărat-o printr-o întîmplare. Cred că n-am făcut rău... am zis ca să mai înveselesc atmosfera.

— Să fiți sigur de asta ! a zis rîzînd.

Mi-a plăcut replica ei, că a sesizat imediat nuanța. Și mi-a plăcut și cum rîdea, muzical, am vrut s-o întreb dacă știe să cînte, dar începuse să vorbească.

— Ce faceți, cu ce vă ocupați în România ?

— Sînt scriitor. Dar dumneavoastră ?

— Scriitor ?... Interesant... Cu ce mă ocup eu ? Cu nimic, sînt șomeră. Probabil că știți, în Italia sînt foarte mulți șomeri, sînt foarte mulți oameni care nu pot să-și găsească de lucru.

— Da, știu. Dar înainte de-a fi șomeră ?

— Înainte de a fi șomeră am fost vînzătoare.

— La ce fel de magazin ?

— La un magazin de *dessous*-uri.

Termenul fanțuzesc pentru lenjerie feminină a fost preluat de mai toți, pînă și de americani, obișnuiți ca alții să împrumute de la ei și nu ei de la alții, dar nu despre termen era vorba, ci de pronunția foarte corectă.

— Un fel de *boutique,* din cîte înțeleg ?... am provocat-o.

— Da, da.

Din cîte știam, vînzătoarele de la *boutique*-urile de acest gen sînt fete alese pe sprînceană, bine făcute, un fel de : „Dacă cumpărați de la noi, așa o să arătați și dumneavoastră “ și mi-am zis că Laura nu arată probabil altfel.

— Și cum ați rămas șomeră ?

— *Boutique*-ul a fost lichidat.

— Îmi pare rău, am spus.

Din spate venea o mașină, în fracțiunea de timp în care

farurile ei au luminat habitaclul am încercat din nou să prind chipul Laurei în oglinda retrovizoare ; nu l-am găsit nici de data aceasta.

O vreme am mers în tăcere. Max a dat să-şi schimbe poziţia, simţind însă o prezenţă străină, s-a ridicat cu labele din faţă pe spătarul scaunului şi a început să tragă aer pe nări. I-am ordonat „culcat".

— N-am putut să-mi dau seama, ce rasă e ?

— Foxterier. Un fox sîrmos.

— Şi de ce l-aţi luat cu dumneavoastră, de ce nu l-aţi lăsat acasă ?

— Pentru că este un foarte bun cîine de pază. Cu el scap de grija maşinii c-ar putea să mi-o spargă sau să mi-o fure. În privinţa asta Italia e renumită...

— Da, aşa este. Se spune „rău ca un cîine"... Dar e totalmente greşit. Pentru că ei, chiar atunci cînd se reped şi muşcă o fac din instinct, să apere ceva, sau să se apere. Ca etalon al răutăţii, cel mai potrivit ar fi omul ; ar trebui să se spună „rău ca un om", nu „rău ca un cîine". Şi dacă animalele au într-adevăr o limbă a lor, comunică între ele, probabil că aşa şi spun : „rău ca un om". Auschwitz, Dachau... Hiroşima, Nagasaki... Da, teribile holocausturi ale singurului animal raţional !

Nu puteau fi cuvintele unei vînzătoare. Dar atunci ce se întîmpla cu ea ? O pierdere de identitate ? O pierdere a sinelui ?

— Povestiţi-mi ceva... Povestiţi-mi, de pildă, ceva despre problemele fetelor din Italia... Mai ales ale celor din Sud, unde viaţa este mai dură, mai aspră. Sînt probabil problemele fetelor de pretutindeni — vor să se mărite. Dar în ultima vreme, aşa cum s-a observat, băieţii pregetă tot mai mult să facă acest pas. Explicaţii pot fi mai multe. Iată însă că în Franţa, în Germania Occidentală şi aşa mai departe, foarte multe fete pleacă de acasă, încă de la şaisprezece, şaptesprezece ani, închiriază o garsonieră, cele avute, cele mai puţin avute se mută două într-o cameră, este aşazisa modă a cuplurilor în afara căsătoriei. În Italia, religia, tradiţiile...

— Nişte porcării ! a izbucnit, întrerupîndu-mă. O porcărie şi religia, o porcărie şi tradiţiile ! Nu vreau să vorbim despre asta ! a protestat ţipînd. Cei care... Şi n-a mai continuat, s-a oprit.

Am rămas tăcut. Îmi devenise clar că ceva se petrece cu ea. Bine, poate o pierdere a sinelui, poate o dedublare sau cum s-o mai fi chemînd asemenea treceri, o asemenea comportare, dar de ce îşi ferea faţa ? Oameni buni, aş vrea să mă credeţi, nu-i deloc o încîntare să ai în spate o ţăcănită în timp ce mîinile îţi sînt pe volan. Ploaia încetase, dar în loc să accelerez, redusesem şi mai mult din viteză.

— Nu înţeleg, a zis deodată, păstrînd o urmă de furie în voce, de ce vă interesează problemele fetelor în general, nu sînteţi sociolog, sînteţi literat !

Vînzătoare ? Să i-o spună lui Mutu !

— Nu, nu sînt sociolog, dar...

Nu m-a lăsat să vorbesc :

— Terminaţi ! Nu vreau să aud justificările dumneavoastră !

— Bine, am tăcut, am spus smerit.

După un timp în care am mers fără să scoatem o vorbă, i-am simţit deodată mîna aşezîndu-se cu căldură pe umărul meu. Nu mi-a plăcut asta, ceva îmi spunea că o încurcasem cu ea şi, instinctiv, am decelerat. O nouă stare? Aşa era, am auzit-o întrebîndu-mă în şoaptă şi tutuindu-mă :

— Adrian, te-ai supărat ?

— Nu, de ce să mă supăr ?

— Ba da, te-ai supărat... a zis alintîndu-se.

O schimbare totală de registru. Din care nu lipseau note lascive. Însă asta mă preocupa acum mai puţin : vorbindu-mi, îmi strînsese umărul şi avusesem senzaţia că poartă mănuşi.

— E-o copilărie ce spui, am asigurat-o şi am bătut-o asigurativ peste mînă.

Era înmănuşată. De ce-şi pusese mănuşile ? Ei, de ce? Cînd se urcase în maşină parcă nu le purta. Sau dacă da, de ce le păstrase pe mîini ? Să zicem, le pusese din pricina ploii... Să zicem. Dar de ce le luase în plină vară cu sine ?

N-avea nici măcar o gentuţă de umăr... Femeie, pleacă la o asemenea depărtare de casă, nu-şi ia strictul necesar... În schimb îşi ia mănuşi...

— Nu-i o copilărie, a continuat pe acelaşi ton alintat, te-ai supărat că n-am încercat încă să fiu drăguţă cu tine, a zis năucitor şi m-a strîns din nou cu afecţiune de umăr. M-ai luat în maşină, iar eu... Şi imediat şi-a retras mîna şi a trecut la locul ei, spunînd : Să vezi însă ce mi s-a întîmplat la Milano...

— De la Milano vii ?

— Da, de la Milano. Un văr de-al mamei îmi găsise ceva... Tot vînzătoare. Dar la un magazin universal. A fost preferată o tipă care ştie şi nemţeşte.

— Ai avut ghinion, am spus cu senzaţia că Laura improviza.

— Aşa este, am avut ghinion, a spus neutru. Unchiul are un băiat... Nebunul nebunilor. Un zurbagiu. Marcelo. Zice : „Laura, tu n-ai vrea să te distrezi un pic ?“ „De ce să nu vreau ? !“ zic. „Să facem şi noi nişte prostioare. zice, că fără ele ne plictisim.“ Şi m-a dus cu „motoru'“ la un cimitir de maşini, zice el, cel mai mare din toată Italia. Un cimitir, într-adevăr, enorm. În care intră prin spate o linie de cale ferată. Pentru încărcarea maşinilor presate. Pe nişte platforme speciale. Pe undeva pe lîngă circuitul „La Motza“. Ai fost la Milano ?

— Am fost. Am văzut şi circuitul. Mă nimerisem cînd se alerga Marele Premiu al Italiei, era păcat să scap un asemenea spectacol.

Cred că îmi pusese întrebarea maşinal sau poate pentru a căpăta un „respiro“ ; sărind peste spusele mele, a reluat imediat, felul ei de a povesti începînd să semene tot mai mult cu cel al unei fetiţe.

— Însă Marcelo n-are de unde să ştie că-i cel mai mare cimitir din toată Italia. A, că în Nord sînt cele mai mari cimitire ?... Asta da. Nordul e bogat, nu ? Cel al lui Piero. prietenul lui, prietenul lui Marcelo, e unul din ele, dar că-i cel mai mare l-am contrazis.

— Foarte bine ! am zis ca să-i fac jocul.

— Cine poate să ştie, şi-a continuat ideea fără să-mi acorde atenţie, care-i cel mai mare din toate ? ! Le-a mă-

surat cineva ? ! Şi-am găsit acolo vreo patruzeci de *hippies*, a zis, abandonînd tonul copilăros şi revenind la cel neutru, de relatare neimplicată. Fete şi băieţi. Trăiau de-a valma. Prietenii lui Piero. Era plecat cu ei — e şeful lor —, undeva prin Asia cînd a murit taică-su. Dorm în maşini. Ai intrat vreodată într-un cimitir de maşini, ai văzut cum arată ? m-a întrebat şi a împins genunchiul în spătarul scaunului, ca şi cum aş fi moţăit, iar ea ar fi vrut să mă facă atent.

— Am văzut.

— Parcele cu stive de maşini, cîte trei-patru, una peste alta. Se culcă în cele de jos, acolo îşi au culcuşurile. Aleargă cu motocicletele... Cimitirul e ca un labirint de alei printre stivele de maşini. Şi printre doi munţi de roţi cu anvelope pe ele. Au şi hîrburi care funcţionează... Le vopsesc ca dracu', în tot felul de culori, se ciocnesc cu ele... Întrecerea este cine ajunge primul la poarta pe unde intră linia de cale ferată. Cînd am sosit, terminaseră lucrul şi...

— Vrei să spui că muncesc ? m-am mirat ; nu-mi era necunoscută speţa subumană a *hippies*-ilor.

— Altfel cu ce să-şi cumpere droguri ? ! Demontează ce merită demontat... Mai ales de la cele trimise de societăţile de asigurări, de la maşinile provenite din accidente. Însă roţile trebuie să le scoată de la toate. Din cauza anvelopelor. Altfel nu le primesc la topit. Au un utilaj cu un braţ, iar în vîrf — o gheară. Ca o mînă cu şase degete. Apucă o maşină din stivă, o lasă pe pămînt, apoi ridică o placă enormă de plumb şi-i dă drumul să cadă peste maşină. O dată, de două ori pînă o face plăcintă. După care o încarcă într-un vagon, pe o platformă. Dar Marcelo îi aprovizionează cu mîncare şi băutură. Are o camionetă... Cu asta se ocupă, le aduce totul la nas, tot ce le trebuie. Însă conturile le face cu Piero. Şi aici Laura a tăcut.

— Spuneai că ţi s-a întîmplat ceva... i-am reamintit. Ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Ai luat şi tu droguri ?

— Nu, eu nu mă droghez.

— Să fie cum zici... am spus, gîndindu-mă că ar fi poate o explicaţie a comportării Laurei, a trecerilor atît de bruşte, de neaşteptate de la o stare la alta. Erau exact explicaţiile care-mi lipseau la un asemenea drum.

— Da, spuneam că mi s-a întîmplat ceva... a zis parcă reamintindu-şi deodată. Dar asta mi s-a întîmplat... Adrian, tu nu te-ai întrebat nici o clipă ce s-a putut întîmpla că m-ai găsit noaptea în mijlocul autostrăzii ? M-ai găsit, a continuat fără să mai aştepte răspuns, din cauza unor nenorociţi. La ieşirea din Milano, m-a luat un tip cu o Mazda. Iar înainte de Florenţa, pentru că tipul cu Mazda mergea numai pînă la Florenţa, m-am urcat într-un autocamion cu număr de Roma. Văzusem un singur şofer... şi i-am făcut semn. Nu m-am gîndit că ar mai putea fi unul în patul din spate. Draperia era trasă... Veneau din Germania Federală. Ţigări şi o sticlă cu vin de doi litri cu etichetă nemţească. De una, de alta... De una, de alta şi, la un moment dat, m-am simţit apucată de geacă. Voia să mă tragă, să mă ridice la el. Am scăpat şi am început să-l lovesc pe cel de la volan, strigîndu-i să oprească. Asta s-a întîmplat.

Putea fi adevărat. Povestise coerent... Dar în acelaşi timp pe un ton plat, alb, liniar, nu se simţise nici urmă de resentiment, de parcă nu despre ea fusese vorba, altcineva trecuse prin păţania relatată.

— Însă, uite, a spus deodată, deplasîndu-se de la locul ei, luîndu-mă de umeri şi vorbindu-mi din nou în şoaptă, cu tine aş putea fi drăguţă, cu tine aş vrea. Şi m-a sărutat pe gît.

Oameni buni, arăt foarte masculin în Lamborghini Espada, cînd îmi pun şi ochelarii de soare cumpăraţi la Salonic devin şi mai irezistibil, dar de-o asemenea declaraţie, mă jur pe ce vreţi, încă n-am avut parte.

— Ce-ţi veni ? am întrebat-o rîzînd, şi ca rîsul meu să n-o jignească cumva, dar mai ales ca să constat dacă purta în continuare mănuşi, am ridicat umărul într-un gest tandru şi mi-am lipit pentru o clipă faţa de mîna ei. Era înmănuşată.

— De ce nu eşti spontan ? mi-a reproşat, alintîndu-se.

— Hai, că mi-a plăcut textul !... am zis amuzat, şi am vrut s-o întreb dacă îi este frig sau ce se întîmplă că poartă mănuşi, dar am preferat, nici eu nu ştiu de ce, poate dintr-o teamă secretă, să renunţ la întrebare ; înclinam să cred că este o psihopată, tot felul de nebuni circulă

liberi și sînt infinit mai mulți decît cei internați în spitale. Trebuia s-o iau ușor, cu menajamente, să-i temperez zelul cu tact. Iar dacă nu voi reuși — să profit de el ca să scap de nebună, îi și simțeam parcă mîinile strîngîndu-mă de gît.

— Ce text ? n-a priceput.

— Cel cu „spontan"... Expresia...

— Ai stil la condus, îmi place cum stai la volan. Și-n general.. Ești genul de bărbat care mă atrage.

Fir-ar să fie !...

— Îți mulțumesc. Însă uite...

— Nici un însă ! m-a întrerupt autoritar.

— Laura, vin din România fără oprire, ți-am mai spus cînd te-am rugat să-mi vorbești, este a doua noapte pe care o petrec la volan, sînt cu reflexele la pămînt, n-aș vrea să ni se întîmple ceva. Și mi-am mișcat ușor umerii, ca pentru a-i da de înțeles că aș vrea să-și ia mîinile de acolo.

Și le-a luat. Fără să treacă însă la locul ei, îi simțeam răsuflarea. Și m-a întrebat :

— Dar cine te grăbește așa ? Ce treabă așa de urgentă ai tu la Napoli ?

— Să-mi înmormîntez sora. Asta-i treaba mea la Napoli.

— Iartă-mă... a zis și s-a retras.

Scurt timp. Și-a aprins o țigară și din nou a avut grijă să se plaseze dincolo de raza oglinzii. Apoi am auzit-o întrebîndu-mă :

— Era măritată la Napoli ?

— Da, de cîțiva ani.

— Cu cine ?

— C-un inginer. Cu inginerul Battoli, am adăugat pentru a da credibilitate spuselor mele și cum n-am avut pe moment alt nume la dispoziție, l-am folosit pe cel al casei de modă.

— Battoli ? s-a mirat.

— De ce, ți-i cunoscută familia asta ?

Nu mi-a răspuns. A rămas tăcută un timp și apoi am auzit-o din nou lîngă ureche, vorbindu-mi în șoaptă, îndemnîndu-mă :

— Hai totuși s-o facem... Ai să capeți o stare nouă... Te va detașa... Te va relaxa...

Îmi purta de grijă...

— Credeam că m-ai înțeles...

— Da, pentru că nu mi-ai văzut formele... N-ai avut cum. Numai dacă-mi vezi sînii și te-aprinzi ! Știi, fac gimnastică de trei ori pe zi, o gimnastică specială pentru ei.

Neîndoielnic, nu era vorba doar de-o nimfomană, ci de-o nebună în toată puterea cuvîntului, o psihopată în capul căreia nu se știe ce putea fi, pentru că o simțisem cum își scoate geaca.

— Dă-mi voie să-ți spun că te-nșeli, Laura. Răstimpul în care te-ai urcat în mașină mi-a fost suficient ca să-mi dau seama că ești formidabilă, mereu mi-a stat mintea la asta. Așa că tu, mai curînd, ar trebui să mă stingi, decît să m-aprinzi !

— Ha-ha-ha ! a izbucnit bucuroasă în rîs și mi-a prins fața în palme.

Mîngîi un bărbat pe obraz cu mănușile puse ? ! Cine a mai auzit, oameni buni, una ca asta ? !

— Știi să conduci ?

— Sigur că știu ! De ce ? a întrebat cu nerăbdare.

— Cred c-ar fi bine să trag mai întîi o oră de somn...

— După... ai să dormi și mai bine... a zis, băgîndu-și mîna sub cămașa mea. Ooo, ce lanț ai !... Și a început să se joace cu el.

Uitasem de lanț. Era cel pe care Egina mi-l lăsase la gît, acasă nu-l port, e prea gros, aduc a parvenit cu el și-l pusesem doar pentru faptul că aveam să mă întîlnesc cu Egina. Senzația mai mult decît neplăcută pe care mi-o provoca contactul mănușii cu pielea, degetele ei părîndu-mi-se ca niște omizi, era acum dublată de ideea că Laurei nu-i trebuia o forță prea mare ca să mă sugrume cu lanțul.

— Bine, am zis. Dar sigur știi să conduci ? m-am îndoit pentru a-i distrage atenția și, reducînd din viteză, am trecut pe banda de avarii.

— Cum, dar am o Lancia Delta !... Două uși... Cunoști tipul ăsta ?

— Nu, probabil e mai nou.

— De anul trecut.

În definitiv, mi-am zis în timp ce opream, dînd brînci sentimentului de vinovăție în curs de formare, de pe auto-

stradă o luasem, pe autostradă o lăsam. Mai mult, o adăpostisem de ploaie și o dusesem mai bine de o sută de kilometri. Ca nu cumva să intre la bănuială, am tăiat contactul la motor, dar am cuplat în viteza întîi, pentru a cîștiga timp la plecare. Apoi m-am dat jos și i-am întins mîna, ca pentru a o ajuta să coboare.

— Vreau să las spătarul, ca să ne simțim cît mai bine... am zis.

În momentul în care a ieșit, am tras-o în lături și am sărit în mașină. După cîțiva metri am oprit, am tras geaca de pe canapea și am aruncat-o pe fereastră.

— Ia-ți geaca ! i-am strigat, să știe că i-o aruncasem.

29

Se spune că monotonia autostrăzii trebuie anihilată prin viteză, te ține încordat. Da, dar nu după un drum atît de lung și tensiv și mai ales cînd ești nedormit. Așa că mențineam viteza sub o sută de kilometri pe oră și cum Laura nu-mi ieșea din cap, încercam s-o dibui, o luam pe felioare, ca să văd de unde o pot apuca. M-am oprit la momentul în care ea trecuse, în relatarea despre acel cimitir de mașini, de la tonul copilăros ..Însă Marcelo n-are de unde să știe că-i cel mai mare cimitir din toată Italia", la cel plat, neutru, neimplicat cînd spusese că erau acolo vreo patruzeci de *hippies,* care trăiau de-a valma. Fusese o trecere bruscă, abruptă, ca și cum două făpturi — dar în răstimpul în care se găsise în mașină, cu siguranță mai multe — vorbiseră prin gura ei, o fetiță și o matură. O drogaseră ? O îndemnase vărul ei să ia și ea droguri ? „Să facem niște prostioare..." îi propusese. Și probabil se mai întîmplase ceva, însă ea se răzgîndise, nu mai vrusese să povestească.

Străbătusem Italia din vîrful „cizmei“ pînă la călcîiul ei pentru a mă îmbarca pe un feribot spre Grecia. Pe atlasul de care mă foloseam, un atlas foarte bun, amănunţit şi corect, editat de Automobil Clubul Austriac, erau trecute două linii de navigaţie. Prima, de la Brindisi, iar a doua, la vreo sută cincizeci de kilometri mai la sud, de la Otranto, ultimul oraş mai măricel al călcîiului „cizmei“.

Drumul pe mare era astfel mai scurt şi, informîndu-mă, aflasem că traversarea se făcea cu un feribot mai mic şi deci şi preţul traversării e mai redus. Mai redus avînd în vedere şi primul considerent : drumul pe mare mai scurt. Ajungînd însă la Otranto, am găsit cheiul pustiu. Nici un om, nici o urmă de viaţă, ca şi cum peste chei s-ar fi abătut pe neaşteptate o molimă. M-am întors în oraş. Mi s-a spus că societatea dăduse faliment, vasul fusese scos la licitaţie şi cumpărat de către societatea maritimă „Adriatica“ de la Brindisi.

Neavînd încotro, făcusem cale întoarsă aproape o sută cincizeci de kilometri. Dar cînd am ajuns la Brindisi, vasul plecase de o jumătate de oră. Cum tot eram în port, am zis să obţin informaţiile necesare. Un bărbat m-a îndrumat spre sediul societăţii „Adriatica-Hellenic Mediterranean Lines“ şi am avut parte de o nouă supriză : preţul traversării pentru o persoană fusese majorat de la 13 la 21 de dolari — bineînţeles la ultima clasă, clasa „comun“ — iar pentru o maşină de greutatea „Renault“-ului de la 27 — la 43 de dolari.

Îmi planificasem să fac în Grecia o rută mai cuprinzătoare şi pentru că feribotul avea să mă coste dublu faţă de suma pe care o prevăzusem, am hotărît să fac economii la cazare şi să dorm într-un camping. Eram pregătit pentru o asemenea eventualitate, aveam cort de o persoană, aragaz de voiaj şi toate celelalte, problema se punea doar să existe un camping.

Exista, şi motoristul, un băiat de vreo 16—17 ani care îmi dăduse informaţia s-a oferit să mă piloteze. Urmîndu-l, am intrat după un timp într-un cartier cu străzi înguste şi mai ales insalubre, în care mi-ar fi fost teamă să cobor din maşină, am ajuns apoi pe o şosea desfundată de unde începea cîmpul şi am pătruns într-un nou cartier mărginaş

și mai dubios decît primul. Încît m-am întrebat deodată unde vrea să mă ducă motoristul și ce are de gînd. Tot ce voia era să mă scoată pe un drum cît mai scurt.

Camping-ul era ocupat aproape în întregime de *hippies*, cort lîngă cort, de parcă ar fi fost o tabără amenajată special pentru ei. Îi întîlnisem în toată Europa, solitari sau în cete itinerante, dormind prin parcuri, cerșind în fel și chip, îi văzusem solidarizîndu-se și luîndu-se la bătaie cu polițiștii Parisului, cînd aceștia încercaseră să-i alunge din împrejurimile Notre-Dame-lui, unde pictaseră cu creta, pe lungi porțiuni, trotuarele... N-am avut încotro, a trebuit să rămîn. Am găsit un loc lîngă mașina unei familii de turci care-și pregăteau, în fața cortului, mîncarea de seară și m-am dus să fac o baie în mare — campingul era așezat pe malul ei —, hotărît să trîndăvesc a doua zi pe plajă cel puțin pînă la prînz, deoarece feribotul pleca abia seara la șase.

Eram în costum de baie și ridicam cortul. Profitînd de un moment de neatenție, cineva s-a apropiat de mașină și mi-a subtilizat blugii în buzunarul cărora aveam o sumă însemnată de bani — toate lirele italienești cu care să plătesc traversarea și să-mi rămînă încă ceva. Schimbîndu-mă, pusesem blugii pe spătarul scaunului de la volan, am observat dispariția lor cînd am vrut să iau *spray*-ul împotriva țînțarilor.

Evident, nu de blugi îmi era. Mai ales că la Napoli, ca să am ce duce la prieteni, cumpărasem în port trei perechi la un preț derizoriu. Îmi era de bani. Și cu toate că nu trăgeam prea mari speranțe că va putea fi descoperit hoțul în șatra aceea enormă de *hippies* — asta presupunînd că se va întreprinde ceva pentru descoperirea lui — m-am dus la recepție să reclam furtul.

— Noi vom anunța poliția... Trebuie să vă spun însă că azi noapte au fost cîteva zeci de spargeri în oraș. La magazine în special. Și cine credeți că le-au comis dacă nu animalele astea ! Ca să aibă cu ce-și cumpăra droguri !

— Dar de ce sînt atît de numeroși în oraș ?

— Vremea a început să se răcească, este perioada cînd pleacă spre Asia.

Am vrut o explicație — o aveam.

A doua zi, la îmbarcare, fiecare *hippy* a fost trecut printr-un filtru al poliţiei şi percheziţionat cu de-amănuntul. N-aveam nici o grijă, nu pentru banii mei erau căutaţi. Recepţionerul anunţase poliţia, dar de la celălalt capăt al firului i se răspunsese că au pe cap destule poveşti, povestea asta cu banii e-o bagatelă. Pentru ei o fi fost o bagatelă...

Feribotul societăţii „Adriatica" era destul de impunător, pîntecele lui hulpav înghiţea un „TIR" după altul. Poate o sută, poate mai multe, căci vasul de la Igumenitsa îşi continua drumul pînă în Pelopones, la Patras, unde începea autostrada. Autoturismele şi motocicletele erau lăsate la urmă şi mi se părea că şirul enormelor camioane nu mai are sfîrşit.

Îmbarcarea aceasta era în genul ei un spectacol. Cu marinari şi şoferi, cu ambalări de motoare şi scrîşnete de frînă, cu strigăte de apel şi răspunsuri, un adevărat vacarm, peste care se suprapuneau comenzile date prin portavoce de un ofiţer ce dirija, de la pupa vasului, întreaga îmbarcare. Un spectacol mai ales cu dansul neîntrerupt al punţii de îmbarcare care ba se lăsa, gemînd şi trosnind sub greutatea unui mastodont rutier, ba se ridica, adunîndu-şi parcă forţele, pentru a-l primi pe cel următor.

Cînd am pătruns cu Renault-ul în pîntecele „Egnatiei", cum se numea vasul, toate maşinile care intraseră pînă atunci erau într-o aliniere perfectă, spaţiul enorm la maximum folosit, doar cîţiva centimetri despărţeau o maşină de alta, şi mi-am zis că un tangaj mai puternic ar putea să prefacă totul într-o grămadă de fiare.

Odată terminate manevrele pentru ocuparea locului ce-mi fusese indicat, am vrut să scot cheia din contact, dar marinarul care mă dirijase mi-a interzis şi mi-a spus că maşina trebuie să rămînă descuiată şi cu cheia în contact. Asta nu mi-a plăcut şi am încercat să protestez. Fără folos. A spus că actele şi valorile le pot depune contra unei taxe foarte mici sus, pe vas, unde există un compartiment cu seifuri.

Aşa am şi procedat. A fost singurul loc unde n-am întîlnit *hippies*. Mişunau peste tot ca şobolanii şi cînd am ieşit din apele teritoriale ale Italiei şi s-a deschis *free-shop*-ul au năvălit cu toţii să cumpere băuturi şi ţigări. Au

ocupat apoi culoarele, culcîndu-se în sacii lor de dormit, dar lăsînd destule locuri libere în pavilionul destinat pentru petrecerea nopţii.

Era de mărimea unei săli de cinematograf şi organizat cam tot ca aceasta. Doar că fotoliile erau în genul celor de avion, rabatabile, ca să-ţi poţi alege o poziţie mai comodă pentru dormit. La un asemenea fotoliu aveam şi eu dreptul în contul biletului pentru „persoane". Şi cum noaptea era răcoroasă şi pe punte trăgea, mi-am căutat un loc, cu speranţa că voi putea aţipi. *Hippies* se culcaseră mai ales pe jos, foielile dubioase din jur, gemetele de tot felul, cuvintele spuse cu răsuflarea întretăiată şi în cele din urmă o duhoare de nesuportat, care îmi dădea impresia că mă aflu într-o cameră de gazare, m-au alungat afară, în frig.

Tot umblînd, am găsit un şezlong, l-am tras într-un colţ mai ferit şi am îngheţat toată noaptea în el. Cînd m-am trezit, primul gînd a fost să mănînc ceva fierbinte. Pentru clasa „comun" exista un *self-service* ; m-am grăbit într-acolo. Restaurantul nu se deschisese şi un marinar mi-a spus că la intrarea pavilionului dinspre prora există cîteva automate pentru cafea.

Am găsit repede încăperea, numai că ea era ocupată în întregime de *hippies*. De la început n-am priceput despre ce este vorba şi ce se întîmplă, căci stăteau în cerc, îmbuizindu-se şi ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, ca şi cînd în mijlocul cercului s-ar fi desfăşurat o luptă de cocoşi. Mi-am făcut loc. Doi tineri se împreunau exhibîndu-se cu impudoare animalică pe linoleum ; alţii, goi şi aceştia, se pregăteau să le ia locul.

Ajunsesem pe porţiunea de autostradă ce ocoleşte Roma, mai aveam vreo 200 de kilometri pînă la Napoli, deci vreo două ore de mers, simţind însă că lucrurile nu sînt în regulă, am hotărît să întrerupt drumul. Dungile albe şi galbene ale liniilor de marcaj începuseră să mi se întretaie în priviri, să se încalece, era ceea ce se cheamă parapsihoza şoselei, la un moment dat, în lumina farurilor mi se păruse că văd o cireadă de vite şi bruscasem frîna. Nu venisem în Italia s-o întîlnesc pe „doamna cu coasa", am tras la prima staţie de benzină, mai ales că trebuia să alimentez.

Maşina i-a şoptit imediat benzinarului că-i rost de un bacşiş, un proprietar de Lamborghini nu stă să se încurce cu restul. Şi-atunci cum să-i spun eu celui care se grăbea spre mine că vreau nu numai benzină, ci să şi dorm o oră, două acolo la el. Mai ales că în Italia este interzisă petrecerea nopţii în benzinării sau pe banda de avarii a autostrăzilor.

În timp ce îmi punea benzină, i-am zis că vin direct din România, este a doua noapte în care nu dorm, liniile de marcaj au început să mi se întretaie în priviri.

— Ooo, dar asta-i foarte periculos ! m-a prevenit. Ştiu de la şoferii de autotrenuri... Trebuie neapărat să dormiţi ! Mai bine ajungeţi cu cîteva ore mai tîrziu, decît, Doamne fereşte, să nu ajungeţi deloc.

— Aşa este, l-am aprobat şi m-am grăbit să continui pentru a vedea dacă merită sau nu un bacşiş : Sigur, m-aş fi oprit la un motel, dar odată băgat în pat... Or eu trebuie să fiu dimineaţa la Napoli, merg la o înmormîntare...

— O, Madona ! a făcut şi a adăugat : Îmi pare rău, aici n-aveţi cum să rămîneţi, m-ar putea amenda. Dar două staţii mai încolo este AGIP-ul, are motel, îi cereţi recepţionerului să vă scoale, o să vă odihniţi mult mai bine...

I-am mulţumit pentru sfaturi şi, neavînd încotro, am luat-o pe şoseaua care lega staţiile între ele. Gîndindu-mă mai bine, mi-am zis că din moment ce tot o să plătesc o cameră, e cazul să trag un somn pînă la vreo 8 dimineaţa. Scăpam astfel de aglomeraţia orelor de începere a serviciului, cînd e un alt iureş pe autostrăzi, mai ales lunea, şi în loc să ajung la Napoli frînt de oboseală şi căzînd din picioare de somn, voi fi perfect odihnit, cu forţele refăcute şi-o să arăt şi eu mai altfel.

Motelul se profila ca o lamă, era din aluminiu şi sticlă, avea 9 etaje şi-i spunea astfel şi nu hotel doar pentru faptul că era pe autostradă şi nu undeva în oraş. Nu mă îndoiam, cei care şi-au cheltuit banii construindu-l acolo au ştiut ce-au făcut. Într-adevăr, parcarea era ticsită de maşini. Mi-am aruncat ochii spre tăbliţele de înmatriculare — toate de Roma. Bravo, băieţi !...

— Ei, tăticu — i-am vorbit lui Max după ce s-a întors de la treburi, pentru că începuse să dea din ciotul de coadă, adică, gata, merge şi el — ai dormit tot drumul pe rupte-

lea, nici nu-ţi păsa că Laura ar fi putut să mă sugrume cu lanţul, acum stai şi păzeşte maşina ! Unul cu ponoasele, altul cu foloasele, nu-i prea în regulă...

Era aproape ora 3, însă la barul de lîngă recepţie se aflau cîteva tinere, aşezate în aşa fel încît să fie văzute din hol ; una din ele s-a şi ridicat şi a făcut cîţiva paşi cu intenţia inechivocă de-a-mi atrage atenţia. I-am spus recepţionerului că sînt singur şi deci vreau o *single*.

— Avem şi *single*, dar că sînteţi singur se poate repara... Şi a făcut o mişcare cu capul în direcţia barului.

— Am văzut, dar tot ce doresc este să dorm.

— O să tot dormim în mormînt... a ţinut să-şi împărtăşească „filozofia".

— Şi mai vreau ceva : să fiu sculat la ora 8.

— Da, da, intră în preţ... Să notez...

— Asta ar mai lipsi să nu intre !... nu m-am putut abţine, căci dădusem cu ochii de tăbliţa cu tarife, în dreptul cuvîntului *„single"* figura frumuşica sumă de 75 000 de lire, adică 60 şi ceva de dolari. Nu-mi erau necunoscute preţurile de la hotelurile occidentale, dar una este să le cunoşti şi alta să scoţi banii din buzunar.

30

Obosit cum eram, ar fi trebuit să dorm neîntors, dar nu s-a întîmplat aşa, probabil din pricina nenumăratelor cafele băute, somnul mi-a fost un coşmar. Se făcea că eram pe canapeaua din spate, cu mîinile şi picioarele legate cu sfoară, gura o aveam lipită cu o bandă adezivă, în genul celei folosite la vopsirea maşinilor, şi asistam îngro-

zit, pierit, fără să mă pot mişca sau ţipa, cum gonea Laura nebuneşte pe o şosea, ca într-o cursă pe viaţă şi pe moarte, cum se angaja, cînd prin stînga, cînd prin dreapta, în depăşiri de-a dreptul sinucigaşe. Scăpam doar prin faptul că cei care veneau din sens invers preferau, cel mai adesea, să părăsească şoseaua decît să intre într-o coliziune frontală ; alţii, frînînd din răsputeri, derapau în veritabile *tête-â-queue*-uri şi se ciocneau de alte maşini. O cursă parcă fără sfîrşit. Ca să virăm deodată pe o bretea îngustă care ne-a scos într-un cimitir de maşini. Am crezut că va opri, dar ea redusese doar pentru a schimba „de la mare la mic" şi a relansa maşina printre stivele cu hîrburi dezmembrate. Precizia, siguranţa cu care conducea demonstra o cunoaştere perefectă a topografiei acelui labirint de alei, numai că alergarea aceasta se prelungea, încît am presupus că se rătăcise şi căuta un punct de reper care s-o repună pe drumul ştiut. Dar pentru a-l recunoaşte ar fi trebuit să reducă, să micşoreze viteza, ori ea continua să conducă în forţă, lovind mereu la cotituri, cu spatele maşinii, cînd un hîrb dintr-o margine de stivă, cînd altul. Nu, nu se rătăcise, a venit în trombă pînă la „linia de sosire" şi a frînat în mijlocul unei cete de *hippies*. Lăţoşi şi murdari, dezbrăcaţi în pielea goală, fete şi băieţi, dar cu mănuşi pe mîini. Au împresurat într-o clipă maşina, au apucat tot felul de fiare care le-au căzut sub mînă şi au început să lovească Espada, urlînd şi ţipînd. Dădeau în ea, dar fiecare lovitură se răsfrîngea, se prelungea în mine, provocîndu-mi dureri de nesuportat ; odată cu ea eram şi eu molestat, aş zice, mai ales eu. Dădeau pe unde nimereau, au spart farurile, parbrizul, geamurile, unii s-au căţărat pe capotă, pe acoperiş, pe capacul portbagajului... Îmi zdrobiseră maşina, asta mă şi durea cel mai tare. Şi deodată am văzut printre picioarele celor care dănţuiau pe capotă, ieşind dintr-o apă,dintr-un fel de baltă, un elefant, cu trompa ridicată, ca pornit la atac. Iar în vîrful capului — Laura, în ciorapi negri şi portjartier de aceeaşi culoare. Lovindu-l cu o cravaşă, îl conducea spre maşină, ca să-mi dea lovitura finală, şi vedeam pachidermul ur-

cîndu-se pe Espada pentru a o transforma în plăcintă, cu mine drept umplutură. Noroc că a sunat telefonul. A fost formidabil să-mi dau seama că toate se petrecuseră în vis. Avînd nevoie parcă de-o confirmare, m-am băgat repede sub duş.

La parcare rămăseseră doar cîteva maşini, i-am dat drumul lui Max să se mişte puţin şi am luat din cutia bordului „Semnătura astrală", să descifrez cu ajutorul ei visul. Şi iată ce-am găsit :

„Înainte de-a încerca să tălmăciţi un vis, priviţi-vă în oglindă pentru a stabili cu exactitate ce fel de frunte aveţi, ca, în dependenţă de ea, să vă determinaţi caracterul, element deosebit de important pentru interpretarea simbolurilor din capitolul următor.

O frunte voluminoasă denotă o natură dificilă ; una mică — predispoziţie la zgîrcenie ; lată — tendinţă de furie, de mînie ; prelungită şi netedă — caracter crud, răzbunător ; strîmtă, joasă, proeminentă — caracter energic, întreprinzător ; rotundă (convexă) — blîndeţe ; adîncită la mijloc — egoism ; plată şi lată — inteligenţă şi imaginaţie mediocre ; fără riduri — ipocrizie, fire rece; cu riduri orizontale — moliciune ; cu riduri mărunte — inteligenţă slabă ; cu riduri deasupra sprîncenelor — spirit greoi ; perpendiculară...". Exact fruntea mea, ce să mă mai uit în oglindă, o ştiu foarte bine, de cînd nu pot ieşi din fundătura cu scrisul, în timpul rasului mă uit plin de dojană la ea. Ia să vedem : ...„Perpendiculară — bun de gură, mînuieşte cu îndemînare cuvintele, dar să nu-l credeţi ce spune." Cum adică, „să nu-l credeţi ce spune"? Ei, fir-ar să fie !...

Şi am trecut la simboluri. Înşirate în ordine alfabetică. „Abator. Albine..." „Apă — semne bune." Să fie !... „Automobil — păzea." „Cimitir." Dar nu de maşini. Normal, pe vremea aceea la Fălticeni... Merge şi simplu „Cimitir — necazuri care trec." Mişto ! „Ciorapi — fiţi prudenţi". „Cravaşă — revedere mult aşteptată". Hai că le zice bine ! „Elefant — masă plină". Hippy nu era cazul... fie la alţii. „Portjartier — sosirea unei rude apropiate." „Şosea — călătorie".

De pe autostradă se intră în Napoli exact din partea opusă celei prin care intrasem data trecută, căci venisem dinspre *strade statale,* de-a lungul ţărmului mării. M-am orientat destul de repede, am luat-o pe Via Foria pînă la Piaţa Cavour, unde se află celebrul Muzeu Naţional de Arheologie, iar de acolo n-a mai fost nici o problemă, am urcat pe „Salvator Rosa" pentru a ajunge la „Floridiana", punctul de reper pe care mi-l dăduse Egina. Este o fostă vilă regală în mijlocul unui parc imens, cu cedri, pini şi chiparoşi, rafinat decorat, un mic palat în stil neoclasic, transformat în muzeu de porţelanuri. Unul din cele mai mari din Europa.

Eram aproape de vîrful colinei Vomero, pe care se află cartierul rezidenţial al oraşului, din punctul unde mă aflam, Napoli mi se aşternea la picioare, stratificîndu-se spre mare într-o privelişte de carte poştală. Frumuseţea i-o dă mai ales golful, cu ape de un albastru intens, închis, din dreapta, de Capul Posollipo şi insula Ischia, iar în stînga, de Capul Sorrento şi insula Capri ; Vezuviul este şi mai aproape.

La campingul unde trăsesem data trecută găsisem la recepţie un tînăr, fiul concesionarului, şi întîmplarea a făcut ca băiatul să-şi fi petrecut o vacanţă în România; păstra o bună amintire ţării, ca şi unei fete, studentă şi ea, cu care se împrietenise la mare, corespondau, sentimentele lui mi-au fost de mare folos. Vittorio m-a considerat musafirul său, mi-a dat cel mai bun loc din camping, ferit de soare, de plată nici n-a vrut să audă, în seara următoare m-a invitat acasă la cină, taică-su, *signore* Antonio Salinella, sicilian de origine, stabilit prin căsătorie la Napoli, nu numai că mi-a facilitat o reducere cu 50 la sută a biletului de vapor, pe baza legitimaţiei de scriitor, dar şi o şedere gratuită la fratele său din Palermo. Cît am stat la Napoli, Vittorio mi-a consacrat aproape tot timpul său liber, conducîndu-mă ca un ghid perfect informat şi ajutîndu-mă totodată să înţeleg cîte ceva din viaţa acestui

oraş cu totul aparte ; Napoli, după Palermo, întruchipează tot ce este mai rău în Italia.

Mai înainte de toate m-a dus în Piaţa Cavour, la Muzeul Naţional de Arheologie, cunoscut în lumea întreagă prin colecţiile sale unice — vedere de ansamblu asupra civilizaţiei antice, ca şi a descoperirilor arheologice provenind de la Pompei şi Herculanum. Apoi, la Capodimonte, impunător palat regal, ce domină oraşul din vîrful colinei pe care tocmai mă aflam. Aşezat într-un parc somptuos, adăposteşte, în cele peste o sută de săli ale sale, celebra Pinacotecă şi Galeria Naţională. Tizian. O sală întreagă numai cu Tizian ! Ale cărui trupuri feminine le admirasem la Galeria Borghese din Roma, la Uffizi şi la Pitti din Florenţa, dar mai înainte la Veneţia în Ca'd'Oro ; ca şi acolo, Lavina Vecello, probabil, intitulată aici Danae. Apoi, două tablouri de Bruegel, cu totul diferite coloristic decît cel ştiut de la Kunsthistoriches Museum din Viena. Mantegna şi Lorenzo Lutto cu portrete, Masaccio, a cărui „Izgonire din rai", parte din fresca de la Santa Maria del Carmine din Florenţa, zguduie prin durerea ce-i străbate pe autorii „păcatului originar", Giovanni Bellini cu „Schimbarea la faţă", Botticelli cu opere din tinereţe...

Dar ceea ce caracterizează cu adevărat Napoli este lumea lui cu totul aparte, care i-a şi atras denumirea de „teatru permanent al Italiei". Mărunţi, negricioşi, păroşi, cu profil „grec", femeile scunde, grase, cu şolduri rotunde şi talie joasă, napolitanii vorbesc mult şi tare, o italienească puţin cîntată, gesticulează tot timpul, împungînd aerul sau pieptul interlocutorului cu degetul, şofează agresiv, „la limita nervilor" cum s-ar spune, înjurîndu-se prin geamul portierei şi claxonîndu-se unul pe celălalt, astfel că strada e un vacarm. Şi totuşi. „Bel Canto" aici, la Napoli, s-a născut. Melodii vesele sau melancolice, acompaniate la chitară ori mandolină. „Santa Lucia", „Marechiare", „Funiculi-Funicula", „O Sole Mio" — sînt cîntece napolitane ; în septembrie are loc un festival de foarte veche tradiţie, nu puţine din cîntecele premiate devin şlagăre, cîntate apoi în întreaga Italie, ca şi dincolo de hotarele ei. În cartierele vechi, cum este Spacca, sau în jurul pieţei Del Mercato, cele mai multe străzi n-au trotuare, pe jos, hîrtii, deasupra capului spînzură rufe, şiruri de lămîi

sînt agăţate între ferestre, comerţul se desfăşoară în stradă, pe tarabe sau ambulant, fiecare îşi strigă marfa... Eşti oprit la tot pasul, ţi se oferă de la ţigări Marlboro, cele mai căutate de italieni, de contrabandă, desigur, pînă la ce nici nu-ţi trece prin minte. E portul ? Dar fusesem şi la Genova, port mai mare decît Napoli, la Ancona, la Pescaria... Străinul este recunoscut cu ochi siguri, este suficient să te tenteze ceva şi să scoţi banii din buzunar, că te-ai şi trezit fără ei sau, în cel mai bun caz, înjumătăţiţi prin aşa-zisa „palmare". Tinere frumuşele, care n-ai crede doamne fereşte că-s fete de stradă, intră cu naivitate în vorbă, n-ai ajuns bine în casă că te-a şi „prins" cică soţul, pleci dezbrăcat ; nu există trucuri pe lumea asta să nu le cunoască napolitanii. Ai ceva în mînă, o borsetă, un pachet, o geantă, regula este să mergi pe partea de trotuar mărginită de clădiri, altfel rişti să-ţi fie smulsă din mînă de coechipierul unei motorete care în clipa următoare a şi dispărut printre maşini. Sînt hoţii cunoscuţi sub numele de *scipattore*. Pe insula Capri, plimbîndu-mă pe străzile pline cu magazine scumpe şi restaurante pentru turişti cu buzunarele doldora, am asistat la o scenă care m-a lăsat cu gura căscată. Chiar sub ochii mei, poşeta unei englezoaice sau americance în vîrstă s-a înălţat deodată în aer, a făcut o volută, ca să aterizeze în braţele unui motorist ; abia mi-am putut da seama ce se întîmplă că acesta şi demarase. Un altul, complicele, trecuse pe la masa englezoaicei sau americancei plină de bijuterii, îi oferise ceva de vînzare şi în timpul acesta agăţase de poşetă un cîrlig ca de undiţă legat cu un fir invizibil de nailon. Pînă şi hainele puse pe spătarul scaunului se întîmplă, îmi spusese Vittorio, să se înalţe astfel în aer. În ultima zi a şederii coborîsem pe o stradă din apropierea portului pentru a cumpăra blugi autentici, aduşi prin contrabandă. În timp ce patronul unei prăvălii micuţe îmi arăta un coş cu nuiele; spunîndu-mi să-mi aleg, şi-a făcut apariţia un grup de motociclişti, îmbrăcaţi în haine decorate cu fel de fel de ţinte. Totul n-a durat mai mult de un minut : mînuind lanţuri groase de fier, prevăzute cu o măciulie, ca o ghioagă, la un capăt, au transformat în ţăndări vitrinele şi au dispărut în urlet de motoare. Negustorul mi-a

explicat că mafia majorase taxele plătite de comercianţi lună de lună, vezi Doamne pentru a fi protejaţi.

Pe Via Pavia, la numărul 16 am găsit un gard înalt din zid şi o poartă ce apăra curtea de priviri indiscrete. În spatele gardului — pini, cedri şi o vilă din care se vedea doar etajul ; judecînd după arhitectura lui, casa fusese construită probabil imediat după cel de-al doilea război mondial. Am sunat şi, în scurt timp, s-a auzit o voce bărbătească venind din difuzorul interfonului :

— Cine este, vă rog ?

Am spus cine.

— A, bine aţi venit, vă deschid îndată.

Îmi pusesem pantaloni de etamină bej, mocasinii cumpăraţi la Salonic, o cămaşă haioasă şi, bineînţeles, oameni buni, ochelarii de soare, ce să mai vorbim, arătam irezistibil. Mai ales că la plecare din acel complex al AGIP-ului, văzînd lîngă benzinărie o staţie de spălat, nu pregetasem să mai cheltuiesc nişte bani, şi cum ei adaugă în şampon o soluţie ce dă strălucire vopselei, Espada completa cum nu se poate mai bine tabloul.

N-a durat prea mult, s-a auzit un „clinc" de zăvor şi poarta a început să culiseze pe o şenilă îngropată în asfalt. Am vrut să mă îndrept spre maşină, dar am văzut grăbindu-se spre mine un bărbat între două vîrste, napolitan tipic, îmbrăcat într-o salopetă albastră ; l-am aşteptat.

— Bună ziua, domnule, a zis înclinîndu-se respectuos. Vă aşteptam, vă rog să poftiţi. Mă cheamă Nicola. Iar pe soţia mea Luciana ; o sună pe domnişoara Solomos, să-i spună că aţi sosit.

Am ajuns, pe o alee asfaltată, la peronul unei vile cochete, albe, încorporînd într-o margine un garaj. Multă marmură, ea nu lipseşte Italiei, ziduri groase, solide şi un acoperiş în formă de evantai, din sticlă, deasupra intrării. Pe scări aştepta o femeie durdulie, spre patruzeci de ani, îmbrăcată într-un halat bej, cu guleraş de dantelă.

— Bine aţi venit, domnule ! a zis cu un zîmbet larg şi a desfăcut mîinile într-un fel de reverenţă. Mă numesc

Luciana. Am sunat la magazin ca s-o anunț pe doamna, dar telefonul a fost ocupat. Vă rog să poftiți, camera vă așteaptă și, printr-un gest, m-a invitat să intru.

Crezusem că voi locui la hotel, că Egina îmi reținuse o cameră, dar, iată, nu, și inima mi-a venit, cum s-ar spune, la loc.

— Mulțumesc, am zis și am dat să văd unde-i Max și să iau florile cumpărate la acel microcomplex al AGIP-ului ; erau într-o cutie de țiplă, se puteau ofili.

— Lăsați, lăsați, bagajele o să le aducă Nicola.

— Nu sînt singur, i-am explicat, am un cățel. Vreau să-l poftesc să coboare...

Nu era deloc așa. Nu numai că nu făcea pe boierul, așteptînd să-i deschid portiera, dar nu se vedea nicăieri. L-am găsit culcat pe podea, în spatele scaunului de la volan. Cînd oprisem la poartă, sărise pe plocate, însă mie nu-mi fusese aminte de el.

— Aici ! i-am ordonat. Ce-s figurile astea ?!

A coborît din mașină și mi s-a culcat la picioare, ținînd, de supărare, capul într-o parte.

— O, e foarte drăguț ! l-a lăudat Luciana. Cum îl cheamă, vă rog ?

I-am zis, și cum Max se refugiase în mașină, am adăugat pentru a-i motiva comportarea :

— E drăguț, dar și foarte alintat.

Nicola mi-a cerut cheile de la portbagaj, i le-am dat și m-am întors la Max, care se băgase iar după scaun.

— Tu chiar ești într-o doagă ? Ia termină !... Te-ai repezit la cioara ei și-ai fi vrut să te laude, să te mîngîie ?! Să nu-mi faci cumva vreo figură... și să-mi strici clipa revederii... m-am temut deodată și am hotărît să-l las, pînă una-alta, în mașină : foxterierii, după cum îmi spusese chirurgul timișorean, sînt nu doar răzbunători, ci și tare încăpățînați.

În timp ce scoteam plocatul pe care i-l adusesem Eginei, m-am întrebat cum de-a știut foxterierul că va da ochi cu ea. Dacă s-ar fi întîmplat, să zicem, în casă, unde ar fi putut să-i simtă mirosul... mai înțeleg. Sau, poftim, în curte. Dar el simțise și se ascunsese încă de cînd oprisem pe stradă ! Destul de puțin circulată, dar stradă !... Oameni buni, nu pot pricepe și pace !

Din vestibulul spaţios, în care se aflau prinse în perete nişte coarne de cerb, ne-am ridicat pe cîteva trepte şi am pătruns într-un living de vreo 60 de metri pătraţi, după care urma o sufragerie, cu mobilă grea, de fapt un spaţiu unitar, delimitat printr-o arcadă de largă deschidere. În stînga se pătrundea într-o cameră nu prea mare, amenajată ca birou, iar în dreapta, se ridica o scară din marmură albă, pe care am urcat la etaj. Pentru a da într-un holişor distributiv, acoperit cu mochetă bleu-ciel. De aceeaşi culoare erau şi pereţii, încadraţi de o liniatură albă, ca un chenar. Albă era şi fereastra ce lumina acel spaţiu, sub ea o canapea micuţă, albă şi ea, albe erau şi uşile, un spaţiu funcţional intim şi cald.

— În stînga, mi-a explicat Nicola, este dormitorul domnişoarei Solomos, iar în partea asta, a zis apucînd-o la dreapta, sînt două camere cu o baie la mijloc. Amîndouă la fel de mari, la fel de frumoase. V-am pregătit-o pe ultima.

Intrînd, am găsit acelaşi joc odihnitor de culori — alb pe bleu-ciel. O mobilă modernă, nesofisticată, uşile şifonierului din cristal fumuriu ca nişte oglinzi, canapea şi fotolii adînci, îmbrăcate în piele albă, patul...

Dar staţi aşa, oameni buni, n-o să mă apuc acum să vă descriu mobila, tablourile, vazele, cele două ogive albe în care erau aşezate, aţi putea să mă luaţi în tărbacă, ia uite la ce umblă ăsta, păi atunci îl cumpăram pe Cuţare, descrie un scaun pe două pagini de carte. E-adevărat, v-am introdus în procesul meu de creaţie cu plombagina şi fundătura, însă nu v-am plictisit prea mult, am preferat să vă zic cum e Max, cum sînt eu, că nu-s din ăia care nu mănîncă, nu beau, cultură şi-atît, hrană spirituală, cînd ajung undeva afară, gîndul le e doar la muzee, la vitrine nici cu ochiul n-ar trage, privirea le e după faţade, după cornişe, gotic, baroc, *renaissance*, nu s-ar întoarce, Doamne fereşte, după un picior de femeie... Eu cu oameni din ăştia n-aş pleca la drum nici dacă mi s-ar oferi un chil de mălai.

Cu gîndul la Max, că se afla în maşină, care avea să se-ncingă ca o etuvă, — am abandonat despachetatul bagajelor şi m-am dus să-l aduc. Ca apoi să am o discuţie foarte serioasă cu el în privinţa Eginei.

În timp ce coboram scările, Luciana urca.

— Am vorbit cu domnişoara, m-a informat, a zis că vine îndată şi mi-a spus să vă invit în living, să vă fac o cafea şi să vă arăt unde sînt băuturile.

Era o propunere pozitivă, chiar simţeam nevoie de puţin alcool.

— Mulţumesc, cafea n-o să beau, aş vrea să fac o pauză, dar ceva tare n-o să refuz, am zis, zîmbind ca să-i arăt că sînt un om comunicativ, nu un scorţos.

— O, ce bine că vorbiţi limba noastră... Ne-a spus domnişoara... Cu domnul Pierre ne înţelegem mai greu, mai mult dumnealui pe noi, că noi de unde să ştim franţuzeşte?!

Mi-a stat pe limbă s-o întreb cine-i domnul Pierre.

Abia coborînd în living mi-am dat seama că cele două uşi, larg deschise, dădeau spre o terasă.

— Acolo-i piscina, mi-a explicat Luciana, observînd direcţia privirilor mele. Doamna Ortolan a făcut-o. Avea un băiat şi o fată... Doamna în locul căreia a venit domnişoara Solomos. A murit într-un accident în golf. Uitaţi-vă, aici sînt băuturile, a zis arătînd spre o măsuţă de lîngă perete, plină cu tot felul de sticle. Vă rog să mă scuzaţi, mă duc să vă fac o cafea.

Mă uit, văd, cunosc : Glenfiddich, mai băusem un asemenea *whisky !* Catifelat ca feteasca neagră de Pietroasele, nu simţi nici cea mai mică asprime pe care o au de obicei băuturile distilate. Pe măsuţă se afla şi un termos cu gheaţă, mi-am pus un cub în pahar şi am turnat din sticlă cît să plutească şi să se dea de pereţi, pentru a scoate acele sunete atît de plăcute auzului.

Ei, da !...

Plafonul cu grinzi ornamentale de lemn, pereţii în *calcio-vecchio* patinat, făcut ca la el acasă, pe jos marmură spre bej, covoare mari, canapele, fotolii, cum îi stă bine unei asemenea încăperi, o piesă multifuncţională pe un întreg perete, cu aparatură electronică, linie audio-video, totul cu un *design* modern, ceea ce punea şi mai mult în valoare mobila grea, stil *renaissance* a sufrageriei : masă, scaune, bufet, servantă... Multe plante ornamentale...

Pe mine mă interesa însă piscina, mă și vedeam bronzîndu-mă, înotînd, așa că m-am îndreptat, cu paharul în mînă, spre ea. Nu era prea mare, dar era. Căptușită cu faianță bleu, iar jur-împrejur — marmură albă. Inițial, spațiul fusese destinat cu siguranță unei grădini interioare, din care mai rămăseseră doi chiparoși și cîțiva arbuști. Același gard înalt și acolo. Dar în momentul în care mi-am ridicat privirea spre casa de vizavi, spate în spate cu cea a Eginei — răspundea probabil pe o stradă paralelă cu Via Pavia — am văzut mișcîndu-se o perdea la una din ferestrele etajului. Vecini curioși peste tot, mi-am zis.

Cu toate că o refuzasem, Luciana îmi făcuse cafeaua — așa-i spusese Egina — venea cu ea dinspre sufragerie. Ceea ce m-a făcut să deduc că ușa pe care o văzusem ducea la bucătărie și la restul de dependințe. Afară erau probabil peste 30 de grade, frigiderul din portbagaj funcționa desigur fără oprire, trebuia să scot din el burdufelele cu brînză, ciupercile...

— Spune-mi, te rog, ce face Rya, cioara domnișoarei Egina ? am întrebat-o cu gîndul la Max.

— A, o cunoașteți ? s-a mirat.

— Sigur că o cunosc !...

— E pe sus, prin copaci. Iar cum sosește domnișoara, aterizează imediat pe acoperișul mașinii sau se așază pe umărul dumneaei. Mănîncă împreună la masă... țup, țup și ciugulește din farfurie. Întîi nu mi-a venit să cred că o cioară... și mi-am făcut cruce în gînd. S-a obișnuit însă repede cu mine și acum stă s-o mîngîi pe căpușor. Dar dacă încerci să pui mîna pe ea, s-o prinzi, cîrîie, se ferește, dă cu ciocul. Partea proastă e că se găinățează peste tot.

— Am în portbagaj niște alimente, niște specialități românești pe care le duc unei rude în Germania Occidentală...

— Vai, domnule, m-a întrerupt, dați-mi-le repede să le bag în camera frigorifică. S-or fi și stricat... a zis precipitîndu-se.

I-am explicat că n-aveau cum să se strice, riscam doar ca, după un timp, frigiderul să-mi descarce bateria.

Întîi l-am scos pe Max din mașină, ca el, între timp, să umble pe la copaci, iar după ce i-am predat Lucianei ce

aveam de predat, l-am chemat să-l duc în camera mea. Ajungînd însă în living, nu m-am putut abține să nu i-l prezint. Așa că am mai turnat în capul unui cub de gheață o țîră de *whisky*.

— Mă, tu vezi ce-i aici, ce casă ?! Piscină, Glenfiddich, chestii... și mai ții supărare !... Ia să fii drăguț cu Egina și s-arăți că te bucuri văzînd-o ! Altfel să știi c-ai încurcat-o cu mine ! i-am zis cu severitate și admonestîndu-l cu degetul.

M-a privit pe sub sprîncene, cu vinovăție în ochi.

Drept să spun, nici eu nu crezusem, chiar dacă Egina îl moștenise pe fostul ei soț, a cărui avere, din cîte pricepusem, se ridica la multe milioane de franci, că o s-o găsesc atît de bine aranjată și mai ales că o să mă bucur de-o primire ca asta.

Cînd am ajuns în cameră, am auzit oprindu-se o mașină în curte și m-am dus la fereastră. Egina cobora dintr-un Porsche de culoarea miezului de dovleac. În aceeași clipă am văzut cioara planînd spre ea și așezîndu-se pe mîna întinsă de Egina. I-a spus ceva, printr-un gest a îndemnat-o să zboare, apoi s-a îndreptat spre intrare.

I-am admirat ținuta, mersul, ai fi zis glisa, înainta prin alunecare, mi s-a părut, ca și atunci la „Mediterranean Palace", a fi un chiparos imperial în mișcare. Pe tocuri, într-o rochie albă, cu flori mari, roșii, probabil maci, ce-i punea în vedere liniile corpului, pălărie albă, cu boruri enorme, panglică de aceeași nuanță cu florile de pe rochie, ca și cordonul lat care marca talia. Era o apariție în stare să taie răsuflarea oricărui bărbat.

Pornind să-i ies în întîmpinare, mi-am aruncat fără să vreau privirea în oglinzile fumurii ale șifonierului și, drept să spun, n-am rămas prea încîntat de ce-am văzut în ele. Asta era, altul mama nu mai face, cu ce-avem, cu aia defilăm. Așa că m-am grăbit spre ușă, ca nu cumva Egina să ajungă sus, iar Max să-mi facă vreun pocinog.

Negăsindu-mă în living, se dusese la bucătărie, probabil să vorbească cu Luciana. A ieșit în scurt timp, și-a scos pălăria cu un gest regal și s-a oprit locului :

— Ia să te văd „spionule" ! Și izbucnind în rîs a pornit spre mine cu brațele desfăcute.

Ne-am sărutat și mi-a tras un ghiont prietenesc, care a avut darul de-a mă pune în cunoștință de cauză. Gest mai curînd spontan decît intenționat.

— Să ne așezăm... a propus.

— Este o adevărată încîntare să te poată privi omul ! Ești și mai frumoasă...

— Mulțumesc. Îmi stă bine în alb. Și rochia asta mă prinde. Pune-mi, te rog, și mie ceva de băut, a zis, dînd cu ochii de paharul pe care-l lăsasem pe masa din cristal fumuriu, lungă și joasă, de forma unui semn de întrebare, încadrată de canapea și fotolii. Tu ce ți-ai pus ?

— Te știam o fată sagace !... Ei, cum să crezi tu că era să-mi scape o sticlă de Glenfiddich Pure Malt ?!

A izbucnit în rîs.

— Vrei ?

— Nu, mulțumesc. Puțin Martini cu multă gheață, te rog. Nici nu-ți imaginezi, Adrian, cît mi-am dorit să ne reîntîlnim !...

— Nu merit să spui asta, Egina ! Îmi stimulezi imaginația atît de consistent și te mai și îndoiești ?...

A izbucnit din nou în rîs ; nu arăta deloc bîntuită de angoase. Avea o garnitură, clipsuri și un șirag lung de mărgele din coral veritabil, și ea se juca cu ele într-o notă ce demonstra o excelentă stare de spirit. Și-atunci ?

— Eu eram cu „nu merit asta"... Ești tonic, a zis, parcă citindu-mi gîndurile. Păcat că... Vezi cum a trecut neîncrederea, cum au trecut, cum s-au răsfrînt suspiciunile dintre statele celor două lumi asupra indivizilor, asupra oamenilor... Legătura noastră ar fi putut să aibă o finalitate... durată... Erai îndrăgostit... Știu asta, așa cum știu că stai acum de vorbă cu mine. Păcat. Sînt cu un bărbat... a zis deodată. De cînd eram la Paris. Aș zice că este cam ceea ce mi-aș fi dorit, dacă n-ar fi atît de sofisticat. O minte speculativă... îi place jocul, îi plac artificiile... îi place să se asculte... Puțin obositor. Și în special se iubește foarte tare pe sine. Mă domină și deocamdată... Asta e.

— E aici cu tine ? am întrebat-o, aducîndu-i paharul.

— Mulțumesc. Pentru venirea ta... a propus să bem.

— Pentru revederea noastră, am zis.

— Nu, e la Paris. E redactorul-şef al revistei de modă „Voilà“ a doamnei Morel, cea la care am lucrat. Şi a cărei asociată am devenit odată cu moştenirea. Sîntem împreună doar sîmbăta şi duminica. Există o cursă zilnică Paris—Napoli. Dar ştii cine-i aici ? Homi, Homi Haran.

— Stai, stai, apasă pe frînă !...

A început să rîdă.

— A venit pentru nişte afaceri, ceva cu o fabrică de mobilă. De cîteva zile n-a mai dat nici un semn, dar nu cred să fi plecat fără să-mi spună, fără să-şi ia rămas bun. Venea şi pînă nu golea o sticlă de *whisky* nu se lăsa. Să mă schimb şi mergem undeva să mîncăm.

— Ce înseamnă să te schimbi ? Vrei să spui că nu eşti suficient de elegantă pentru localul pe care-l ai în vedere? Ca să ştiu să-mi pun costumul de blug, ros şi albit de atîta spălat, îmi dai nişte mărgele să mi le atîrn la gît...

— Nu, nu, a zis amuzîndu-se, vreau să mă schimb în ceva mai lejer.

— Acum, nici să mă faci de ruşine !... Te superi dacă te rog să rămîi în ce eşti ? Îmi place cum îţi vine rochia, cum îţi dezgoleşte un umăr... cum cade bluza mai anapoda... dar e un anapoda ca materialul să curgă, să se muleze, să copieze... Iartă-mă, eşti foarte sexy în ea ; de ce să nu-mi faci puţină reclamă ?

— Şi eşti dispus să profiţi ? m-a întrebat privindu-mă în ochi.

— Egina, ia-ţi, te rog, panoramicii de pe mine, că-mi viciezi răspunsul.

— Deci eşti dispus...

— Eu n-am spus asta, eu am spus că-mi viciezi răspunsul.

— Iar începi ?... a zis, amuzîndu-se. Bine, o să-mi schimb doar pantofii. Şi a dat să plece.

— Un moment, am reţinut-o, aş vrea să-ţi arăt ce ţi-am adus.

— Mi-ai adus ceva ?... a zis intrigată şi s-a grăbit să adauge : Iartă-mă, nu că mi-ai adus ceva m-am mirat... sînt curioasă ce-ai putut să-mi aduci, la ce te-ai gîndit. La să vedem !... a zis jucîndu-şi umerii şi a pornit în direcţia scărilor.

— Sper c-o să-ţi placă. Mai dormi pe jos ?

— Da, bineînţeles !... a protestat. Ce te-a găsit ?

— O asociaţie de idei...

— N-o să te întreb care, o să te întreb în schimb dacă ai mai văzut o paradă a modei pentru *dessous*-uri.

— Chiar aşa ?

— Da, da, chiar aşa !... a rîs. Este profilul Casei „Battoli". O să trecem mai întîi pe la Studio, am puţină treabă acolo... mîine seară trebuie să sosească un american, directorul unei mari reţele de magazine din Nord, sper să obţin de la el un contract important. Şi, cu ocazia asta, ai să participi la paradă...

Aşternusem sarica pe canapea, iar deasupra pusesem cutia cu flori, aşa că Egina a remarcat-o imediat.

— Ce-i asta ?... Sigur, îţi mulţumesc pentru flori... Aaa, de aceea m-ai întrebat dacă mai dorm pe jos... Ooo, dar e superbă ! E-o spumă ! s-a entuziasmat, trecînd mîna prin părul plocatului.

— În comparaţie cu păturica pe care îţi întindeai cearşaful, chiar că-i o spumă...

— E divină ! E unică ! Şi, întorcîndu-se, m-a sărutat. Îţi mulţumesc, mi-ai făcut o mare bucurie cu ea. Şi te-ai gîndit într-adevăr foarte bine c-aş putea-o folosi pentru dormit. E cu totul inedită.

— A mai folosit-o cineva şi-a rămas mulţumit... Uite, să-ţi spună chiar el... Max, ia vino aici !

— Aa-ha, Max... s-a bucurat. Unde eşti, derbedeule ?

— N-am avut încotro, a trebuit să-l iau cu mine, i-am explicat, pentru că maică-mea e în provincie, la o soră de-a ei care a făcut o hemiplegie. Vezi, nu iese... I-ai băgat frica în oase. Cum, nu pot eu pricepe. Ai tu nişte puteri...

— Hai, nu fi copil ! Unde eşti, hoţomanule ?... Şi a dat să-l caute.

— Max, aici ! i-am ordonat foxterierului, temîndu-mă să nu sară pe neaşteptate la ea, cum făcuse data trecută.

A apărut, codindu-se, din direcţia patului şi ţinînd capul în pămînt.

— Cheamă-l la tine, vorbeşte-i ! am îndemnat-o. Nu vezi ce frică-i este de tine ?!

— Max, ia vino, frumosule ! l-a îmbiat, bătîndu-se cu palmele peste pulpe.

Foxterierul a rămas locului, privind-o cu neîncredere, cu suspiciune.

— *Meso !* a pronunţat deodată Egina şi s-a aplecat spre el.

Ei bine, oameni buni, ca şi cînd l-ar fi menit, i-ar fi pus, cum s-ar zice, ulcica — altă explicaţie nu există ! — cu acest „meso", cuvînt magic, desigur, ca şi acel „hot" sau „hat" cu care l-a băgat în sperieţi şi a făcut necîine din el, Max i s-a aruncat drept în braţe.

— Cum naiba îl subjugi tu aşa ? am întrebat dominat de uimire. Şi ce-s expresiile astea cu care-l vrăjeşti ?

— Îi place Mitzuco... a zis Egina, trecînd peste întrebările mele. Uite la el, derbedeul !...

Max îi mirosea gîtul, faţa, şi-a băgat măslinuţa şi după urechea Eginei.

— E-o marcă de parfum...

— Da, pe bază pe mosc. Ia pleacă de-aici ! l-a gonit, ridicîndu-se, căci Max devenise necuviincios. Tu probabil n-ai grijă de el, ia să-l ducem noi zilele acestea la fete...

— Cum ?... Vrei să spui că... există aşa ceva ?

— Bineînţeles că există. O „casă", o instituţie... Şi încă foarte prosperă. Îi găseşti reclama în „L'Amica", ediţia pentru Napoli. Suni, spui rasa, vîrsta, talia... şi ei te programează. Au adrese, ţin evidenţe, cresc pui, îi vînd, primesc comenzi... Mori de rîs, o să vezi.

— Tu de unde ştii ? Te-ai dus să vezi ?

Max stătea cu ochii drept în gura Eginei, de-ai fi zis că nu vroia să-i scape nimic. Auzindu-mă vorbind, şi-a întors mutrişoara pentru o clipă spre mine şi a revenit imediat la Egina, parcă aşteptîndu-i răspunsul.

— M-a luat doamna Morel cu ea ; are un Doberman dresat s-o păzească. În holul recepţiei, pe fotolii, pe canapele sau umblînd de colo-colo, tot felul de căţeluşe, tunse, dichisite, împodobite cu fundiţe, cu mărgeluşe... Ambianţa. Eşti luat în primire de asistenţi sau asistente, după caz, aleşi pe sprînceană... E un schepsis şi-n asta. Pentru că în cazul în care rămîi să asişti, şi de obicei aşa se întîmplă... Aşa că ei, pe lîngă bacşiş, se aleg şi cu un număr de telefon pentru ceea ce urmează să presteze după orele de serviciu. Dar uită-te la Max cît de atent poate să fie ! Doar n-o înţelege ce spun ?

— Şi cît costă o... şedinţă din asta ?

— La Paris ? Cred că a dat o mie de franci...

— Cît ? nu mi-a venit să cred ; cam jumătate din cît mă costase benzina cînd făcusem Franţa data trecută şi le-am zis ceva în gînd...

— Tu ce credeai ?!... E invitatul meu... Nu-i musafirul meu şi el ?!

Max, care ne urmărise cum urmăreşti un schimb de mingi la tenis, a scos un sunet ce mi s-a părut a fi o uşurare.

32

Am aşteptat-o în living. Cînd am ieşit în curte, Egina a propus să mergem cu Espada. M-a mirat asta, normal ar fi fost să ieşim cu maşina ei : ştia oraşul mai bine, avea în vedere probabil un anumit restaurant, spusese că o să trecem întîi pe la acel studio... De fapt, pe gustul meu ar fi fost, oameni buni, să mîncăm ceva acasă, ca apoi să trecem în piscină, să mă întind la soare, să pun puţină culoare pe mine, mă simţeam ca un cîine de stînă ieşit dintr-o iarnă lungă şi grea, puţină mişcare în apă, un păhărel şi-o cafea...

— Mergem, am zis, dar eu am băut...

— Nu eşti în R.F.G., aci toţi beau la masă un pahar, două de vin. Beau, dar, ca şi grecii, nu se îmbată. Să-mi iau „balerinii", telecomanda... a mai zis şi s-a îndreptat spre Porsche.

M-am gîndit să-i propun să treacă ea la volan, nu voiam să risc, cînd am auzit-o spunînd :

— O să conduc eu, de acord ?

— Perfect ! Şi, deschizîndu-i uşa, am aşteptat-o pînă şi-a pus „balerinii" şi a urcat la volan.

— De cîteva zile am impresia că sînt urmărită, a zis cînd m-am așezat lîngă ea. De aceea n-am vrut să ieșim cu Porsche-ul.

Putea să mi-o fi spus înainte, încă din prima clipă, dar iată că ea se abținuse, ca temîndu-se de urechi indiscrete.

— Ce înseamnă că ai impresia ? De ce să fi urmărită ? Și de cine ?

— Asta aș vrea să știu și eu !... a zis și a îndreptat telecomanda spre poartă.

După ce am ieșit, s-a întors și a trimis un nou semnal infraroșu ca poarta să se închidă.

— E-o treabă comodă, am remarcat fără să vreau. Nu oprești să deschizi... apoi să închizi...

— Și mai ales sigură, a subliniat, înscriindu-se pe stradă. Joi, simțind ceva în spatele meu, am intrat intenționat pe un sens interzis, cînd m-am uitat în oglindă, un Fiat Ritmo, alb s-a luat după mine.

— Și de-atunci vezi numai Fiaturi Ritmo în spate. Dar ele sînt aici cu miile !...

— Hai că mi-ai spus o noutate... Adrian știu asta și singură !... Este vorba de o situație pe care n-o cunoșteam cînd am venit la Napoli... Ca să nu mai spun că orașul e ceva de groază... cu legi proprii, cărora nimeni nu li se poate sustrage.

— Mafia ?

— La cîteva săptămîni după ce-am sosit mi-au dat foc mașinii. Un Mercedes alb, două locuri... O să-ți povestesc...

— N-ai greșit cumva venind aici ?

— Ba da. Acum n-am încotro, trebuie să mă descurc. Totul a fost perfect sau aproape perfect pînă a nu deveni o femeie cu bani. Este cît se poate de adevărat că mai binele este dușmanul binelui. Aveam munca mea... ea nu-mi displăcea... Știam despre Napoli cît știi și tu... călătoria de nuntă am făcut-o în Italia... a fost dorința mea.

Era prima dată cînd dădeam Espada pe mîna cuiva, o făcusem știind din Grecia cît de bine șofează Egina, însă orele de acalmie trecuseră, străzile se aglomeraseră, gîndindu-mă că nu era acomodată cu mașina, îmi era teamă să nu intrăm în vreo coliziune.

Neamțul n-ar depăși în oraș 50 de kilometri pe oră, oricît s-ar grăbi, iar la intersecții, dacă nu are prioritate,

poate să aştepte minute în şir, nu s-ar angaja, Doamne fereşte, pînă cînd strada nu-i complet liberă, însă odată ieşit pe autostradă merge cu acceleratorul „la fund“; francezul s-a obişnuit cu *embouteillage*-ele, îşi ia ziarul sau cartea, mulţi croşetează... Cei mai grăbiţi, mai zoriţi, mai nerăbdători, mai tensionaţi sînt italienii. Însă şi şoferi neîntrecuţi. La circulaţia din oraş nu mută tot timpul, nu plimbă piciorul de pe acceleraţie pe frînă şi invers, talpa, ca şi cum ar avea un ax prin mijlocul ei, basculează continuu, cînd cu vîrful pe frînă, cînd cu tocul pe acceleraţie — am încercat, dar n-am reuşit, e o treabă care trebuie deprinsă odată cu primele lecţii; se cîştigă fracţiuni de secundă şi fracţiunile astea contează. Mai ales cînd se circulă „pe strecurate“. Ceea ce la Napoli este o regulă care-i guvernează pe toţi.

Strada pe care Egina vroia să oprească era ticsită cu maşini, norocul a fost că una tocmai pleca şi ea a reuşit să fure locul altuia, care intenţiona şi el să parcheze. Odată manevra executată, ştiind că are nişte treburi de rezolvat, i-am zis c-o aştept acolo.

— Nu, de ce? n-a fost de acord. Vino cu mine! Ai ocazia să vezi cum se lucrează cu manechinele, e departe de ce crede lumea — te îmbraci şi te fîţîi.

Din holul parterului am luat-o pe un coridor şi imediat am pătruns într-o încăpere cu ferestrele spre stradă, un fel de studio-foto, în fundul căruia, sub lumina mai multor proiectoare şi încadrată de mari panouri pe rotile, vopsite în diferite nuanţe de alb, totul într-o organizare savantă, se mişca o tînără, îmbrăcată într-o mini cămaşă de noapte sau ceva în acest gen, mult evazată, cloşată, rozvioriu şi căreia un fotograf, declansînd mereu aparatul şi schimbîndu-şi întruna poziţia, îi spunea ce să facă.

— Cu o semirotire spre mine! Încă o dată! Gura moale! Întoarce-te şi repetă! Reia mersul! Aşa, Giulia! Nu zîmbi provocator, ţi-am mai zis! Gura moale, dar nu provocatoare, privirea uşor melancolică... Hai, Giulia, din nou. Pasul un pic mai lung şi o piruetă apoi.

Giulia a executat, şi-am înţeles că el îi ceruse să lungească puţin pasul ca faldurile cămăşii să se desfacă, iar mătasea să se lipească pe corp. Dar de ce-i corectase zîmbetul, n-am mai priceput, mi s-a părut cam pe dos. Scu-

zîndu-se „Dincolo fetele se dezbracă", Egina dispăruse pe o ușă laterală, lîngă care așteptau, să le vină rîndul probabil, alte două manechine. Una, într-o rochie lungă de casă, dintr-o mătase grea, albă, cu un dragon pe piept, a doua în bluză și pantaloni din voal negru, o ținută și ea de interior.

Simțind la un moment dat o mișcare în spatele meu, m-am întors : în colțul de lîngă ușa pe care intrasem ședea, în dreptul ferestrei, o tînără dezgolită pînă la mijloc, iar în fața ei un bărbat care, cu o pensulă subțire, compunea, direct pe piele, un motiv de dantelă albă ai unui viitor sutien. Nu asta m-a șocat însă, că își lăsa sînii pictați, intra probabil în obligațiile ei de serviciu, ci impresia foarte puternică cum că tînăra era Laura. Oval strălucitor, tunsoare scurtă, breton, ochi mari, rotunzi, de culoare deschisă, spre verde, gura nu mai mare ca deschiderea ochiului, buze pline, cărnoase, nasul puțin în vînt... În întunericul din mașină nu-i putusem desluși prea bine trăsăturile feței, însă imaginea pe care mi-o construisem din micile amănunte întrezărite se suprapunea în mare măsură peste cea a manechinului din spatele meu.

— Sînt gata, Maurice ! l-am auzit pe desenator anunțîndu-l pe fotograf.

M-am întors din nou, profitînd de prilej. Fata se ridicase de pe scaun și, pentru o clipă, privirile noastre s-au întîlnit. Ochi reci, indiferenți, fața imobilă, nici cel mai mic semn că m-ar ști, că m-ar fi recunoscut.

— Hai, Teresa ! a chemat-o Maurice, întrerupînd lucrul cu Giulia.

Ei bine, oameni buni, după ce m-a depășit, am văzut că purta mănuși. Negre, din piele. Maurice a fotografiat desenul și Teresa (sau Laura) a dispărut pe ușă, ducîndu-se probabil să se spele de vopsea.

Egina n-a întîrziat prea mult, a schimbat cîteva cuvinte cu fotograful și am ieșit.

— Ai văzut cum scoate untul din manechine ? a zis în timp ce ne îndreptam spre mașină. Maurice, artist de mîna întîi. A trebuit să-l aduc de la Paris, căci cel pe care l-am găsit aici, excelent și el, a fost racolat de-o casă din Roma. Manechinele sînt noi, încă insuficient pregătite... Ți-am

mai zis, am dat peste o situaţie... o să-ţi povestesc cînd ajungem.

Trecînd de poarta Santa Lucia, cum se cheamă şi cartierul în care intrasem, am crezut că Egina mă duce la micul port „Borgo marinario", caracteristic prin sutele de restaurante, de *trattoria*, înşirate de-a lungul cheiului şi cu o puzderie de ambarcaţiuni ce mişună prin apele golfului, dar ne-am continuat drumul, lăsînd în dreapta Castel dell'Ovo, fortăreaţă maritimă de pe vremea stăpînirii normande, şi, în cele din urmă, am ieşit din oraş, în direcţia Pompeiului. Dar nu pentru a-i vizita ruinele, sau că la Napoli n-am fi putut mînca ; cînd nu iau prînzul acasă, oamenii cu bani, spre a se diferenţia de ceilalţi, ies din oraş, 50—60 de kilometri sînt un fleac, iată, timpul lor nu depinde de nimeni, şi-l organizează cum vor ; Egina se adaptase repede noii ei situaţii.

La un moment dat am părăsit şoseaua şi, înscriindu-ne pe o alee, am pătruns într-o curte vastă în care se aflau două căruţe vechi şi tot felul de utilaje gospodăreşti; decorul, ca şi clădirea sugerînd o fermă de pe timpuri. Aceeaşi ambianţă rustică şi în interior : roţi de căruţă pe albul pereţilor, funii de ceapă, de usturoi, căpăţînile aproape cît pumnul, cuptor din *terracotta*, o cărămidă de culoare intensă, subţire şi bine arsă, ici-colo covoare... Mese puţine, 10 sau 12, cu spaţii mari între ele — ceea ce dădea o atmosferă de intimitate. Din care doar 4 erau ocupate. Cam tot atîtea maşini se aflau la parcare, însă calitatea lor — remarcasem un Masserati, un Volvo, un Talbot Tagora — avusese darul să mă informeze la ce fel de restaurant mă adusese Egina.

— Ştii tu că se mănîncă bine aici ? am întrebat-o în timp ce ne aşezam.

M-a privit surprinsă — era neîndoielnic că ştia.

— Am fi putut merge la un local mai modest, unde am fi mîncat cu siguranţă la fel de bine ca şi aici, dar cu bani mai puţini !

— Ce te-a găsit ? n-a priceput.

— Nu eşti ce vrei să pari, Egina !...

— Ha-ha ! a izbucnit în rîs, realizînd că mă referisem la cele întîmplate după vizitarea ruinelor de la Delfi. Doamne,

Adrian, ce te-au putut plesni... a zis, rîzînd de parcă s-ar fi eliberat de ceva care o preocupase pînă cu puţin înainte.

Cameriere, cum îi zic italienii chelnerului, s-a apropiat cu faţa radiind de încîntare, i-a mulţumit Eginei, tot înclinîndu-se, că a venit din nou la ei, e o mare bucurie să ne poată servi, ne-a întins fiecăruia cîte o listă, în coperţi din piele bătută cu ţinte mari din alamă şi ne-a întrebat dacă bem ceva înainte. Egina a vrut un Martini. Nu-mi plac băuturile dulci, am spus că o să beau vin şi mi-am aruncat ochii pe listă. „Capri bianco", „Falerno", „Gragñano rosso", „Lacryma Christi"... L-am ales pe acesta din urmă, să văd şi eu cum e „lacrima" asta despre care se vorbeşte atîta. Aveam să constat că nu se vorbeşte degeaba.

La *„Il piatto del giorno"* — ceea ce la noi ar fi „specialitatea casei" — era trecut *„Aragosta con maionese"*. Nu ştiam ce-i *„aragosta"*, m-a lămurit Egina că aşa se cheamă langusta.. Şi mi-a recomandat să mai iau ceva : *„Catolette di maiele alla Siciliana"*, explicîndu-mi că-i un fel de şniţel natur din carne de porc, cu roşii şi ciuperci, totul condimentat cu piper, boia şi cimbru.

Lista nu era prea lungă, însă din ea nu lipseau pastele făinoase şi pentru că localul era profilat pe specialităţi, mă întrebam cum or fi macaroanele *„alla pomarella"*, *„pizza alla Pompei"*, *„spagetti alla vangole"*... Ia dă-le încolo de făinoase — îngraşă.

Cînd am ieşit prima dată în Vest, oprindu-mă la Viena şi uitîndu-mă pe la vitrinele unor *boutique*-uri cu lucruri de prima calitate şi de ultima modă, m-a izbit faptul că nu vedeam înăuntru cumpărători, vînzătoarele, una sau cel mult două, n-aveau pur şi simplu ce face, dar nu şedeau, aşteptau în picioare, ca şi cînd din moment în moment ar fi trebuit să intre pe uşă clientul. Acelaşi lucru în Germania Occidentală, în Franţa, peste tot. Mi s-a explicat că rentabilitatea şi-o asigură din preţurile practicate. În curînd aveam să-mi dau seama şi singur cum stau lucrurile astea. Eram la Paris, mă aflam pe platforma Turnului Eiffel şi, fiindu-mi sete de nu mai puteam, m-am oprit la pavilionul unei braserii în aer liber să-mi umezesc gîtul c-o bere. Mulţi o beau chiar acolo, lîngă tejghea. Dar cum în ziua aceea îmi pusesem la treabă picioarele şi erau rupte

de oboseală, mi s-a făcut milă de ele, mese libere berechet, ocupate doar două sau trei, am luat sonda şi m-am aşezat la o masă ; din tablă şi neacoperită. „Ei, domnu' ! Domnu' ! m-a strigat cu voce iritată patronul-barman. Plătiţi „o bere în picioare" şi vă aşezaţi la masă cu ea ?! Păi se poate ?!" m-a ruşinat, arătînd cu degetul la obraz. Nu altfel stau lucrurile în Italia. Ai avut proasta inspiraţie să te aşezi la o masă, şi încă la una acoperită, în loc să-ţi mănînci *pizza* în picioare, plăteşti aproape dublu.

Eram la cafea şi Egina a început să povestească.

— Am simţit deodată că viaţa mea trebuie să aibă, dacă nu un scop cu adevărat adînc, cel puţin sens, că o femeie ca mine nu se poate totuşi risipi umblînd întruna prin lume, căutînd întruna răspunsuri. Şi am venit la Paris. Schimbasem maşina, îmi luasem un Volkswagen... Cum stăteam prost cu banii, m-am oprit la un hotel micuţ... mizerabil. Din acelea care dau camere şi cu ora — un pat, un dulap, o masă, două scaune, lenjerie de hîrtie, carpeta din peretele patului ca şi cea de pe jos din hîrtie şi ele... grupul sanitar la capăt de coridor... Aşa că, odată sculată, m-am grăbit să ies în oraş. Seara, sunasem de la recepţie o prietenă, fostă colegă de facultate, Marie-Lou, mă aştepta pe la unsprezece ; lucra după-amiaza. O dimineaţă frumoasă de sfîrşit de mai... Din toate oraşele pe care le-am cunoscut, nici unul nu-mi este mai apropiat ca Parisul, mă simt atrasă sufleteşte de el, la Paris sînt, cum s-ar spune, acasă. Poate şi din cauza anilor studenţiei... Timp berechet, Cartierul Latin nu prea departe, am luat-o pe jos. Pe scările de la Sacré-Coeur turiştii ţăcăneau din aparate, iar sus un manechin poza într-un complet de toamnă superb. Jachetă lungă, pepit, largă, bogată, peste o fustă neagră din piele, îngustă, o palmă deasupra genunchilor. Din piele neagră şi cordonul lat al jachetei. Iar deasupra, într-un strîns dialog, un mantou din catifea bleu-ciel, cu un guler înalt, negru. Poza unui tip mic, chel, cu un smoc alb în jurul capului, Felix, un marocan de peste douăzeci de ani la Casa Morel. Şi cînd colo Gabrielle. Tot o fostă colegă. Era dată naibii, avea stil... Dispăruse de prin anul doi, se măritase sau aşa ceva c-un belgian

stabilit în Spania. Ne-am recunoscut aproape în același timp. „Hei, Egine !“ Ne-am îmbrățișat...

„Deci asta faci...“ zic.

„Mănînc o pîine...“ zice.

„Și cu ceva pe deasupra...“ insinuez.

„Și cu ceva pe deasupra. Cîteodată chiar caviar. Dar nimic stabil.“

„Toate suferim de așa ceva...“ am zis, căci o cută de amărăciune i se desenase în colțul gurii.

Felix a grăbit-o, zicînd că o așteaptă la mașină și ea m-a rugat s-o conduc, mai trăncănim, să-mi notez numărul ei de telefon, poate o sun. I-am zis că mă duceam la Marie-Lou Damien și am fost oprite de un grup de englezi care ne-au întrebat cum să ajungă la Moulin-Rouge. Le-am explicat pe englezește. Puțini englezi, francezi, nemți știu o limbă străină, își zic, cu suficiență, că alții trebuie să le învețe limba, ei pe nici una, tot ce vor să știe pot găsi în limba lor. Dar mie mi-a prins bine.

„Egine, zice Gabrielle, ce faci, unde lucrezi ? Nu vrei o slujbă ? Doamna Morel — la casa asta sînt manechin — și-a dat afară secretara chiar azi dimineață. Fata a luat-o razna, e a doua oară cînd vine mirosind a băutură. Ce zici?“

„O.K. ! zic. De asta am și venit la Paris, să văd ce pot să găsesc.“

„Cîte limbi știi ?“

I-am zis că vorbesc și germana, italiana, dar mă descurc destul de bine și în spaniolă, portugheză, tot umblînd prin lume am învățat.

Era cu mult peste așteptările mele. Se apropia vacanța de vară, cînd în ziare apar tot felul de anunțuri de genul „Caut tînără pentru hrănirea pisicii, prefer studentă.“ Sau a cîinelui... Pentru îngrijirea florilor... Să stai cu o femeie în vîrstă, copiii n-o pot lua, nu ? cu ei în concediu. Căpătam astfel locuință cu telefon ca să văd ce pot să găsesc. Marie-Lou stătea singură, speram ca, pînă una-alta, să mă ia la ea. Am coborît și am sunat-o să-i spun ce s-a întîmplat că nu pot veni.

În Place de l'Opéra. Portar galonat și-un interior fastuos : candelabre grele de cristal, oglinzi, goblenuri,

draperii de mătase... o atmosferă ce impunea de la bun început. O casă fondată imediat după primul război mondial. În stînga, saloanele de prezentare ; în dreapta, anticamera şi biroul doamnei Morel. Cu mobilă stil Ludovic al XV-lea, autentică, nici vorbă — canapea, fotolii cu medalion, comodă, pendulă, masă de lucru... adevărate bijuterii. Preluase afacerea de la taică-su, care o iniţiase de tînără... O conduce cu mînă de fier de la douăzeci şi şapte de ani.

A intrat întîi Gabrielle. N-a stat mult şi m-a chemat înăuntru. M-a primit în picioare. Spre şaizeci de ani, micuţă, fragilă, ochi albaştri... M-a măsurat de sus pînă jos şi, deodată, în acea atmosferă de salon, în care ea îmi apărea ca o doamnă de onoare de la o curte regală ce binevoise să mă primească într-o scurtă audienţă, am auzit-o spunînd :

„Ia scoate-ţi geaca... Hai, dă jos jegurile astea de pe tine !..."

O femeie cultivată, subţire, melomană, însă în relaţiile cu angajatele foloseşte adesea argoul, chiar vorbele deocheate... Supapă practicată adesea de intelectuali rafinaţi. Dar ea, mai curînd, voia să arate prin asta că nu se limitează la ce-i oferă geamurile Rolls-ului ei, e perfect la curent cu ce se întîmplă în lumea reală, chiar şi în cea mai de jos. A avut trei bărbaţi, toţi trei au murit... de la fiecare a adunat moşteniri... Din prima căsătorie are o fată, cu care e certată de mult, nici măcar nu-şi vorbesc, iar din a doua — un băiat ; aleargă la cursele automobilistice, n-o sună cu lunile. Mîna ei de fier a dat greş cu copiii, s-au ridicat împotrivă-i. Dar ce-o doare cel mai mult este că după dispariţia ei totul se va duce de rîpă. Ceea ce n-o face să abdice nici un moment de la condiţia ei de combatant în fruntea unei maşinării perfect puse la punct.

Eram în blugi, geacă şi balerini, ţinuta de drum de care mi se acrise pînă peste poate, dar era singura în care puteam intra sau ieşi din acel hotel fără să risc a fi luată drept una din prostituatele care mişunau prin jur. I-a spus Gabriellei să-mi aducă o rochie.

Am privit-o nedumerită.

„Cum să îmbraci tu unisexul ăsta împuţit cînd ai asemenea linii, asemenea ochi ?!..."

„Vă mulţumesc..." zic, dînd să-i explic de ce mă îmbracasem aşa, dar m-a întrerupt :

„Ai ţinută, mers... şi-un exotism pe care l-aş putea folosi ; m-ai interesa mai degrabă ca manechin. Dar vreau să văd cum ştii să te pui în lumină. Poftim, aşază-te acolo pe canapea... Începe şi te dezbracă, imaginîndu-ţi că aş fi un bărbat care te aşteaptă, iar tu ţi-ai propus să-i stimulezi şi mai mult lăcomia".

Mă supunea unei constrîngeri. Asemenea exhibiţii... Putea să fi fost şi un test... Cu ea nu ştii niciodată...

„Propunerea dumneavoastră este cît se poate de măgulitoare pentru mine... Sînt sigură că o să vă dezamăgesc ; nu m-am dezbrăcat încă în faţa unui bărbat — şi nici nu cred c-o s-o fac vreodată — goală am rămas doar în pat.

„Unde ai mai lucrat ?" mă întreabă.

„N-am lucrat pînă acum nicăieri, zic, primesc o pensie alimentară de la fostul meu soţ."

„Bine, zice, să stăm jos şi să-ţi aud povestea".

M-a angajat. Întîi pentru un stagiu de probă şi apoi definitiv. Mai mult, m-a luat să locuiesc la ea. Probabil ca să mă cunoască mai bine... Dar şi pentru a o însoţi. Recepţii, concerte... Domnişoară de companie. Pe care înainte o plătea. Sînt folosite de obicei studente cu fizic plăcut. Amatoare destule : cîştigă un ban şi pot totodată să pătrundă într-o lume altfel inaccesibilă ; mai ştii, poate pune unul ochii pe ea. Eram secretară, dar şi manechin cîteodată. Mă pusese să slăbesc...

La cîteva luni — o clientă dificilă. Proaspăta soţie a unui şeic, o englezoaică. Cumpărase la Paris un hotel şi nu mai ştiu ce, îşi investea banii şi-şi luase şi o nevastă ; vroia să-i comande o garderobă. Asemenea clienţi sînt însoţiţi totdeauna de doamna Morel. O rupe pe englezeşte, se întreţinea cu şeicul la un pahar de şampanie, în timp ce şefa raionului de prezentare şi cu mine ne ocupam de soţie. Tot ce i se arăta nu-i plăcea. Dar nu spunea ce-ar vrea, dădea din cap, cu o mină năzuroasă, că nu. Naiba ştie de unde o culesese, şi ce fusese ea înainte... Doamna Garnier, de vreo zece ani şefa raionului şi care dintr-o singură privire intuia gustul clientei sau în ce i-ar sta mai bine, ce-ar avantaja-o, nu ştia cum să-şi mai îmbrace manechinele.

„Vă place ceva în genul rochiei pe care o aveţi ?“ s-a hotărît în cele din urmă s-o întrebe.

„Nu. Şi nici ce mi-aţi arătat pînă acum. Asta-i tot ?“

Doamna Morel a sărit imediat de la locul ei :

„Cum o să fie tot ?!... Vă rugăm să luaţi puţin loc, pînă beţi un pahar cu şampanie, vă aducem colecţii de sus ca să nu vă mai deranjăm să urcaţi scările. Şi i-a făcut semn doamnei Garnier să se pună în mişcare. Sus se aflau modelele din sezonul trecut.

În jur de douăzeci şi şase de ani, bine făcută, cu o faţă voluntară, părul scurt, breton, o coafură ca şi cum ar fi fost bătută din spate de vînt... Figura ei nu mi-a sugerat un model în contradicţie cu tot ce i se prezentase pînă atunci, fuste tubulare, linia din acel sezon a doamnei Morel. Aveam de mică aptitudini pentru desen şi ca în urma unui impuls m-am apucat să-l schiţez pe carnetul pe care trebuia să-i notez preferinţele : o rochie solară, cu o bluză fluidă şi moale, fustă în godeuri — ale doamnei Morel erau, ţi-am zis, tubulare — o eşarfă ambiţioasă pe talie... Şi iată ce mi-a trăsnit — un bolero matlasat cu umeri gen pulpă de miel, pentru a dilata proporţiile.

„Nu vă supăraţi, ceva în acest gen nu v-ar surîde ?“ Şi prezentîndu-i schiţa, i-am spus că aş vedea rochia dintr-o mătase roz de muşcată, cu desene gen pop-art, în galben şi antracit.

„O.K. ! a zis, aşa ceva mi-ar plăcea“.

Doamna Morel a preluat imediat carneţelul, a aruncat schiţei o scurtă priviire şi mi-a cerut să-i transmit că a doua zi dimineaţa ar putea să-i prezinte zece variante, nici un efort nu-i prea mare cînd este vorba de personalităţi cu un gust atît de subtil, dacă doreştee ar putea să-i pregătească o colecţie care să-i poarte numele, un mantou de leopard cu asemenea umeri ar fi ceva foarte şic. Legat peste talie cu o eşarfă din fîşii lungi de piele moale, mătăsoasă, neagră, ca şi cizmele.

Au fost de acord. A doua zi schiţele colecţiei Barbara şi nu mai ştiu cum erau gata, de la *dessous*-uri pînă la haina de blană, şi şeicul a lăsat ca aconto un cec de patru sute de mii de franci. Însă în privinţa mea lucrurile fuseseră de-acum hotărîte.

„Uite ce este, Egine, mi-a zis cînd ne-am reîntors în birou, pregătește-te să preiei raionul de prezentare. Garnier s-a rutinat, nu-i mai zbîrnîie mintea... nu știu încă ce-o să fac cu ea, unde o s-o dau, nu mai depune silința cuvenită pentru interesele firmei."

O propunere, o inițiativă cît de mică, numai să te vadă că ai grijă de interesele firmei. Am învățat multe de la ea. Asta le-am și spus celor de-aici : Cine nu este preocupat în cel mai înalt grad de interesele Casei trebuie să-și găsească de pe acum un alt loc de muncă. Este proba de zi cu zi a fiecărui angajat. Ajung și-aici.

Mi-a dat mai bine decît dublul salariului pe care-l aveam. Dar cu mult mai puțin decît îi plătea doamnei Garnier. O avansare atît de rapidă a fost pentru toți o mare surpriză. Și mai ales pentru mine. Iar la alte cîteva luni a venit moștenirea de la Armand, care a coincis cu moartea Annei Ortolan la Napoli.

„Ești prea bogată, Egine, ca să mai rămîi șefă de prezentare. Banii strică, iar eu am nevoie de-un om care să depindă de ce cîștigă la mine. Dacă vrei totuși să rămînem împreună și pentru că ne înțelegem bine, preia acțiunile Casei Battoli. Ai aptitudini, ești introdusă în treburile unor case de modă, îmi place cum conduci raionul, cum te-ai făcut ascultată de manechine... La Casa Battoli treburile merg bine. Iar dacă o să le faci să meargă și mai bine, o să fii prima care o să aibă de cîștigat. Vrei să faci între-adevăr ceva, să ai afacerea ta, preia Casa Battoli. Sînt sigură că dinamismul tău, prospețimea... Sfătuiește-te cu avocatul... Ia avionul și du-te la Napoli..."

„De acord", am spus fără să stau prea mult pe gînduri. Și după cîteva zile avocații au perfectat schimbul de acțiuni. Avocatul lui Armand devenise al meu... Pierre și el : „De ce nu ?!" Numai că Anne Ortolan n-a murit într-un simplu accident nautic, cum a reieșit din ce mi-a spus doamna Morel, ci într-unul ale cărui cauze au rămas învăluite în mister. Ceea ce ar fi trebuit s-o pună pe gînduri. Și probabil că a și pus-o. Dar afacerile, nu ? sînt afaceri.

În plină mare și în plină viteză, partea din spate, cea pe care se afla prins motorul, s-a rupt și barca s-a răsturnat, accidentînd-o. Însă nimeni, nici un specialist n-a găsit o explicație, n-a putut să răspundă la întrebarea cum de-a fost posibil să se fisureze dintr-o dată întreaga bucată a bărcii. Doar dacă motorul n-a fost supus în prealabil unui mers în gol la mare turație. Așa s-a presupus în cele din urmă. Dar cine a făcut asta, nu s-a putut stabili.

— Avea cineva motiv ? a întrebat, rupînd tăcerea cu care o ascultasem pînă atunci.

— Cred că destui. Am întrebat-o pe Luciana cum s-a întîmplat. Se atașase de Anne Ortolan... Mi-a povestit ; nu se îndoiește că a fost vorba de-o crimă. Iar a doua zi mi-a scăpat că organiza acasă petreceri cu manechinele. I-am cerut lui Nicola să-mi aducă ziarele, accidentul a ținut cîteva zile pagina întîi. Apoi m-am dus la judecătorul de instrucție Cegani — condusese cercetările făcute de comisarul Pietraccini —, i-am explicat situația mea și l-am rugat, dacă poate, să-mi spună ceva în plus față de cele apărute în ziare. Politicos, dar rece, parcimonios, n-am reușit să aflu nimic de la el. Nu m-am lăsat și l-am abordat pe comisar. L-am invitat în oraș... S-a arătat și el reticent. Însă omul avea un „of" — ambiția profesională îi fusese stopată.

„Doamnă, n-am nimic să vă spun. Dar pentru că vă văd atît de tînără și probabil fără prea mare experiență, străină în oraș, mi-aș permite un sfat : schimbați manechinele."

Am insistat și, în cele din urmă, a vorbit. Mirosise ceva, luase legătură cu Parisul pentru a scormoni în trecutul Annei Ortolan, dar cum nu avusese nimic concludent, cazul fusese închis. Prea repede închis, a subliniat el. Bănuia că prin Casa de modă — soția vine adesea însoțită de soț — manechinele erau dirijate spre oameni nu atît cu bani, cît cu o anumită poziție... Și nu doar din Napoli. În Italia centrul modei nu este Roma, cum este Parisul în Franța, ci Milano și Napoli. La Milano, de pildă, sînt aproape douăzeci de case de modă — mă refer la cele mari, cu renume — pe cînd la Roma doar trei.

Moda italiană a luat-o binișor înaintea celei franceze ; întîi la bărbați și apoi și la femei, și asta prin casele mila-

neze. Basile, Alberta Ferreti, Enrica Massei, Gianni Versace, Laura Biagiotti, Missoni şi aşa mai departe. Da, şi spuneam... Predilecţia pentru oameni cu influenţă — portarii au ochi de văzut, nu ?... — l-au făcut pe comisar să presupună că în spatele Casei Battoli se afla mafia. Ortolan debutase ca manechin la Paris, fusese bănuită că s-ar ocupa cu şantajul, scăpase basma curată — cel şantajat e primul interesat în discreţie — venise la Milano, prosperase şi acolo, apoi preluase conducerea Casei Battoli. Directoare, nu coproprietară. Deci, doamna Morel m-ar fi putut trimite aici fără să mă pună să investesc, să cumpăr acţiunile, dacă, cum spunea... O întîlnire, două, trei, patru în apartamentele lor, o cameră video în dormitor, mascată în spatele unui cristal cu aparenţă de oglindă... Fetele se alegeau cu banii, mafia cu filmele... Care, în caz de nevoie, îi serveau la exercitarea de presiuni. Unui asemenea caz i s-a datorat se vede „accidentul nautic". Cine ştie cine o fi fost cel şantajat... Şi pe ce „teritoriu interzis" a călcat Ortolan. Ea îi făcuse legătura cu manechinul... montase povestea... O fi aflat el ceva din moment ce-a considerat-o vinovată şi a mers pînă acolo...

Manechinele pentru *dessous*-uri nu se formează însă cu una, cu două. Mişcările lor trebuie să scoată în evidenţă, să pună în valoare produsul, obiectul prezentat şi nu formele corpului. Acesta este scopul. Numai acesta. Lui îi vor fi subordonate mişcările. Alerte, ritmate... Nu se opresc să se lase privite, pentru că în materie de *dessous*-uri contează ceea ce se cheamă prima impresie. Iar toate acestea nu sînt deloc simplu de obţinut. De aceea Maurice le şi munceşte aşa. Sînt poze pentru albumele pe care le trimitem marilor magazine. Face o primă selecţie... Dar ochiul poate da greş, aşa că şi aici s-a ajuns la folosirea computerului.

— Spune-mi, te rog, am început, găsind că este momentul s-o întreb despre Teresa (sau Laura), e o modă acum să se poarte mănuşi la *dessous*-uri ?

— Mănuşi ? Aaa, te referi la Teresa... Ţi-a plăcut, cred şi eu !... Dar...

— Stai, stai, că nu-i vorba de plăcut...

M-a întrerupt, nu m-a lăsat să vorbesc :

— Da, da, nu-i vorba, mare şmecher mai eşti !... E cea mai bună din toate ; ascultătoare, extrem de conştiincioasă... Şi spuneam... Am anunţat un concurs în două ziare din Roma... După cum ştii, femeile din partea asta a Italiei sînt în totul neatrăgătoare... Plinuţe... Departe, foarte departe de-a semăna cu cele din fresca din *Villa dei Misteri* a Pompeiului. Ca în scena flagelaţiei rituale...

— S-ar putea să nici nu fi fost femei romane, ci sclave. Europene... De ce nu grecoaice ? Ionice... ?

— Sau mai curînd pictorii să fi fost greci... Formele femeilor te trimit la sculptură. Am primit cîteva mii de scrisori numai din Roma. Fetele cu conştiinţa valorii lor feminine, de obicei nu se prea lasă atrase de carte ; ca şi banii, frumuseţea strică adesea. Viaţa e din ce în ce mai dură, dar falsele idealuri n-au dispărut. În cel mai bun caz devin vînzătoare. Am luat un coregraf — de care oricum aveam nevoie ca să lucreze cu ele — şi am început să le chemăm pentru primul triaj. Măsurătorile... dar şi graţia, să fi făcut un an, doi de balet sau cel puţin să aibă aptitudini reale pentru dans. Iar în contract — clauza unei vieţi riguroase. Le-am găsit un hotel-pensiune cu doar zece camere şi le-am făcut un program care include gimnastică, dans sub conducerea coregrafului... înot pentru menţinerea supleţei...

Ce-am aflat însă... Ţi-am zis, mi-au dat foc maşinii... Eram la magazin, o lăsasem pe o stradă alăturată... Am fost chemată la telefon : „Vedeţi că vă arde maşina, m-a anunţat un bărbat. S-ar putea ca magazinul să urmeze la rînd.“ Şi a închis. Cînd am fost pusă la curent cu treburile financiare ale firmei, m-au informat discret că la capitolul „reclamă“ este cuprinsă şi suma lunară plătită mafiei. Banii erau înmînaţi de Anne Ortolan, dar cui nu se ştia. La cîteva zile „casierul“ mi-a dat de ştire. Cel la care m-aş fi aşteptat mai puţin — Nicola.

— Formidabil ! nu m-am putut abţine.

— Bine, omule, de ce-a trebuit să-mi distrugă maşina ? „Ce să ştiu eu, domnişoară ?!“ Că treaba lui a fost să-mi spună suma, să ia şi să predea banii, asta-i tot. Să-i schimb... Cu cine ? Au fost în serviciul Annei Ortolan mai bine de cinci ani... Iar dacă ea i-a ţinut... Sînt mulţumită de ei... Şi s-ar putea ca Nicola să fi spus adevărul.

Pornisem însă de la altceva... de la faptul că mi l-au racolat pe Guido Carbone, șeful studioului, ca, în urmă c-o lună, să mi-l ia și pe Masari, creierul financiar al firmei. Pleacă, are interese la Roma. S-a dus cu arme și bagaje, ca și Carbone, la Casa Lotti, specializată și ea în *dessous*-uri. Ca să aflu că în urmă cu zece ani Gianfranco Lotti a vrut să pună mîna pe Casa Battoli, dar doamna Morel a fost „ceva mai activă", cum s-a exprimat adjunctul lui Masari. Vor să-mi dea la cap ; am fost sfătuită să angajez pe cineva care să culeagă toate informațiile cu putință. Faptul că vînzările au scăzut... Normal, sîntem în plină vară... peste o lună începem să soldăm costumele de baie... Au scăzut însă sub nivelul verii trecute. Dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este că nici comenzi nu prea intră. Așa că un contract cu americanul ar fi cum nu se poate mai bine venit.

— Americanii probabil că n-au rafinament... am presupus.

— N-aș spune asta... Și-apoi stiliștii lor sînt italieni, francezi... Însă *„Made in Italy"* în materie de modă este foarte atrăgător în ultima vreme.

— N-ai o viață chiar ușoară...

— N-am, dar îmi place ; mi-am descoperit calități de luptător...

— Îmi scriseseși că ți-ai luat o vilă la mare...

— Da, o să mergem s-o vezi. N-am mai fost de două luni pe-acolo, trebuie să mă hotărăsc ce să fac. Însă în ultima vreme, gîndul numai la ea nu mi-a stat. Am cumpărat-o în ideea de vacanță, să am unde să mă duc cu Pierre sîmbăta și duminica... M-a tras pe sfoară un hoțoman de agent... I-am luat telefonul din ziar și i-am spus ce-aș vrea. „Am, doamnă, exact ce doriți, v-o pot arăta și mîine". Și mi-a arătat. Nu mi-a displăcut. Dimpotrivă. O construcție modernă, aeriană, împinsă înainte, avîntată... Living și două dormitoare sus. A doua zi am perfectat actele. Sîmbătă, cînd a venit Pierre, am mers c-un arhitect decorator să i-o arăt ca să-mi întocmească un deviz cu tot ce-i necesar de făcut... Să-mi prezinte schițe cu mobilier, covoare, tablouri și așa mai departe. Ce m-a șocat pe drum a fost numărul mare de tăblițe cu „DE VÎNZARE" prinse

în ţăruşi, înfipţi în marginea aleilor ce pornesc din şosea spre vilele respective. Cînd venisem data trecută nu le văzusem. Hoţomanul trimisese probabil pe cineva şi le culcase noaptea la pămînt. Ajungem, mă înscriu pe alee şi-l aud pe arhitect :

„Da, doamnă, vila «Severino», o ştiu. Nu vă supăraţi, aţi fost înşelată, grinzile sînt fisurate. Constructorul a fost un pungaş, a băgat ciment de calitate inferioară, mult mai slab decît cel indicat de proiectant şi, fiind în consolă, n-a rezistat. Vă spun dinainte, noi sîntem o agenţie serioasă, nu merită să băgaţi bani în ea. Doar dacă i se aplică stîlpi de susţinere... Dar asta ar însemna să-i strice linia, să-i ia din frumuseţe."

Aşa că a rămas ori să mă adresez unei agenţii ca s-o vînd la rîndu-mi, ori să angajez un antreprenor.

Aceeaşi circulaţie intensă ca şi la venire, Egina conducea în tăcere, trăgînd mereu cu coada ochiului în oglindă.

— Ce, e-un Ritmo după noi ? am întrebat-o.

— Lasă ironiile, e într-adevăr după noi ! a zis înţepat. Apoi, după cîteva clipe de tăcere : Ca şi Porsche-ul, Espada iese în evidenţă în masa de maşini, nu trebuie să vină strîns după ea, poate s-o ţină sub observaţie de la distanţă.

— Ai dreptate, am zis. Dar asta înseamnă că lucrurile au o anumită gravitate... N-ar trebui să te adresezi oare poliţiei ?

— L-am căutat pe Pietraccini, e plecat la Roma. Şi o să-ţi mai spun ceva : sînt supravegheată. Din casa situată spate în spate cu a mea. De la etaj.

— Dar ce-ar putea să vrea de la tine ?

— Nu ştiu, nu reuşesc să-mi dau seama... Să mă surprindă cu ceva ca apoi... Nu ştiu. Sau pur şi simplu să mă terorizeze. Ca să mă facă să plec. Să abandonez... Am văzut un film, nu-i mai ţin minte titlul... Reporterul unei societăţi americane de televiziune şi-a propus să facă o emisiune în care să arate cît de uşor se poate pătrunde în viaţa intimă a individului. A început prin a se prezenta la un magazin specializat, a închiriat un aparat fotografic cu teleobiectiv puternic şi un microfon direcţional, pe care l-a ataşat aparatului. Apoi, instalat pe un dîmb al unei regiuni deluroase din apropierea oraşului, s-a apucat de prospectat curţile vilelor din jur. Şi a surprins lîngă o pis-

cină o scenă de despărțire ca între amanți. El a plecat. Ea a rămas ; vila era a femeii. A doua zi telereporterul a coborît mai în apropierea vilei și și-a ales un loc și mai bun. Dar a fost reperat de doamna în cauză, care, știindu-se cu musca pe căciulă și temîndu-se ca soțul să nu angajeze un detectiv particular, supraveghea împrejurimile cu ajutorul unui binoclu. I-a căzut în spate și, sub amenințarea pistolului, l-a adus pe terasa casei. A intrat apoi înăuntru și a revenit imediat cu un pachet de bancnote. „Soțul meu te-a angajat probabil pentru două sau trei mii de dolari... Poftim cinci mii, ca să nu-i spui nimic." „Nu, doamnă, dar nu..." a început să se bîlbîie telereporterul. „Un moment...". Și femeia i-a mai adus trei mii de dolari. În fața unei asemenea sume n-a rezistat, a luat banii. Și-a cumpărat aparatură și s-a pus pe treabă de-adevăratelea. Cu un asemenea microfon direcțional, cel care mă supraveghează poate auzi tot ce se discută nu numai în perimetrul piscinei, ci și în living.

Nu mai știam ce să cred, nu mai știam ce să zic. Și mai ales nu știam cum i-aș putea fi de ajutor. Doar susținîndu-i moralul, fiind lîngă ea. Probabil asta a și avut în vedere cînd m-a rugat să vin cît mai repede cu putință — înconjurată de o lume ostilă, a simțit nevoia unui om apropiat.

33

După o bucată de drum am întîlnit într-adevăr o mulțime de tăblițe cu „DE VÎNZARE", și în scurt timp Egina s-a înscris pe o alee așternută cu pietriș alb. A oprit în marginea unei clădiri din beton și sticlă ridicată pe un soclu ce aducea cu o gheață de patinaj răsturnată și pe

suprafaţa căreia se căţăra o scară în spirală, astfel că partea de sus a vilei părea un avanpost sau mai degrabă un turn de control ce ar fi avut menirea de a supraveghea circulaţia nenumăratelor ambarcaţiuni din acea porţiune a mării.

— Îţi place ? m-a întrebat Egina, văzînd că mă dau cîţiva paşi înapoi pentru a privi mai bine casa.

— E într-adevăr originală, să tot stai aici... (Era să spun să tot lucrezi.) Poate că...

— Escrocul naibii !... Asta m-a cucerit pe mine, arhitectura ei. Cred că pînă la urmă o să optez pentru acei stîlpi de susţinere...

Vopseaua soclului — un verde oliv, ceea ce accentua impresia de suspendare, de plutire a etajului, — cea a lemnăriei, era arsă, crăpată, arăta, ca şi vegetaţia din jur, că vila nu avea de multă vreme stăpîn, mă miram că Egina, cu spiritul ei de observaţie, nu sesizase asta, nu-şi pusese întrebări.

Am urcat scările, Egina luase cheile din maşină, a descuiat şi am pătruns într-un living de vreo 50—60 de metri pătraţi. Peretele din faţă, ca şi jumătatea celor laterali erau din sticlă, geamuri enorme, în rame de aluminiu eloxat, storuri din lamele subţiri apărau încăperea de prea multă lumină ; pe jos, mozaic roman din gresie, în culori vesele, calde. Deasupra, două dormitoare nu prea mari şi o terasă unde se putea face plajă, totul deschis soarelui şi luminii, priveliştii mării.

Am coborît pe plaja îngustă, rezervată celor din vilele din jur, şi m-am aşezat pe nisip. Un timp am stat în tăcere, cu privirile îndreptate spre larg. Îmi scosesem cămaşa, ca să mă prindă puţin soarele şi Egina a remarcat :

— Porţi lanţul... Îl porţi mereu ?

— Nu, nu mereu. E puţin cam mult aur în el, şochează...

— Nu-i adevărat, a protestat, nu şochează ! Şi e lung, nu se vede din deschizătura cămăşii... Spune-mi, Adrian, m-a întrebat deodată, dacă n-aş fi plecat atunci cu Homi, am fi rămas oare împreună ? Nu, nu, s-a grăbit, nu-mi răspunde... s-o lăsăm baltă. Poate o să mă căsătoresc cu Pierre... Poate nu... Nu sînt deloc sigură de sentimentele

lui. E studiat... Dar oare cine ştie să dea şi oare cine ştie să primească cu adevărat ? Oare eu te privesc pe tine sau tu mă priveşti pe mine ? se întreabă o fată într-un cîntec. N-ar fi trebuit să vin la Napoli. Voiam să fac ceva, să stau pe picioarele mele... Moştenirea lui Armand mi-a oferit o şansă, n-am vrut s-o scap. Că doamna Morel a intuit asta cum nu se poate mai bine, e-o altă poveste. E povestea ei. A mea va fi să rezist, să mă bat... Uite, chiar şi treaba asta cu americanul, obţinerea unui contract de la el îmi dă satisfacţii necunoscute înainte, abia acum am început să le gust. Ţi-am mai zis, am descoperit în mine aptitudini de luptătoare. Numai că presimţirea care a început să mă domine de cîteva zile...

— Nu cumva imaginaţia ta, dată fiind...

— Nu, nu, Adrian, m-a întrerupt, e ceva ca un abur nevăzut... dar real. Simţurile mele... Aşa mi le-a ascuţit mama, a spus deodată şi a tăcut. A reluat după un timp : M-ai întrebat în Grecia dacă numele meu are ceva comun cu insula şi eu ţi-am zis că da, acolo s-au cunoscut părinţii mei. Nu s-au cunoscut acolo. De numele de Egina am auzit prima dată la şcoală... Cînd împlinisem opt ani. Nu m-ar fi dat nici atunci, dar a avut loc un recensămînt al copiilor de vîrstă şcolară şi mama a fost obligată.

Se striga catalogul...

„Solomos Egina !“

Nu m-am ridicat, credeam că despre altcineva este vorba.

„Solomos Egina !“ a repetat profesoara, văzînd că nimeni nu se ridică. „Cine-i Solomos Egina ?“

Am rămas şi de data asta în bancă.

Toţi copiii erau de origine franceză, lucrurile se petreceau într-o suburbie a Montreal-ului, nu putea fi o alta Solomos, eram aproape sigură că despre mine e vorba, dar n-am vrut să mă ridic. După ce a terminat de strigat, profesoara a întrebat dacă este cineva care nu şi-a auzit numele. Am ieşit din bancă şi am spus că eu.

„Cum te cheamă ?“

„Solomos Nikos“. Eu aşa ştiam că mă cheamă — Nikos.

„Poftim, şi eu te-am botezat fetiţă..." Şi a corectat numele din catalog, scriind Nikos în loc de Egina.

Eram tunsă cu numărul zero...Aşa m-a purtat mama de cînd m-am născut. Avea o maşină şi mă tundea aproape săptămînal. Tunsă şi îmbrăcată ca un băiat.

Poate ai auzit, în Grecia cine spune măritiş spune dotă. Ascendenţii sînt obligaţi prin lege, printr-o veche lege, dar care este valabilă şi astăzi, să constituie o dotă descendenţilor şi adesea fraţii mai mari trudesc toată viaţa pentru a căsători una, două, trei sau patru surori. Aşa că fetele sînt nedorite. „Cîţi copii ai ?" „Doi copii şi o fiică". Iar grecii rămîn greci oriunde s-ar afla. Ca şi prezumtivul meu tată — Solomos nu-i tatăl meu —, mama era născută în Canada. Din armeancă şi grec. Familie numeroasă, nevoiaşă... şi cum bunică-mea a murit la naştere, pe mama a adoptat-o o familie de fermieri de origine franceză. De la care a fugit cînd avea şaisprezece ani, pentru a se mărita cu Solomos. Era taximetrist, avea maşina lui...

Primul născut a fost o fată. Apoi din noua una. Făcea copii mari, supraponderali, încă de la primul suferise rupturi de muşchi interiori, rămăsese cu dureri cvasipermanente... Însă Solomos a mai vrut un copil, în speranţa că va fi băiat de data aceasta. Tot fată a fost. Şi, terorizînd-o, animalul a pus-o să facă încă unul, şi încă unul... Ajunseseră la şase fete. „Nu se poate... sau cum o fi zis, al şaptelea o să fie cu siguranţă băiat !"

Ce se-ntîmplă... Mamei îi spusese cineva că bărbatul este cel care determină sexul copilului, el, vezi Doamne, este cel care însămînţează... Era o femeie frumoasă, unei vecine... grecoaică, grec şi bărbatu-su, ţinea o plăcintărie, îi venise fratele din armată, vroia să dea la facultate... şi mamei nu i-a fost greu să-l atragă. Dar unde ? La ea, din pricina copiilor, nu se putea... Au intrat în complicitate cu doamna Varisis. Cu mătuşă-mea. Tot ce am aflat ştiu de la ea. După ce-a rămas însărcinată, mama i-a mărturisit că s-a culcat cu fratele ei, nu pentru a-şi înşela soţul, ci ca să-i facă în sfîrşit un băiat, să-l potolească pe nebun, e îngrozită de naşteri, trăieşte într-o spaimă continuă, maică-sa a murit la o naştere.

Astfel că apariţia mea pe lume a produs o adevărată tragedie. Cînd a aflat că sînt fată, Solomos a început să se lovească cu pumnii în cap, blestemînd-o pe mama, după care a dispărut. El ştie unde, n-a mai auzit nimeni nimic despre el. Dar şocul cel mai puternic l-a suferit mama. Întîi, la aflarea sexului meu, ceea ce putea să însemne că Solomos o s-o pună să facă încă un copil... Apoi cînd i s-a spus că bărbatul o părăsise, lăsînd-o cu şapte copii. Toate acestea au zdruncinat-o profund, mintea ei a luat-o razna... Însă numai faţă de mine.

Solomos a plecat fără să ia maşina cu el, i-a lăsat-o probabil special ca ea s-o vîndă, să aibă din ce să trăiască un timp. Dar cum să hrăneşti şapte copii fără serviciu, fără nimic ? Au venit rudele lui, ale ei, fraţi, surori, care de pe unde erau... au luat cîte o fată... m-au lăsat doar pe mine la ea. Cum s-o fi ajuns la numele de Egina... cine m-o fi înscris în acte aşa... Pentru că mama îmi spunea Nikos. Ca pe adevăratul meu tată. Datorită cărui resort ? Se îndrăgostise oare de el ? Mătuşă-mea mi-a povestit că întîlnirile lor au durat doar vreo trei săptămîni, atît cît a stat la ei pentru examene. Mai tîrziu, familia Varisis s-a mutat în oraş, lichidaseră plăcintăria şi-şi deschiseseră un restaurant cu mîncăruri specifice greceşti. Sau poate urîndu-l că i-a înşelat aşteptările ? Mă gîndesc la comportarea ei faţă de mine... la faptul că nu mi-a vorbit nimic despre toate acestea... Chiar şi atunci cînd eu, fiind mai mărişoară, am întrebat-o unde-i tatăl meu... Mi-a zis că eu n-am tată. Şi atît.

Primul lucru pe care l-am intuit a fost că-mi ura vocea — îi reamintea probabil că sînt fată. Şi vreau să-ţi spun că de cînd mă ţin minte nu s-a întîmplat o dată să fi făcut baie fără să am chiloţeii pe mine.

„Cretinule, ce-ţi piţigăieşti vocea de parcă ai fi fată ?!“ Şi mă plesnea.

Mi se adresa ca unui băiat. Nu era doar o fixaţie, o simplă fixaţie, făcea orice ca să mă poată pedepsi. Îmi amintesc cum îmi punea pe ascuns piedică...

„Imbecilule, tu nu te uiţi unde mergi ?!“ Apoi jap.

Era preocuparea ei clipă de clipă, aşa se distra. Făcea treabă... făcea prăjituri specifice greceşti pentru restau-

rantul domnului Varisis — aşa şi-a cîştigat existenţa — venea o maşină, aducea făină, zahăr, nuci şi lua prăjiturile. Stătea în casă, rar cînd ieşea în oraş, se închisese, devenise necomunicativă... Ea cu mine avea ce avea. Clocea tot timpul ce să-mi facă, cum să mă pună într-o situaţie vinovată. Eram tot timpul la pîndă.

Din zecile de situaţii, una mi s-a întipărit cu deosebire în minte. De ce tocmai aia... nu pot să-mi dau seama. O cană de fier, albă, emailată... parcă o văd şi acuma. Să fi avut patru sau cinci ani... nu, nu, nu mai mult. Eram la masa din bucătărie, îmi dăduse ceva să mănînc, cînd a crezut că e momentul, s-a furişat şi a aşezat cana cu ceai în apropierea cotului meu. Eram ca un animal hăituit, încordată, atentă la tot ce făcea, căpătasem, cum s-ar spune, ochi şi la spate.

„Nikos !" m-a strigat.

Nu m-am întors prin dreapta, cu toate că din acea parte venise vocea ei, ci prin stînga.

„Boule ! ridică-te în picioare cînd îţi auzi numele !" s-a enervat că nu-i ieşise, că nu răsturnasem cana cu ceai, ca să mă poată pedepsi. Sau îmi dădea supa de pe foc, îndemnîndu-mă să mănînc pînă nu se răceşte de tot. Mă frigeam... scăpam lingura... Mă pocnea.

Să mă ridic în picioare... Începusem instrucţia militară. Îmi cumpărase un cal mare pe rotile, sabie, puşcă, o casketă... Dar înainte de asta mă mutase într-o cameră micuţă din fund. Servise probabil ca vestibul al intrării din spate, dar mărindu-se numărul de copii, zidiseră uşa şi-l transformaseră în cameră. Complet întunecoasă. Scîndurile duşumelei erau şubrezite... Norocul meu. Printre jucăriile rămase de la surori, găsisem un ursuleţ, micuţ, cu ochi din mărgele, ca să nu mi-l ia, aşa cum făcuse cu creioanele colorate — le zdrobise cu satîrul —, îl ascundeam sub un capăt de scîndură şi-l scoteam doar noaptea sau cînd mă încuia în cameră, pentru că pleca în oraş. Îl botezasem Suki şi-mi revărsam dragostea — nevoia de dragoste, în cazul meu, era probabil deosebit de puternică — asupra lui. Îl am şi acum, mă însoţeşte peste tot, este primul lucru pe care-l pun în geamantan cînd plec undeva. Pe Rya am adoptat-o mai tîrziu, cînd împlinisem paisprezece ani. Era pui, nu ştia încă să zboare, căzuse dintr-un cuib... Da, şi

spuneam de instrucţie... Mă încingea cu sabia şi mă punea să sar pe cal în timp ce „fugea"... Ţi-am zis, era pe rotile...

„Fii gata !..." striga, îl împingea, îi împrima elan şi eu trebuia să prind momentul şi să sar în spinarea lui. Cădeam sau nu-mi reuşea... şi ea mă bătea. Apoi să călăresc. Corpul drept, pieptul în afară, să mi-l bombez... Să mă ridic în scări şi să mă las pe cal... „Ţine ritmul calului !..." ţipa. Cînd avea treabă şi nu putea să se ocupe de cal, să mi-l trimită la sărituri, îmi dădea puşca la umăr şi începea : „Soldat, drepţi ! Lipeşte călcîiele ! Capul sus, pieptul înainte ! Soldat repaos !" Cum să salut, să duc mîna la caschetă, să mă întorc la stînga, la dreapta, jur-împrejur... Mergeam deéa buşilea, mă tîram în coate şi în genunchi spre un duşman invizibil... Şi mereu nu făceam bine, şi mereu mă bătea.

Spre norocul meu, cum aveam să aflu. Pentru că mie începuse să-mi placă, mă simţeam bine că sînt băiat, şi eram chiar mîndră de asta, şi cînd la şcoală... În recreaţie, profesoara a stabilit că numele meu fusese trecut corect în catalog şi la ora următoare m-a întrebat cum de nu ştiu eu că mă cheamă Egina.

„Ce-i cu numele ăsta de Nikos ? De unde l-ai scos ?"

„E numele meu !..." am zis.

„Cum o să fie numele tău ?! Nikos e nume de băiat... Iar tu eşti fetiţă, aşa eşti trecută în acte."

„Nu sînt fetiţă, eu sînt băiat !" am protestat.

Ai auzit cu siguranţă de complexul numit „travesti"... ce probleme rezultă de-aici... Iată ce mă aştepta dacă mama ar fi folosit metode insidioase, dacă la formarea conştiinţei că sînt băiat nu i-ar fi asociat pedepse, corporale şi altele ; m-ar fi putut însemna pentru toată viaţa. Fetele, mai ales cele cu un libido mai labil, sînt foarte dispuse să se creadă băieţi, să opteze pentru genul puternic, dominator... există o întreagă literatură de specialitate în acest sens, lucrurile sînt abordate astăzi deschis ; moda „unisex" nu vine de undeva din neant.

Însă plăcerea ei era să mă pedepească. Se răzbuna pe mine. Pentru suferinţele prin care trecuse, pentru viaţa distrusă... Îi eram la îndemînă... Mă punea în genunchi, să stau într-un picior, îmi lua capul între picioare şi mă

bătea la fund cu o curea... Cînd am mai crescut a început să mă închidă în magazia pentru cărbuni, întunecoasă şi plină de şobolani. Îşi aveau probabil cuibul acolo. Mă împingea înăuntru şi punea lacătul. Stăteam pietrificată de teamă. Cum de n-am înnebunit, nu ştiu. Îi auzeam umblînd peste tot, le urmăream cu urechea mişcările pentru a-i localiza, încercam să pătrund cu privirea prin întuneric... Nu un minut, nu zece — o oră. „Ai o oră de magazie". Aproape zilnic, rar cînd scăpam cu altă pedeapsă. De pe la şase ani. Erau acolo tot felul de piese vechi de maşină, rămase de la Solomos, tot felul de zdrenţe, iar lîngă o ladă nişte coli mari de hîrtie albastră, cumpărate probabil pentru ferestre. Le-am mototolit şi cînd mă închidea le adunam în jurul meu pentru a auzi dacă vreunul din şobolani vine să mă atace. Nu veneau, le era şi lor frică, dar eu nu ştiam asta. Şi-mi pregătisem şi-un levier de maşină ca să mă apăr cu el. Apoi am inventat altceva — tropăiam. Observasem că fug cînd aud paşi. Tropăiam pe hîrtiile acelea pînă s-au făcut bucăţele. Altele nu mai erau şi-atunci loveam cu levierul în piesele de maşini. „Starea de graţie" a copilăriei mele asta a fost. Şi nu-i încă totul. Şcoala mi-a apărut ca o salvare... Casele aveau curţi, a noastră era mai în fund, însă din stradă răzbea larmă de voci, rîsete... Nu mă lăsa să mă duc la ei să mă joc, îmi spunea că-s derbedei, o să învăţ numai lucruri urîte... Chiar dacă mă bătea după aceea, fugeam adesea la gard. Toţi aveau păr frumos... şi într-o zi, cînd a vrut să mă tundă, am întrebat-o de ce nu mi-l lasă să crească. „Pentru că tu eşti băiat, iar băieţii aşa umblă, tunşi." Este răspunsul pe care l-am dat şi eu profesoarei. Dar spuneam că şcoala mi-a apărut ca o salvare... Scăpam o bună bucată de zi de bătăi, de închidere în magazie şi în acelaşi timp, cum văzusem în recreaţii, puteam să mă joc cu copiii.

Mama a ştiut asta. A ştiut încă de la recensămîntul care avusese loc cu două săptămîni înainte de începerea cursurilor... M-a trimis singură. „Întreabă şi tu..." Toţi copiii au venit aduşi de părinţi... am găsit curtea plină... Cînd m-am întors nu m-a întrebat nimic. Cum a fost... Sau ce-am făcut... Ca şi cum nici nu m-aş fi dus. Şi m-a

pus să sparg nuci. Era o treabă pentru care luam întotdeauna bătaie. Trebuia să le sparg în așa fel încît cojile să nu afecteze miezul, să nu-l vatăme, dar oricît mă străduiam — căpătasem dexteritate, învățasem greutatea ciocanului, cum să țin nuca, unde și cum s-o lovesc — nu reușeam ; tăria cojii varia, nucile, nu ? nu erau din același copac. Povestea asta cu miezul întreg era gratuită, pentru că ea le dădea după aceea printr-o mașină care le fărîmița. De data aceea nu numai că nu m-a plesnit, dar nu mi-a spus o vorbă măcar.

Și ne-am trezit cu profesoara la ușă. M-a expediat în camera mea, iar profesoarei i-a spus, așa cum a reieșit mai tîrziu, că nu sînt sănătoasă la cap, mă cred băiat, n-am vrut să merg la școală, nu-mi place societatea copiilor, n-are ce să-mi facă, m-a prins cu cîteva zile în urmă cu o sticlă cu benzină lîngă patul ei, crede că am vrut să-i dau foc în somn. Aceleași lucruri le-a răspîndit și printre vecini.

Mă culcasem, dar nu dormeam — fusese o zi cu totul deosebită. Stăteam cu Suki în brațe și-i povesteam despre școală. M-am trezit cu mama năvălind pe ușă.

„Hai, jos și afară !“ m-a gonit.

Eram în cămășuță de noapte, l-am ascuns repede pe Suki la subțioară și-am ieșit.

„Afară ! Afară !... Să te duci la școală, acolo să dormi, nu la mine în casă ! Să-ți dea profesoara de mîncare de-acum înainte. Hai, hai, afară, în stradă !“ Pînă m-a scos pe portiță.

Unde era să mă duc ? Am așteptat pînă s-a stins lumina. Mi-a fost teamă însă să intru, zicînd că-mi întinde o cursă, un șiretlic, vrea să mă facă să cred că ea s-a culcat. După un timp, văzînd că nu se întîmplă nimic, m-am furișat pe portiță și m-am așezat chiar acolo pe o piatră, ca să pot ieși cît mai repede. În capul meu era că mama născocise ceva nou pentru a mă pedepsi în legătură cu cele petrecute la școală, bănuiește că eu o chemasem pe profesoară.

Născocise într-adevăr. Ultimul lucru pe care l-ar fi putut născoci mintea ei bolnavă, plină de ură. Stăteam și mă uitam spre casă, așteptînd-o să iasă din moment în moment, cînd am văzut fereastra luminîndu-se dintr-o dată

și izbucnind imediat flăcări mari. Nu știam ce să cred. Apoi, cum flăcările cuprinseseră și perdelele, am început să strig „Arde mama !“ și am fugit la vecinii din stînga ; cei din dreapta erau oameni în vîrstă. Ieșind în curte și alergînd după soț, femeia m-a acuzat, îmbrîncindu-mă, că eu am pus focul. Nu cred că am realizat sensul cuvintelor ei. Ce-mi amintesc este că în timp ce-i urmam, îmi fusese teamă să nu-l pierd pe Suki — era prima dată cînd îl scoteam din casă — dusesem de cîteva ori mîna să mă conving că e la subțioară. S-au ridicat toți vecinii, dar nu mai era nimic de făcut, focul cuprinsese casa în întregime, acoperișul ardea ca o torță.

S-a presupus că, înainte de a-și da foc, înghițise un flacon de somnifere. Dormea pe un pat din acelea vechi, de fier, cu tăblii înalte, pictate și cu plasă din sîrmă. A așezat sub el un reșou și, înainte de a se culca, l-a băgat în priză. Firul arsese, însă ștecherul a rămas. A fost găsită și o sticlă de un litru, deformată de foc. Probabil cea în care fusese benzina. O vărsase pe jos sau poate chiar pe saltea... cine putea să mai știe. Altceva a avut însă darul de-a mă scoate, cum s-ar spune, din cauză... Lua mereu niște buline albe și ea a cumpărat flaconul cu somnifere de la farmacia aflată la cîteva străzi depărtare de casă.

Alergînd în urma vecinilor, îmi ziceam că mama vrusese să mă sperie, pentru a mă face să intru în casă, însă focul s-a întins și ea a căzut în propria ei cursă. Ceea ce îmi dădea un sentiment de satisfacție. Cuvintele acelei femei trecuseră pe lîngă mine... Dar iată că și ceilalți... Văzînd că nu mai pot interveni, oamenii adunați acolo au început să mă înjure, să mă lovească, să mă îmbrîncească, din ce în ce mai furioși, zicînd că eu îi dădusem foc mamei. M-a scăpat un bărbat ; soția lui m-a luat după aceea să dorm la ei.

Ghionturile, îmbrîncelile m-au făcut să-l scap pe Suki, și, constatînd asta, de disperare am început să țip, să urlu, m-am smuls din mîna acelui bărbat, m-am aruncat jos și, tîrîndu-mă în genunchi, am început să caut ursulețul printre picioarele lor. A fost momentul în care au sosit mașinile pompierilor. Nu mi-a fost teamă, nu m-am dat la o parte și deodată am zărit ochișorii lui Suki sclipind în lumina farurilor. Cînd au văzut ce pierdusem, pentru ce

ţipasem ca din gură de şarpe, au trecut iar la înjurături. Mă îmbrînceau în special femeile. De data asta m-au scos din mîinile lor pompierii.

A doua zi a venit un comisar. Iar mai tîrziu şi un inspector de la pompieri. Au stat de vorbă cu mine... Pe inspector îl ţin minte doar că purta uniformă, însă pe comisar îl am şi acuma în priviri. Masiv, chel, cu ochi mici... şi fuma ţigări de foi. Mi-a cerut să-i spun la ce biserică mă ducea mama. Nu ştia ce sînt grecii — catolici sau ortodocşi. Nu fusesem niciodată la biserică şi nici ea nu se ducea. Ce să-l roage ea pe Dumnezeu ? Ce să-i dea ? Iar de mulţumit... Probabil că-l ura ca şi pe mine. M-a întrebat cum îşi făcea cruce, la frunte ducea trei degete sau palma I-am zis că nu ştiu nici de asta. S-a interesat la telefon şi a chemat biserica să ridice corpul carbonizat. I-am spus şi lui că sînt băiat. Apoi că mama făcea prăjituri pentru restaurantul domnului Varisis. L-a sunat la telefon şi l-a chemat să vină acolo. Mătuşă-mea e cam bigotă... Ea s-a ocupat de înmormîntare. Mi-a povestit, la mulţi ani după ce mă luaseră la ei, că a venit toată diaspora din Montreal. Ziarele au fost pline de relatări despre „odioasa crimă a unei fetiţe de opt ani". Farmacista a declarat abia după cîteva zile că mama cumpărase de la ea un flacon cu somnifere. Domnul Varisis i-a spus comisarului că sînt fetiţă... dar nici un cuvînt despre faptul că sînt făcută cu fratele soţiei sale. După ce m-a pus să-i povestesc cum era mama, cum se purta cu mine, comisarul m-a urcat în maşina lui şi m-a dus la o şcoală-orfelinat, care se afla într-o clădire enormă, aşezată în mijlocul unui parc din afara oraşului. Iar acolo m-a predat unei femei grase.

Era doamna Menont. Cînd a dat cu ochii de ursuleţ, mi l-a smuls din mînă şi l-a aruncat în coşul pentru hîrtii. „Aici nu-i voie cu jucării !" M-am repezit să mi-l iau înapoi, dar ea mi s-a aşezat în faţă. Am început să ţip, s-o lovesc cu pumnii, cu picioarele... am făcut o criză. Au năvălit două femei care m-au înşfăcat şi, tîrîndu-mă pe coridor, m-au băgat într-o cameră micuţă, doar cu un pat de fier, numită „izolator". „Daţi-mi ursuleţul !"... Ţipam, băteam cu pumnii în uşă... Mîinile mă săgetau de durere... Cea din sufletul meu era infinit mai mare. Am sfîşiat apoi

cearşafurile, folosindu-mă de un colţ ascuţit al patului, perna, camera se umpluse de fulgi... Cînd puterile mi s-au epuizat, am căzut lîngă uşă.

A doua zi, mîinile îmi erau umflate şi vinete. Plîngeam în hohote — tot ce mai puteam face. S-a deschis uşa şi în cameră a pătruns o femeie în halat alb. Din pricina lacrimilor, silueta ei îmi tremura în priviri. Era medicul psihiatru al orfelinatului, Jeanne Dorval, subţirică, blondă, cu ochelari...

„Egine, a început blînd şi ocrotitor, eu sînt noua ta prietenă ; mă numesc Jeanne. Uite, ţi-am adus ursuleţul, n-o să ţi-l mai ia nimeni de-acum înainte, m-a asigurat, întinzîndu-mi-l. Cum îl cheamă ?"

Mi-am şters ochii. Îmi zîmbea cu atîta căldură... Ursuleţul era în mîinile ei. M-au podidit din nou lacrimile.

„Te-aş ruga să-mi zici cum îl cheamă, ca să-i pot spune pe nume şi eu."

„Suki", am zis.

„I-ai găsit într-adevăr un nume foarte frumos, potrivit cu mutrişoara lui nostimă... Ce-ar fi să facem toţi trei o plimbare în parc ?" Şi m-a luat de mînă.

Corespondăm... a ajuns un nume la Montreal. De la ea culegea mătuşă-mea informaţiile despre mine. Învăţam bine, memoria mă ajută, am terminat premiantă şi cînd s-a dat vacanţa de vară, familia Varisis m-a luat la ei. Abia după ce am împlinit cincisprezece ani mi-au spus că sîntem rude şi cum s-a întîmplat. M-au ţinut la şcoală, apoi la Paris... Cît priveşte adevăratul meu tată... E în Noua Zeelandă, are doi băieţi, soţia i-a murit... M-am dus să-l cunosc, după ce am divorţat de Armand. M-au primit cum n-aş fi crezut. „Te aştept de mult să vii... Şi mi-am zis că resentimentele te opresc." După ce m-a pus la curent despre mama, despre felul cum am venit pe lume, n-am mai discutat niciodată cu mătuşă-mea despre asta. Nikos avea familie... Şi-apoi el îmi era tată pentru că mama îl vrusese aşa. Ca să nu mai vorbesc că mătuşă-mea şi unchiul au făcut în locul lui totul, îi consider ca pe nişte părinţi. Cînd băieţii s-au întors acasă — au o fermă — şi ne-am aşezat să mîncăm, le-a spus cine sînt. S-au uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă vadă încă o dată şi au dat din cap că este în regulă. Fără nici o întrebare, fără o

vorbă, fără nimic. Şi din acel moment s-au comportat ca şi cînd am fi crescut împreună. Am stat mai bine de o lună la ei, nu voiau să mă lase să plec. Ştiu, Adrian — a zis firesc, reluînd discuţia exact din locul din care o părăsise, pentru a arăta probabil că nu mai este nimic de vorbit despre cele povestite —, tu n-ai cum să mă aperi, dar de cînd ai venit mă simt parcă mai în siguranţă. Prezenţa ta... n-am cum să-ţi explic, chiar dacă senzaţia unui rău iminent continuă să persiste, mi-ai gonit în mare măsură neliniştea. Şi uite ce-aş vrea să-ţi propun... Mîine seară vine Norton, americanul, însă dimineaţa am putea să plecăm la Palermo. Luăm avionul... Ai fost ?

— Am fost, dar m-aş duce... Nu credeam că o să am vreodată ocazia să mai ajung în Sicilia.

— Aşa aş putea să-mi dau seama mai bine, nu ? dacă sînt într-adevăr urmărită. Se iau după mine şi acolo... Există cîteva curse pe zi, vedem ce vedem, mîncăm şi ne-ntoarcem. Bine ?

Cum era să nu fie ?!

34

Abia a pornit poarta să se deschidă, că Max a năvălit din curte, a venit la portiera de la volan, am crezut că o face din obişnuinţă, ştiind că eu stau acolo, da' de unde, s-a ridicat în două picioare şi a început să dea din lăbuţe, linguşitorul, zîmbindu-i Eginei cu gura pînă la urechi.

— Ei, ce zici de el ?! s-a mirat Egina.

— Ce să zic... Dacă te-ai apucat să-i promiţi... acum nu o să mai ai scăpare cu el.

A ţinut-o tot aşa, de parcă i-ar fi luat cineva minţile, ieşindu-şi şi mai abitir din piele cînd Egina s-a dat jos din maşină. Rya a venit imediat în zbor planat şi s-a aşe-

zat pe umărul stăpînei sale ; Max nu numai că n-a sărit la ea sau s-o latre, dar nici măcar n-a băgat-o în seamă, continua să stea în două picioare şi să dea din lăbuţe, punînd atîta duioşie în priviri încît m-am revoltat în cele din urmă şi i-am ordonat „Şezi !"

— Ce sînt, dom'le, apucăturile astea ? l-am moralizat. Unde le-ai deprins ? De la cine ? M-ai văzut tu pe mine făcînd tumbe din interes ?

M-a ascultat ţinînd capul în pămînt, ipocritul, apoi s-a dus aţă la vasul cu apă, vezi Doamne, nu mai poate de sete : cînd încep să-l cert recurge la tot felul de trucuri.

În locul cheilor, Egina a scos din poşetă un cartonaş — o cartelă, cum aveam să constat — pe care l-a introdus într-o deschizătură, abia observabilă, executată în perete. S-a auzit imediat un zgomot la zăvor retrăgîndu-se şi ea a împins uşa.

— Luciana pleacă la patru... a zis în timp ce intram, dacă o să vrei ceva, în bucătărie e un frigider... o să te las singur pînă pe la vreo opt seara.

Am rugat-o să nu-şi facă probleme, să-şi vadă de treburi, o să pun puţin capul jos.

Nu era chiar adevărul, înainte de toate, voiam să mă uit în „Semnătura astrală", căci Teresa (sau Laura) nu-mi ieşea din minte, voi încerca s-o dibuiesc cu ajutorul broşurii. Cînd ai un asemenea instrument la dispoziţie... O luasem din cutia bordului, odată intrat în cameră, m-am aşezat într-un fotoliu, mi-am aprins o ţigară şi am căutat capitolul „Cunoaşte-l pe om după semnele exterioare". Începea, cum e şi normal, de la cap. Am trecut nerăbdător peste introducere, peste partea teoretică şi m-am oprit la metodologie.

„Ca să putem aprecia cum se cuvine un cap, luăm ca punct de orientare o linie dreaptă ce intră prin una din urechi şi iese prin cealaltă.

Capul teşit nu trebuie contrazis.

Capul ţuguiat face pereche bună cu cel lătăreţ.

Într-un cap mare şi brusc rotunjit către partea superioară, pînă spre creştet, poate să zacă un creier inert.

Un asemenea cap îi arată pe subiecţii care gustă cele mai mari plăceri în sînul familiei.

Un cap lunguieţ, văzut din faţă, îi defineşte pe cei cu o natură inteligentă şi sinceră.

Cei cu capete late îi caută pe cei cu capete înguste.

Capetele înguste nu trebuie contrazise.

Un cap nu prea mare şi delicat..." Chiar aşa era capul Teresei (sau Laurei), ia să vedem ! „Un cap nu prea mare şi delicat îi arată pe subiecţii cu o fire ascunsă şi agresivă ; sînt capabili de multe rele."

Bun. Şi am trecut la „frunte". Am sărit şi de astă dată peste partea teoretică.

„O frunte lată şi ridicată e sinceră, dedată la contemplaţie. Subiectul are plămînii tari.

O frunte înaltă şi uşor bombată..." Fruntea Teresei (sau Laurei). „O frunte înaltă şi uşor bombată îi arată pe cei cu obiceiuri rele în legătură cu sexul opus."

Măi, fir-ar să fie !... Urmau „ochii", mi-am propus să nu mai sar peste partea teoretică, era nemaipomenită broşura, iar cum ochii sînt, se ştie, oglinda sufletului...

„Ochii pot fi : blînzi, calzi, tăioşi, precişi, ieftini, studioşi, umezi, plini de jind, îmbroboditori, izmeniţi, alunecători, apreciativi, incendiari, concupiscenţi, duri, siderali, nesiguri, sfidători, calculaţi, promiţători, reci, de mironosiţă, lacomi, leneşi, înstrăinaţi, dotaţi cu raxe X, ameninţători ca o cană cu nitroglicerină şi aşa mai departe."

„Ochii mari, rotunzi şi de culoare deschisă..." Exact ochii Teresei (sau Laurei) ! „Ochii mari, rotunzi şi de culoare deschisă denotă viclenie şi pe subiecţii care vor să se bucure de plăcerile vieţii. Dacă îşi schimbă culoarea sau nuanţa, atunci trăsăturile de mai sus se accentuează simţitor."

Oameni buni, de povestea asta cu schimbarea culorii n-am putut să-mi dau seama, privirile noastre s-au întîlnit doar pentru cîteva fracţiuni de secundă. Dar o să provoc un prilej, să văd dacă îşi schimbă culoarea sau nu.

„Nasul poate fi : suspicios, amabil, flegmatic, care ţine afişul, absent, sfidător, îngrijorat, candid, nonşalant, capa-

bil, albit de minciună, cu aer de îngropăciune, fanfaron şi aşa mai departe.

Nasul mic şi drept denotă o fire timidă.

Nasul mic, fin şi puţin cîrn..." Fotografie! nasul Teresei (sau Laurei). „Nasul mic, fin şi puţin cîrn este specific acelora care se antrenează uşor în obiceiuri rele, au transportări sălbatice şi dorinţe intense. Dacă o persoană cu un asemenea nas ameninţă într-o discuţie, clătinînd capul spre spate, ea nu va întrebuinţa decît vorbele. Dacă apleacă însă capul înainte şi puţin lateral, atunci îşi va executa cu siguranţă ameninţarea."

Interesant...

„Gura poate fi : moale, caldă, voioasă, tristă, timidă, strepezită, teatrală, insolentă, neliniştită, falsă, alintată, neclintită, relaxată, entuziastă, plină de sensuri, ospitalieră, neutră, încinsă, parcimonioasă, îndemînatică, orgolioasă, casnică şi aşa mai departe.

Gura cu colţurile lăsate în jos, ca la cîini, este caracteristică firilor instabile.

Gura tivită, strînsă, tocmai bună de scos cuie cu ea — firilor închise, morocănoase.

Gura ca ochiul de vulpe..." Aşa era gura Teresei (sau Laurei). „Gura ca ochiul de vulpe, cu buze cărnoase, umede, proaspete — firilor cu gîndirea profundă în afaceri de inimă. Dacă subiectul are noiţe la una din unghii, îl aşteaptă cu siguranţă un guturai sau chiar o bronşită."

Dacă n-ar fi purtat mănuşi...

„Vocea poate fi : voioasă, domoală, tărăgănată, peltică, hîrjîită, spartă, cîrpită cu zîmbete, percutantă, vîscoasă, aspră ca limba vacii, tremurătoare ca o piftie, duhovnicească..."

Şi m-am oprit : Laura folosise mai multe voci, iar pe Teresa n-o auzisem vorbind. Dar o voi auzi, v-o promit, oameni buni, numai aşa o voi putea da în vileag.

Urechile nu i le văzusem, mîinile avusese grijă să şi le ascundă, peste „sîni" am sărit. Acelaşi lucru şi cu picioarele... Dar zău că linia lor merita o descriere. Nu despre asemenea lucruri pozitive avem noi însă nevoie.

35

După aproape o jumătate de oră de zbor, Boeing-ul 727 al companiei ALITALIA a început să coboare şi din difuzoare s-a auzit vocea *steward*-ului. Ne-a mulţumit pentru onoarea de a le fi fost pasageri, ne-a rugat să ne cuplăm centurile de siguranţă şi ne-a anunţat că echipajul ne va oferi în scurt timp priveliştea golfului şi a oraşului Palermo, numindu-l „Perla Mediteranei" şi „cel mai seducător oraş al Italiei".

Văzut de sus şi în plin soare, golful larg e de un albastru parcă şi mai intens, oraşul — o impunătoare aglomerare urbană, cu edificii impresionante, palate regale, cetăţi, biserici, mînăstiri, curba cupolelor cu care multe din ele sînt decorate, ca şi exotismul numeroaselor parcuri îi dau un aer inconfundabil. Accentuat şi de cele două stînci între care e aşezat : Cap Zafferano în stînga, Monte Pellegrino în dreapta, considerat de Goethe unul din cele mai frumoase promontorii din lume, refugiul palermitanilor în lunile de caniculă. Apoi un alt viraj şi un alt golf, şi mai larg : Castellammare. Iar ca fundal, verdele intens al plantaţiilor de portocali şi palmieri, cea mai fertilă zonă — *Conca d'Oro*, „Scoica de aur" a Siciliei.

Steward-ul a ţinut să ne recomande sanctuarul Sf. Rosalia de pe Monte Pellegrino, patroana oraşului — statuia ei extrem de graţioasă merită cu adevărat văzută — ne-a spus că a devenit sfîntă retrăgîndu-se în grota ce-i adăposteşte sanctuarul, dar n-a suflat un cuvînt despre căldura de iad care ne aştepta la aterizare. Ne-a izbit de cum am pus piciorul pe scară, aerul se reverbera, era de nerespirat, betonul părea din jăratic.

Fusesem informaţi înainte de a coborî că pînă în oraş sînt 30 de kilometri, vom fi transportaţi cu un autobuz al liniilor aeriene, acesta se afla tras la peron, avea desigur aer condiţionat însă, la propunerea Eginei, ne-am îndreptat spre cele cîteva taxiuri ce aşteptau cu toate uşile deschise.

— Aşa vom şti mai bine ce se întîmplă în spate, a zis.

Remarcasem cu ocazia vizitei precedente că palermitanii se tocmesc cînd iau un taxi, contorul e ca să fie și l-am întrebat pe omul de la prima mașină :

— Cît ?

Scund, uscățiv, cu ochi mici, șireți, apropiați și cu un nas ca o tîrtiță de găină, ne-a cumpărat dintr-o privire, chiar dacă eram îmbrăcați cît se poate de simplu, Egina într-o rochiță cu bretele, eu în blugi și cămașă, și mi-a zis că 50 000.

— Cît ? am exclamat, nevenindu-mi să cred.

— *Francesi* ? a bănuit.

I-am spus că da.

— Bine, bine, 30 000.

— În regulă, a acceptat Egina și s-a urcat în față. Ca imediat să se răsucească spre mine spre a-mi spune o anecdotă, — le spunea cu har și era un izvor nesecat, asta și făcusem în avion — dar de fapt, cum aveam să constat, pentru a supraveghea prin lunetă ce se întîmplă în spate.

La aeroportul din Napoli ne dusese Nicola cu Porsche-ul — era șoferul firmei, lucra pe o dubiță, dar întreținea și curățenia la Studio — special cu Porsche-ul ca să atragem după noi pe cel sau pe cei care, așa cum bănuia Egina, o urmăreau, căutasem să ne întipărim în minte fizionomiile tuturor pasagerilor și, bineînțeles, fusesem cu ochii în patru.

— Ați mai venit probabil la Palermo, văd că sînteți cu mîinile goale... a remarcat taximetristul de îndată ce Egina a tăcut.

— Nu trebuia să vii neapărat la Palermo ca să știi că e periculos să duci chiar și-o pungă ponosită în mînă ! i-a răspuns Egina cu năduf și fără să se întoarcă, vi s-a dus vestea, ghidurile își fac o datorie din a-i avertiza pe turiști ce li se poate întîmpla aici. Ba dau și sfaturi cum să-ți ascunzi banii, unde să-ți faci buzunare secrete...

Egina nu exagera cu nimic, lăsasem pașapoartele acasă, banii îi avea ascunși în sutien.

— Da, doamnă, așa e, ne-au făcut de rîs blestemații. Dar cîte zile aveți de gînd să rămîneți ? Vă recomand dacă vreți un hotel bun și discret, ca să puteți sta împreună... Și a adăugat, văzînd că nu spunem nimic : În Sicilia nu-i ca-n Italia, trebuie să fii soț și soție...

— Te-am luat să ne duci în oraş, nu să ne dai sfaturi ! l-a repezit Egina.

— „Tartaglioni“ !... a bufnit şi n-a mai scos o vorbă.

E o poreclă pe care sicilienii le-au dat-o francezilor de pe timpul lui Carol de Anjou, stăpînire greu suportată de insulari şi soldată cu un teribil masacru. În marţea Paştilor, în timp ce clopotele sunau de Vecernii, nişte francezi au insultat în biserică o tînără palermitană. A fost momentul în care s-a dezlănţuit revolta : pentru a-i recunoaşte pe ocupanţi, toţi cei întîlniţi erau puşi să pronunţe cuvîntul „cicero“, un soi de mazăre, aşa au fost măcelăriţi mii de francezi. Au trecut 7 secole, dar resentimentele, ca şi porecla, au rămas.

Am intrat în Palermo pe cea mai elegantă arteră a sa, Via della Liberta, transformată, din cauza lungimii, în Via Settino, în Via Maquedo care, ca şi Via Roma, îl străbate de la un capăt la celălalt. Clădiri impunătoare, în stil neoclasic sau baroc, o puzderie de balcoane, la parter, magazine de lux, însă aproape nimeni pe stradă, ici-colo cîte un turist, toţi stau ascunşi de căldură. Egina îi spusese şoferului să ne lase în Piaţa Quatro Canti, inima de frumuseţe a oraşului, eram foarte aproape de ea, opriţi la roşul semaforului de la intersecţia cu Corso Vittorio Emanuele şi ea i-a întins şoferului banii şi m-a grăbit să coborîm.

— Să rămînem puţin... a zis, după ce-am ajuns pe trotuar. A arătat apoi spre chioşcul din colţ şi a propus să bem o *granita*.

Era tot ce putea fi mai indicat. În timp ce eu aşteptam să fie stoarse lămîile, Egina era atentă la ce se întîmpla în jur. Mă îndoiam că vom afla ceva venind la Palermo, credeam mai curînd că toată povestea e pusă la cale de mafia, ca să scoată mai mulţi bani de la Casa Battoli. Urma să plecăm înapoi cu avionul de la ora 15,45, aveam la dispoziţie un timp extrem de scurt, să dăm doar cu nasul, cum s-ar spune, am întrebat-o cu ce să începem.

— Dacă tot sîntem aici, hai la „Normanzi“, i-am propus. Ca să nu facem apoi cale întoarsă.

— Da' tu crezi că eu, pe căldura asta, am de gînd să bat tot oraşul ? Diseară o să ieşim cu Norton... Vezi, cum am uitat, îţi trebuie un smoching.

— Un smoching ? Uite, smoching încă n-am îmbrăcat... am zis amuzîndu-mă.

— Nu-i nimic, o să îmbraci ; rezolvăm.

— Cum „rezolvăm“ ? Doar n-ai să cumperi un smoching...

— O să-l iau cu împrumut de la Casa Alberto, o să-i sun cînd ne oprim să mîncăm.

Am luat-o pe Vittorio Emanuele, nu mai puţin elegantă ca Via Maquedo, ajungînd la Hotel Grande, nume întru totul meritat. e cel mai mare din Palermo, Egina mi-a cerut să intrăm, vrea să telefoneze la Napoli pentru smoching.

Ţinuta noastră nu era deloc adecvată unui asemenea hotel, am crezut că portarul, care stătea înăuntru pe un scaun, la adăpost de căldură, ne va spune ceva, dar el s-a ridicat ca aruncat de un resort şi ne-a deschis uşa. Prestanţa Eginei, distincţia ei impuneau. Holul preţios şi imens era aproape pustiu, turiştii, mai ales cei de categoria lui „Grande“, nu se înghesuie să vină vara în Sicilia.

Egina a început prin a-i spune recepţionerului că este proprietara Casei de modă Battoli din Napoli, ceea ce, la gîndul bacşişului, l-a făcut să se pună imediat în mişcare, zîmbetul rezervat-amabil s-a transformat îndată într-unul servil, a format numărul pe care i-l dăduse Egina şi i-a întins receptorul.

— Cît porţi la pantofi, 44 ? m-a întrebat, aruncînd o privire spre încălţările mele.

Am spus că da.

I-a răspuns, din cîte am înţeles, secretara, Egina i-a comunicat că vrea pentru diseară un smoching alb şi tot ce trebuie ca să fie îmbrăcat, cu cine să vorbească de la Casa Alberto, apoi, examinîndu-mă profesional, a început să-i dicteze măsurile.

Palatul Normanzilor, aflat ceva mai încolo, e o fostă fortăreaţă arabă, renovată de vice-regii spanioli, astfel că din perioada normandă a rămas doar partea centrală, cu o faţadă majestuoasă şi Turnul Pisane ; parterul acestui palat imens găzduieşte astăzi Parlamentul Siciliei, căci insula a obţinut în 1964 un statut de autonomie regională.

Bijuteria palatului este Capela Palatină de la primul etaj, exemplară pentru îmbinarea artei arabe cu cea nor-

mandă. Ca şi cupola şi absidele, pereţii sînt acoperiţi cu mozaicuri strălucitoare, ce înfăţişează, pe un fond de aur, personaje şi scene din Vechiul şi Noul Testament, dominate din cupolă de un Christ pantocrator. Zece coloane antice susţin cele trei naosuri, al căror plafon e lucrat în alveole arabe. Podeaua, din marmură, e şi ea decorată cu mozaicuri.

Aproape peste drum e Catedrala, monumentul probabil cel mai amalgamat din Palermo. O construcţie enormă care i s-a părut Eginei a fi ceva între o cetate arabă şi o gară de cale ferată, cu decoruri de operă. A fost mai întîi biserică bizantină, pe ruinele ei arabii au ridicat o moscheie, reclădită apoi iar în biserică, de astă dată catolică. Toţi regii, vice-regii şi alţi capi ai Siciliei au ţinut să-i adauge cîte ceva, astfel că stilul normando-arab coexistă cu cel gotico-catalan, cu cel baroc şi, prin cupola ei, şi cu cel neoclasic.

Alături e parcul de palmieri Villa Bonanna, coborînd scările sale, puteam să ajungem la mînăstirea San Giovanni degli Eremiti, invadată de flori exotice, portocali şi palmieri, aveam în minte cele cinci cupole care îi oferă o majestate discretă, dar Egina m-a grăbit spre piaţa Quatro Canti, din care pornesc apoi străduţe pline de pitoresc palermitan.

Piaţa Bellini ne-a fost în drum. Plină şi ea de atmosferă arabo-normandă prin cele două monumente din secolul XII, caracteristice pentru Palermo: La Martorana, decorată, ca şi Capela Palatină, cu admirabile mozaicuri bizantine şi San Cataldo, care şi-a conservat nealterat aspectul arab. În schimb piaţa Quatro Canti este în întregime barocă, moştenire a dominaţiei spaniole. În cele patru colţuri, cîte o fîntînă, reprezentînd anotimpurile anului, în nişe, preotese ale oraşului şi regi ai Spaniei, un ansamblu arhitectural plin de armonie şi graţie, pus noaptea în valoare de jocuri de lumini, ce, răsfrîngîndu-se în stropii de apă ai fîntînilor, animă parcă statuile.

Iar în jur cartiere populare, cu străzi înguste, unde, ca şi la Napoli, deasupra capului flutură rufe şi unde peste

tot e comerţ. În aer liber mai ales, mărfurile sînt expuse pe mese, în coşuri largi de nuiele, sau direct pe trotuar, totul într-o gălăgie asurzitoare. Chiar în vecinătatea Operei, numită Teatro Massimo, dai de *vucciria,* un amestec de bazar şi piaţă agroalimentară. Grupaţi ca în Evul Mediu pe bresle, meseriaşii şi negustorii îşi expun mărfurile : de la obiecte de îmbrăcăminte şi de uz casnic sau gospodăresc pînă la tot felul de suveniruri, în special de origine vulcanică, pietre de toate formele şi culorile, obsidiane negre şi ascuţite, sticlă provenită şi ea de la Etna, scrumiere modelate din lavă... Şi tot ca specific local : figurine groteşti din lut ars şi vopsit, copii grosolane ale originalelor din secolele 17 şi 18, sau păpuşi „pupi", imitaţii penibile, nişte orori. Apoi, imediat, zeci de tarabe cu peşte, de toate soiurile şi de toate mărimile, caracatiţe, sepii, calamari, coşuri pline cu crustacee... După care o explozie de culori şi arome : *verdura.* Grămezi de roşii, de lămîi, de vinete, de pepeni verzi şi galbeni, ca şi tot felul de bulbi şi verdeţuri necunoscute la noi. *Pizza* e pretutindeni, siciliană, *alla racotta,* cu brînză proaspătă de oaie.

Am luat-o în partea opusă, spre cartierul Calderai, care debutează şi el printr-un bazar. Fiinţează acolo încă de pe timpul arabilor. Şi-a păstrat chiar şi numele „Lattarini", o deformare a lui „El Attarine", ceea ce semnifică uleiuri aromate. De la început, ca pentru a păstra obiceiul locului, o puzderie de mese cu tot felul de ierburi şi mirodenii, doar un botanist s-ar putea descurca. Îl auzisem pe Cornel vorbind de cuişoare, nucşoară, coriandru, aş fi vrut să-i duc, dar nu ştiam cum arată şi nici cum li se spune pe italieneşte. Am zis că vreau mirodenii pentru friptură şi de pus în mîncăruri şi am plecat de acolo cu vreo 20 de plicuri şi cu un borcan de praf de *pomodore,* căci sicilienii usucă roşii pe acoperiş, la soare — e o treabă de încercat — praful obţinut, ca şi sosul tomat au un parfum fantastic. Ceva mai încolo se înşirau atelierele feronerierilor şi arămarilor. Goi pînă la brîu, aşezaţi pe scăunele joase, ciocăneau alama, înflorind-o cu modele arăbeşti, scoase dintr-o memorie milenară ; ne-am luat amîndoi cîte o tavă.

36

De la aeroport am ajuns acasă cu un taxi, dar cu toate acestea Rya a simţit sosirea Eginei, a coborît pe umărul ei încă în timp ce aşteptam deschiderea porţii. Noaptea dormea în casă, Egina coborîse cu ea la micul dejun, era de tot hazul s-o vezi ţupăind şi ciugulind din farfurie, urcîndu-se pe mîna Eginei şi luîndu-i bucăţica din furculiţă... Max se uluise şi el, se ridicase pe marginea mesei, ia uite, dom'le, ce face o cioară ! nu-i exclus să fi fost chiar gelos, ba chiar invidios, se prea poate !

În curte, alături de maşinile noastre, am găsit un Fiat Ritmo alb şi, cum odată cu Luciana ne aştepta şi Nicola, am presupus că e al lor. Max nu se vedea nicăieri, intrigat că nu ne ieşise în întîmpinare, i-am întrebat dacă nu l-au văzut.

Luciana mi-a zis că era pe afară, i-a făcut de mîncare, ce să se sature el cu uscături, nici nu-i sănătos, după care a informat-o pe Egina că au sosit două cutii de la Casa Alberto, le-a dus în birou şi că a sunat domnul Pierre.

— Pierre ? s-a mirat. (Vorbise seara cu el, îi spusese că pleacă la Palermo cu mine.) Altcineva ?

— A mai sunat, doamnă, a sunat de cîteva ori, dar cînd răspundeam închidea.

— Bine, a zis Egina, puteţi pleca. Şi s-a uitat semnificativ la mine.

Discutasem în avion, făcusem tot felul de presupuneri, ajunsesem la părerea că supravegherea ei, atît pe stradă, cît şi din casa din spate, e o treabă pusă la cale ori de mafia, pentru a o face să-i solicite „protecţia", ca să obţină o cotizare şi mai substanţială, ori a celor de la casa de modă rivală din Roma, încearcă s-o sperie, s-o facă să părăsească oraşul, o acţiune concertată, adăugată la celelalte, văzînd acapararea Casei Battoli.

Max nu dădea nici un semn şi atunci l-am strigat. A ieşit dintre copaci, abia venind şi ţinînd capul într-o parte, semn clar că era supărat. L-am înţeles : era a doua zi cînd plecam, lăsîndu-l acasă.

— Ce-i, Măxuleţ, ia vino încoace ! l-a chemat Egina.

Transformare totală : a ţîşnit ca din blocstarturi, a luat viteză pe drum, cînd a ajuns la cîţiva metri de Egina, s-a desprins de pămînt cu ştiuta-i detentă, a executat o semirotire prin aer şi a venit cu spatele la placare, n-a lipsit mult s-o dea jos. După care s-a culcat la picioarele ei.

— Uite, Măxuleţ, i-a vorbit Egina, mîine n-o să pot, am treabă cu americanul, dar poimîine te duc cum am promis.

Se ridicase imediat, se uita drept în ochii Eginei, se vedea cît colo cum îi rîde mustaţa de fericire.

Am intrat în birou să iau cele două cutii. Egina a zis „Să sun la Colibri, să ne rezerve o masă, s-a aşezat pe scaun, s-a rotit cu el spre computerul aflat în spate, a bătut ceva pe claviatură şi pe ecranul monitorului a apărut un număr, pe care l-a format apoi la telefon. Presupunînd că va dori să vorbească după aceea cu Pierre, n-am mai rămas, i-am zis că mă duc sus să probez smochingul.

Cînd am ajuns la papion, Max n-a mai rezistat, s-a dat jos din fotoliu, s-a aşezat mai încolo şi a început să se uite cu nedumerire la mine, aplecînd capul ba într-o parte, ba în cealaltă. Întors de la duş, îl găsisem stînd îmbufnat, pusese bot, cum s-ar spune, ţinea supărare. Prea îi caut în coarne, aşa că nu-i acordasem nici o atenţie, ca şi cînd nici n-ar fi fost în cameră, şi mă apucasem să desfac cutiile, apoi să mă îmbrac, convins că-mi urmăreşte pe sub sprîncene fiecare mişcare. Cînd a văzut că mă îmbrac în ceva cu totul neobişnuit pentru el — neobişnuit şi pentru mine, dar el n-avea de unde să ştie, eram împreună doar de aproape doi ani — şi-a zis probabil să-mi ia seama mai bine, oare ce se petrece, nu mi-o fi luat cineva minţile ? Egina, cine altcineva ? ! Mă judeca, oameni buni, după el ; ştim noi destui care procedează aşa.

„Ham !“ a făcut.

— Lasă !... am zis cu lehamite.

M-a privit cu surprindere : cum să spun eu una ca asta ? !

— Păi tu ? !... Ce te uiţi cu suspiciune la mine, ce eşti nărod ? ! ?...

Haina, cu revere din atlas grena, avea la butonieră o garoafă albă, proaspătă de-ai fi zis că abia fusese ruptă din seră, — Egina avea să-mi spună că sînt injectate cu o substanţă hrănitoare ca să nu se ofilească —, am îmbrăcat-o în oglindă. Da, oameni buni, de data asta mi-a plăcut ce-am văzut, arătam ca un tip cum întîlneşti cîteodată prin filme. La cîţi prieteni am, să dea unul cu ochii de mine aşa îmbrăcat... Dacă o mai adaug şi pe Egina, barul... unde urma bineînţeles să dansăm...

„Ham !“ a făcut Max din nou.

— N-am înţeles... Protestezi sau ce ? Tu să nu te laşi indus în eroare de speranţe, nu despre însurătoare e vorba. Iar cînd o fi şi-o fi, o să-ţi cer, desigur, părerea.

După căldura de la Palermo, un bazin era tot ce putea fi mai indicat, m-am schimbat şi am coborît la piscină. Egina tocmai ieşea din apă, a zis că ar bea ceva tare şi mi-a şoptit că tipul de la fereastră este la post.

— Spune-mi, dintre manechinele tale e vreuna mai reuşită ca tine ? nu m-am putut abţine să n-o admir.

— Îţi mulţumesc, este. Cea la care ţi-a rămas privirea, Teresa.

„Sau Laura...“

— Doamne, Egina, ce tot vorbeşti, am fost şocat de faptul că poartă mănuşi.

— Dezbrăcată e ca o statuie.

„Fir-ar să fie !...“

— Vreau să-ţi spun...

— Lasă, îmi spui după ce-mi pui puţin *whisky*. Dar cu multă gheaţă, te rog. Mă usuc şi vin.

Nu-mi puteam permite să-i atribui Teresei faptele Laurei, fără să-i fi auzit mai întîi vocea, aşa că în timp ce turnam în pahare, mi-am pus mintea la treabă cum s-o iau pe Egina pentru a afla dacă Teresa a fost sau nu plecată duminică din Napoli. Efort inutil, intrînd în living, Egina a reluat :

— Şochează, ştie şi singură, dar n-are încotro, mîna ei stîngă e un dezastru, arsă cu acid sulfuric, te cutremuri dacă o vezi.

— Cu acid sulfuric ? m-am mirat. Da' cum de s-a întîmplat ?

— Un accident, a fost Egina reticentă.

— O dramă... Pentru o femeie ca ea... Hai, cînd te naşti urîtă... Dar şi atunci...

— Să vezi, biata de ea... Era băieţoasă, la 15 ani avea un scuter, o colegă care stătea afară din oraş o invitase să petreacă împreună sfîrşitul de săptămînă, a făcut o pană de motor şi a rămas pe şosea. Au trecut doi cu o camionetă, au urcat-o, zicînd că-i repară scuterul, erau fraţi, aveau un *recuper*, un cimitir de maşini, au dus-o acolo şi au violat-o într-un hangar. Cum s-a întîmplat cu sticla nu ştie nici ea, s-a răsturnat probabil cînd a încercat să se împotrivească, să lupte... fapt este că a nimerit cu mîna, cu dosul ei în acidul sulfuric ce se vărsase din sticlă. S-a scris în ziare, sigur, în loc de nume iniţiale, dar mîna o trăda. La Milano nu mai putea să rămînă, a trebuit s-o mute cu liceul la Roma, unde avea o mătuşă. Drama nu-i doar mîna, în sine... Nu ştiu cine a spus că dacă omul n-ar fi fost înzestrat cu uitare ar fi dispărut probabil ca specie. Mîna... mînuşile pe care e obligată să le poarte nu-i dau voie să uite, îi reamintesc pesemne clipă de clipă...

Nu mai încăpea îndoială, Laura şi Teresa erau una şi aceeaşi persoană. Îmi părea rău pentru ea că trecuse prin asemenea încercări, care, iată, lăsaseră urme adînci, am zis însă că este bine s-o previn pe Egina, ca să nu aibă mai tîrziu vreo surpriză. Şi i-am povestit întîmplarea de pe autostradă.

— Uite cîte lucruri se suprapun, am continuat, văzînd că rămîne tăcută. Dar mai întîi remarca ei că nu cîinele, ci omul ar trebui să fie luat drept etalon al răutăţii, să se spună „rău ca un om", nu „rău ca un cîine". Cum s-a revoltat cînd abordasem problemele fetelor în general, vor să se mărite, loc comun, în timp ce ea... „Nu sînteţi sociolog, sînteţi literat !" m-a apostrofat. Cu alte cuvinte, pe tine o problemă ca a mea ar trebui să te intereseze, dacă vrei într-adevăr o problemă, nu cai verzi pe pereţi. Ca şi furia la adresa religiei, a tradiţiilor. Adică ce mă iei cu religia în Italia, ea nu m-a putut apăra. Cu toate că eu la altceva mă referisem. Poate a avut în vedere

și ziarele... Vînzătoare de *dessous*-uri... Manechin pentru *dessous*-uri... Face gimnastică pentru sîni... Și probabil și face... Milano, orașul natal și al dramei. Și Milano unde, vezi Doamne, a fost să se angajeze ca vînzătoare. Povestea cu vărul, care a dus-o cu „motorul" — altă suprapunere — la acel cimitir de mașini. Loc central în fabulația ei. Și nu este exclus ca cei doi frați să fi umblat ca niște *hippies*. Asociațiile... Mă strînge cu afecțiune de umăr și îmi zice, alintîndu-se că am luat-o în mașină, iar ea încă n-a încercat să fie drăguță cu mine, ca imediat să se retragă, pentru a-mi relata pe un ton copilăros, — avea 15 ani cînd a fost violată ! — despre acel cimitir de mașini : „Însă Marcelo n-are de unde să știe că-i cel mai mare din toată Italia. Le-a măsurat cineva ? !" Ca și toată divagația. Ca să treacă apoi, cînd s-a referit la *hippies*, care trăiau de-a valma, la un ton plat, alb, neutru. Un mod de-a se apăra. Același și în relatarea despre cei doi șoferi de pe autocamion. Crezuse că-i unul singur, nu se gîndise că ar mai putea fi unul în spate. Doi și pe autocamionetă. Nu se gîndise nici atunci că ar putea să-i facă vreun rău... Începînd cu „Să vezi ce mi s-a întîmplat la Milano..." ea a avut în vedere pățania cu cei doi, dar a amînat-o, ba chiar a renunțat la ea, trecînd la fabulația cu cimitirul de mașini. Căci deznodămîntul într-un cimitir de mașini s-a produs. Abia după ce i-am reamintit „Spuneai că ți s-a întîmplat ceva..." a trecut să povestească, și nu dintr-o dată, ci după un timp, deplasînd totodată întîmplarea de la Milano la Florența.

— Bine, a descompus povestea ei în două... a fabulat... Dar ce căuta noaptea pe autostradă ? Liniștită, ascultătoare, extrem de conștiincioasă, exemplară, aș putea spune, din acest punct de vedere... și poftim !... Eu am însă posibilitatea să aflu dacă ea și-a petrecut sau nu noaptea la pensiune. Sigur, o să vorbesc cu un psihanalist să văd ce-i cu ea, cum pot s-o ajut... Se expune... Ce urmărește făcînd autostop ? Dar eu o să întîrzii la aeroport, a zis, aruncîndu-și privirea spre ceas și s-a ridicat. Dacă ți se face foame, știi de unde să-ți iei, a mai zis și s-a îndreptat spre scări.

37

Stăteam la televizor cînd s-a întors, am simţit după zgomotul tocurilor pe marmura pardoselei că-i furioasă. A azvîrlit poşeta pe canapea şi a izbucnit :

— Un porc ordinar ! Aşa ceva încă n-am întîlnit. Pune-mi, te rog, ceva de băut. Ajungem la hotel, ia cheia de la recepţie şi-i spun că mie şi logodnicului meu — în maşină, privirea îi alunecase mereu spre formele mele — ne-ar face plăcere să-l invităm, dacă nu-i cumva obosit, la un spectacol de cabaret, am reţinut o masă. Mi-a mulţumit, nu-i niciodată obosit cînd e vorba să se distreze puţin şi că printre manechinele mele se va găsi cu siguranţă una care să nu-l dezamăgească. „Sîntem doi oameni de afaceri, a zis, nu vreau să mă simt singur într-un asemenea local." Am uitat însă să-ţi spun că, în timp ce ne îndreptam spre hotel, a ţinut să mă informeze că Lotti i-a arătat o mulţime de colecţii foarte frumoase, coştume de baie cu o linie nouă... Dar că e convins că şi la mine... „Om de afaceri ? Eşti un porc împuţit, nu om de afaceri !" Şi i-am întors spatele. Ei, ce părere ai ? Auzi, ce impertinenţă ? ! Să-i aduc un manechin care să nu-l dezamăgească ! Să se ducă la Lotti, dracu' să-l ia ! a zis cu năduf şi a luat paharul pe care îl ţineam la dispoziţie.

— Să nu te superi, Egina, că-ţi spun, te-ai băgat într-o treabă care, după părerea mea, nu-i pentru tine. Nu cred c-ai să reziști în cele din urmă. Trebuie să fii ca Norton... Pe de o parte, Napoli, cu lumea lui dură... Ai avut şansa să-l moşteneşti pe fostul tău soţ, mi-ai spus cît de bine te-au primit taică-tu, fraţii, încă în Grecia îmi ziceai că-i o altă lume acolo, de ce să nu te duci în Noua Zeelandă ? Ce-aştepţi ? Să pierzi totul ? Reuşesc, se ştie prea bine, cei fără scrupule...

— Aşa este.

— Şi-atunci ?

— Şi-atunci, hai să ne schimbăm şi să mergem. Doar n-o să-mi pun acum laţul de gît că am pierdut contractul cu Norton, dracu' să-l ia !

M-am îmbrăcat repede şi am coborît să mai prind ceva din filmul de la televizor, o excelentă parodie, *Upton saturday night,* pusă în scenă de Sidney Poitier, pe care nu-l ştiusem şi regizor. El, Bill Cosby, clasă mare, în vîrful topului de încasări, şi Harry Belafonte — o altă surpriză pentru mine, actoricească de astă dată —, îngroşînd liniile, într-un adevărat recital, persiflau schemele, tiparele devenite de-acum plicticoase din unele pelicule despre capii de familii ale mafiei americane. Mi s-a părut a fi o trimitere polemică la două mari succese *Godfather,* de Francisc Copola, cu Marlon Brando în rolul „naşului", şi *Prizzi's honor,* cu Jack Nicholson, pus în scenă de venerabilul John Houston, care n-a uitat să-şi distribuie fiica în film. Nu e singurul caz cînd odraslele unor vedete hollywodiene iau drumul cinematografului fără să aibă talent. Bag de seamă că în ultima vreme treaba asta a început să se practice şi la noi.

N-a trecut mult şi am auzit-o pe Egina coborînd scările. Îşi pusese o rochie dintr-o mătase moale, cu linii, pete şi grupuri mici de figuri geometrice, în culori calde, pastelate, alunecătoare, trecînd unele în altele, un joc rafinat de galben, verde, bleu pe fond alb, desen ce părea făcut după ce materialul fusese croit, ca pentru a servi modelul. La bluză, un decolteu profund, în formă de „V" şi lărgimi laterale, astfel că mătasea curgea, mulîndu-se anatomic şi se strîngea imediat după aceea, într-un drapaj uşor pe talie, evidenţiindu-i fragilitatea. Linia fluidă continua apoi, cu o bucurie uşor maliţioasă, pe coapse şi fusta se termina în asimetrii. Din aceeaşi mătase mănuşile, lungi, pînă aproape de cot, din aceeaşi mătase o tocă vivace, de parcă ar fi fost o băsmăluţă întinsă pe o calotă şi înnodată cu o fundă graţioasă deasupra urechii. Din conciul greu în care îşi strînsese părul la spate, scăpau cîteva mlădiţe ce se răsuceau graţios pe ceafa ei înaltă şi delicată ; pieptănătura aceasta, ca şi toca dădeau o şi mai mare eleganţă ţinutei şi, totodată, o notă, să zic, oficială.

— Să nu spui că nu-ţi place rochia mea... Să ştii că-i desenată de mine.

— Dacă mă iei cu aşa ceva... Eu, oricum, n-aveam de gînd să-ţi stric seara...

— Hai, termină, răutate !...

— Parcă altfel suna întrebarea... „Cum mă găseşti ?"...

— Da, am sărit peste convenţii şi te-am păpat de icre negre şi şampanie „Taittinger". Asta o să şi bem astă seară... Ghiceşte de ce !... Hai, domnule logodnic, dă-mi braţul ! Lua-l-ar dracu' de porc !...

Localul era un *roof-garden*, o grădină suspendată, mărginită şi decorată cu plante exotice. Şeful de sală ne-a preluat îndată ce am intrat şi ne-a condus la o masă cu o foarte bună perspectivă asupra scenei. Evolua o trupă de dansatoare, sud-americană după muzică, instrumentele de percuţie şi mai ales după cum se mişcau fetele. Îmbrăcată şi mai sumar decît ele, picoliţa, care avea să ne aducă şampania, ne-a informat că e o formaţie braziliană. Au urmat două cîntăreţe, de-o uluitoare inventivitate vestimentară, căci nu-i deloc simplu să te îmbraci în aşa fel încît să pari cît mai dezbrăcată cu putinţă ; cîntau şi se mişcau fără reproş şi mai cu seamă franjurile nu rămîneau nici o singură clipă locului.

Lumina s-a reaprins, picoliţa ne turna în pahare şi, deodată, din spatele nostru a apărut Homi Haran.

— Bună seara, frumoşilor ! a zis în franţuzeşte şi s-a înclinat ceremonios.

Un bărbat înalt, bine clădit, faţa avea distincţie, păcat că purta mustăcioara aceea subţire, ca o aţă, pe marginea buzei. Vocea şi gestul îl trădau că era cherchelit.

M-am ridicat din politeţe şi Egina a făcut prezentările :

— Homi Haran, Adrian Hornea.

— Dar noi ne cunoaştem, nu-i aşa, Adrian ?

— Să zicem că da...

— *„On revient toujours"*... a zis, zîmbind cu maliţie.

— Uite, Egina, cine vorbeşte !...

A pufnit în rîs.

— Nu de voi rîd, ci de situaţia mea...

— Eşti o partidă ! a prevenit-o Haran, continuînd să rămînă în picioare.

— Te-ai gîndit probabil la Pierre !... a nuanţat Egina. Unde ai dispărut zilele acestea ?

— Nu cred că mi-ai simţit lipsa... a rîs şi a adăugat :

Sînt cu cineva, s-ar putea ca mîine să plec, am venit să-mi iau rămas bun.

Egina s-a ridicat, după ce s-au îmbrățișat, Haran mi-a zis, atenționîndu-mă cu degetul :

— Să știi că nu-mi placi deloc !

— S-ar putea să nu dorm la noapte din pricina asta...

Și-a încleștat maxilarele, am crezut că o să încerce să mă lovească.

— O să dormi, a spus, stăpînindu-se și dînd din mînă a lehamite. După care mi-a întors spatele.

— Scuză-l, e băut, m-a rugat Egina, în timp ce mă așezam.

— Dar eu sînt treaz, n-ar fi trebuit să ripostez, ne-ar fi putut strica seara. Vezi, asta-i partea proastă la mine, nu mă las călcat pe bătătură.

38

Făcusem vreo năzbîtie, vreo poznă — eram bun de așa ceva — ori nu-mi pregătisem lecțiile — nu mă prea omoram eu cu ele — fapt este că tata sau vreun profesor mă urechea. Am dus mîna să mă apăr și am dat de botul lui Max : mă trăgea de ureche cu dinții.

— Măi zăbăucule !...

N-am mai continuat — se repezise la ușă lătrînd furios. Se întîmpla ceva. Asta m-a făcut să sar în picioare. În aceeași clipă am auzit pornind o mașină în curte și am alergat la fereastră. Un bărbat înalt, brunet și cu mustăcioară à la Clark Gable, ocolind prin față un Fiat-Ritmo, alb, s-a aruncat pe scaunul pasagerului și imediat mașina a demarat. Lumina becului de la intrare mi-a relevat două siluete în spate, a unui bărbat și cea a Eginei.

Am vrut, prostește, să bat în geam, să strig... Mă jur pe ce vreți, oameni buni, brunetul mi s-a părut a fi Homi Haran. Zicînd că poate visez, am din nou un coșmar, am

deschis fereastra. Aerul nopţii m-a înviorat puţin, în liniştea ei, zgomotul unui motor se pierdea pe stradă. Refuzam în continuare să cred şi m-am repezit pe coridor. Max mi-a luat-o înainte, cînd l-am văzut dispărînd şi intrînd în camera ei, mi-am dat seama că totul este aievea, o răpiseră.

Trebuia să anunţ imediat poliţia. Dar cum ? Nu-i ştiam telefonul. Să ies cu maşina, pînă dau de cineva care să mi-l spună, însemna să las casa vraişte. M-am uitat la ceas, era 4 fără cîteva minute. Îmi venea să urlu de neputinţă. Şi mi-am zis că tot ce puteam face este să încerc la computerul din birou. Mi-am tras pantalonii pe mine, am înşfăcat cămaşa şi m-am repezit pe scări, sărind cîte două, trei trepte deodată.

Din cîte îmi aminteam, Egina îl pusese în funcţiune de undeva din stînga. Deasupra unui buton am găsit scris „Operate", l-am apăsat şi imediat s-a aprins în interiorul lui o luminiţă. Mi-am zis că lucrurile sînt ca şi rezolvate, am bătut pe claviatură *„Polizzia"*, însă ecranul monitorului a rămas mut. Panoul computerului era presărat cu butoane, le-am luat la rînd şi am dat peste înscrisul „Inf." O fi de la *Information*, mi-am zis. L-am apăsat şi iar am bătut *„Polizzia"*. În secunda următoare pe ecran a apărut 117.

Din cauza grabei, m-am împiedicat de fir şi receptorul cu tastere a căzut jos. Asta mai lipsea, să se fi deranjat ceva înăuntru... Se auzea tonul şi am bătut numărul. Mi-a răspuns o voce bărbătească, pronunţînd *„Polizzia"*.

— Domnule, am început, vreau să vă anunţ că, în urmă cu cîteva minute, a avut loc o răpire, victima este Egina Solomos, proprietara casei de modă Battoli şi v-aş ruga...

— Care este numele dumneavoastră şi de unde vorbiţi ? m-a întrerupt.

— Vorbesc de la ea de acasă, Via Pavia 16, şi mă numesc Adrian Hornea, mi-am silabisit numele şi am continuat : sînt invitatul ei din România.

— Numărul de telefon ! mi-a cerut.

— Nu-l ştiu pe dinafară, vă rog să aşteptaţi, îl am notat în maşină.

Numai că Espada era încuiată, am urcat şi am coborît în fugă scările, cu Max alături, care încerca parcă să-mi arate că face şi el ce poate.

— Bine, a zis, după ce i-am dictat numărul, acum spuneţi ce s-a întîmplat.

Realizase, probabil, după vocea mea gîfîită că-i vorba de-o sesizare reală.

I-am spus ce văzusem.

— Aţi reţinut cumva numărul maşinii ?

— Nu, nu l-am reţinut. Nu m-am gîndit, din păcate, la asta. Din pricina stării emoţionale probabil.

— Vă cam justificaţi...

— Asta de unde aţi mai scos-o ? mi-a sărit ţandăra. Vă explic, nu mă justific ! Şi mă gîndesc că poate ar fi cazul să întreprindeţi ceva...

— E-te-te !... a făcut cu surprindere. M-aţi pus pe jăratec... Aşteptaţi ! a mai zis şi a închis.

Ce să aştept ? Cel cu care vorbisem era cu siguranţă un grad inferior, un om de la centrala telefonică probabil sau poate de la un fel de dispecerat, pentru că-l auzisem bătînd la maşină cele spuse de mine, mă va suna probabil cineva, cine să-i ştie cum sînt ei acolo organizaţi. Şi încercam să-mi amintesc numele comisarului despre care îmi vorbise Egina, cu gîndul să întreb de el, dar mintea nu voia să mă ajute, de parcă în loc de creier aveam vată de zahăr.

Simţisem asta încă aflîndu-mă în faţa computerului, doar disperarea mă făcuse să găsesc butoanele necesare, ea mi-l supravoltase, iar acum era tot atît de inert ca şi peretele pe care-l fixam cu privirea. Lucru clar, nu mi se aflau boii acasă. Impresie accentuată şi de starea de greaţă care mă apăsa de cînd mă trezisem. Am zis că din cauza şampaniei, chiar dacă a fost „Taittinger".

Dar iată că timpul trecea şi telefonul continua să rămînă tăcut.

— Te dai deştept ? Ia du-te şi adu nesul de sus ! m-am luat de Max, care stătea ca o beteală pe cap şi se uita ţintă la mine.

N-am mai răbdat, am dat o fugă pînă în cameră. Cînd să iau geanta pentru bagaje de mînă, am văzut o grămăjoară de vomă. Deci şi Max... Asta ce mai putea însemna ? m-am întrebat, alergînd înapoi. Lîngă birou era un grup sanitar şi mi-am făcut o porţie dublă de nes. Îmi aprindeam ţigara, gîndindu-mă că, iată, presimţirea Eginei se

adeverise, simţurile n-o înşelaseră, fusese într-adevăr urmărită şi că, fără îndoială, era vorba de o răpire şi s-a auzit apropiindu-se sirena unei maşini a poliţiei. M-am grăbit să ies în întîmpinarea celor care soseau. Uşa de la intrare era la perete.

De lîngă şoferul unei Alfa Romeo, marcă de maşini cu care este dotată poliţia italiană, a coborît un bărbat masiv, spre 40 de ani, faţa puternică era dominată de o mustaţă neagră, groasă, zisă „pe oală". În timp ce alţi doi ieşeau din spate, fiecare cu cîte o geantă pătrăţoasă, s-a îndreptat spre mine şi, aruncîndu-mi o privire examinatoare, a zis cu voce uşor iritată :

— Ce dracu s-a mai întîmplat şi aici ? Sînt comisarul Luigi Lazzaro, dumneavoastră aţi telefonat ?

— Da, eu.

— S-auzim, daţi-i drumu' !

I-am spus cum a fost.

— Se mai afla cineva în casă în afară de dumneavoastră şi Egina Solomos ?

— Nu. Femeia de serviciu locuieşte în altă parte, pleacă de obicei pe la patru după-amiază, problema a fost că nu ştiam numărul de telefon al poliţiei.

— V-aş ruga să răspundeţi numai la întrebări, restul îl lăsăm pentru mai tîrziu ! a zis, subliniindu-şi cuvintele prin gesturi. Aţi atins ceva ? Poarta şi uşa au fost lăsate aşa cum se găsesc ?

— Exact aşa şi tot ce-am atins a fost telefonul.

— Foarte bine, a zis şi a adus uşa spre el.

— Tip cartelă, şefu... i-a făcut cunoscut unul din subalterni, edificat dintr-o privire despre ce fel de sistem era vorba.

— Trebuie să mai fie o uşă, ia vezi, Fauro... Şi mi-a propus să mergem sus. După număr, Lamborghini este maşina dumneavoastră... a remarcat în timp ce pătrundeam în living. Vorbiţi bine italieneşte...

— Oarecum... Nu e prima dată cînd vin în Italia.

— Am înţeles. Şi cîinele... tot al dumneavoastră, văd că-i nedezlipit.

— Tot al meu.

— Cu ce vă ocupaţi ?

Am vrut să-i zic că a uitat să spună „vă rog", dar am lăsat-o baltă, nu era prima dată cînd aveam impresia că toţi poliţiştii sînt făcuţi de-o mamă şi-un tată.

— Sînt scriitor. Unul din prietenii mei din Italia a fost Georgio Sabbatini. Spun fost, pentru că a murit într-un accident de maşină. Aţi auzit de un asemenea scriitor ?

— De Sabbatini ? Dar cine n-a auzit de el ? ! Nu-i pre avea pe poliţişti la stomac.

— Ei, cum asta ?...

— Ştiţi probabil şi singur...

Camera Eginei era aranjată ca dormitor, cu mobilă *biedermeier*, atît că patul, cu baldachin pînă la jumătatea lui, fusese modificat, coborît, somiera înlocuită cu o planşetă de scîndură. Toate se aflau la locul lor, nimic nu se vedea răsturnat, deranjat, ca de pe urma unei lupte sau împotriviri, doar cearşaful ce acoperise plocatul era pe jos, de parcă ar fi fost tîrît odată cu trupul Eginei.

Cînd ajunsesem pe holişorul distributiv, Max o luase înainte şi intrase primul în cameră. Mă mirase asta, căci el mai fusese înăuntru. L-am găsit mîrîind la cearşaf, înaintînd puţin şi imediat dîndu-se înapoi, ca din faţa unui pericol.

— Ei, ce zici, Giuseppe, de asta ? s-a mirat comisarul. S-ar putea...

Giuseppe s-a lăsat în genunchi pe locul unde se afla Max, a tras aer pe nări şi a zis că miroase a cloroform.

— E formidabil cîinele dumneavoastră ! nu s-a putut abţine Lazzaro să nu-l laude : Măi urîtule !...

— Domnule comisar, îmi pun o întrebare... am început. Bine, pe Egina au adormit-o... Dar de ce n-am auzit eu nimic ? Şi ce s-ar fi întîmplat dacă m-aş fi trezit la primul lătrat al foxterierului şi-aş fi ieşit pe coridor ?

— Pentru întrebarea asta v-aş da un premiu...

— Şi de ce nu mi-l daţi ?

— Pentru că aştept şi răspunsul la ea...

— Răspunsul trebuie să-l daţi dumneavoastră, de aia şi sînteţi plătit.

— Plătit prost. Vin de la o crimă... N-avem zi, n-avem noapte. Dar îmi place ce-aţi spus ; aveţi alonjă.

— Vă mulţumesc. Toţi sîntem prost plătiţi. Ceea ce pot face eu este să presupun. Probabil că m-ar fi pocnit

dacă ieșeam. Dar nu v-am spus un amănunt : nu lătratul cîinelui m-a trezit, ci abia atunci cînd m-a tras de ureche.

— Cum v-a tras de ureche ? s-a mirat.

— Cu dinții. Știu că-i o treabă ciudată... Uitați-vă la el cum ne urmărește, cum se uită cînd la unul cînd la celălalt... Visam că eram mic și mă trăgea cineva de ureche, aproape să mi-o smulgă din loc, am dus mîna și am dat de botul foxterierului. Dar el desigur a lătrat mai întîi... Și abia după ce-a văzut că nu mă trezesc...

— Că nu vă treziți ?.... a zis comisarul, uitîndu-se gînditor la mine.

— Fac o asociație... evident stupidă, cu cloroformul. De cînd m-am sculat am o senzație acută de greață. M-au adormit și pe mine ? Dar cum au intrat în cameră ? Au adormit și cîinele ? E-o aberație... Chiar dacă i-am găsit voma lîngă șifonier.

— Șefu !... i s-a adresat Giuseppe. Să mă duc jos... i-a propus și a arătat printr-o mișcare a capului în direcția grilei metalice de sub fereastră.

— Asta și aveam de gînd să-ți spun. Și s-a întors spre Fauro, care tocmai intra. Ce-i ?

— Deschisă. Și același sistem de încuietoare. Pe acolo cred c-au intrat, toate ușile sînt la perete, au umblat ca la ei acasă.

— Ai dat peste instalația de aer condiționat ?

— Nu, nu m-am uitat unde e. Probabil că în pivniță.

— Terminați aici și duceți-vă jos, le-a ordonat și s-a întors spre mine : Asta cred că au făcut, s-au folosit de instalația de aer condiționat, au băgat Xetan pe ea, un gaz adormitor, foarte puternic și în același timp ușor volatil și care dă asemenea fenomene de greață. Îl întrebuințează cînd e vorba de anihilarea unor paznici, la bănci în special. Vin c-o butelie, introduc o țevușcă pe gaura cheii... De aceea și poartă acum paznicii măști de protecție.

Pe o banchetă se aflau rochia în care fusese Egina îmbrăcată, mănușile, toca, poșeta... Comisarul a luat-o pe aceasta din urmă, a deschis-o și a scos dinăuntru cheia-cartelă.

— V-a dat și dumneavoastră una ? s-a interesat arătîndu-mi-o.

— Nu, n-a fost deocamdată nevoie : am sosit abia ieri dimineața.

— După rochie, ați venit probabil de la un local..

— Da, am fost la „Colibri", ne-am întors pe la trei. Egina se simțea obosită, căci în prima parte a zilei am fost la Palermo.

— Unde am putea sta de vorbă ?

— Unde doriți... În living, în camera mea... Poftiți la mine.

În timp ce intram, l-am auzit gîndind cu glas tare:

— Dar de ce n-au venit c-o mașină puternică ? Să începem însă cu începutul... a zis așezîndu-se pe canapea. V-aș ruga să-mi arătați pașaportul.

— Sigur, cu multă plăcere... Dar nu cred că ăsta e începutul... am nuanțat.

— În sensul de-a stabili mai întîi unele lucruri... s-a explicat.

— Dacă nu mă înșel, a fost voba de-un premiu !... i-am amintit.

— Corect. Dar cel care-l merită cu adevărat este cîinele dumneavoastră !...

Umblam în șifonier, să scot pașaportul din buzunarul smochingului, am întors repede capul : Max stătea în poponeț ca turnat în bronz, naiba mă pusese să aduc vorba de premiu.

— Nu vă supărați, l-am abordat, cum rămîne totuși cu Egina Solomos ?

— Se va primi probabil un telefon și se va cere o răscumpărare. Patrulele au fost avertizate, dar fiți sigur că ei au dus-o imediat la un loc sigur.

— V-aș propune un nes. Pînă vă uitați în pașaport..

— Vă mulțumesc, n-o să refuz.

Cînd m-am întors cu ceștile, comisarul mi-a zis că Max a stat tot timpul cu ochii pe el și m-a întrebat care sînt relațiile între mine și Egina Solomos.

Ei, ce ziceți, oameni buni, eu îi relev... sau, poftim, Max... îi relevăm, îi punem de-a dreptul în palmă *„modus operandi"* și el, în loc să se-ntrebe *„Cui prodest ?"*, treabă de școală primară...

— De prietenie. Luați, vă rog, termenul în adevăratul lui sens, am ținut să adaug.

— Am auzit că noua conducătoare a Casei Battoli este o femeie frumoasă... a insinuat comisarul, punînd pașaportul pe măsuță.

— Cine v-a dat informația asta nu v-a indus în eroare. Dar, dacă-mi permiteți, v-aș da și eu una...

— Fac și eu ca dumneavoastră : Și de ce nu mi-o dați?

— Vă aștept permisiunea, n-aș vrea să vă pun din nou în situația de a-mi atrage atenția că trebuie să răspund doar la întrebări.

— Cred că n-am găsit eu tonul cel mai potrivit...

— Dumneavoastră ați spus-o... Dacă o întrebați pe femeia de serviciu, o să aflați că Egina este sunată zilnic de la Paris de un bărbat, pe nume Pierre, redactorul-șef al revistei de modă „Voilà" și că acesta își petrece cu regularitate sfîrșitul de săptămînă aici. Iar dacă el a înțeles și-a acceptat prietenia noastră, cred că dumneavoastră nu vă rămîne altceva de făcut. Dar să continui cu informațiile, de data aceasta, socotesc, cu adevărat necesare anchetei. Cele întîmplate în noaptea asta nu sînt chiar o surpriză, Egina avea de cîteva zile impresia că este urmărită, că un Fiat Ritmo alb se ține după mașina ei.

— Dar cum de și-a dat seama, Fiaturi Ritmo...

— Același lucru i l-am spus și eu. Mi-a zis că a intrat special pe o stradă cu sens interzis și că a văzut Fiatul luîndu-se după ea.

— Mă rog...

— La prînz am ieșit din oraș să mîncăm, dar nu ne-am dus cu Porsche-ul, ci cu mașina mea. A condus Egina. Cu intenția de a-și supraveghea spatele. Pe drum mi-a spus că sîntem urmăriți de la distanță, pentru că Espada, ca și Porsche-ul ies de departe în evidență. N-am mai contrazis-o. Fapt este că cei care au venit aici aveau un Fiat Ritmo alb. Poate fi desigur o coincidență...

— Cînd te pregătești să faci o asemenea treabă, furi de obicei o mașină, cu puțin înainte. Iar cînd furi, iei una puternică, să te scoată din încurcături. Doar dacă n-a prevalat altceva — au vrut să treacă cît mai neobservați; un Ritmo se pierde în masa de mașini. Se poate și asta.

— Impresia că e urmărită era atît de puternică, încît m-a rugat să plecăm la Palermo cu avionul. Ceea ce am și făcut dimineața. Iar imediat după prînz ne-am întors.

— Şi ?
— N-am sesizat nimic.
— Bine, dacă impresia ei era atît de puternică, de ce nu s-a adresat poliţiei ?
— Intenţiona s-o facă. Probabil chiar azi.
— Avea vreo bănuială ? Ce v-a spus ?
— Nu, nici una. Dar nu-i vorba doar de Fiatul acela... Mi s-a plîns că cineva o ţine sub observaţie de la etajul casei din spate, cu perspectivă asupra piscinei şi a livingului. Dacă doriţi, vă pot arăta...
— Bineînţeles că doresc !... a rîs comisarul.
Am coborît şi, culmea, fereastra pe care o ştiam era luminată.
— Ei fir-ar să fie !... Nu, aici ceva nu-i aşa... a zis ca pentru sine Lazzaro, reintrînd în living.
— Şi mie mi s-a părut nu ştiu cum... E totuşi o casă şi un cartier nu la îndemîna oricui... Beţi ceva ? l-am întrebat, văzînd că, în timp ce se aşeza, privirea i se oprise asupra mesei cu băuturi.
— Nu, nu, mulţumesc. Nu făcea nici un fel de presupuneri ?
— Ba da. Credea că vor s-o sperie pentru a o face să plece din oraş. La cîteva săptămîni după ce-a sosit la Napoli, i-au dat foc maşinii, un Mercedes sport cu care venise din Franţa. În timp ce ardea, i s-a spus la telefon că urmează magazinul la rînd.
— Mafia...
— Eu vă relatez ce-am auzit de la ea.
A început să rîdă.
— Vi-i teamă...
— Nu-i vorba de teamă... Dar nici n-aş vrea să fac cunoştinţă cu ea...
— Eu, însă, nu cred că Egina Solomos a fost luată de oamenii mafiei. Doar dacă... Au mai fost necazuri legate de casa asta de modă, v-a povestit ?
— În treacăt, am zis din prudenţă.
— Ce anume ? a insistat.
— Că predecesoarea ei a murit într-un accident nautic ale cărui cauze au rămas neelucidate.
— Şi altceva ?
— Probabil că altceva nici ea nu ştie.

— Nu va spus că a schimbat manechinele și de ce a făcut asta ?

— Nu, dar mi-a spus că o casă rivală din Roma, profilată și ea pe *dessous*-uri, i-a racolat — vă redau cuvintele ei — doi oameni de bază : „creierul financiar al firmei", cum s-a exprimat, și pe șeful studioului de creație, are impresia că vor s-o pună la pămînt, cu ani în urmă au intenționat să acapareze Casa Battoli.

— Dar cum a ajuns Egina Solomos la Napoli ? Din moment ce sînteți prieteni...

— Lucra la Casa Morel din Paris, era șefa sectorului de prezentare, moștenise de la fostul ei soț o avere substanțială, de mai multe milioane de franci, și la propunerea doamnei Morel, a cumpărat acțiunile Casei Battoli.

— Deci, ea-i și proprietara Casei, nu doar conducătoarea ei ?

— Așa am înțeles.

— Vă alegeți cu grijă cuvintele...

— E un reproș ?

— Nu, o remarcă.

— Este adevărat, sînt circumspect. Mă obligă situația. Încerc să vă fiu cît mai de folos cu putință, dar nu pot afirma ceea ce nu cunosc nemijlocit. Asta nu înseamnă însă că aș pune la îndoială spusele Eginei.

A apărut Fauro, venind dinspre bucătărie, și l-a chemat pe comisar să-i arate ceva. N-a ieșit bine Lazzaro, că Max a și sărit lîngă mine pe canapea, ațintindu-mă cu o privire întrebătoare.

— Măi băiețel, natura ne-a înzestrat cu două urechi, dar c-o singură gură... Ia reflectează nițel...

Comisarul a lipsit vreo zece minute, înainte de-a se întoarce, s-a auzit mașina plecînd.

— Rămăsesem la domnișoara Solomos, a reluat așezîndu-se.

— Nu, de ce ? rămăsesem la mine... Sper că ați înțeles exact ceea ce am vrut să spun : vă relatez tot ce știu, interpretările, supozițiile nu-s treaba mea.

— Sînteți de multă vreme prieteni ?

— Relativ. Ne-am cunoscut cu ocazia unei călătorii în Grecia și-am rămas prieteni.

— Ceva n-a mers...

— Se poate spune şi-aşa...

— Mda, a făcut. Bine, dar din paşaportul dumneavoastră reiese că v-aţi grăbit foarte tare să ajungeţi la Napoli. Mi-aţi spus că aţi sosit luni dimineaţa. Înseamnă c-aţi mers toată noaptea, după ce ziua aţi traversat Iugoslavia. Chiar dacă aveţi o Lamborghini, să faci peste 1 600 de kilometri dintr-o bucată e un efort !...

— Nu şi pentru pofta mea de mers. Sînt după o perioadă mai lungă de muncă, de stat în casă, nu ieşisem de mult la un drum, oboseala m-a prins pe la trei dimineaţă. Eram lîngă Roma, am oprit la un motel AGIP şi am dormit pînă la vreo nouă. Iar la 12 am fost la Napoli.

— După resturile de ţigări găsite în pivniţă, unde se află instalaţia de aer condiţionat, reiese că ei erau de mult înăuntru cînd v-aţi întors acasă ; se aşteptau probabil să veniţi mai devreme. Servitoarea a ştiut că aveţi de gînd să ieşiţi undeva ?

— N-aş putea spune dacă a ştiut... Dar să bănuiască cred că da. Egina ceruse un smoching cu împrumut de la Casa Alberto, cutiile au fost aduse în timp ce lipseam. aşa că Luciana, cum o cheamă pe femeie...

— Luciana şi mai cum ? Ştiţi cumva ?

— Nu. Doar că soţul se numeşte Nicola, e şi el angajatul Eginei, lucrează ca şofer... Ne aşteptau amîndoi cînd ne-am întors de la Palermo ; au plecat în scurt timp

— Felul cum au pătruns în casă, cum s-au descurcat cum au găsit conductele care duc în cele două camere, faptul că nu s-au mai obosit să le strîngă la loc mă face să presupun că ar mai putea fi o victimă. Pentru că nu cred că a fost cumpărată complicitatea unuia din cei doi prea-i cu ochi şi cu sprîncene. O să cer să nu se dea nimic presei, să se păstreze o discreţie totală asupra cazului. Solomos a plecat cu prima cursă la Roma, e un avion la şase şi ceva dimineaţa. Acum tot ce ne rămîne de făcut este să aşteptăm ce ne va aduce dimineaţa, cum se vor desfăşura lucrurile mai departe... N-au luat-o să se uite la ea, vor suna să ceară o răscumpărare. E grecoaică, unde-i sînt părinţii ?

— Din cîte ştiu de la ea, tatăl e în Noua Zeelandă, însă Egina a fost crescută de o mătuşă şi un unchi din Montreal. Nu cred să apeleze la ei, mai curînd la doamna

Morel, de la care a preluat Casa Battoli şi care, din cîte am înţeles, nu mă pricep la asemenea treburi, deţine majoritatea acţiunilor firmei. Sau, şi mai probabil, la avocatul ei din Paris. Dar cine ar fi putut totuşi s-o facă? Dumneavoastră, desigur...

— Domnule, la Napoli s-a adunat tot gunoiul din lume... Pe cîţi din ei i-aţi putea recunoaşte ?

— Unul. Cel care a înconjurat în fugă maşina pentru a se urca în faţă. Înalt, brunet, cu o mustăcioară subţire...

Oameni buni, i-aş fi putut spune că aducea cu Homi Haran, că seara fusese şi el la „Colibri", cînd îi replicasem că m-a îngrijorat foarte tare faptul că nu-i plac, n-o să dorm noaptea din pricina asta, mi-a aruncat, m-a asigurat că o să dorm, iată, dormisem, eu însă, în ruptul capului nu puteam crede, şi nici nu era de crezut că un om ca el ar fi în stare să recurgă la un asemenea act extrem, al cărui scop nu-l vedeam, era de-a dreptul absurd. Şi apoi, martorul, se ştie, este o fiinţă subiectivă... El poate vedea, auzi nu întotdeauna corect, ci de multe ori sub influenţa stărilor sale emoţionale, mustăcioara individului, statura mi l-au adus în minte pe Haran, înfruntarea cu el, ca şi celelalte, au făcut imaginaţia să lucreze... Mai curînd, altceva ar fi fost de spus comisarului şi anume că Nicola era cel care prelua banii de la Egina pentru a-i preda mafiei. Nu aveam de ce să mă grăbesc, am zis, să mai aştept, chiar Lazzaro spusese „să vedem ce ne va aduce dimineaţa."

Comisarul începuse să-mi vorbească despre cum proliferează în lume crima organizată, unul din flagelurile acestui sfîrşit de secol, că au fost înfiinţate, pe o structură asemănătoare mafiei, zeci de organizaţii, cînd s-a auzit o maşină intrînd în curte.

— Ei, a zis, ridicîndu-se, o să aflăm acum ce-i cu povestea casei din spate. Şi s-a îndreptat spre ieşire.

Max a fost primul care s-a luat după Lazzaro.

— Şefu, a început Giuseppe, venind spre noi, un porc bătrîn, c-o lunetă din acelea pe trepied... Ce-avem cu el, ce dacă se uită ?! Acum nu prea mai are la ce, dar vara trecută, înainte de-a muri franţuzoaica, ehe, se scălda goală în piscină, nu trecea săptămînă fără petreceri cu manechinele, se aruncau îmbrăcate în apă...

Lazzaro l-a întrerupt, spunîndu-le că pot să plece, apoi s-a îndreptat spre Porsche, a luat telecomanda şi a închis poarta cu ea.

Mi se făcuse foame, din cauza unui ulcer de pe timpuri, am un obicei : bag ceva în gură imediat cum mă scol; i-am propus să mîncăm în timp ce-o aşteptăm pe Luciana să vină. A zis că-i o idee minunată, îşi simte stomacul lipit de şira spinării, cît o să meşteresc la bucătărie, o să dea cîteva telefoane.

Eram la cafea cînd s-a auzit soneria de la poartă.

— La ora asta nu poate fi decît servitoarea, a presupus comisarul ; s-o lăsăm să insiste.

Ea însă n-a insistat.

— S-o fi dus la un telefon public..., am presupus la rîndu-mi.

Aşa s-a şi întîmplat.

— Ooo, dumneavoastră sînteţi... Mă iertaţi, domnule, am crezut că o să răspundă domnişoara.

— Dar ce s-a întîmplat, n-ai telecomanda ?

— Domnule Adrian, cred că s-a întîmplat ceva foarte rău, pentru că Nicola n-a venit de-aseară acasă, sînt tare îngrijorată din cauza asta. Telecomanda şi cheile se află la el în maşină... Vorbesc de la un telefon public, nu vă supăraţi, v-aş ruga foarte mult să-mi deschideţi dumneavoastră, ca să n-o scol pe domnişoara din pat.

— Bine, am zis, îţi deschid.

— Lucrurile sînt clare, a comentat comisarul, bărbatu-său n-a mai venit acasă, iar telecomanda şi cheile sînt la el în maşină.

— Vreau să vă spun că maşina lor este un Fiat Ritmo, alb.

— Ei, fir-ar al dracului... Dacă asta-i maşina cu care au venit, atunci i-au făcut cu siguranţă de petrecanie, nu s-au încurcat ei cu încă un prizonier. Au avut nevoie de chei, au ştiut că-s la el, au pîndit, au văzut că deschide şi închide, toate vilele de-aici au aer condiţionat, fără el, vara, la Napoli nu se poate trăi, poate că l-au adus aici pe Nicola...

Am aşteptat-o amîndoi în faţa intrării. Văzîndu-l pe Lazzaro lîngă mine, a priceput imediat că este de la poliţie, a lăsat capul în jos şi l-a întrebat cu glas stins :

— Ce-a făcut, domnule comisar ?

— Cînd te-ai despărţit de el ?

— După ce-am plecat de-aici, m-a lăsat acasă, iar el s-a dus să joace un biliard, să mai discute cu băieţii, spunea că azi e un meci greu, Napoli joacă la Roma.

— S-a dus cu maşina ?

— Da, cu maşina. Dar el, de la povestea lui din tinereţe...

— Ce poveste ? a chestionat-o Lazzaro, întrerupînd-o.

— Cînd avea vreo douăzeci şi ceva de ani, imediat după ce s-a întors din armată, s-a înhăitat cu unii şi-au dat o lovitură la un depozit de stofe. N-au ajuns bine, că poliţia a fost peste ei. Din asta s-a ales nu numai cu închisoare, dar şi cu un rinichi scos din cauza unui glonte. Însă de-atunci s-a cuminţit, o dată n-a lipsit noaptea de-acasă. Dar ce-a putut să facă, domnule comisar ?

— Şi cînd ai văzut că nu vine ?...

— Cînd am văzut că nu vine, pentru că nu s-a întîmplat, cum v-am spus, să lipsească noaptea de-acasă, am sunat la *bar-biliardo* şi l-am rugat pe domnu' Antonio, pe patron, să-l cheme la telefon. Mi-a zis că a plecat de mult, de pe la opt. Dar de ce-l acuzaţi ?

— Nu-l acuzăm. Domnişoara Solomos a fost răpită azi-noapte şi cred că mai întîi au pus mîna pe el, ca să poată pătrunde în casă.

— Madona ! a făcut Luciana, ducînd mîinile la gură, şi a început să plîngă încet.

— N-ai observat, v-a urmărit, v-a pîndit careva ? Sau în zilele celelalte ?

— Şi credeţi că Nicola e împreună cu domnişoara ? l-a întrebat deodată Luciana, cu o undă de speranţă în voce.

— Da, aşa cred. Spune-mi, ce număr aveţi la maşină ?

Luciana i l-a spus, după ce l-a notat, comisarul a întrebat-o din nou dacă ei n-au observat să-i fi urmărit careva.

— Nu, domnule, n-am observat. Dar dumneavoastră mă minţiţi şi probabil că Nicola al meu nu mai este... a izbucnit din nou în plîns.

— Uite, femeie, eu nu pot să garantez nimic, nici despre unul, nici despre celălalt... Doar c-o să facem tot

ce putem ca să-i găsim. Tocmai de aceea domnul Adrian o să meargă acuma cu mine, oricine sună și întreabă, de la birouri sau altcineva, spui că domnișoara Solomos a plecat de dimineață cu mașina la Roma, l-a luat pe Nicola cu ea. Nu știi de ce și nici cînd se întoarce, n-a zis nimic. Și notezi cine întreabă.

— Celor de la birouri, am intervenit, o să li se pară cît se poate de curios că ea a plecat, pentru că în dimineața asta urma să-și prezinte colecția unui american venit pentru un contract important. L-a așteptat aseară la aeroport, urma să mergem cu el la „Colibri", însă tipul i-a cerut să-i aducă un manechin care să-i țină de urît, fapt pentru care Egina l-a făcut porc și l-a trimis dracului. Salariații ei n-au de unde să știe asta, o vor aștepta în păr să vină cu americanul... Sau, știu eu, dispozițiile ei... Așa că telefonul o să înceapă să sune curînd.

— Bine, și ce-i de făcut ?... Altă poveste n-avem. Luciana, nu știi nimic, habar n-ai de american, a plecat la Roma și atît.

39

Mă aflam în sediul lui „Nuclea polizzia criminale", o clădire cu etaj, veche și nesemnificativă, unde mă adusese Lazzaro. Zicîndu-mi că se va duce acasă să se culce puțin, mă predase unui coleg, comisarul Martelli, acesta mă condusese într-o cameră amenajată ca o sală de cinema, mă rugase să iau loc într-un fotoliu și, din clipa aceea, în fața ochilor începuseră să defileze, pe pînza unui ecran, chipurile a sute și sute de delincvenți. Cei mai mulți cu cazier, căci aveau numere de înmatriculare pe piept, alții fără ele, potențiali, se vede, implicați în Dumnezeu știe ce infracțiuni, fără să li se fi putut stabili pesemne vinovăția.

Au urmat filmulețe, mai bine zis, secvențe luate pe stradă, bănuiesc cu aparatul ascuns, derulate cu încetinitorul sau cadru cu cadru, dacă era cazul. Mi-a fost prezentată pînă și o înmormîntare, după asistența numeroasă, cred, a vreunui grad mai înalt al mafiei... Mă aflam de cîteva ore acolo, Martelli îmi adusese o oranjadă, apoi o cafea, văzusem mii de fizionomii, dar nu putusem stabili nici o identitate cu cea a bărbatului ce alergase să se așeze lîngă șofer, doar vagi asemănări. Cînd s-a aprins lumina, cel care stătuse lîngă mine și condusese printr-un interfon întreaga prezentare, s-a dus să-l cheme pe comisar.

— Deci n-am avut noroc, a zis Martelli, intrînd. Să încercăm atunci alături, cu portretul vorbit.

Și m-a dus în încăperea unui computer care păstra în memoria sa sute de „eșantioane" de frunți, de ochi, de sprîncene, de nasuri, guri, bărbii... Operatorul a început prin a-mi prezenta pe ecranul monitorului un oval și m-a rugat să-l corectez.

— M-ai alungit ? Mai lățit ?

— Mai alungit.

— E bine așa ?

— Încă puțin.

Am trecut apoi la păr și sprîncene, pentru a-i contura fruntea, apoi și la restul, pînă am compus chipul în întregime, așa cum mi se întipărise în minte. În timp ce operatorul îmi spunea că urmează să fie transformat în fotografie și apoi multiplicat, a intrat Lazzaro, învîrtind, jovial și bine dispus, pe deget niște mătănii.

— Văd că sînteți vesel, te pomenești că i-ați prins ?!

— Păi dacă i-am prinde pe toți n-am avea unde să-i punem... a rîs. Să mergem, mi-a propus și mi-a dezvăluit în timp ce ieșeam motivul voioșiei sale : Am un băiat care a făcut doisprezece ani, cu o lună în urmă... Ei bine, ce credeți, l-au primit să joace la „piticii" lui „Napoli". A dat în socru-miu, care a fost fotbalist, el l-a pregătit pe băiat. E ceva, nu ? să te-aleagă din aproape două mii de copii, cîți s-au prezentat la selecție !

— Este, am zis. Și era.

Lazzaro radia, încrucișîndu-se pe coridor, apoi pe scări cu colegi, îi anunța, ca și cum viitorul său ar fi fost de acum încolo asigurat, despre succesul lui Guido, cum îl

chema pe băiat. Era felicitat, dar toţi cei cu care a intrat în vorbă, fără nici o excepţie, au ţinut să-şi exprime îngrijorarea cu privire la soarta meciului din seara zilei, cu puternica formaţie a clubului A.S. Roma.

Cînd să ieşim, a zis „Un moment, s-o sun pe Luciana, poate e ceva nou“ şi s-a oprit la masa cu telefon a poliţistului de la intrare. Din cele discutate cu ea, am înţeles că sosise o telegramă, expediată de la Salerno. Luciana a mai vrut probabil să-i spună ceva, dar el a întrerupt-o şi i-a cerut să-i dicteze numărul cu care fusese transmisă telegrama.

— Aţi înţeles, nu ? m-a întrebat fără a lăsa receptorul din mînă. Egina zice că-i sănătoasă, vă roagă s-o ajutaţi pe doamna Morel. Aţi putea să-i recunoaşteţi scrisul ?

— Cred că da. Semnătura, cu siguranţă. Dar cum s-o ajut eu pe doamna Morel ?

— Lăsaţi, nu asta e acum important...

L-a sunat pe şeful său, i-a spus despre ce este vorba, pleacă la Salerno cu mine, îl roagă să ia legătura cu poliţia de acolo pentru a se afla de la ce oficiu a fost expediată telegrama şi i-a comunicat numărul pe care i-l dictase Luciana.

Venisem cu Espada, i-am zis că aş vrea s-o duc acasă, ca să n-am grija ei. M-a asigurat că n-o să i se întîmple nimic şi m-a condus la o Alfa Romeo cu „POLIZZIA“ pe uşi. Abia după ce-am demarat şi a pus sirena în funcţiune mi-a explicat :

— Vreau să aflu cum a fost expediată telegrama : telefonată sau s-a prezentat cineva la ghişeu.

— Probabil la ghişeu, am presupus, pentru că altfel trebuia să dea numărul telefonului.

— La asta m-am şi gîndit cînd v-am întrebat dacă aţi recunoaşte scrisul domnişoarei Solomos.

N-am mai vorbit, comisarul conducea forţînd nota, voia să impresioneze, o treabă cam puerilă, asupra oficiului poştal nu plana pericolul vreunui atac iminent. Dar e cazul să spun că şofa excelent, controla derapajele ca un adevărat virtuoz. Ceea ce, sincer să fiu, oameni buni, n-avea darul să mă încînte, cînd n-ai pedalele sub picioare, stai cu gheaţa în spate. Curînd am ieşit pe autostradă şi comisarul a zis :

— Sigur, nu-i o Lamborghini... Într-o zi m-am jucat c-o Jarama — a numit el tipul de după Espada — am vrut să văd ce ştie să facă... E-o chestie să ai în vîrful pantofului 400 de cai ! Dar Alfele noastre au motoare speciale, nu sînt cele de serie... Aţi văzut Arna... Uzina-i la Napoli şi Avellino. Ei, cine ar fi crezut, domnule, c-o să producem noi maşini în colaborare cu japonezii ?! Că celebra Alfa Romeo, cîştigătoarea atîtor curse, ar putea lua vreodată o caroserie dintr-o ţară străină, cînd Italia e patria marilor caroserii ?! A lui Bertonne, a lui Ghia şi aşa mai departe. Au început să ne bată şi la *design*-ul maşinilor. Sfidarea japoneză. Te duci c-o Toyota după 30 000 de kilometri, o bagi la tester... „N-am, domnule, nimic de făcut, ce să umblu degeaba la ea ?! Roboţii... Nu trag la măsea, n-au echipe favorite care să piardă duminica meciul... nu-i înşeală nevasta, copilul nu ia note proaste la şcoală... nu se scumpesc toate... şi lucrează 24 din 24 de ore". Aşa că asta a făcut Masacessi.

— Ce-a făcut ? Japonez ? am întrebat, neînţelegînd la ce se referă şi crezînd, după rezonanţa numelui, că-i vorba despre vreo firmă din „Ţara Soarelui Răsare".

— Cum. japonez, domnule ? s-a revoltat. Să nu ştiţi dumneavoastră, a zis cu imputare, cine-i Masacessi, Ettore Masacessi, preşedintele lui Alfa Romeo ?! De Arna vorbeam... Motor Alfasud pe caroseria lui Cherry-Pulsar a lui Nissan. Vedeţi ce nume le dau !... Nu mai produc pentru ei, s-au întins în lumea întreagă cu maşinile lor. Şi gîndiţi-vă că în '52 produceau doar în jur de 13 000 de automobile !...

L-a întrerupt semnalul sonor al staţiei şi comisarul a ridicat receptorul. A fost anunţat că Nicola Cinarelli a fost găsit împuşcat în maşina sa, abandonată la marginea unei păduri de lîngă Baronissi, o localitate la vreo 10 kilometri nord de Salerno. După care i s-a comunicat adresa oficiului unde fusese primită telegrama în cauză.

— Deci şi pe Nicola tot la Salerno... a comentat Lazzaro. Telegrama; Nicola... Vor să ne inducă în eroare ?...

— N-ar fi exclus. Eu cum s-o ajut pe doamna Morel ? M-am tot întrebat despre ce fel de ajutor ar putea fi vorba, la ce s-o fi gîndit oare Egina cînd mi-a cerut asta. Nu

cumva rugămintea ei i-o stratagemă prin care vrea să-mi sugereze ceva, să mă pună pe-o pistă ?

— Dar ce, ei sînt idioţi ?!

— O fi reuşit să-i înşele...

— Nu-mi vine să cred. Mai curînd au pus-o să vă ceară ajutorul ca pretext pentru trimiterea telegramei... Ca să ne pună pe-o falsă direcţie. Ce dracu, ne cred copii ?... Ăştia nu-s profesionişti... Unii care vor să dea o lovitură... Dar staţi ! ajutorul ar fi ca schimbul Egina — bani să se facă prin dumneavoastră ; tocmai de aceea v-au şi cruţat ! Locuiţi la ea, aţi ieşit împreună la prînz, parcă spuneaţi, apoi aţi plecat amîndoi la Palermo, seara aţi fost la bar... V-au crezut probabil logodnicul ei... Arătaţi...

— Mulţumesc ! Sper că glumiţi...

— Defel. Doamna Morel sau avocatul Eginei de la Paris vor accepta desigur să plătească... are acoperire, vor veni aici, amîndoi sau unul din ei... Nu ne vom lăsa şantajaţi, altfel unde-am ajunge ?! Dar aşa îi vom prinde. Vor telefona ca să fixeze condiţiile şi locul... Vom fi pe fir, nu ? Iar dacă nu va da rezultate... Avem trăgători de elită, să fiţi fără grijă !

— Mor de încîntare, abia aşteptam afirmaţia asta.

— Aţi mai fost la Salerno ? m-a întrebat Lazzaro rîzînd.

— În trecere. Seara trebuia să ajung la Otranto, de unde să iau feribotul spre Grecia, nu m-am oprit.

— De lîngă Salerno ne vin la Napoli trufandalele. Şi-n toamna lui '43 au debarcat americanii acolo. Au fost lupte mari, praful s-a ales de biserica Montecasino.

Între Napoli şi Salerno sînt în jur de 60 de kilometri, după cîteva minute am ieşit de pe autostradă şi curînd intram în oraş. Aşezat şi el în jurul unui golf, la capătul de sud al coastei amalfitane.

Oficiul era pe o stradă plină cu magazine, micuţ, cu doar două funcţionare. Una stătea la un birou aflat în fundul încăperii, cealaltă îi povestea ceva cu evidentă încîntare şi dinamism corporal. Aceasta din urmă ne văzuse intrînd, întorsese capul, însă puţin îi păsa, şi cum avea o rochie cît se poate de sinceră, pînă una-alta, ne-a vorbit doar din şolduri. E drept că aveau şi o linie care

cel puţin mie nu-mi displăcea. Şi, în general, liniile ei erau de privit.

Comisarul, care zorise atîta şi ţinuse în pinteni maşina, s-a enervat :

— Domnişoară ! haide odată !

A venit mlădiindu-se, probabil cu gîndul la ce povestise, şi fără să se grăbească prea tare.

— Ce, a murit cineva ? ne-a întrebat supărată.

— Da, a murit ! a zis comisarul, arătîndu-i legitimaţia. I-a spus apoi numărul telegramei şi i-a cerut să caute formularul.

— Şi să faci asta repede ! a adăugat în timp ce fata se îndepărta.

După un minut sau două i-a adus formularul cerut. Comisarul i-a aruncat o privire, mi l-a întins şi a întrebat-o dacă nu-şi aminteşte cine i l-a prezentat la ghişeu.

— Da' ce, eu pot să-i ţin minte pe toţi care intră aici ?!

Scrisul nu era al Eginei, mi-am ales la repezeală un zîmbet care ştiu că place şi am dat drumul vorbelor necesare :

— În schimb, pe dumneavoastră nu v-ar putea nimeni uita ! Nu vă supăraţi că vă spun, biroul ăsta nu vă merită, ar trebui să lucraţi undeva unde aţi putea fi admirată de oameni care ştiu să aprecieze frumosul. Fiţi amabilă, e vorba de un bărbat înalt, brunet şi c-o mustăcioară subţire. Cum o avea Clark Gable, poate l-aţi văzut în vreun film...

— Îl ştiu, cum să nu, spunea mama că mureau femeile după el. Dar formularul — abia deschisesem — l-a adus un băiat. Era gata scris. Un băieţel de vreo doisprezece ani. A pus pe ghişeu formularul şi o hîrtie de 50 000 de lire. Cînd i-am dat restul, i-au sclipit ochii de bucurie.

— Vedeţi, m-am adresat comisarului, cum e natura asta, cînd înzestrează pe cineva, îi dă de toate ! Şi m-am întors spre fată : Aveţi un spirit de observaţie cu totul remarcabil, poate ne-aţi putea face şi o descriere a băiatului...

— O descriere ?... Drăguţel. Unul din băieţii ăştia care bat strada, care umblă să cîştige un ban de la tu-

rişti. A, da, şi avea la gît un şirag de mărgele din cochilii micuţe.

I-am mulţumit şi am ieşit în stradă.

— La mine acasă, am deschis imediat vorba pentru a-l scoate pe comisar din situaţie, indiferenţa ei afişată — care-i de fapt manifestarea unor complexe — m-ar fi enervat şi pe mine. Locul pe care-l are în societate, într-una atît de stratificată, e prea nesemnificativ, zice ea, faţă de ce reprezintă ea ca femeie. De aici şi impresia că-ţi face o mare favoare servindu-te. Dar nu cred că băiatul ăsta v-ar putea da mare lucru...

— Mai întîi ar trebui să-l găsesc !... Copiii străzii... Ăştia-s cu miile. Să mergem, să-l recunoaşteţi pe Nicola Cinarelli.

— De ce să-l recunosc eu ? V-aş ruga să mă scutiţi de treburi din astea...

— Sînteţi martorul principal, singurul martor pe care-l avem !... m-a avertizat comisarul.

— În privinţa Eginei... O să-l aduceţi la Napoli... Îmi pare rău, bietul om, dar ce-am eu cu el ?!

— Ce vă păziţi !... a spus Lazzaro izbucnind în rîs, în timp ce-mi deschidea portiera. Am glumit, ştiind cît de circumspect puteţi fi.

— E şi normal, e vorba de-o crimă !...

La intrarea în Baronissi, ne-a aşteptat un carabinier cu motocicleta şi ne-a condus la marginea unei păduri. Fiatul se afla pe un drumeag ce pornea dintr-o bretea a şoselei, nu prea departe, după cum îl lăsaseră nu se putea spune că se străduiseră să-l ascundă pentru mai mult timp de priviri. I-am comunicat comisarului că rămîn în maşină, el are treabă acolo, nu eu şi că nu-mi face nici o plăcere să văd un cadavru...

Oamenii legii veniţi la faţa locului constataseră se vede ce fusese de constatat, căci Lazzaro a întîrziat foarte puţin. Mi-a zis că Nicola fusese împuşcat în maşină, pe canapeaua din spate, cu trei focuri de pistol, găsiseră tuburile şi un nasture de pantaloni, dar nimic altceva.

Ni se făcuse foame — mie de mult, sînt obişnuit să mănînc pe la 2 — şi cum Baronissi e un orăşel, ne-am oprit la o *trattoria*, comisarul punîndu-mi în vedere că sînt invitatul lui. Am luat cîte o *zuppa di pesce*, concen-

trată şi iute, iar la felul doi, bineînţeles, *pizza*. Napolitană, cu *mozzarella*, brînză de oaie topită, o plăcintă mare, făcută cu ulei de măsline, fileuri de heringi, roşii şi mult măghiran. A fost delicioasă, pot spune că n-am mîncat o *pizza* mai gustoasă ca cea de la Baronissi. Comisarul comandase şi o sticlă de vin roşu de Ischia, a băut un pahar şi atît, a zis că este în misiune, mi-a plăcut că s-a abţinut.

Ajungînd la Napoli, am crezut că mă va duce la „Nucleo" să-mi iau Espada, dar el a apucat-o în altă direcţie. Mi-am zis că se abate din drum pentru vreo treabă de un minut, două şi în curînd am intrat într-o periferie cu străzi atît de înguste încît abia încăpea o maşină.

— Aici cu siguranţă n-aţi fost niciodată, a spus, mustăcind. V-aş ruga să dăm o raită prin cîteva localuri, nu ştii niciodată de unde ar putea sări iepurele. Şi cum pînă la meci mai avem încă vreme...

— Văd că m-aţi luat în arendă...

— Unicul martor !....

— Numai de-ar fi cu folos.

Am parcat pe o stradă mai lărguţă şi am luat-o pe jos. Lume puţină, numai bărbaţi, toţi se grăbeau, alunecînd parcă pe lîngă ziduri, ieşeau dintr-un gang şi se pierdeau în altul. Ca, după colţ, totul să se schimbe deodată : „Bar-trattoria", „Bar-ristorante", „Bar-biliardo" sau pur şi simplu : „Trattoria", „Ristorante", unele după altele.

Cînd Lazzaro spusese că o să dăm o raită prin cîteva localuri, mă gîndisem la nişte spelunci, dar ele erau departe de aşa ceva, arătau cît se poate de onorabil. În vacarmul de voci specific napolitan, la multe mese se juca cărţi ; ceea ce m-a mirat a fost că nu se vedeau bani. Aveam să aflu de la comisar că tripourile sînt interzise în Italia, ca şi jocurile de noroc pe bani, dar banii circulă pe sub masă.

Ca şi cu prostituţia, e interzisă, însă în oraşele mari e practicată pe faţă. Cînd venisem data trecută şi mă oprisem la camping să mă cazez, fusesem izbit de un fapt curios : pe o parte şi cealaltă a şoselei, ce se transforma mai încolo în stradă, în dreptul fiecărui stîlp de lumină şi chiar mai des, pe o distanţă de vreo doi kilometri, stăteau înşirate tinere fete. N-aveau nici un fel de bagaje, deci nu pentru autostop se găseau ele acolo... Şi apoi prea

erau multe şi pe ambele părţi ale şoselei. Nedumerirea mi s-a risipit în curînd. Din oraş soseau în Fiat-uri, cumpărate la a doua sau a treia mînă, tot felul de lumpen, treceau fetele în revistă, se opreau, după o scurtă tocmeală respectiva se urca în maşină, era dusă afară din oraş, pe şosea, şi readusă după puţin timp la vechiul ei loc. Iar dacă se găseşte totuşi un poliţist mai zelos, cum văzusem o caricatură într-o revistă, răspunsul e invariabil : „M-am îndrăgostit". „Bine, dar acum o jumătate de oră ai plecat cu un alt bărbat ! Şi mai înainte cu altul !..." „Şi de ei tot îndrăgostită am fost", spun, prevalîndu-se de ceea ce se cheamă „libertatea sentimentelor".

Fete circulau şi prin localurile acelea, intrau şi ieşeau, ca şi mine, parcă în căutarea cuiva, a unui cunoscut sau prieten, altele stăteau cocoţate la bar, cu o băutură sau o cafea în faţă, dar fără a stîrni nici cel mai mic interes celor din jur, formau, ai fi zis, ambianţa, figurante dintr-un „plan doi" al unei secvenţe de film. Ca înfăţişare, o lume cu nimic deosebită de cea din restul oraşului, dar viaţa mi s-a părut a avea acolo legile ei, impuse de circumstanţe tainice, cunoscute doar de cei ai locului.

— Străinule, m-a oprit o roşcovană cu sîni vanitoşi, n-ai vrea să cheltuieşti nişte bani ? Să fii sigur că am ce să-ţi ofer pentru ei !...

Adidaşi, blugi şi cămaşă, în asta eram îmbrăcat, lanţul de la gît mă ajuta să trec drept italian — cei din sud, mai săraci, le poartă mai groase — dar, iată, fusesem recunoscut ; cei de la mese mă examinau cu coada ochiului, curînd aveam să constat că roşcovana nu mă acostase ca să „cheltuiesc cu ea nişte bani", ci pentru a atrage atenţia celor din jur.

Ceva mai încolo, o cîntăreaţă cu daruri mai curînd trupeşti decît vocale, ce evolua, acompaniindu-se la chitară, pe o scenă micuţă, mişcîndu-şi picioarele — şi nu numai, căci costumaţia era „clasică" : ciorapi şi jartiere negre, restul aproape nu mai conta — chiar deasupra capetelor celor de la mese, a abordat un tip, în timp ce beam o coca-cola la bar !

— Hei ! ce te holbezi aşa la mine ? Dacă eşti ce vrei să pari, un bărbat adevărat, nu te mulţumi doar cu privirea ! Alfredo ! — s-a adresat ea apoi unuia din cealaltă

parte a restaurantului — dragostea e ceva care se face în doi, tu știi cel mai bine !...

Dar noaptea ? Oare cum arăta noaptea acel cartier ?

40

Depășisem Piața Cavour, urcam spre „Capodimonte", pe Via Salvator Rosa, la un moment dat, a doua mașină din față a frînat brusc și Lancia care venea după ea a pocnit-o din spate, puțin a lipsit să intru în coliziune și eu. Cum se întîmplă, cei de pe trotuar s-au oprit să caște gura puțin, am auzit un bărbat spunînd unei doamne :

— Un nenorocit de cîine... Uitați-l acolo — i-a arătat — se cară.

Oameni buni, am impresia că am recunoscut poponețul lui Max, dispărînd printre picioarele pietonilor. Dar el n-ar trece strada, Doamne păzește, și încă în fugă, merge pe trotuar, cu un gît ca de lemn și traversează numai pe zebră. Avînd o dată aparatul cu mine, l-am fotografiat într-o asemenea ipostază, iar apoi i-am propus colonelului Marin — ca fotografia să fie transformată în afiș. Iar ca text doar două cuvinte : „Stimați pietoni !..." A zis că nu merge, pietoni sînt cîteodată și unii tovarăși... Fusese cu siguranță un alt foxterier, Max n-ar face asemenea lucruri. Și apoi, el n-avea pe unde să iasă din curte.

– Ce-i nou, domnule Adrian ? m-a întrebat cu nerăbdare Luciana, de cum am coborît din mașină.

Lazzaro mă rugase să nu-i spun nimic de Nicola. „Mai vedem, mai așteptăm..." adăugase.

— Nu mare lucru. Mi-au arătat ore întregi fotografiile unor infractori, iar apoi l-am însoțit pe comisar la Salerno, să vadă ce-i cu telegrama de la domnișoara Egina. A adus-o un copil la oficiul poștal, asta-i tot ce-au aflat.

— Oare să fie Nicola împreună cu domnișoara, cum spune el ?

— De ce să nu fie ?

— Păi ce răscumpărare ar putea lua ei de la mine ?! De ce să-l țină cu ea ? L-or fi omorît, domnule Adrian.

— Ce pot să-ți spun eu, Luciana ?!... Comisarul știe mai bine, nu ?

— Fir-ar ei de *zbirro !...* Aşa le spunem noi poliţiştilor. Nu-i ştiţi cine sînt !... Dar cum s-a întîmplat, domnule Adrian ? Am văzut în pivniţă conductele de la aerul condiţionat desfăcute...

I-am povestit şi ea mi-a comunicat, coborînd vocea :

— Ştiţi, am telefonat şi eu unde am putut... Mafia nu cunoaşte nimic. Altcineva a făcut asta, mafia n-are nici un amestec.

— Doamna Morel n-a sunat ? am schimbat vorba.

— Nu, domnule, n-a sunat. Nici domnul Pierre... Nimeni. Numai de la birouri. Şi dacă ştiu ceva de un american care trebuia să sosească aseară la Napoli. Eu de unde să ştiu ?!

Telegrama se referea la doamna Morel, solicitîndu-mă s-o ajut, dar, iată, ea nu dădea nici un semn. Şi nici avocatul Eginei sau Pierre. Ce putea însemna ? m-am întrebat şi mi-am adus aminte de Max, că nu-mi ieşise iar în întîmpinare, stătea probabil băgat pe undeva, ca să-mi arate că-i supărat, îl lăsasem din noua toată ziua acasă.

— Căţelul pe unde-i ? m-am interesat.

— Vai, domnule, a fugit. A ţîşnit pe poartă cînd am deschis maşinii care ne aduce săptămînal alimentele.

— Cînd asta ?

— Pe la 12. Am ieşit în stradă după el, l-am strigat Max ! Max !... O fi prin jur vreo căţeluşă în călduri, ei simt asta de la mulţi kilometri.

— Şi n-a venit de atunci ? m-am mirat cu glas tare.

— Eu am mai ieşit de cîteva ori, am lăsat... — uitaţi-vă, cum am lăsat-o şi acum — poarta deschisă. Nu vă îngrijoraţi, vine el, cîinii nu se pierd de stăpîn. Domnule Adrian, eu o să plec, a zis, întinzîndu-mi telecomanda, avem o fetiţă, e tare îngrijorată că taică-su... Şi, izbucnind în plîns, s-a îndreptat spre ieşire.

Începuse să se însereze, meciul se juca în nocturnă, era însă riscant să stau la televizor cu poarta deschisă. M-am dus să încui maşina şi l-am văzut pe Max venind ca din puşcă.

S-a aşezat în faţa mea gîfîind şi nemaiputînd de căldură, dar ochii îi rîdeau şi avea în ei un aer misterios.

— Unde naiba ai fost ? Ce, eşti de capul tău ?!...

Oameni buni, în loc să lase cu vinovăţie capul în pămînt, m-a înfruntat cu privirea.

— Să ştii că te croiesc dacă mai faci o treabă ca asta ! A fost cît pe-aci să spun „dacă mai provoci tamponări".

S-a ridicat şi, înălţînd gîtul, mi-a întors spatele.

Oare ce-o fi în capul lui ? m-am întrebat fără să vreau. Te pomeneşti că vorbele comisarului precum că el, Max, ar merita premiul ?... Să vedeţi c-o să am şi mai mari probleme de-acum înainte cu el.

Meciul era pe sfîrşite, fusese un spectacol de zile mari, „Napoli" o încasase cu 3—4, să vezi 7 goluri, nici unul de la 11 metri, nu-i chiar de colo, mă ridicasem să-mi mai pun ceva în pahar şi a sunat telefonul.

— Probabil că eşti Adrian, a zis în franţuzeşte o voce feminină, Jeanne Morel la telefon. Ce-i, omule? M-a sunat Egine cu cîteva minute în urmă, că-i prizonieră, cer o jumătate de milion de dolari. Cînd s-a întîmplat, că azi m-am întors la Paris ? Şi cum ? Sper c-ai anunţat poliţia ?

I-am zis c-am anunţat-o şi i-am povestit cum s-a întîmplat.

— Sigur, Egine poate plăti... Vom plăti, mă voi pune imediat în mişcare, o să vorbesc cu avocatul ei, o să luăm de la o bancă... O să fiu mîine la Napoli. Şi poliţia ?

I-am relatat ce-am făcut în cursul zilei, am lăsat telegrama la urmă şi am întrebat-o dacă Egina i-a pomenit ceva despre ea.

— Nu, dar mi-a zis „Adrian e la mine, o să vă ajute". Şi aici convorbirea s-a întrerupt. Îi dictaseră probabil ce să spună, ei au fost cei care au întrerupt.

Aducîndu-mi micul dejun, Luciana a deschis vorba despre mafia şi mi-a mărturisit că i-a cerut ajutorul.

— Oamenii ei, domnule Adrian, ştiu absolut tot ce mişcă în oraş, unui vecin în vîrstă şi singur i-au spart casa doi derbedei, cine credeţi că i-a găsit şi i-a înapoiat lucrurile, *pieti-piatti* ?... i-a numit ea cu o veche poreclă pe poliţişti.

— Uite ce-i, Luciana, am pus capăt discuţiei, sînt chestiuni care pe mine, ca străin, nu mă privesc. Aşa că te-aş ruga să consideri că nici nu mi-ai spus că ai luat legătura, că ai cerut ajutor... Bine ?

— Bine, domnule Adrian.

La puţină vreme a sunat Lazzaro. Era amărît că „Napoli", mîncase bătaie, a dat vina pe arbitru, l-au cumpărat, două goluri A.S. Roma le-a băgat din ofsaid... N-am fost de aceeaşi părere cu el şi l-am informat despre convorbirea cu doamna Morel.

— E de ştiut ora la care s-a întors la Paris, cît a trecut pînă a sunat-o Egina. Dacă a căutat-o şi la birou. Faptul că a fost sunată seara tîrziu ar putea să fie un indiciu că acolo unde o ţin n-au telefon, au aşteptat să se întunece, să se rărească lumea pe stradă, ca s-o scoată la un telefon public.

— Nu mi-a trecut asta prin minte, am recunoscut.

— Sînteţi modest. Şi mai aveţi o calitate : vă pricepeţi să vorbiţi cu femeile.

— Mă bucur c-aţi remarcat...

— Poliţist fără spirit de observaţie ?!... a rîs. Dar iată de ce v-am sunat...

— Mor de nerăbdare să aflu.

— Dar nu într-atîta încît să fie nevoie de-un doctor.

— Din moment ce sînteţi la celălalt capăt al firului...

— Aşa este. A fost reţinut un individ pe baza fotografiei făcută după „portretul vorbit", v-aş trimite o maşină să vă aducă la noi.

— Şi de ce n-o trimiteţi ?

— E pe drum. De ton era vorba...

Ajuns la sediul lui „Nucleo", Lazzaro m-a condus într-o încăpere neutră de la parter, cu doar un scaun şi-o masă. În scurt timp au fost introduşi zece indivizi, cărora li s-a spus să se înşiruie de-a lungul peretelui. Unul din ei semăna într-adevăr cu chipul compus la computer, dar nu eram sigur că era cel pe care îl văzusem noaptea trecută alergînd la portiera din faţă şi n-am vrut să-mi iau păcate pe suflet şi să-l arăt cu degetul.

După ce-am ieşit din cameră, i-am spus comisarului toate acestea şi l-am întrebat dacă asemănarea este singurul criteriu al reţinerii individului în cauză.

— Nu, nu este singurul. A închiriat de la un garajist — băieţii mei au luat toţi garajiştii la rînd — un Fiat Ritmo, care zice că i-a fost furat cu trei zile în urmă. N-a reclamat, cică sperînd să-l găsească. E din Caserta, un

oraş la douăzeci şi ceva de kilometri de-aici, s-a întors de curînd din India, electrician, a venit la Napoli să caute de lucru. Să vedem ce mai putem afla... Asta şi fac oamenii mei.

Cînd m-am întors, Luciana m-a informat că a sosit doamna Morel, a venit la scurt timp după ce-am plecat de acasă, l-a chemat pe domnul director Mondolfo, e cu el înăuntru şi m-a întrebat dacă poliţia are ceva noutăţi.

— A reţinut un suspect. Dar ce, cîinele iar a ieşit ? m-am temut, nevăzîndu-l în curte.

— Nu, domnule, e în birou cu doamna Morel. L-a plăcut de cum l-a văzut.

Mare şmecher mai e, oameni buni, Max ăsta al meu, v-aţi convins cu siguranţă şi singuri.

— Fii bună, am rugat-o, anunţ-o pe doamna Morel că m-am întors, o să fiu la mine în cameră.

41

Micuţă, subţirică, o mînă de om, blondă, cu un breton cam zglobiu, faţa fără riduri, parcimonios fardată, într-un *deux pièces* din şantung subţire, écru, aproape clasic, cu o singură bijuterie — un medalion de epocă la gît, mi-a întins degetele la sărutat şi mi l-a lăudat pe Max :

— E nemaipomenit cîinele dumitale, stă, cum îl vezi, şi se uită tot timpul la mine. Ca să nu mai vorbesc de înfăţişare. Aveţi în România o rasă atît de curată de foxterieri ?

Max stătea în poponeţ pe un scaun, cînd intrasem, îmi aruncase o privire ca şi cînd ar fi zis „A, ai venit..." şi neîntîrziat şi-a întors mutrişoara spre doamna Morel.

— După cum vedeţi...

— Într-adevăr... Mi-a spus Luciana că ai plecat cu o maşină a poliţiei...

I-am povestit despre confruntarea la care fusesem invitat...

— O să vină şi Pierre, a zis după ce-am încheiat, a luat avionul de Roma, cred c-o să dau casa asta de modă, îmi aduce numai necazuri. Egina şi-a luat o vilă la mare, ştii cumva unde este ?

— Da, şi dacă doriţi ne putem repezi pînă acolo.

I-aş fi putut spune ce aflasem de la Egina, să nu-şi pună speranţe prea mari în vînzarea ei, dar nu acesta era rostul meu.

— Eşti foarte amabil. Pînă vine Pierre, asta am putea face.

Ca şi cum s-ar fi temut să nu-l las din nou acasă, cînd i-am deschis portiera doamnei Morel, Max s-a strecurat printre picioarele noastre şi a sărit pe scaunul pasagerului. Nu s-a instalat însă acolo, cum face de obicei şi, spre totala mea mirare, a trecut, fără cea mai mică ezitare, pe bancheta din spate, s-a aşezat la mijlocul ei, pentru a se folosi pesemne de cîmpul vizual dintre fotolii, şi şi-a luat imediat un aer marţial, fanfaronul.

Lucru pe care doamna Morel l-a remarcat îndată după ce-am ieşit din curte :

— Vrei să-ţi spun ceva ?... Cîinele dumitale a fost, într-o viaţă anterioară, cu siguranţă un demnitar. Un personaj foarte important pe undeva prin lume, poate chiar prim-ministru. Aruncă-i o privire cum stă, ce morgă poate să aibă, cum priveşte superior, ce umflat e în nări...

— Îl ştiu, doamnă, nu trebuie să mă uit, îmi cunosc poama. Iar în ultima vreme i s-a urcat şi mai tare la cap.

Cînd am ajuns pe porţiunea de şosea din care porneau aleile spre vilele de pe ţărm, doamna Morel a fost şocată probabil de numărul mare de tăbliţe cu „DE VÎNZARE", pentru că am auzit-o spunînd :

— Da' ce i-a apucat pe toţi ăştia să vîndă ?

— Şi eu mă mir.

— Preţul imobilelor a crescut, poate vor să profite de conjunctură...

— Nu ştiu ce să vă spun.

Curînd am intrat pe alee şi am oprit la capătul ei.

— Da, nu-i urîtă, a zis după ce-a coborît. Şi imediat a remarcat : Dar vila asta nu-i locuită de mult, ce naiba-i cu ea ? Şi Egina de ce-a lăsat-o aşa ?

S-a auzit gura lui Max, venind din latura cealaltă a soclului, hămăia de mama focului. Mi-am zis c-a dat peste o pisică sau un şobolan. În clipa următoare şi-a făcut apariţia şi imediat s-a repezit înapoi, de parcă ne-ar fi chemat după el. Am alergat într-acolo. Lătra la o uşă laterală, ce ducea în interiorul „ghetei de patinaj", cînd m-a văzut, s-a ridicat şi a început să zgîrie energic cu ghearele, de-ai fi zis că îmi cerea s-o deschid.

— Ce-i asta ? Ce-ar putea însemna ? s-a mirat doamna Morel.

Înspre partea mării, soclul avea două ferestre, apărate de gratii, am zis „Un moment" şi m-am repezit înapoi. Aparţinea unor camere micuţe, goale, într-una se afla un şezlong cu pînza ruptă, în cea de-a doua, o masă şi cîteva scaune de terasă. Din cîte îmi aminteam, din living nu cobora nici o scară spre interiorul soclului, cele două nivele nu corespundeau.

— Ce facem, Adrian ? s-a neliniştit doamna Morel, strigînd după mine. Cîinele e tot mai insistent, cred că-i cineva înăuntru. Să mergem în vecini, să telefonăm la poliţie.

— Duceţi-vă dumneavoastră, eu mă apuc să sparg uşa, am zis şi m-am repezit la maşină după leviere.

Cînd să le iau, am dat cu ochii de cric şi am ştiut că nu va fi nici o problemă să forţez uşa. Era mai înălţată de la pămînt, am băgat limba cricului sub marginea ei, după cîteva învîrtituri s-a căscat şi apoi a sărit din balamale.

Max n-a mai aşteptat s-o dau la o parte, a năvălit înăuntru, s-a oprit la capătul coridorului şi a început să latre la o uşă ce nu putea fi decît a unei boxe. M-am aruncat, din fugă, cu umărul în ea, dar uşa a rezistat. Nu era etanşă, m-am folosit de leviere şi am dat-o de perete. Egina stătea într-un colţ cu faţa îngropată în palme.

— Hai ! am îndemnat-o, luînd-o de mînă. Doamna Morel s-a dus să cheme poliţia. Să mergem la aer !

— Adrian, l-au împuşcat pe Nicola. Ne-au dus la marginea unei păduri... Şi nemaiputînd continua, a izbucnit în plîns. Nemernicii din „ashran"... M-au acuzat că i-am

frustrat de averea lui Armand pe care, inițial, lor le-o lăsase. O să le-o dau înapoi, pentru că altfel mă vor ucide. Probabil și cu moartea lui Armand a fost ceva necurat...

— Cred că poliția a pus mîna pe unul din ei, abia acum fac legătura cu India... Deci tu știai unde te afli... am dedus din faptul că ea nu se mirase cînd ieșise afară.

— Cînd am ajuns aici, începuse să se crape de ziuă. În seara următoare, mi-au adus rochia asta, căci mă luaseră în pijama, și m-au scos la un telefon public să vorbesc pentru bani. Eram disperată că doamna Morel nu răspundea. Mă scoseseră de două ori și nimic. Ooo, Adrian, prin ce-am putut trece !...

Văzînd că nu-i acordăm nici o atenție, lui, care fusese eroul, Max s-a ridicat în două lăbuțe și s-a întins spre Egina. Oameni buni, te pomenești că era cu gîndul la promisiunea făcută !... După Freud... Dar unii spun că întemeietorul psihanalizei ar fi exagerat.

— Măxulețule, tu m-ai găsit ! a zis Egina, ridicîndu-l în brațe. Te-am auzit cum lătrai. Și l-a mîngîiat pe capul teșit.

Teșit, teșit, dar ce dă din el !... Fir-ar să fie, *Semnătura astrală* nu zice nimic despre frunțile teșite de cîini, asta le-a scăpat celor de la Editura Biroului Psihic din Fălticeni. Problema, adevărata problemă, e alta : că el n-o să-și mai încapă în piele de fudulie, te pomenești c-o s-o vrea pe-a mea și o să mi-o dea pe-a lui. Ba chiar ar putea să mă întrebe dacă o merit.

* *

Se stîrnise un vînt hain, poc-poc, poc-poc bătea măzărichea în geam.

„Ham !“ a lătrat scurt Max, pierzîndu-și răbdarea.

— Ce vrei, dom'le ? m-am strofolit, întorcîndu-mă de la fereastră spre el. Unde să ieșim pe-o vreme ca asta ? ! Tu nu vezi ce măzăriche-i afară, nu-ți imaginezi ce-i pe străzi ? ! Ce, eu am gheare ca tine, vrei să-mi sparg capul, să-mi rup vreun picior ? N-o să mori dacă o să mănînci într-o zi fără pîine ! Pîinea îngrașă, mănînci și tu niște iaurt... E științific...

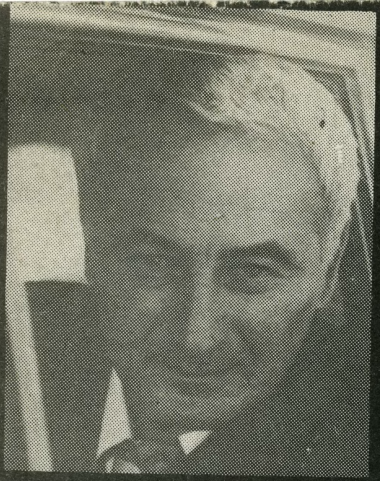

Şi, cu toate că mă aşteptam s-o găsesc culcată pe jos, intrînd în cameră am rămas locului de uimire. Era ca şi cînd ar fi fost găsită fără viaţă la picioarele patului şi cineva, aşa cum se obişnuieşte, a învelit-o cu un cearceaf pentru a-i acoperi faţa şi goliciunea. Camera devenise dintr-o dată bizară. Eram — mă adusese — într-o lume a ei ; dar în care anume ?

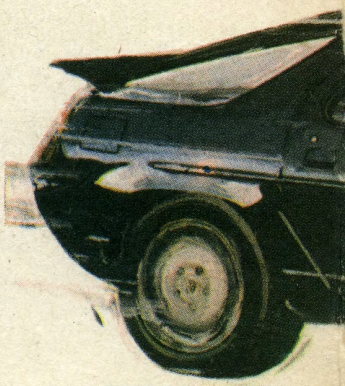

ISBN 973-23-0210-0

32,00 lei
2,00 lei T.L.

34,00 lei TOTAL